ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ. 36

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Στρωμνίτσης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἑορτὴ τῆς Ἰνδίκτου — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Νεκρολογία (πρώην Γάνου καὶ Χώρας Κωνστάντιος) — Θεολογικὴ Σχολή — Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολὴ (ἀναγραφὴ τελειοφοίτων τοῦ λήξαντος σχολικοῦ ἔτους) — Ἀνακριβειῶν ἔλεγχος — Διωγμὸς ὀρθοδόξων — Ἡ διαρρύθμισις τῶν ἐν Ρωσσίᾳ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων — Περὶ ἀνατροφῆς τέκνων — Ἀδήλου πρὸς Ἄνθιμον τῶν Ἀθηναίων ἱεράρχην ἐπιστολαί.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ
καὶ τῆς Παμμακαρίστου

διεξήχθη σήμερον ἐν εὐλαβείᾳ καὶ κατανύξει τῶν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ συρρευσάντων πιστῶν, ψαλείσης τῆς τε ἐν τῷ Μηναίῳ καὶ τῆς ἰδίᾳ συνταχθείσης ἱερᾶς ἀκολουθίας. Ἐν τῇ θείᾳ λειτουργίᾳ συνεχοροστάτουν τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ Κυζίκου, Πελαγωνείας, Ἰκονίου, Χίου, Μαρωνείας, Καστορίας, Γρεβενῶν, Σερβίων καὶ Κοζάνης καὶ Λέρου καὶ Καλύμνου μετὰ τῶν παρεπιδημούντων πανιερ. μητροπολιτῶν Μεσημβρίας, Βάρνης, καὶ Νευροκοπίου. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἡ Α. Θ. Π. ἀνῆλθε, κατὰ τὴν τυπικὴν διάταξιν, εἰς τὸ Μ. Συνοδικὸν, ὅπου προσῆλθον καὶ οἱ σεβ. μητροπολῖται Γρεβενῶν καὶ Κασανδρείας, ὁ πανιερ. σχολάρχης τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς μητροπολίτης Σάρδεων, οἱ ἐπίτροποι τῶν Ἁγίων Τόπων, ὁ ἀγγλικανὸς πρωθιερεὺς κ. Μάρκος Σουένδυ, οἱ πατριαρχικοὶ ὑπάλληλοι, οἱ καθηγηταὶ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς καὶ πυκνὸν πλῆθος φιλεόρτων. Ἡ Α. Θ. Π. ἀνέγνω τὴν εἰθισμένην τῆς Ἰνδίκτου πρᾶξιν, ἣν ὑπέγραψαν οἱ ἐξονομασθέντες δεκατέσσαρες μητροπολῖται, νῦξατο ὅπως ἐν ἀφοσιώσει πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ Γένους καὶ τῆς Ἐκκλησίας διανυθῇ καὶ τὸ ἀρξάμενον ἔκτον ἔτος τῆς Ἰνδικτιῶνος, ὅπερ ἑορτάζομεν ἐν μέσῳ ὀδυνῶν καὶ θλίψεων, τοσούτῳ μᾶλλον πικροτέρων, ὅσῳ αἱ εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας χαίνουσαι πληγαὶ προέρχονται ἐξ αὐτῶν αὐτῆς τῶν τέκνων. Μεθ' ὃ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ προσῆλθον εἰς ἀσπασμὸν τῆς δεξιᾶς τῆς Α. Θ. Π. ἀντευχομένης πύλογημένον ἀπὸ Κυρίου τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὑπὲρ τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένων ἀρχιερέων Νικολίου Βόσνης, Νευροκοπίου Θεοδωρήτου καὶ Γρηγορίου Δημητριάδος ἐτελέσθη τῇ τετάρτῃ, 29 λήξαντος αὐγούστου μηνός, ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ μνημόσυνον ἱερὸν, συλλειτουργούντων τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολιτῶν Καστορίας, Σερβίων καὶ Κοζάνης καὶ Λέρου καὶ Καλύμνου.

Μητρόπολις Κυζίκου.—Ἐνεκρίθη συνοδικῶς, μετὰ προηγουμένην ὑπὸ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Κυζίκου μελέτην, ὁ κανονισμὸς τῆς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει συσταθείσης Ἀδελφότητος «Ταξιάρχου» σκοπὸν ἐχούσης τὴν ἀνακαίνισιν καὶ βελτίωσιν τῶν οἰκοδομῶν τῶν ἐν Πανόρμῳ τῆς ἐπαρχίας Κυζίκου σχολείων.

Μητρόπολις Δεβρῶν. — Ὑπεβλήθη ἐγγράφως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν ὀρθοδόξων Βελισσοῦ καὶ Δεβρῶν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ πανιερ. αὐτῶν μητροπολίτου κ. Παρθενίου.

Κανονικὴ ἄδεια.—Χρησιμοποιῶν τὴν χορηγηθεῖσαν αὐτῷ κανονικὴν ἄδειαν, διῆλθεν ἐκ τῆς πόλεως ἡμῶν, ἐπιστρέφων ἐξ Ἑσπερίας, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Ξάνθης κ. Ἰωακείμ.

Ἱερὰ μονὴ Σινᾶ .— Κατὰ τὴν τῇ τετάρτῃ, 29 λήξαντος, τελεσθεῖσαν πανήγυριν τοῦ ἐν Παλατᾷ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ σιναϊτικοῦ μετοχίου, ἐν ᾧ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὁ παρεπιδημῶν πανιερ. ἐπίσκοπος Λευκάδος-Ἰθάκης κ. Δανιὴλ, παρῆν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὁ ἱερολογ. δευτερεύων κ. Ἀθηναγόρας.

Ἅγιον Ὄρος — Ἐκ Προικονήσου, ὅπου διέμενε χάριν ὑποθέσεων τῆς ἱερᾶς μονῆς Κουτλουμουσίου, ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ ἐκ τῶν ἐγκρίτων πατέρων τῆς τε μονῆς ταύτης καὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους ὁσιολογ. γέρων κ. Χαρίτων Κουτλουμουσιανὸς, ἀναχωρήσας εἰς Σέρρας, ἕνεκα τῶν τῆς μονῆς συμφερόντων.

Μητρόπολις Θεσσαλονίκης.— Ἐκ τοῦ τύποις ἐκδοθέντος ἰσολογισμοῦ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ Οἰκονομικοῦ Συσσιτίου, μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως ἐμάθομεν ὅτι τὸ φιλανθρωπικὸν ἵδρυμα τοῦτο, τιμῶν τούς τε λαβόντας τὴν πρωτοβουλίαν τῆς θεμελιώσεως καὶ τοὺς ἐν ἀκριφνεῖ φιλογενείᾳ πᾶσαν ὑποστήριξιν αὐτῷ χορηγήσαντας, εὑρίσκεται εἰς θέσιν εὐχάριστον, καίτοι καὶ πλέον ὅσων ἔπραξεν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἐν κοινωνίᾳ ἑλλήνων ὀρθοδόξων οὐχὶ εὐαρίθμων.—Εἰς 52780 χρυσᾶ γρόσια ἀνέρχονται τὰ ἔσοδα, ὧν ὑπὲρ τὸ ἥμισυ (29208) προϊόν εἰσιν ἑορτῆς ὑπὲρ τοῦ Συσσιτίου δοθείσης, μόλις δὲ 2918 προέρχονται ἐκ δωρεῶν καὶ συνδρομῶν. Ἐκ τῶν ἐξόδων 24583 γρόσια χρυσᾶ ἐδαπανήθησαν εἰς τρόφιμα καὶ 4692 εἰς μισθοὺς ὑπηρετῶν. Τὰ ἐν τῷ πρώτῳ τούτῳ ἔτει γενόμενά εἰσι λίαν ἐνθαρρυντικὰ διὰ τὸ μέλλον, ἀφοῦ τὸν εὐεργετικὸν καὶ φιλάνθρωπον τοῦ Συσσιτίου σκοπὸν οὐδεὶς πεπολιτισμένος ἄνθρωπος εἰς οἱανδήποτε καὶ ἂν ἀνήκῃ φυλὴν παραγνωρίζει, οὐδεὶς δ' ἀρνεῖται οὐδὲ πρέπει ν' ἀρνηθῇ συνδρομὴν εἰς αὐτὸ, κοινῶς ὄντος ὁμολογουμένου ὅτι τοιούτων εὐεργετικῶν θεσμῶν ἡ ὕπαρξις καὶ εὐόδωσίς ἐστι τὸ βαρόμετρον οὕτως εἰπεῖν τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς εὐρωστίας πάσης εὐνομουμένης κοινωνίας.

Μητρόπολις Ἀδριανουπόλεως.—Τῆς ἀπὸ δετίας εὐδοκίμως λειτουργούσης Διδασκαλικῆς Ἀδελφότητος τῆς μεγάλης ἑλληνικῆς ἐν Ἀδριανουπόλει κοινότητος ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὴν λογοδοσίαν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Β' ἔτους, παρήγορον οὖσαν ἡμῖν, διότι ἱερεῖς καὶ διδάσκαλοι καὶ λόγιοι, εἴτε ὡς ἐνεργὰ, εἴτε ὡς ἀρωγὰ μέλη, προσῆλθον βοηθοῦντες τῷ τῆς Ἀδελφότητος ἔργῳ. Ἐκ τῶν 108 μελῶν αὐτῆς 54 μέν εἰσι διδάσκαλοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἱερεῖς 6, ἱεροψάλται 10 καὶ ἀρωγὰ μέλη 38, χρηματικῶς δ' ἐβοήθησαν ἐκτάκτως ἓξ ὁμογενεῖς, ὧν εἷς, ὁ κ. Ἐμμ. Δουλᾶς προσήνεγκε 200 φράγκα, οἱ δὲ λοιποὶ 5 ἑκατὸν τρία. Καὶ ἐν τούτοις τὰ κεφάλαια τῆς Ἀδελφότητος ἐφάνησαν ἡμῖν πολὺ λιτά, μόλις ἐπιτρέποντα τὴν πλήρη τοῦ σκοποῦ αὐτῆς ἐκπλήρωσιν μετὰ πολλὰ ἔτη. Τὸ μορφωτικὸν αὐτῆς ἔργον ἡ Ἀδελφότης ἐπεδίωξε δι' ἀνακοινώσεων ἓξ ἐν τῷ διοικητικῷ συμβουλίῳ, ὧν αἱ δύο ἀπέβλεπον εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ μαθήματος τῆς ἱστορίας. Ἡ ἔκθεσις καθίστησι γνωστὸν ὅτι τὸ λῆγον ἑταιρικὸν ἔτος διέρρευσεν ἐν ὁμοφροσύνῃ καὶ συμπνοίᾳ τῶν μελῶν. Ταύτης ὑπαρχούσης καὶ ἀφοῦ καὶ ζῆλον παρατηροῦμεν παρὰ τοῖς ἀποτελοῦσιν αὐτὴν, κυρίως τοῖς διδασκάλοις, προσδοκῶμεν νὰ ἴδωμεν καὶ πολλοὺς ἑτέρους συνδρόμους ἐρχομένους εἰς τὸν ἀμφιλαφῶς ὠφέλιμον τοῖς διδασκάλοις σκοπὸν τοῦ σωματείου τούτου, εἰς ὃ εὐχόμεθα πᾶσαν εὐδοκίμησιν.

Μητρόπολις Βοδενῶν. — Διετάχθη τηλεγραφικῶς ὁ ἐν Γενιτσέ ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος ὁσιώτατος ἱερομόναχος κ. Προκόπιος ἵνα κατέλθῃ εἰς Θεσσαλονίκην, ἀναμένῃ δ' ἐκεῖ διαταγάς.

Ὀνοματικαὶ ἑορταί.—Τῇ πέμπτῃ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος, 23 λήξαντος καὶ μνήμῃ Εἰρηναίου

μάρτυρος, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ τὴν ὀνοματικὴν ἑορτὴν αὐτοῦ ἄγοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Κασανδρείας κ. Εἰρηναίῳ διαμένοντι ἐν Χάλκῃ. — Προχθὲς δέ, μνήμῃ Ἀλεξάνδρου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τηλεγραφικῶς συνεχάρη μὲν τῷ ἑορτάζοντι σεβασμ. μητροπολίτῃ Θεσσαλονίκης, ηὔξατο δὲ τὰ δέοντα τοῖς τὴν ὀνοματικὴν αὐτῶν ἑορτὴν ἄγουσι κκ. Ἀλεξ. Κωνσταντινίδῃ πασᾷ βοηθῷ τοῦ νομάρχου Θεσσαλονίκης, Ζωηρῷ πασᾷ, Μαυρογένει βέῃ, Παντζίρῃ βέῃ, Ἀλ. Δ. Φωτιάδῃ, Ἀλ. Σινιόσογλου καὶ Ἀλ. Μελαχροινῷ—καὶ διὰ τοῦ ἱερλγ. δευτερεύοντος τοῖς κκ. Καμπούρογλου πασᾷ, Γάγκῳ ἐφέντῃ ἀντιπροσώπῳ τῆς ἡγεμονίας Σάμου Ἀλ. Ναοὺμ καὶ Ἀλ. Δεβεδζῇ, (ἀδελφῷ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος).

Πανήγυρις εὐποιΐας. — Εἰς νέκν εὐποιίας πανήγυριν οἱ ὁμογενεῖς συνεκλήθησαν τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, 26 λήγοντος, δευτέραν ταύτην ἐντὸς δεκαπενθημερίας, ἑορτάζοντος τοῦ ἐν Πρώτῃ Ὀρφανοτροφείου τῶν θηλέων Σινιόσογλου. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, τελεσθεῖσαν ἐν τῷ ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως, καθ' ἣν ἐχοροστάτει ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ὃς μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ναοῦ ἔξοδον ἔψαλε τὸ νενομισμένον τρισάγιον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ Ὀρφανοτροφείου Συμεὼν Σινιόσογλου, μετέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν τελετῶν οἱ προσελθόντες, ὅπου ὁ πρόεδρος τῆς ἐφορίας τοῦ Ὀρφανοτροφείου σεβ. μητροπολίτης Μαρωνείας, ὑπέβαλε τὴν ἔκθεσιν τῶν κατὰ τὴν λήξασαν χρονικὴν περίοδον πεπραγμένων. — Ἐν τῇ τελετῇ παρῆσαν οἱ σεβ. συνοδικοὶ Κυζίκου, Χίου, Καστορίας, Δρυϊνουπόλεως καὶ Λέρου-Καλύμνου, οἱ ἔφοροι τοῦ καθιδρύματος, καί τινες ὁμογενεῖς, ἐλθόντες εἰς Πρώτην, μεθ' ὅλην τὴν ἐπικρατήσασαν ἐλεεινὴν ἀτμοσφαιρικὴν κατάστασιν. — Τὰ περιποιήσεως καὶ παιδεύτεως τυχόντα κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ὀρφανὰ ἀριθμοῦνται 50 — ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἦν καλή. — Τὴν τελετὴν ἐπεσφράγισεν ὁ πανιερώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης εὐξάμενος ὑπὲρ ἀναπαύσεως μὲν τῶν ψυχῶν τῶν ἀειμνήστων εὐεργετῶν τοῦ Ὀρφανοτροφείου Ἀνδρέου Συγγροῦ καὶ Συμεὼν Σινιόσογλου, ὑπὲρ ὑγιείας δὲ καὶ μακροημερεύσεως τοῦ μεγαλειοτάτου ἡμῶν ἄνακτος.

Ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες. — Ἀπὸ μηνὸς σχεδὸν ἤρξατο ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένη ἐφημερὶς ἑβδομαδιαία τίτλον μὲν φέρουσα «Βυζαντινὴ Ἐπιθεώρησις», ἀσχολουμένη δ' εἰς εἰδήσεις ἀρορώσας πρώτιστα καὶ κυρίως εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς Μ. Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῶν ἑαυτῆς καὶ τοῦ ποιμνίου συμφερόντων καὶ δικαιωμάτων. Εὐχόμεθα τῇ καλῇ συναδέλφῳ προκοπὴν καὶ εὐημερίαν, ἐλπίζομεν δ' ὅτι πολλοὶ θέλουσι προθυμηθῇ νὰ στηρίξωσιν αὐτήν, ὡς πάντοτε πρέπει νὰ βοηθῶσι πᾶν φύλλον ζητοῦν νὰ διαχέῃ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας. Ἡ ἐτησία συνδρομὴ τῆς «Βυζαντινῆς Ἐπιθεωρήσεως» ἐστιν εἰς πάντα τὰ βαλάντια προσιτή.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Ἐκ Φιλαδελφείας τῶν Ἡνωμένων πολιτειῶν (Ἀμερικῆς) ἐπιστέλλουσιν ἐκφράζοντες τὴν χαρὰν τῶν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὀρθοδόξων ἐπὶ τῇ ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἀποδοχῇ τῆς αἰτήσεως τοῦ τέως εἰς τὴν χριστιανικὴν κοινότητα τῶν μεθοδιστῶν ἀνήκοντος Ροβέρτου Ἰωσία Μόργκαν καὶ ἀπὸ τῆς 5 αὐγούστου κατατεταχθέντος ἐν τοῖς ὀρθοδόξοις Ραφαὴλ. Τυχὼν τοῦ θείου βαπτίσματος ἐν τῷ ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Πλαγονίας ὑπ' αὐτοῦ καὶ χειροτονήθη διάκονος τῇ 12 αὐγούστου καὶ πρεσβύτερος τῇ 15, γυμναζόμενος ἤδη ἐν τῇ ἐξασκήσει τῶν ἱερατικῶν αὐτοῦ καθηκόντων. Ὁ πανοσιολογ. πρεσβύτερος κ. Ραφαὴλ Μόργκαν κέκτηται παιδείαν βάσιμον καὶ πολλὴν εὐφυΐαν, ἀσχολεῖται δὲ νῦν εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς ἑλληνικῆς, φιλοξενούμενος ἐν τοῖς Πατριαρχείοις.

ΠΡΩΗΝ ΓΑΝΟΥ-ΧΩΡΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ

Ἀπεβίωσε τῇ κυριακῇ, 26 λήξαντος αὐγούστου μηνός, ἐν Φαναρίῳ, παρὰ τῇ ἀδελφῇ αὐτοῦ, ὁ ἀπὸ ἑνὸς ἔτους σχολάζων μητροπολίτης **πρόεδρος Γάνου καὶ Χώρας Κωνστάντιος Ἰσαακίδης,** ὑπερβὰς τὸ ἑβδομηκοστὸν τῆς ἡλικίας ἔτος. Ἐν Κωνσταντινουπόλει γεννηθεὶς καὶ διδαχθεὶς ἀκριβῶς ἐν τῇ πρὸ ἑξηκονταετίας ἀκμαζούσῃ ἑλληνικῇ σχολῇ Κοντοσκαλίου, κατετάχθη ἐν τῷ ἱερῷ κλήρῳ καὶ διατελέσας ἐπί τινα ἔτη διάκονος ἐν τοῖς Πατριαρχείοις μέχρι τοῦ βαθμοῦ τριτεύοντος, ἐχειροτονήθη τῷ 1868 ἐπίσκοπος Τρίκκης, ἐπὶ μητροπολίτου Ἀκρίσσης Στεφάνου, προήχθη μετὰ ὀκταετίαν εἰς τὴν μητρόπολιν Φαναρίου καὶ Φερτάλων, τῷ 1880 εἰς τὴν τῆς Καστορίας, ἀφ' ἧς ἀποχωρήσας μετὰ διετίαν, ἐψηφίσθη τῷ 1883 μητροπολίτης Νεοκαισαρείας, διοικήσας τὰς ἐπαρχίας ταύτας μετὰ πολλῆς δραστηριότητος. Τῷ 1895 μετετέθη εἰς τὴν μητρόπολιν Βερροίας, ἀφ' ἧς πέρυσι, διὰ τὸ δυσδιοίκητον, μετετέθη προεδρικῶς εἰς τὴν Γάνου καὶ Χώρας, μὴ ἀποδεξάμενος αὐτήν, ἕνεκα τοῦ ἀκροσφάλους τῆς ὑγιείας, προσβληθείσης ἐν Βερροίᾳ. Ὁ μακαρίτης Κωνστάντιος ἐχρημάτισε μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου κατὰ τὴν πρώτην ἱερατείαν τοῦ παναγιωτά-

του πατριάρχου κ. Ἰωακεὶμ τοῦ ἀπὸ Θεσσαλονίκης ἕως τῆς εἰς Καστορίαν μεταθέσεως. καὶ ἀπὸ τοῦ 1899 —1901, διατελέσας πρόεδρος πολλῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἐπιτροπῶν καὶ διακριθεὶς διὰ τὴν δραστηριότητα ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν ἀνατιθεμένων αὐτῷ ἐντολῶν καὶ τὴν εἰς τὸν κατὰ καιροὺς πατριάρχην εὐλαβῆ ἀφοσίωσιν. Γνώστης τῆς τουρκικῆς, ἀλλ' ἅμα γινώσκων νὰ πολιτεύηται πρὸς τὴν κοσμικὴν ἀρχήν, ἐκτήσατο πολλῶν μεγιστάνων τὴν εὔνοιαν.— Ἡ κηδεία αὐτοῦ ἐγένετο τῇ δευτέρᾳ ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, προεξαρχόντων τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Χίου, Καστορίας καὶ Σερβίων καὶ Κοζάνης, περὶ τὸ τέλος δὲ τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, προελθὼν ἐκ τῆς ὡραίας πύλης, ἀνέγνω τὰς ἐπὶ νεκροῖς συγχωρητικὰς εὐχάς.

Θεολογικὴ σχολή. — Ἐν δύο προγενεστέροις φύλλοις ἡμῶν ἐγράφησαν ὀλίγα ἀφορῶντα εἰς τὸν πρώην καθηγητὴν τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ θεολογικῆς σχολῆς κ. Ξεν. Λαμπρίδην, ἐπὶ δεκαετίαν ἐν αὐτῇ διδάξαντα ἅπερ ἀνέλαβε νὰ διδάσκῃ μαθήματα. Γνωστὴ δ' ἐγένετο τελευταῖον ἡ λυπηρὰ διαφωνία ἡ γεννηθεῖσα μεταξὺ τοῦ τέως σχολάρχου καὶ τινων καθηγητῶν· ἡ ἱερὰ Σύνοδος, ἐπιδιώκουσα τὴν παράκαμψιν τῶν ἐκ τούτων δυσχερειῶν καὶ ποθοῦσα τὴν περαιτέρω συνεργασίαν πάντων, ἀπεφάσισε καὶ διέταξε νὰ ἐρωτηθῶσιν οἱ πρὸς τὸν τέως σχολάρχην διϊστάμενοι καθηγηταὶ, ἀπαντήσας δὲ ὁ ἐλλόγιμος καθηγητὴς κ. Λαμπρίδης ἐδήλωσε τηλεγραφικῶς ὅτι θεωρεῖ ἀδύνατον τὴν μετὰ τοῦ σχολάρχου συνεργασίαν αὐτοῦ. Ἡ τηλεγραφικὴ αὐτοῦ αὕτη ἀπάντησις ἐθεωρήθη συνοδικῶς παραίτησις ἀπὸ τῶν διδασκαλικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, ἣν ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἀπεδέξατο. Ἔργον ἅγιον ἤθελεν εἶναι ἐὰν μηδέποτε προστριβαὶ τοιαῦται λαμβάνωσι χώραν ἐν τῷ ἱερῷ ἐκείνῳ χώρῳ, οὗ ἡ ἀποστολὴ ἄντικρυς ἀντίκειται πρὸς αὐτάς.

ΜΕΓΑΛΗ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΣΧΟΛΗ

Σήμερον, τῇ 10 ½ π. μ. ὥρᾳ, ἠγιάσθη ἡ ἔναρξις τοῦ νέου ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους τῆς πατριαρχικῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς, προϊσταμένου τῆς ἱερᾶς τελετῆς τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, μετὰ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Πελαγωνείας, Χίου. Μεσημβρίας, Βάρνης, Μαρωνείας, Καστορίας, Γρεβενῶν, Σερβίων καὶ Κοζάνης καὶ Νευροκοπίου. Παρίσταντο κατὰ τὴν τελετὴν οἱ πανοσλγ. ἐπίτροποι Παναγίου Τάφου, Σινᾶ καὶ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω, ὁ ἐφημέριος τῆς Ἀγγλικῆς ἐνταῦθα πρεσβείας αἰδεσιμ. κ. Μάρκος Σουέηδ, οἱ ἔφοροι, καθηγηταὶ καὶ μαθηταὶ καὶ πολλοὶ φιλόμουσοι. Μετὰ τὸν ἁγιασμὸν, ὁ πανιερ. σχολάρχης ἀνέγνω τὸν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει λόγον, ἀναγνοὺς καὶ τὰ ὀνόματα τῶν τελειοφοίτων τοῦ λήξαντος ἔτους καὶ τὰ τῶν βραβευθέντων μαθητῶν τῶν λοιπῶν τάξεων. Μεθ' ὃ ἡ Α. Θ. Π. εὐλογήσας τὸ ὄνομα Κυρίου, ηὐχαρίστησε τοῖς ἐν τῇ Σχολῇ κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἐπιτελέσασι τὸ καθῆκον αὐτῶν, ηὔξατο μᾶλλον καρποφόρον τὸν ἀρχόμενον ἤδη σχολικὸν ἐνιαυτὸν, καὶ συνεβούλευσε τὰ δέοντα τοῖς εἰσέτι μαθητεύουσι.

*

Οἱ τελειόφοιτοι τοῦ λήξαντος ἔτους (ἐκ 352 μαθητῶν) εἰσὶ 33, ὧν ἀλφαβητικὸν ὧδε παρέχομεν κατάλογον. Ἐκ τούτων 22 ἔτυχον τοῦ βαθμοῦ **Ἄριστα**, 7 τοῦ **Πάνυ Καλῶς** καὶ 4 τοῦ **Καλῶς**. Ἐκ τῶν 33 τελειοφοίτων δέκα διήκουσαν καὶ τῶν μαθημάτων τοῦ Διδασκαλείου, τούτους δὲ διακρίνομεν ἐνταῦθα διὰ τοῦ προταττομένου ἀστερίσκου. Εἰσὶ δ' οὗτοι:

Ἀδαμάντιος Θεμιστοκλέους ἐκ Χηλῆς—* Ἀθανάσιος Ραπτόπουλος ἐκ Χίου — Ἀναστάσιος Μαυρίδης ἐκ Συκῆς —Γεώργιος Παπαδόπουλος βυζάντιος—* Δημήτριος Σουγγάρης ἐκ Σελίτσης — Εὐστάθιος Μαξούτογλους ἐκ Μουταλάσκης — Εὐστράτιος Μόσας ἐκ Μαδύτου — Θεοφάνης Μέντσος ἐκ Βησσάνης — Ἰωακεὶμ Ἰωακειμίδης ἐκ Κοτυώρων — Ἰωάννης Βορδόκας ἠπειρώτης—* Ἰωάννης Δρόσος ἐκ Μηλιοῦ (Γανοχώρων) — * Ἰωάννης Κοκκινάκης διάκονος ἐξ Ἰντζέκιοϊ (Γανοχώρων) — Ἰωάννης Παπαδᾶτος ἐκ Μυριοφύτου (Γανοχώρων) —Νικόλαος Ὀρθαλμίδης ἐκ Νικομηδείας — * Πέτρος Νάκος ἠπειρώτης —* Πλάτων Κεσσίσογλους βυζάντιος — Πολύδωρος Βεζυρόπουλος ἐξ Ἐπιβατῶν — Σπυρίδων Στυρίδης ἠπειρώτης — Στυλιανὸς Μποσίνης ἐκ Χίου —Φώτιος Ταμπουρᾶς ἐκ Δαρδανελλίων — * Χρῆστος Ἀγγελίδης ἐκ Ναζιανζοῦ — * Χρῆστος Παπαευστρατίου ἐκ Χηλῆς.

*

Ἀντώνιος Χατζῆ Γιαννάκης ἐκ Δαρδανελλίων — Βασίλειος Μοῦτσος ἠπειρώτης—* Δημήτριος Βασιλειάδης ἐκ Μετρῶν—* Λύσανδρος Θεοδωρίδης ἐκ Κασταμονῆς — Σωκράτης Παπαδόπουλος βυζάντιος — Τέρπανδρος Μαρῖνος βυζάντιος.

*

Ἀλέξανδρος Βαφείδης ἐκ Χιλῆς — Ἰωάννης Καροῦσος ἐκ Κεφαλληνίας— Κωνσταντῖνος Γραμματόπουλος ἐκ Πύργου (Δέρκων) — Μιχαὴλ Λιόντας ἐκ Σπετσῶν.

ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΩΝ ΕΛΕΓΧΟΣ

Τὸ ἐν Παρισίοις τηλεγραφικὸν Πρακτορεῖον «*L' Information*» ἐδημοσίευσε τὸ ἀκόλουθον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ ἡμερομ. 31 Αὐγούστου, (ν. η.) τηλεγράφημα.

«Ἡ Υ. Πύλη ἐπανέλαβε τὰς προηγουμένως δοθείσας διαταγὰς περὶ ἀμειλίκτου καταδιώξεως τῶν ἐν τοῖς εὐρωπαϊκοῖς νομοῖς τοῦ κράτους δρωσῶν συμμοριῶν. Ἔκθεσίς τις, ἀποσταλεῖσα ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς μητροπόλεως Καστορίας πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, διαπιστοῖ ὅτι ἡ κατεύνασις ἤρξατο ἐπερχομένη ἐν τῷ νομῷ Μοναστηρίου. Εἰς τοὺς κυβερνητικοὺς κύκλους ἐνεποίησε συγκίνησιν καὶ ἔκπληξιν ἅμα ἡ ἔκθεσις αὕτη, ἡ ἀποτελοῦσα ἔμμεσον ὁμολογίαν ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν τούτων τῶν Ἑλλήνων προερχομένην».

Ἐνετάλημεν ἵνα διαψεύσωμεν ἅπαν τὸ εἰς τὴν μητρόπολιν Καστορίας ἀναφερόμενον μέρος τοῦ ὡς ἄνω τηλεγραφήματος, τοῦ μετὰ περισσῆς κακοβουλίας καὶ κακεντρεχείας πειρωμένου νὰ ἐπιρρίψῃ, ἀμέσως μὲν, εἰς τὸν μητροπολίτην Καστορίας, ἐμμέσως δὲ, καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ἐν Μακεδονίᾳ ὀρθοδόξους μητροπολίτας, τὴν εὐθύνην τῆς ἐκεῖ ἐκθέσμου καταστάσεως. Οὐδεμία τοιαύτη ἔκθεσις τῆς μητροπόλεως Καστορίας ἐλήφθη εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ, συνεπῶς, τῆς βάσεως μὴ ὑπαρχούσης, καταρρέουσιν ἀφ' ἑαυτῶν πάντα τὰ περὶ ἀνακοινώσεως τοιαύτης ἐκθέσεως εἰς τοὺς κυβερνητικοὺς κύκλους καὶ περὶ τῆς ἐμποιηθείσης εἰς αὐτοὺς ἐντυπώσεως, χαλκευθέντα ὑπὸ τῶν καταχρωμένων, διὰ πολλοστὴν φοράν, οὐτωσὶν ἀσυστόλως, τὴν ἀγαθὴν πίστιν τῆς διευθύνσεως τοῦ Πρακτορείου.

Τὸ αὐτὸ Πρακτορεῖον ἐδημοσίευσεν, ἐπίσης, καὶ τὸ παρὰ πόδας τηλεγράφημα.

«Κωνσταντινούπολις 24 Λύγούστου.

Ἐμφύλιοι ἐκκλησιαστικαὶ διενέξεις μεταξὺ Ἑλλήνων.

Ὁ Οἰκουμενικὸς πατριάρχης Ἰωακεὶμ Γ' διεμαρτυρήθη παρὰ τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν διὰ τὴν εἰς τὴν χώραν ταύτην εἴσοδον Ἑλλήνων ἱερέων μὴ ἐφωδιασμένων διὰ κανονικῆς ἀδείας ἐκ μέρους τοῦ Πατριαρχείου.

Ἡ διαμαρτύρησις αὕτη διευθύνεται κατὰ τῶν ἐκ τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος κληρικῶν, τῶν ἐξασκούντων τὰ ἱερατικὰ αὐτῶν καθήκοντα ἐν ταῖς ὀρθοδόξοις κοινότησι τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐξαρτωμένων μόνον ἐκ τοῦ πατριαρχείου τῆς Ἑλλάδος».

Καὶ τὸ τηλεγράφημα τοῦτο διαστρέφει, τερατωδῶς, τὴν ἀλήθειαν. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον οὐδεμίαν διαμαρτύρησιν ἀπηύθυνε πρὸς τὴν ἐνταῦθα πρεσβείαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀλλὰ, δι' ἐπιστολῆς, ἀνεκοίνωσεν ὅτι «ἐπειδὴ συμβαίνει ἐνίοτε ἵνα μεταβαίνωσιν αὐτόσε καὶ κληρικοὶ μὴ ἔχοντες τὴν κανονικὴν ἄδειαν τῆς οἰκείας αὐτῶν ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, ὑπόπτου δὲ, ἔστιν ὅτε, παρελθόντος καὶ ποιοῦ, οἵτινες, περιερχόμενοι τυχοδιωκτικῶς τὰς αὐτόθι ὀρθοδόξους παροικίας καὶ παρουσιαζόμενοι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ὡς κληρικοὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, γίνονται, ὡς ἐστιν ἐπόμενον, αἰτία πολλῶν σκανδάλων καὶ ἀτόπων», διὰ ταῦτα, πρὸς ἄρσιν καὶ πρόληψιν ἐν τῷ μέλλοντι τῶν σκανδάλων τούτων, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον θερμὴν διετύπωσε πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν παράκλησιν ὅπως μεταξὺ τῶν λοιπῶν περὶ μεταναστῶν μέτρων αὐτῆς «θεσπίσῃ, εἰ δυνατὸν, καὶ περὶ τῶν μεταναστευόντων αὐτόσε Ὀρθοδόξων ἐξ Ἀνατολῆς κληρικῶν, ὅπως μηδεὶς αὐτῶν γίνηται δεκτὸς ἐν τοῖς ὁρίοις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν μὴ ὢν ἐφωδιασμένος διὰ κανονικοῦ ἀπολυτηρίου ἐπικεκυρωμένου ὑπὸ τοῦ καθ' ἡμᾶς Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἢ ὑπὸ τῆς ἰδίας ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, ἐὰν ὁρμᾶται ἐξ ἄλλων αὐτονόμων ἐκκλησιαστικῶν περιφερειῶν, φερόντων δὲ καὶ τὴν ἐπικύρωσιν τῶν οἰκείων Ἀμερικανικῶν Προξενικῶν Ἀρχῶν».

Ἑπομένως, τὰ περὶ ἐμφυλίων ἐκκλησιαστικῶν διενέξεων μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ περὶ δυσμενῶν διαθέσεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κατὰ τῶν ἐκ τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος κληρικῶν, εἰσὶ κυήματα τῆς φαντασίας τοῦ τροφοδοτοῦντος, ἐντεῦθεν, τὸ Πρακτορεῖον ἀνταποχριτοῦ αὐτοῦ, οὗτινος τὸ θράσος ἐξισοῦται πρὸς τὴν ἀμάθειαν τῶν καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ὠνειρεύθη τὴν ὕπαρξιν πατριαρχείου τῆς Ἑλλάδος.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ἔκθεσις ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Φιλιππουπόλεως.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Παρὰ τὰς ἡμετέρας καταγγελίας καὶ διαμαρτυρίας πρός τε τὸν Νομάρχην Φιλιππουπόλεως καὶ δι' αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐν Σοφίᾳ κεντρικὴν Κυβέρνησιν διὰ τὴν ἁρπαγὴν τοῦ Σχρριείου Οἰκοτροφείου καὶ τὴν ὑπὸ τῶν ἁρπάγων γενομένην προκήρυξιν πρὸς ἐνοικίασιν κτημάτων ἀνηκόντων τῇ ἡμετέρᾳ Κοινότητι, περὶ ὧν ἐγκαίρως καὶ ἐκτενῶς ἔγραψα τῇ Υ. Θ. Π., τῇ 4ῃ ὁδεύοντος, τὸ μὲν Οἰκοτροφεῖον κατελήφθη ἐπισήμως, ἡ δὲ ἐνοικίασις τῶν κοινοτικῶν κτημάτων ἐγένετο τῇ 9ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐν τῷ Νηπιαγωγείῳ τῆς Ἁγίας Μαρίνης, ὅπερ κεῖται ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς μητροπολιτικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὡς γραφεῖον τῶν ἁρπάγων καὶ σρετεριστῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ κοινοτικῆς ἡμῶν περιουσίας.

Ταῦτα μετὰ μεγάλης λύπης φέρων εἰς γνῶσιν κτλ.

Ἐν Φιλιππουπόλει τῇ 12 Ἰουνίου 1907.

Ὁ τοῦ ἁγίου Φιλιππουπόλεως Ἐπίτροπος

† Ἀρχιμανδρίτης ΦΩΤΙΟΣ

Ἑτέρα ἔκθεσις τοῦ αὐτοῦ.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου διατρίβω ἐν Στενημάχῳ, ὁπόθεν, τοῦ Κυρίου εὐδοκοῦντος, θέλω ἐπισκεφθῇ τὰ ἐπὶ τῆς Ροδόπης λείψανα τῶν ἡμετέρων χωρίων.

Αἱ ἐκ τῆς ἐπισκέψεώς μου ἐντυπώσεις εἰσὶν ἄγαν ὀδυνηραί. Ὁλόκληρος ἡ πόλις τῆς Στενημάχου ὁμοιάζει πρὸς νεκροταφεῖον, ἐν ᾧ μόνον θρήνους καὶ κλαυθμοὺς ἀκούει τις. Σκοπὸς τῆς ἐμῆς περιοδείας εἶνε ἡ παρηγορία τῶν χριστιανῶν καὶ ἡ διακανόνισις διαφόρων ὑποθέσεων, περὶ ὧν θέλω ἐκτενῶς, γράψῃ τῇ Υ. Θ. Παναγιότητι εὐθὺς ὡς ἐπιστρέψω εἰς Φιλιππούπολιν.

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

Ἐν Φιλιππουπόλει τῇ 25 Ἰουνίου 1907.

Ὁ τοῦ ἁγίου Φιλιππουπόλεως Ἐπίτροπος

† Ἀρχιμανδρίτης ΦΩΤΙΟΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἔκθεσις Μητροπολίτου Πελαγωνείας.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Κατ' ἀσφαλεῖς ἐκ Μοναστηρίου πληροφορίας, λίαν διεσαλεύθη ἡ τάξις ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ.

Συνεχίζων τὴν ἀπὸ 8 μεσοῦντος ἔκθεσίν μου, ἀναφέρω ὅτι, τῇ 2 Αὐγούστου, ἡ συμμορία τοῦ φοβεροῦ ἀρχιληστοῦ Δήμκου τοῦ ἐκ Μογίλας ἐφόνευσε τὸν ἐκ τοῦ χωρίου Βαλτώδους (Βκλδόεντσι) ὀρθόδοξον πρόκριτον Τράϊκον Γεωργίου.

Τῇ δὲ 8 τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου, ἡ αὐτὴ βουλγαρικὴ συμμορία ἐπέδραμε τὸ ὀρθόδοξον χωρίον Δοβρομέριον, ὅπως ἐξοντώσῃ τὸν ἱερέα παπᾶ Χρῆστον καὶ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ. Ὁ παπᾶ Χρῆστος εἶναι υἱὸς τοῦ περιφήμου παπᾶ Γιαγκούλα, περὶ οὗ ἔγραψα πρὸ καιροῦ τῇ Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ, ὅτι, ἀποθνήσκων ἑκατοντούτης, ηὐλόγησεν ἀπὸ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης τοὺς πολλοὺς οἰκογενεῖς αὐτοῦ ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ μείνωσιν αὐτοὶ καὶ τὸ χωρίον του Δοβρομέρι μέχρι θανάτου ὑποτεταγμένοι καὶ ἀφωσιωμένοι τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Ὀρθοδόξῳ Μητροπολίτῃ Πελαγωνείας· μόνον δὲ ὅτε ἔλαβε τοιαύτην ὑπόσχεσιν τῶν οἰκείων, ἐξηπλώθη καὶ παρέδωκεν ἐν εἰρήνῃ τῷ Πλάστῃ τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ψυχήν. Ὁ πολύτλας λοιπὸν υἱὸς αὐτοῦ παπᾶ Χρῆστος, πλειστάκις ἀπειληθεὶς τὴν ζωὴν καὶ καταφυγὼν εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν, κατώρθωσε νὰ ἀποκρούσῃ τὴν νυκτερινὴν ταύτην ἔφοδον καὶ νὰ σωθῇ πανοικί, ἀλλ' οἱ Βούλγαροι παρέδωκαν πυρὶ τὸν ἀχυρῶνα του καὶ ἐφόνευσαν ἐκ τῶν οὐσίας αὐτοῦ 10 βουβάλους. μίαν ἀγελάδα, 2 μόσχους καὶ πληθὺν χοίρων καὶ ὀρνίθων. Βεβαίως ὁ ὁμολογητὴς οὗτος Λευίτης δὲν θὰ διαφύγῃ τὸ μαρτύριον.

Τῇ 7 Αὐγούστου, περὶ τὴν 12 τῆς ἑσπέρας, ἐπληγώθη ὑπὸ ἀγνώστων, ἐντὸς τοῦ Μοναστηρίου, ὁ ἐκ Διαβατοῦ βούλγαρος Λάζαν Δάμε.

Τῇ 8 Αὐγούστου, περὶ τὴν 12 τῆς ἑσπέρας, ἄγνωστοι ἐφόνευσαν αὐτόθι τὸν βούλγαρον πρωτομαίστορα τῆς τῶν καπήλων συντεχνίας Πέτκον Ποπώφ.

Λύθημερόν, περὶ τὴν αὐγήν, 8 ὀρθόδοξοι ἀγωγιάται μετὰ δεκαετοῦς παιδός, ἅπαντες ἐκ τοῦ χωρίου Δωρεάζα τῆς Σαμαρίνης τῆς Ἠπείρου, πωλήσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ Μοναστηρίου ἄσφαλτον καὶ ἀψάμενοι τῆς ὁδοῦ εἰς τὴν πατρίδα διὰ Φλωρίνης, μόλις ἐξῆλθον τοῦ Μοναστηρίου, προσεβλήθησαν ὑπὸ 11 ὁπλοφόρων καὶ, πυροβοληθέντες, δύο μὲν ἐπληγώθησαν βαρέως, ὁ Νικόλαος Ζήσης καὶ ὁ Στέργιος Νικολάου (ἐτῶν 28 καὶ 30) καὶ νοσηλεύονται ἐν τῷ ἡμετέρῳ Νοσοκομείῳ

οἱ δὲ λοιποὶ ἐτράπησαν εἰς φυγήν, ἀφ' οὗ πάντες καλοκαγάθως ἐληστεύθησαν ὑπὸ τῶν ὁπλοφόρων καὶ κατέστησαν ἐλαφρότεροι. Ταῦτα δὲ πάντα διαδραματίζονται ὑπὸ τὰς ὄψεις τῶν ἡμετέρων καὶ τῶν ξένων καὶ τῆς Ἀστυνομίας, ἥτις, ὡς ἐκ περισσοῦ, ἐκάλεσε τὸν κλητῆρα τῆς Μητροπόλεως καὶ ἐπέταξεν αὐτῷ νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ ὃ φέρει ἐπὶ κεφαλῆς διακριτικὸν σῆμα —ὃ φέρει καὶ ὁ τῆς βουλγαρικῆς ἐπισκοπῆς καὶ οἱ τῶν Προξενείων, — διότι ἄλλως θὰ τῷ ἀφαιρεθῇ ἐν μέσῃ ὁδῷ ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν πρακτόρων. Ὥστε δὲν καταδιώκονται ὡρισμένοι Μητροπολῖται, ἀλλ' αἱ Μητροπόλεις καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ Πατριαρχείου ἐν Μακεδονίᾳ.

Ἐν τούτοις κτλ.

Ἐν Φαναρίῳ, 16 Αὐγούστου 1907.

† Ὁ Πελαγωνείας ΙΩΑΚΕΙΜ

Ἔκθεσις μητροπολίτου Δράμας.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Ἵνα ἡ ἀπαισία εἰκὼν τῶν κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον τετολμημένων βουλγαρικῶν κακουργημάτων ᾖ πλήρης, σημειωθήτωσαν καὶ τὰ ἀκόλουθα. Τὴν εἰκοστὴν Ἰουλίου, ἔξωθεν τοῦ χωρίου Κλεπούσνας, ἐν τῷ χωραφίῳ του, κατεσφάγη ὁ ὀγδοηκοντούτης γέρων Γεώργιος Λάζου ὑπὸ Βουλγάρων. Τὴν 25ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἐθερίσθησαν αἱ καπνοφυτεῖαι τῶν προκρίτων μας ἐν Κλεπούσνᾳ Κωνσταντίνου Κούτρου, Τάσου Στογιάννη, Ἀθανασίου Μισέρδε καὶ Γεωργίου Μπογιάν, παρὰ Βουλγάρων· ὑποστάντες δὲ φθορὰν καὶ καταστροφὴν ἀνεπανόρθωτον τηλικαύτην, θὰ στερηθῶσι, μονονουχί, καὶ τοῦ ἄρτου οἱ κακοδαίμονες. — Καὶ τὴν 5 Αὐγούστου, ἀναμέσον τοῦ χωρίου Σελινοῦ καὶ Κλεπούσνας, εὑρέθησαν κατεσφαγμένοι ὁ Μόσχος Ταξιάρχης καὶ ἡ γυνή του, ἡλικίας ἀμφότεροι 50 ἐτῶν.

Ἡ εἰκὼν νομίζω εἶνε ἀρκούντως ζοφερὰ καὶ λαλεῖ λίαν εὐγλώττως, ἵνα κινήσῃ εἰς οἶκτον τοὺς ἀπολυρομένους καὶ δαιμονιώδη θόρυβον διεγείροντας, διὰ τῆς ψύλλης τὸ πήδημα καὶ τὸ δῆγμα, φιλοβουλγάρους ψευδοφιλανθρώπους.

Διατελῶ κτλ.

Ἐν Δράμᾳ τῇ 12 Αὐγούστου 1907.

† Ὁ Δράμας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἔκθεσις μητροπολίτου Μελενίκου.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Τὴν 31ην παρελθόντος μηνὸς Ἰουλίου, συμμορία βουλγαρικὴ, ἀποτελουμένη ἐκ τριάκοντα ὅλων προσώπων, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν Βουλγάρου ἀξιωματικοῦ, Τσοδομὶρ καλουμένου, ἐκρύπτετο ἐν τῷ σχισματικῷ χωρίῳ Δερέϊ Μουσλὴρ, μόλις μίαν ὥραν ἀπέχοντι τοῦ Μελενίκου· ἐννοηθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ καὶ πολιορκηθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, κατεστράφη καθ' ὁλοκληρίαν. Πρὸς ἐξέλεγξιν δὲ τῶν ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς γενομένων ζημιῶν μετέβησαν ἐπὶ τόπου ὅ τε Γάλλος ἀξιωματικὸς M. Sarrou καὶ ὁ ἐν Δεμὶρ-Ἰσσὰρ στρατιωτικὸς διοικητὴς, ὀνόματι Χαμδῆ ἐφέντης· ὁ δεύτερος, ἐπανελθὼν εἰς Δεμὶρ-Ἰσσὰρ, ἐπληροφόρησέ με ὅτι οἱ κακοῦργοι βουλγαροαντάρται, πλὴν τῶν ἄλλων σχεδίων τὰ ὁποῖα εἶχον νὰ ἐκτελέσωσιν, εἶχον καὶ τὸν σκοπὸν νὰ μὲ δολοφονήσωσι, μαθόντες ὅτι κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας θὰ μετέβαινον εἰς Μελένικον πρὸς ἐπιτέλεσιν τεσσαρακονθημέρου μνημοσύνου Μελενικίου τινος Γεωργίου Βοεβόδα καλουμένου, διὰ διαθήκης κληροδοτήσαντος εἰς τὴν Κοινότητα μίαν οἰκίαν καὶ 40 λίρας. Ἐπειδὴ δέ, Παναγιώτατε, δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν μανθάνω ὅτι οἱ κακοῦργοι καὶ δολοφόνοι Βούλγαροι ἐνεδρεύουσι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ μὲ φονεύσωσι, διὰ τοῦτο, παρακαλῶ Αὐτὴν ὅπως εἰδοποιήσῃ τὸ τοιοῦτον τῇ σεβ. Αὐτοκρατορικῇ Κυβερνήσει καὶ ἐξαιτήσηται παρ' Αὐτῆς τὴν, κατὰ τὸ δυνατὸν, προστασίαν καὶ ἐξασφάλισίν μου, εἰ καὶ ὡς στρατιώτης τῆς Ἐκκλησίας καὶ πιστὸν καὶ ἀφωσιωμένον τέκνον αὐτῆς, ὑπακούσας εἰς τὴν φωνὴν Αὐτῆς καὶ ἀναλαβὼν τὴν πνευματικὴν διακαβέρνησιν τῆς ἐπικαίρου καὶ ἐπικινδύνου ἐπαρχίας Μελενίκου, εἶχον ὑπ' ὄψει ὅτι ὀφείλω νὰ προκινδυνεύσω ἐν τῇ προασπίσει καὶ ὑποστηρίξει τῶν θρησκευτικῶν καὶ πνευματικῶν συμφερόντων αὐτῆς.

Ἐν Δεμὶρ-Ἰσσὰρ τῇ 9 Αὐγούστου 1907.

† Ὁ Μελενίκου ΑΙΜΥΛΙΑΝΟΣ

Ἔκθεσις Μητροπολίτου Καστορίας.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Ἐπισυνάπτω τῇ παρούσῃ μου ἔκθεσιν τοῦ πρωτοσυγκέλλου τῆς ταπεινῆς Μητροπόλεώς μου, ἐξιστορούσαν νέα ἀνδραγαθήματα τοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου, τὴν δολοφονίαν ἑπτὰ ὁμογενῶν, ἓξ ἐκ Νεβέσκης καὶ ἑνὸς ἐκ Λεχόβου.

Ὁ τελευταῖος, Παναγιώτατε, Ζῆσος Δημολιὸς, πατὴρ πολυμελοῦς οἰκογενείας, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήτεώς μου ἐκ Καστορίας φυγὼν ἐκ τοῦ χωρίου αὐτοῦ, ἔρθασεν ἡμᾶς καθ' ὁδὸν παρὰ τὴν Μόκραιναν καὶ ἐπληροφόρησεν ὅτι, τὴν νύκτα ἐκείνην, πολυ-

μελὴς βουλγαρικὴ συμμορία κατέλαβε τοὺς βράχους τῆς Βράψανης, ἔμπροσθεν τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο νὰ διέλθῃ ἡ συνοδεία μου· παραλαβὼν δὲ ἡμᾶς ὡδήγησεν εἰς Σόροβιτς, δι' ἀπομεμακρυσμένης μὲν ἀλλ' ἀσφαλοῦς ὁδοῦ, εἰς ἣν δὲν ἔφθανον αἱ σφαῖραι τῶν δολοφόνων. Πρὸς τιμωρίαν τοῦ δυστυχοῦς διὰ τὸ ἔγκλημα ὅπερ διέπραξε περισώσας τὴν ζωὴν τόσων ἀνθρώπων, μεταβάντες τὴν νύκτα τῆς 27 Ἰουλίου εἰς τὸν ἔξω τοῦ Δεχόβου εὑρισκόμενον μύλον αὐτοῦ, κατεκρεούργησαν ἀπανθρώπως οἱ Βούλγαροι τὸν πολύκλαυστον καὶ τιμιώτατον τοῦ χωρίου ὁμογενῆ.

Δι' ἄλλης νεωτέρας αὐτοῦ ἐκθέσεως ἀφηγεῖται ὁ Πρωτοσύγκελλός μου ὅτι πρό τινων ἡμερῶν παρὰ τὸ χωρίον Δρανόβενη συνεπλάκη ὁ αὐτοκρατορικὸς στρατὸς πρὸς πολυμελῆ βουλγαρικὴν συμμορίαν, νεωστὶ εἰσβαλοῦσαν ἐκ Βουλγαρίας, καὶ ὅτι κατὰ τὴν συμπλοκὴν ἐφονεύθησαν 15 κομιτατζῆδες, ἐν οἷς ὁ Πάντος Κλιάτσωφ, καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ διαβοήτου Τσικαλάρωφ καὶ πολλοὶ ἄγνωστοι, ἐν οἷς λέγεται ὅτι εὑρίσκονται καὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ βουλγαρικοῦ στρατοῦ.

Ἐκ τῶν οὕτωσι φονευθέντων, ὁ Πάντος Κλιάτσωφ ἐπὶ 7 ὁλόκληρα ἔτη χρηματίσας ἀρχηγὸς βουλγαρ. συμμορίας, εἶχε καταντήσῃ ἡ μάστιξ τῆς ἐπαρχίας μου, διαπράξας πλεῖστα ἐγκλήματα ἐναντίον τῶν ὁμογενῶν, ὅσοι δὲν προσεχώρουν εἰς τὸ δόγμα τῆς Ἐξαρχίας, ἐσχάτως δὲ, κατὰ μῆνα Δεκέμβριον, ἀνεχώρησεν εἰς Βουλγαρίαν, ἔνθα ὑπὸ τὰ ὄμματα καὶ τῇ ἐπινεύσει καὶ προτροπῇ τῆς βουλγαρ. Κυβερνήσεως, ἐν μέσῃ Σορίᾳ, κατήρτισε εἰκοσαμελῆ βουλγαρ. συμμορίαν, ἐξωπλισμένην διὰ βουλγαρικῶν ὅπλων Μάνλιχερ καὶ, κατὰ μῆνα Ἰούνιον, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν μου, ὅπως συνεχίσῃ τὸ ἐκπολιτιστικὸν αὐτοῦ ἔργον.

Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀξιοσημειώτων γεγονότων, Παναγιώτατε, ἐξάγεται τὸ φυσικὸν συμπέρασμα ὅτι τὸ βουλγαρικὸν κομιτᾶτον, ἀποθρασυνθὲν ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸ ἐνδεικνυμένης ἰδιαζούσης ἀνοχῆς τῆς εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας, ἐξακολουθεῖ διαρκῶς ἐγκλημάτων ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ἡμετέρων ὁμογενῶν, καὶ ὅτι ἡ Βουλγαρία, ἔχουσα ἐλευθέρας καὶ ἀνεπεταμένας τὰς πύλας αὐτῆς εἰς τὸ ἴδιον αὐτῆς δολοφονικὸν γέννημα, τὸ βουλγαρικὸν κομιτᾶτον, ἐξοπλίζει τὰς φάλαγγας αὐτοῦ δι' ὅπλων βουλγαρικῶν, ἐν μέσῃ πρωτευούσῃ, καὶ ἀπολύει αὐτάς, μετ' εὐσυνειδησίας μοναδικῆς, ὑπὲρ τὰ βουλγαρικὰ σύνορα, μὲ τὴν ἄδολον πρόθεσιν τῆς διαιωνίσεως ἐν Μακεδονίᾳ τῶν ἀνωμαλιῶν καὶ τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ τῶν κατοίκων αὐτῆς.

Καὶ οὕτω, Παναγιώτατε, τὸ βουλγαρικὸν δολοφονικὸν πρόγραμμα ἐξακολουθεῖ θριαμβεῦον διὰ τῆς συστηματικῆς ἀνθρωποκτονίας, ἐξασκουμένης ἐπιμελῶς κατὰ τῆς ζωῆς τῶν ἡμετέρων ὁμογενῶν, πρὸς ἐξόντωσιν παντελῆ τοῦ ἡμετέρου φιλησύχου καὶ εὐσεβοῦς Γένους. Γινώσκουσα, δηλονότι, ἡ ἐν Σοφίᾳ ἑδρεύουσα σπεῖρα τοῦ δολοφονικοῦ Κομιτάτου, ὅτι αἱ μὲν δολοφονίαι τῶν ἡμετέρων παρέρχονται ἐν σιγῇ, ἢ οὐδεμίαν ἐντύπωσιν προξενοῦσι τοῖς ἁρμοδίοις καὶ ὅτι αἱ ἀλλεπάλληλοι δολοφονίαι αὐτῶν προκαλέσουσι, κατ' ἀνάγκην, ἐκ μέρους τῶν σφαγιαζομένων ἀντίποινα καὶ ἀντεκδικήσεις αἵτινες αὐτοστιγμεὶ ἐξογκούμεναι καὶ διαστρεβλούμεναι, θὰ διασαλπισθῶσιν ἀνὰ τὴν ὑφήλιον διὰ τοῦ ὑποχειρίου αὐτοῖς τύπου, ἡ δὲ ἐπίσημος Βουλγαρία, πεισθεῖσα ἐκ τοῦ παρελθόντος, ὅτι αὐτὴ καὶ μόνη κέκτηται τὸ προνόμιον τοῦ ἐξοπλίζειν ἐν τῷ ἐδάφει αὐτῆς, ἀτιμωρητεί, δολοφονικὰ στίφη καὶ ἀποστέλλειν αὐτὰ πανηγυρικῶς εἰς Μακεδονίαν πρὸς διατάραξιν τῆς εἰρήνης καὶ ἡσυχίας τοῦ τόπου εἰς βάρος πάντοτε τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ χωρὶς νὰ κινδυνεύῃ ἐν ταῖς ἀναρχικαῖς αὐτῆς πράξεσι νὰ ἐπισύρῃ ἐφ' ἑαυτὴν τὴν μῆνιν τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, τοὐναντίον δὲ ὅτι δι' ὑποκριτικῆς ὅλως καὶ ὑπούλου πολιτικῆς στηριζομένης ἐπὶ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης, κατώρθωσεν ἤδη νὰ κερδήσῃ τὴν εὔνοιαν τῆς εὐρωπαϊκῆς γνώμης, ἐξακολουθεῖ, ἑκάστη αὐτῶν, παίζουσα ἐν οἷς παικτοῖς καὶ ἐμπαίζουσα τὴν εὐρωπαϊκὴν διπλωματίαν, ἥτις ὤφειλεν ἀντὶ παντὸς ἄλλου νὰ διαμαρτυρηθῇ πρὸς τὴν βουλγαρικὴν Ἡγεμονίαν, τὴν πηγὴν πασῶν τῶν συμφορῶν τοῦ τόπου, ἀπαγορεύουσα αὐτῇ, ἐπιμόνως καὶ ἐν εἴδει τελεσιγράφου, τὸν ἐξοπλισμὸν ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτῆς ἐδάφους τῶν δολοφονικῶν τούτων ὁρδῶν καὶ τὴν ἔξοδον αὐτῶν διὰ τῶν βουλγαρικῶν συνόρων πρὸς διαιώνισιν τῶν δεινῶν τῆς αἱματοκυλισθείσης Μακεδονίας.

Εἴθε ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης καὶ τῶν οἰκτιρμῶν νὰ ἐξαγάγῃ τῆς ἀπάτης καὶ πλάνης τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς καὶ νὰ διαφωτίσῃ αὐτοὺς πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς φυγαδευθείσης καὶ ποθητῆς ἡσυχίας καὶ εἰρήνης τῆς χώρας.

Ἐν Φαναρίῳ τῇ 15ῃ Αὐγούστου 1907.

† Ὁ Καστορίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ἔκθεσις πρωτοσυγκέλλου μητροπολίτου Καστορίας.

Εὐσέβαστέ μοι,

Συνεχίζων τὸ ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Ὑμ. προσκυνητῆς μοι Σεβασμιότητος μαρτυρολόγιον τῆς ἐπαρχίας αὐτῆς, τῆς περισσότερον ἴσως τῶν ἄλλων ἐπαρχιῶν τῆς Μακεδονίας δοκιμασθείσης καὶ βαφείσης ἐν τῷ αἵματι τῶν δικαίων, ἀναγράφω χρονογραφικῶς τοὺς διαπραχθέντας φόνους ὑπὸ τοῦ ἐπαράτου βουλγαρικοῦ κομιτάτου, τῆς αἱμοχαροῦς ταύτης ὑαίνης, ἥτις δὲν ἐκορέσθη, ἀπὸ δεκαετίας καὶ πλέον, πίνουσα τὸ αἷμα τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, ὅσοι δὲν ὑποτάσσονται ταῖς ἀρχαῖς τῆς Ἐξαρχίας, ἀλλ' οὐδὲ κάμπτεται οὔτε συγκινεῖται ἐκ τῶν οἰμωγῶν τῶν σφαζομένων καὶ ἐκ τῶν κλαυθμῶν πῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν ὧν ὁ ἀριθμὸς καθ' ἑκάστην αὐξάνει, σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ ἀραὶ καὶ τὰ ἀναθέματα κατὰ τῶν ἀποβρασμάτων τούτων τοῦ ᾅδου.

Διὰ προηγουμένης μου ταπεινῆς ἐπιστολῆς ἐγνώρισα τῇ Υ. Σ. τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ ἀτυχοῦς καβάση τῆς Μητροπόλεώς μας Ἐμὶν μετὰ τοῦ συνόδου αὐτοῦ Χρήστου Ζαπτιὲ ἐκ Λεχόβου· ἤδη ἀναγράφω τὸν φόνον ἓξ χριστιανῶν μας ἐκ τῆς Κωμοπόλεως Νεβέσκης, λαβόντα χώραν τὴν 17 Ἰουλίου, καθ' ἣν μετέβαινον εἰς τὴν ἀγορὰν Φλωρίνης ἤτοι τοῦ Ἰωάννου Γκιώρε, οὗτινος τὸν ἀδελφὸν Δημήτριον ἐφόνευσαν τῇ 20 Μαΐου, ἐν Μπελκαμενίῳ, ἐγκαταλείψαντος τοῦ μὲν πρώτου σύζυγον μετὰ ἓξ τέκνων, τοῦ δὲ δευτέρου ἐπίσης σύζυγον μετὰ ἐννέα τέκνων, τοῦ Γεωργίου Δ. Μπῦρε, ἐγκαταλείψαντος σύζυγον καὶ τέσσαρα τέκνα, τοῦ Στεργίου Τσικότη σύζυγον καὶ δύο τέκνα, τοῦ Εὐστρατίου Μελλᾶ σύζυγον καὶ ἓν τέκνον, τοῦ Γεωργίου Πάνου νεαρὰν σύζυγον, τοῦ 16ετοῦς παιδὸς Ἀναστασίου Ναρίκα καὶ τοῦ ἐκ Λεχόβου Ζήση Δημουλιοῦ, λαβόντας χώραν τὴν 27 Ἰουλίου ἐν τῷ ἔξωθεν τοῦ χωρίου Μύλῳ αὐτοῦ.

Ἐν Καστορίᾳ, τῇ 7 Αὐγούστου 1907.

Πρωτοσύγκελλος ΠΛΑΤΩΝ Α.Ι.ΒΑΖΙΔΗΣ

Η ΔΙΑΡΡΥΘΜΙΣΙΣ

ΤΩΝ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν)

Θ΄.

Ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς «Προσυνοδικῆς Ἐπιτροπῆς», ἐν γενικαῖς αὐτῆς συνεδρίαις, ληφθεισῶν ἀποφάσεων, ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν κύρωσιν, λεπτομερῶς ἐπεξειργασμένα, τὰ περὶ τοῦ ἀπαρτισμοῦ τῆς ἐκτάκτου Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐξετάσεως καὶ λύσεως τῶν ἐν αὐτῇ πράξεων κεφάλαια, ἅπερ καὶ, τυχόντα τῆς αὐτοκρατορικῆς κυρώσεως τῇ 25 Ἀπριλίου 1907, ἐδημοσιεύθησαν ἐπισήμως ἔχοντα ἐπὶ λέξει ὡς ἑξῆς·

1.—Ἡ Σύνοδος σύγκειται ἐξ ἐπισκόπων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν.

2.—Οἱ ἐπίσκοποι τῶν ἐπαρχιῶν παρίστανται ὑποχρεωτικῶς ἐν τῇ Συνόδῳ, οἱ βοηθοὶ δ' ἐπίσκοποι καὶ οἱ ἐφησυχάζοντες ἐμφανίζονται εἰς τὴν Σύνοδον μετὰ προηγουμένην πρόσκλησιν τῆς Ἁγιωτάτης Συνόδου.

3.—Οἱ ἐπίσκοποι τῶν ἐπαρχιῶν, οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ παρουσιάσωσιν εἰς τὴν Σύνοδον δι' εὔλογον αἰτίαν, ἀποστέλλουσιν εἰς αὐτὴν ἀναπληρωτὰς αὐτῶν μετὰ δικαιώματος ψήφου ἐκ τῆς τάξεως τῶν κληρικῶν.

4.—Οἱ κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, οἱ προσκαλούμενοι εἰς τὴν Σύνοδον, συμμετέχουσιν ἐν τῇ ἐξετάσει πασῶν τῶν συντακτικῶν ὑποθέσεων καὶ ζητημάτων, ἀλλ' οἱ συνοδικοὶ ὅροι καὶ αἱ ἀποφάσεις καταρτίζονται καὶ ὑπογράφονται ὑπὸ μόνων τῶν ἐπισκόπων ἢ τῶν ἀναπληρωτῶν αὐτῶν.

5.—Πρὸς προκαταρκτικὴν ἐξέτασιν τῶν ζητημάτων, ὡς ταῦτα θὰ ὁρισθῶσιν ὑπὸ τῆς Συνόδου, σχηματίζονται, ἐὰν ἡ Σύνοδος θεωρήσῃ τὸ τοιοῦτον ἀναγκαῖον, ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς, τῶν τε ἐπισκόπων καὶ τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἰδιαίτεραι ἐπιτροπαί, αἵτινες καὶ ὑποβάλλουσι τὰ συμπεράσματα αὐτῶν εἰς τὴν κρίσιν τῆς Συνόδου.

6.—Ἐξ ἑκάστης ἐπαρχίας μετὰ τοῦ ἐπισκόπου ἐμφανίζονται εἰς τὴν Σύνοδον καὶ ἀνὰ δύο μέλη, ἓν ἀπὸ μέρους τοῦ κλήρου καὶ ἓν ἀπὸ μέρους τοῦ λαοῦ.

7.—Ἀπὸ μέρους τοῦ ἀνακτορικοῦ κλήρου καὶ τοῦ κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν στρατοῦ, μετὰ τῶν πρωτοπρεσβυτέρων τῶν διεπόντων τὰ τῶν κλήρων τούτων, ἐμφανίζονται εἰς τὴν Σύνοδον καὶ ἀνὰ δύο μέλη, καὶ ἓν ἀπὸ μέρους τῶν κτιτόρων τῶν ναῶν, κατ' ἐκλογὴν τῶν πρωτοπρεσβυτέρων.

8. – Αἱ ἐκλογαὶ τῶν μελῶν τῆς Συνόδου, ἐκ μέρους τῶν ἐπαρχιῶν, διεξάγονται ἐν ταῖς ἐνοριακαῖς, πρωτοπρεσβυτερειακαῖς, καὶ ἐπαρχιακαῖς συνελεύσεσιν. Ἐν ταῖς ἐνοριακαῖς συνελεύσεσιν ἐκλέγονται ἀντιπρώσωποι ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ εἷς δι' ἑκάστην ἐνορίαν. Ὁ κλῆρος τοῦ πρωτοπρεσβυτερείου, μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐνοριῶν, ἐν ταῖς πρωτοπρεσβυτερειακαῖς συνελεύσεσιν, ἐκλέγουσιν ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν μελῶν ἕνα ἱερέα καὶ ἕνα λαϊκὸν ὅπως συμμετάσχωσι τῆς ἐπαρχιακῆς ἐκλογικῆς συνελεύσεως. Ἡ ἐπαρχιακὴ συνέλευσις ἐκλέγει, ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς, τρεῖς ἱερεῖς καὶ τρεῖς λαϊκοὺς, ἐξ ὧν ὁ ἀρχιερεὺς τῆς ἐπαρχίας ὁρίζει ἕνα ἱερέα καὶ ἕνα λαϊκὸν πρὸς συμμετοχὴν ἐν τῇ Συνόδῳ. Ὁ τρόπος τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἐκλογῶν ὁρίζεται δι' ἰδιαιτέρων διατάξεων καταρτισθεισῶν ὑπὸ τῆς Ἁγιωτάτης Συνόδου.

9.— Λαμβάνουσι μέρος ἐν τῇ Συνόδῳ, μετὰ δικαιωμάτων μελῶν, ἀντιπρόσωπος τῆς ὁμοπιστίας τῶν μοναστηρίων, τῶν ἐκκλησιαστικῶν Ἀκαδημιῶν καὶ ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν ἱδρυμάτων, καθὼς καὶ ἰδιῶται γνωστοὶ διὰ την θεολογικὴν αὐτῶν μάθησιν ἢ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν παιδείαν καὶ ἐν γένει τὸν ζῆλον αὐτῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ἁγιωτάτης Συνόδου.

10.— Προεδρεύει ἐν τῇ Συνόδῳ τὸ πρωτεῦον μέλος τῆς Ἁγιωτάτης Συνόδου, οἱ δύο δὲ ἄλλοι μητροπολῖται ἀναπληροῦσιν αὐτόν.

11.— Πρὸς διεξαγωγὴν τῶν Συνοδικῶν ἐργασιῶν καταρτίζεται ὑπὸ τῆς Ἁγιωτάτης Συνόδου γραμματεία ἐκ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ὑπαλλήλων τῶν συνοδικῶν ἱδρυμάτων, ὑποκειμένη τῷ προέδρῳ τῆς Συνόδου. Πρὸς συμμετοχὴν ἐν ταῖς ἐργασίαις τῆς γραμματείας ταύτης δύνανται νὰ προσκαλῶνται λόγιοι, θεολόγοι καὶ γνῶσται τοῦ κανονικοῦ δικαίου.

12.— Αἱ συνοδικαὶ συνεδριάσεις δέον τὰ ὦσι δημόσιαι, ἀλλά τινες ἐξ αὐτῶν δύνανται νὰ γίνωνται καὶ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐὰν θεωρήσῃ τοῦτο ἀναγκαῖον ἡ Σύνοδος, ὁ δὲ τρόπος τῆς ἀδείας τοῦ παρίστασθαι εἰς τὰς συνεδρίας ταύτας εἰς ἀκροατὰς, ὁρίζεται ὑπὸ διατάξεων ἐγκριθεισῶν ὑπὸ τῆς Ἁγιωτάτης Συνόδου.

13.— Αἱ συνοδικαὶ ἐργασίαι δημοσιεύονται ὑπὸ τῆς γραμματείας ἐν εἴδει εἴτε συντόμων ἀνακοινώσεων, εἴτε στενογραφικῶν ἐκθέσεων.

14.— Τόπος τῆς Συνόδου ὁρίζεται ἡ Μόσχα.

Ἐν Τσάρκοε Σέλο 25 Ἀπριλίου 1907.

Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ ζητήματα, οἷον τὸ περὶ μεταρρυθμίσεων τῶν ἐκκλησιαστικῶν σχολῶν, εἰς ὃ ζήτημα ἡ «Προσυνοδικὴ Ἐπιτροπὴ» ἐδιχάσθη εἰς δύο, ἰσόπαλα σχεδὸν, στρατόπεδα ἐπὶ τοῦ σημείου τοῦ χωρισμοῦ ἢ μὴ τῶν ἐκκλησιαστικῶν σχολῶν ἀπὸ τῶν δημοτικῶν, τὸ περὶ μεταρρυθμίσεως τῆς κεντρικῆς Ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως διὰ τῆς ἀνασυστάσεως τοῦ πατριαρχικοῦ ἀξιώματος καὶ περὶ τῶν δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων τοῦ Πατριάρχου ὡς τε Προέδρου τῆς Διοικούσης Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας καὶ ὡς Πρωθιεράρχου ταύτης, τὸ περὶ τῶν περιοδικῶν Συνόδων, τὸ περὶ τῶν σχέσεων τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Πολιτείαν, ταῦτα πάντα, καὶ τὰ συναφῆ τούτοις, ἀφέθησαν ἵνα κανονισθῶσιν ἐν τῇ ἐκτάκτῳ Τοπικῇ Συνόδῳ, ἐκ συνενοήσεως, βεβαίως, πρὸς τὴν Πολιτείαν, διὰ τὰ σχετιζόμενα πρὸς ταύτην.

Καὶ ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ μένει, ἄχρι τῆς στιγμῆς ταύτης, τὸ μέγα καὶ ζωτικώτατον διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσσίας ζήτημα τῆς μεταρρυθμίσεως, ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ λυσιτελέστερον, τῶν κατ' αὐτὴν πραγμάτων.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ

Γενεαὶ ἀνθρώπων ἔρχονται καὶ παρέρχονται· ἡ μία διαδέχεται τὴν ἄλλην καὶ ταύτην πάλιν ὁμοίως ἄλλη νεωτέρα ἀντικαθιστᾷ. Ὁ χρόνος τόσον ταχέως ρέει καὶ ὁ βίος ἡμῶν τόσον βραχὺς τυγχάνει, ὥστε πρὶν ἢ καλῶς ἐννοήσωμεν, πότε ἤλθομεν εἰς τὸν κόσμον, αἴφνης βλέπομεν, ὅτι εὑρισκόμεθα περὶ τὴν δύσιν τοῦ βίου ἡμῶν.

Οἱ πατέρες ἡμῶν ἔζησαν, εἰργάσθησαν, ἐκοπίασαν καὶ ἀποκεκμηκότες ἐκ τῶν κόπων καὶ πόνων ἀπέθανον καὶ μόνον ἴχνη τινὰ τῆς ἐντεῦθεν διαβάσεως αὐτῶν διασώζομεν ἐν τῇ μνήμῃ. Καὶ ἡμεῖς πάντες, εἰς τὸν αὐτὸν της φύσεως ἀπαράβατον ὑποκείμενοι νόμον, αὔριον θὰ γηράσωμεν καὶ, κατάκοποι ἐκ τῆς βιοπά-

λης καὶ τῶν πολυειδῶν ἀγώνων καὶ μόχθων, θὰ κλίνωμεν τὸν αὐχένα, καταβαίνοντες εἰς τὸν ψυχρὸν καὶ χαίνοντα τάφον, τὰ πάντα ὄπισθεν ἡμῶν ἐγκαταλιμπάνοντες καὶ μηδὲν ἕτερον ἐφόδιον συναποκομίζοντες διὰ τὴν πέραν τοῦ σωματικοῦ θανάτου ὑπάρχουσαν αἰωνίαν καὶ ἀτελεύτητον ζωὴν τῆς ψυχῆς, εἰμὴ τὰς ἀγαθὰς καὶ κοινωφελεῖς πράξεις, ἐὰν τοιαύτας ἐποιήσαμεν ζῶντες, τὴν παρήγορον ἐκ τῆς εὐσεβείας καὶ πίστεως ἐλπίδα, ἐὰν ὄντως εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι ὑπήρξαμεν, καὶ τὴν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν ἐκ τῶν ἀγαθῶν τέκνων, ἐὰν τοιαῦτα κατελίπομεν. Τὰ δὲ τέκνα ἡμῶν, ἅπερ μέλλουσι νὰ διαδεχθῶσιν ἡμᾶς, κατὰ τὴν αὐτὴν ὁμοίως τῶν ὅρων συνθήκην θὰ ἐκλείψωσι καὶ ταῦτα μετ' ὀλίγον ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς.

Τοιαύτη ἐγκεχάραχται ἡ ὁδὸς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ὥστε τὰ τέκνα πάντοτε νὰ διαδέχωνται τοὺς ἀπερχομένους γονεῖς, συνεχίζοντα τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους μέχρι τῆς δευτέρας τοῦ Κυρίου παρουσίας καὶ τῆς κοινῆς ἀναστάσεως πάντων, ὁπότε καὶ ὁ κόσμος οὗτος θὰ λήξῃ, καὶ ἕκαστος ἡμῶν μέλλει, ἢ νὰ βραβευθῇ εἰς τὴν αἰωνίαν χαρὰν εἰσερχόμενος, ἢ νὰ τιμωρηθῇ, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον καὶ τὰς βασάνους τῆς κολάσεως ὁδηγούμενος.

Ὁ τόσον πανσόφως καὶ καλὰ λίαν τὰ πάντα δημιουργήσας Θεὸς διὰ λόγους, οὓς ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν, φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν κόσμον γυμνόν, λεπτορυῆ, ἁπαλόν, ἀδύνατον, ἀσθενέστερον ὅλων τῶν νεογνῶν, καὶ πρὸς οὐδὲν ἱκανόν, ὡς πάντες γινώσκομεν βλέποντες τὰ γεννώμενα βρέφη. Ἐνεφύτευσεν ὅμως ἐξ ἄλλου τρυφερὰν ἀγάπην καὶ φιλοστοργίαν εἰς τὴν καρδίαν τῶν γονέων, οἵτινες οὐ μόνον ἀναπληροῦσι τὰ ἀδύνατα παρ' αὐτῷ, ὡς δεῖ ἐκτρέφοντες, περιθάλποντες καὶ περιποιούμενοι καὶ ἀγογγύστως ὑφιστάμενοι κόπους καὶ ἀϋπνίας, ἀλλὰ πολλάκις, ἐν περιπτώσει ἐνδείας, ἀποστεροῦσιν ἑαυτούς, ὅπως ἐπαρκέσωσιν εἰς τὴν διατροφὴν τέκνου.

Τὰ τέκνα λοιπὸν ταῦτα, τὰ ὁποῖα γεννῶνται ἄλαλα, ἄνευ λόγου καὶ ὁμιλίας, ἐστερημένα ἰδεῶν καὶ γνώσεων καὶ μηδεμίαν συναίσθησιν ἑαυτῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου ἔχοντα, μέλλουσι νὰ ἀποτελέσωσι τὴν μεθ' ἡμᾶς ἐρχομένην γενεάν· αὐτὰ μέλλουσι νὰ διευθύνωσι τὰς τύχας τοῦ ἔθνους ἡμῶν· αὐτὰ μέλλουσι νὰ κυβερνήσωσι τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἡμῶν· αὐτὰ μέλλουσι νὰ προκαγάγωσι τὴν κοινωνίαν· αὐτὰ μέλλουσι νὰ δοξάσωσι τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας ἡμῶν· αὐτὰ μέλλουσι νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸ ἔργον ἡμῶν· αὐτὰ μέλλουσι νὰ συμπληρώσωσι πᾶν ὅ,τι ἡμεῖς ἀφήκαμεν ἡμιτελές· αὐτὰ μέλλουσι νὰ κατορθώσωσι πᾶν ὅ,τι ἡμεῖς δὲν ἠδυνήθημεν. Αὐτὰ ἐν γένει τὰ μικρὰ καὶ ἐσπαργανωμένα βρέφη, τὰ ὁποῖα πολλάκις καὶ μετὰ περιφρονήσεως βλέπομεν, μέλλουσι νὰ δράσωσι, νὰ μεγαλουργήσωσι καὶ ἡμᾶς ἐν τῷ γήρατι νὰ ὑποβαστάσωσιν.

Ἀλλ' ἵνα ἀποβῶσι τοιαῦτα ἀντάξια τῶν προσδοκιῶν τοῦ ἔθνους, τῶν ἐλπίδων τῆς Ἐκκλησίας, τῶν πόθων τῆς κοινωνίας καὶ τῶν εὐχῶν τῆς οἰκογενείας, ὀφείλομεν ἡμεῖς νὰ δώσωμεν εἰς αὐτὰ τὴν προσήκουσαν χριστιανικὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐθνικὴν μόρφωσιν. Τὸ πρώτιστον καὶ κυριώτατον καθῆκον ἡμῶν εἶνε νὰ διαπλάσωμεν τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν ὡς ἐπιβάλλει καὶ ἀπαιτεῖ αὐτὴ ἡ λογικὴ καὶ πνευματικὴ φύσις τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ τίς πατὴρ ἢ ποία φιλόστοργος μήτηρ, ἐπαγρυπνοῦσα παρὰ τὸ λίκνον τοῦ τρυφεροῦ τέκνου αὐτῆς, δὲν ἀνατρέφει αὐτὸ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ φροντίδος, ἀρχομένη ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς γεννήσεως αὐτοῦ καὶ πράττουσα τοῦτο μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεως καὶ πέραν; Οὐδεὶς ἀντιλέγει, ὅτι πάντες μὲν οἱ γονεῖς προσπαθοῦσι καὶ πολὺ ἀγωνίζονται, πλὴν ὀλίγοι ἐπιτυγχάνουσι τοῦ ἀληθοῦς σκοποῦ. Καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ὁ χῶρος τῆς κοινωνίας γέμει στρεβλῶν καὶ φαυλοβίων στοιχείων· ὁ μυρίπνοος ἀμπελὼν τῆς Ἐκκλησίας ἀνευλαβῶν καὶ βλασφήμων ἀνθρώπων· ἡ οἰκογενειακὴ ἑστία ταραχοποιῶν καὶ ἐπιφόβων τέκνων. Πόσοι γονεῖς δὲν διέρχονται μαρτυρικὸν καὶ ἐπώδυνον βίον, πικρὰ ποτιζόμενοι ποτήρια ἐκ τῆς μεμπτῆς καὶ ἀσεβοῦς πρὸς αὐτοὺς διαγωγῆς τῶν υἱῶν καὶ θυγατέρων αὐτῶν; πόσοι ἀγύρται καὶ ἀπαταιῶνες δὲν λυμαίνονται τὴν ἀγοράν, ἐξαπατῶντες καὶ καταχρώμενοι τὸν ἐμπορικὸν κόσμον! πόσοι διεφθαρμένοι καὶ κακοήθεις δὲν δηλητηριάζουσι θανασίμως τὴν κοινωνίαν παραπλανῶντες ἀγνὰς καὶ ἀθώας ὑπάρξεις! πόσοι δὲ ἄλλοι ἀλιτήριοι δὲν μετέρχονται τὸ ἐπονείδιστον καὶ ἀτιμωτικὸν ἔργον τοῦ προδότου καὶ συκοφάντου καὶ κατηγόρου διασύροντες τὴν τιμὴν καὶ ὑπόληψιν ἐντίμων προσώπων! Καὶ ὅμως πάντες οὗτοι ὑπῆρξαν νήπια καὶ τέκνα γονέων ἴσως φρονίμων, ἐναρέτων καὶ εὐσεβῶν· μὴ λαβόντες ὅμως μικρόθεν τὴν πρέπουσαν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν ἀνατροφήν, κατήντησαν μάστιγες τῆς κοινωνίας καὶ τῶν χρηστῶν καὶ τιμίων ἀνθρώπων.

Οἵαν διεύθυνσιν λάβῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκ παιδικῆς ἢ μᾶλλον ἐκ βρεφικῆς ἡλικίας, ταύτην καὶ θὰ ἀκολουθήσῃ ἀνδρούμενος. Τὰ τέκνα ἐν τῇ νηπιακῇ καὶ παιδικῇ ἡλικίᾳ εἰσὶ μαλακὰ καὶ εὔπλαστα ὡς ὁ κηρὸς καὶ εὔκαμπτα ὡς τὰ δενδρύλλια· ὅπως θὰ διαπλάσωμεν αὐτά, οὕτω καὶ θὰ μείνωσιν· οἵαν ἄσκησιν λάβωσι, ταύτην καὶ θὰ προτιμήσωσιν· οἷον παράδειγμα ἴδωσι, τοῦτο καὶ θὰ ἐφαρμόσωσιν ἐφεξῆς ἐν τῷ βίῳ.

Ἡ καρδία τοῦ τέκνου εἶνε δοχεῖόν τι κενόν, δύναται ὅμως νὰ δεχθῇ τὰ ἱερώτερα καὶ εὐγενέστερα αἰσθήματα δεόντως καλλιεργουμένη· τοὐναντίον δέ, παραμελουμένη, δύναται νὰ γεννήσῃ καὶ ἀναπτύξῃ τὰς φρικωδεστέρας κακίας. Τὸ παιδίον κρίσιν δὲν ἔχει· κέκτηται ὅμως ἀντίληψιν ὀξεῖαν καὶ μνήμην ἰσχυράν· καὶ διὰ τοῦτο ἀμέσως ἀντιλαμβάνεται πᾶν ὅ,τι καλὸν ἢ κακὸν ἀκούσῃ, καὶ ὡς διὰ φωτογραφικῆς μηχανῆς ἀποτυποῖ ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ πᾶσαν οἱανδήποτε ἀγαθὴν ἢ βδελυρὰν πρᾶξιν ἴδῃ, καὶ ἀναλόγως προβαίνει αὐξανόμενον. Ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν θὰ παραδοθῶσι τὰ τέκνα εἰς χεῖρας τοῦ διδασκάλου, ἀνατρέφονται καὶ ἀναπτύσσονται πλησίον τῆς μητρός· οἵας θρησκευτικὰς ἀρχάς, ἠθικὰς βάσεις καὶ ἐθνικὰς ἰδέας λάβωσι παρ' αὐτῆς κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ταύτας καὶ θὰ ἔχωσιν ὡς γνώμονα ἐφεξῆς, ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἢ ἐπὶ τὸ χεῖρον προκόπτοντα.

Νομίζω, ὅτι ἁρμόζει ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ νὰ ἀναφέρω τὴν γνώμην ἑνὸς σοφοῦ εἰπόντος, ὅτι ἐκ τῶν μητέρων ἐξαρτᾶται ἡ δόξα τοῦ ἔθνους, ἡ εὐκλεια τῆς Ἐκκλησίας, τὸ μεγαλεῖον της πατρίδος καὶ ἡ πρόοδος τῆς κοινωνίας. Καὶ διὰ τοῦτο, μακάριαι ἀληθῶς καὶ πολλῶν ἐπαίνων καὶ ἐγκωμίων ἄξιαί εἰσιν αἱ μητέρες ἐκεῖναι, αἵτινες σὺν τῇ παροχῇ τοῦ μητρικοῦ γάλακτος προσπαθοῦσι καὶ ἀγωνίζονται νὰ ἐμφυτεύσωσιν εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τῶν τρυφερῶν καὶ ἁπαλῶν τέκνων αὐτῶν τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἀληθῆ πίστιν εἰς Θεόν τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ ἔθνος, τὴν εἰλικρίνειαν πρὸς τοὺς ἄλλους, τὴν τιμὴν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς πᾶν ξένον καὶ πᾶν ἀλλότριον πρᾶγμα. Διότι, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, πᾶν ὅ,τι διδαχθῇ καὶ μάθῃ μικρόθεν ὁ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ καθ' ὅλον τὸν βίον αὐτοῦ θὰ φυλάττῃ, φοβούμενος καὶ τὴν παραμικρὰν τούτων ἀθέτησιν ἢ παράβασιν, καὶ αἰσθανόμενος πικρούς ἐλέγχους καὶ θλιβερὰς τύψεις συνειδότος, ἐάν ποτε ἐκ πλάνης ἢ ἀδυναμίας παρεκκλίνῃ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἣν ἐν τῷ οἴκῳ ἡ ἀγαθὴ μήτηρ ὑπέδειξεν.

Ἡ ὑγιὴς ἀνατροφὴ τῶν τέκνων ὅσον ἁπλοῦν καὶ εὔκολον ἔργον φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως, τοσοῦτο δύσκολον καὶ ἀνεπίτευκτον ἀποβαίνει ἐν τῇ ἐφαρμογῇ. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ πρόγονοι ἡμῶν, παρατηρήσαντες ὅτι πολλοὶ πατέρες, μὴ καλῶς ἀναθρέψαντες τοὺς υἱοὺς αὐτῶν, ἀπώλεσαν αὐτούς, πολλὰς σοφὰς ὑποθήκας καὶ πολυτίμους συμβουλὰς ἀπηύθυναν πρὸς τοὺς γονεῖς. Κατὰ τοὺς τελευταίους ὅμως χρόνους τὸ ζήτημα τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων τοσοῦσον ἐμελετήθη καὶ τοσοῦτον ἀπησχόλησε τοὺς ἐπιστήμονας καὶ τοσοῦτον ἐσυστηματοποιήθη, ὥστε ἀπετέλεσεν ἰδιαιτέραν ἐπιστήμην, παιδαγωγικὴν καλουμένην, ἣν ὑποχρεωτικῶς ὀφείλουσι νὰ σπουδάσωσι σήμερον πάντες, ὅσοι μέλλουσι νὰ ἀναλάβωσιν εἴτε τὴν διεύθυνσιν σχολῶν, εἴτε ἰδιαιτέρως τὴν κατ' οἶκον ἀνατροφὴν τέκνων.

Ὀρθὴ κρίνεται καὶ ὑπὸ πάντων συνιστᾶται ἡ πρόσληψις ἐν τῷ οἴκῳ παιδαγωγῶν· δυστυχῶς ὅμως δὲν εἶνε καὶ προσιτὴ εἰς πάντας, ἀλλὰ μόνον εἰς τοὺς εὐπορουῦντας. Πολλάκις δὲ καὶ αὐταὶ αἱ παιδαγωγοὶ δὲν ἐπιτυγχάνουσι τοῦ σκοποῦ· διότι ἢ πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ ἐφαρμόσωσι τοὺς κανόνας καὶ τὰς διατάξεις τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης πρὸς ριζικὴν ἔκκοπὴν τῶν τυχὸν κακῶν κλίσεων καὶ ὁρμῶν τοῦ τέκνου, ἢ νὰ ἔλθωσιν εἰς ῥῆξιν πρὸς τὴν παρακαθημένην μητέρα, ἥτις δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀκούσῃ τὸ ἑαυτῆς τέκνον παραπονούμενον καὶ κλαῖον. Μεταξὺ δὲ σφύρας καὶ ἄκμονος καὶ εἰς πραγματικὴν σύγκρουσιν καθηκόντων εὑρισκομένη ἡ παιδαγωγός, ἀναγκάζεται, κακῶς, ἐννοεῖται, ποιοῦσα, νὰ παραβλέπῃ πολλὰ ἐλαττώματα τοῦ τέκνου, τὸ ὁποῖον οὕτωσὶν ἐπιεικῶς, χαλαρῶς καὶ ἄνευ τῆς λογικῆς αὐστηρότητος ἀνατρεφόμενον, ἀποβαίνει σὺν τῷ χρόνῳ δύστροπον, ἀπαιτητικόν, ἀνυπότακτον καὶ ὀργίλον Τὰ δὲ ἐλαττώματα ταῦτα, μικρὰ καὶ ἀσήμαντα φαινόμενα κατ' ἀρχάς, γίνονται σὺν τῷ χρόνῳ συνήθειαι, αἱ συνήθειαι ἕξεις καὶ αἱ ἕξεις καταλήγουσιν εἰς κακίας· καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει ἔστιν ὅτε νὰ βλέπωμεν πλουσίων καὶ ἐπιφανῶν οἴκων τέκνα μὴ φέροντα πολλὰ σημεῖα εὐσεβείας καὶ κοσμιότητος καὶ τεκμήρια σώφρονος βίου.

Ὅσοι τῶν γονέων δύνανται νὰ προσλάβωσι κατ' οἶκον παιδαγωγούς, πρέπει νὰ μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα τοῦ ἕλληνος βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου τοῦ Α΄, ὅστις θέλων νὰ καταστήσῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλέξανδρον οὐ μόνον ἀντάξιον διάδοχον τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας, ἀλλὰ καὶ ἥρωα καὶ

μέγαν δορυκτήτορα, ἀνέθηκε τὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ μόρφωσιν αὐτοῦ εἰς τὸν κράτιστον καὶ μέγιστον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης παιδαγωγὸν καὶ φιλόσοφον Ἀριστοτέλην. Ὃν τρόπον δὲ ὁ Φίλιππος, οὕτω καὶ πάντες οἱ γονεῖς, ἐὰν θέλωσι νὰ καταλίπωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς τὸ ἔθνος, εἰς τὴν κοινωνίαν τέκνα εὐσεβῆ καὶ ἐνάρετα, γενναῖα καὶ μεγαλεπήβολα, τίμια καὶ χρηστά, φιλόπονα καὶ ἐργατικά, ὀφείλουσι νὰ ἐκλέγωσι τὰς ἐμπειροτέρας παιδαγωγοὺς καὶ τοὺς δοκιμωτέρους διδασκάλους.

Λέγουσιν, ὅτι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ ἀνδρεῖος καὶ καὶ ἀτρόμητος οὗτος κατακτητὴς ὁ προκινδινεύων ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν καὶ τῶν πολέμων, ὁ μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τῆς γῆς ἐξαπλώσας τὸ ἑλληνικὸν Μακεδονικὸν κράτος καὶ μεταβαλὼν τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου, λέγουσιν ὅτι ἐγένετο Μέγας, διότι ἔσχε παιδαγωγὸν τὸν Ἀριστοτέλην. Τοῦτό ἐστιν ἀληθὲς ἀλλ' ἡμεῖς θὰ προσθέσωμεν καὶ ἕτερόν τι ὅτι δηλ. ἐγένετο Μέγας, διότι ἀνετράφη καὶ ἐξεπαιδεύθη μακρὰν τῶν τρυφῶν καὶ ἀναπαύσεων τῶν ἀνακτόρων, καὶ πρὸ πάντων μακρὰν τῶν θωπειῶν καὶ περιπτύξεων τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ὀλυμπιάδος, καὶ μακρὰν πάσης συγχρωτίσεως μετὰ νέων ἀμφιβόλων ἠθῶν καὶ θρησκευτικῶν πεποιθήσεων· ἐν τόπῳ τελείως ἐρημικῷ, ἔνθα καὶ μέχρι σήμερον σώζονται τὰ λίθινα ἑδώλια, ἐφ' ὧν διδάσκαλος καὶ μαθητὴς ἐκάθηντο μελετῶντες τὴν θρησκείαν καὶ ἱστορίαν τῶν πατέρων αὐτῶν, ἐντρυφῶντες ἐν τῇ σπουδῇ τῆς ἀθανάτου Ἰλιάδος καὶ θαυμάζοντες τὰ κατορθώματα τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῶν ἄλλων ἐνδόξων ἡρώων.

Οἴκοθεν λοιπὸν ἐννοεῖται, ὅτι αἱ πολλαὶ θωπεῖαι καὶ ὑπέρμετροι περιποιήσεις τῶν μητέρων καὶ τὸ ὑψηλὸν ἔργον τῆς παιδαγωγοῦ καθιστῶσι δυσχερὲς καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν βλάπτουσι σημαντικῶς. Διὰ τοῦτο ὅσαι μητέρες ηὐτύχησαν νὰ ἔχωσι παιδαγωγούς, ὀφείλουσι νὰ σκληρύνωσιν ὀλίγον τὴν φιλόστοργον καρδίαν αὐτῶν καὶ νὰ ἀφήσωσιν ἐλεύθερον τὸ στάδιον τῆς ἀνατροφῆς εἰς τὴν ἐμπιστευθεῖσαν παιδαγωγόν, αὐταὶ ὡς ξέναι παριστάμεναι.

Ἀλλ' αἱ μητέρες ἐκεῖναι, αἵτινες, πτωχαὶ οὖσαι καὶ μόλις ἀποζῶσαι, δὲν δύνανται νὰ προσλάβωσιν ἐπιστήμονας παιδαγωγούς, τί ὀφείλουσι νὰ πράξωσι καὶ πῶς πρέπει νὰ διαθρέψωσι τὰ ἑαυτῶν τέκνα; Ὅ,τι ἔπραξαν αἱ μητέρες ἡμῶν ἐκ φύσεως ὁδηγούμεναι, τὸ αὐτὸ δέον νὰ πράξωσι καὶ αὗται, παραλείπουσαι τὰς πολλὰς ἀσχολίας περὶ ἀμφιέσεις καὶ καλλωπισμοὺς καὶ καταγινόμεναι νυχθημερὸν περὶ τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν διάπλασιν τῶν τέκνων. Διότι οὐδεμία μήτηρ, ὁσῳδήποτε ἀγράμματος καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ἀγνοεῖ τὰς στοιχειώδεις θρησκευτικὰς ἀρχὰς καὶ τὰς πρώτας ἠθικὰς βάσεις. Ὀφείλει λοιπόν, σὺν τῷ μητρικῷ γάλακτι τῷ ἐκτρέφοτι καὶ ἀναπτύσσοντι τὸ σῶμα, νὰ ἐμφυτεύῃ ταύτας εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ τέκνου, καὶ νὰ ἐμπνέῃ εἰς αὐτὸ εὐγενῆ καὶ ἱερὰ αἰσθήματα καὶ ἰδέας ὑψηλάς, ἀσκοῦσα μικρόθεν αὐτὸ εἰς τὴν τακτικὴν προσευχήν, εἰς τὴν πρόθυμον ὑπακοήν, εἰς τὴν τιμὴν τῶν ἀνωτέρων, εἰς τὸν σεβασμὸν τῶν ξένων, εἰς τὴν ἐλεημοσύνην τῶν πτωχῶν εἰς τὴν συμπάθειαν τῶν πασχόντων, καὶ εἰς ὅλας ἐν γένει τὰς χριστιανικὰς ἀρετάς, αἵτινες καὶ μόναι καθιστῶσι τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῆ καὶ χρήσιμον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Πρὸ παντὸς ὀφείλει νὰ ἀποφεύγῃ τὸ κακὸν παράδειγμα καὶ νὰ φροντίσῃ νὰ ἀναπτύξῃ τὸ αἴσθημα τῆς φιλοτιμίας τοῦ παιδὸς εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ ὑπακούῃ ἐκ φόβου, ἀλλ' ἐξ ἀδιάστου ἐσωτερικῆς βουλήσεως. Πᾶσαν τυχὸν κακὴν κλίσιν ἢ ἕξιν αὐτοῦ νὰ προσπαθῇ νὰ ἐκκόπτῃ διὰ τρόπου μειλιχίου καὶ ὑποχρεωτικοῦ καὶ οὐχὶ διὰ δαρμῶν καὶ νυγμάτων διότι ὁ ἀγαθὸς καὶ ἤπιος τρόπος ἄγει πάντοτε εἰς τὴν αἰδὼ καὶ εἰς τὴν φιλοτιμίαν, ἐξ ἐναντίας δὲ αἱ ἀπειλητικαὶ φωναὶ καὶ αἱ ἐπιπλήξεις τῆς μητρὸς καὶ τὰ ραπίσματα τοῦ πατρὸς καθιστῶσι τὸ τέκνον ἠλίθιον, δειλόν, ἄτολμον, ἀνανδρον, βλακῶδες καὶ ἀνίκανον πρὸς πᾶσαν ἐπιχείρησιν. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ἐξάγεται, ὅτι ἀπαιτεῖται μεγάλη σύνεσις, μεγάλη λεπτότης, καὶ μεγάλη προσοχὴ ἐν τῇ ἀνατροφῇ τῶν τέκνων.

Ἐκ τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης διαγωγῆς τῶν τέκνων κρίνεται καὶ ἐκτιμᾶται ἡ ἀξία καὶ ἡ ποιότης τῆς μητρός. Ἐὰν ἀναθρέψωσι ταῦτα καλῶς καὶ ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου, ὡς συνιστᾷ καὶ ἐντέλλεται ὁ ἀπόστολος Παῦλος, οὐ μόνον δὲν θὰ ἐντρέπωνται νὰ παρουσιάσωσιν αὐτὰ ὁπουδήποτε, ἀλλὰ καὶ θὰ ὑπερηφανεύωνται καὶ πολλὴν ἐσωτερικὴν εὐχαρίστησιν θὰ αἰσθάνωνται, διότι παρεσκεύασαν διὰ τὸ ἔθνος, διὰ τὴν Ἐκκλησιαν καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν ἀνθρώπους εὐσεβεῖς καὶ ἐναρέτους, χρηστοὺς καὶ τιμίους, γενναίους καὶ ἀνδρείους.

Ἂν ὁ Θεὸς, ὁ ὡς ἐνώπιος ἐνωπίῳ λαλήσας πρὸς τὸν Μωϋσῆν, εἶπεν «Ἐγὼ εἰμι ὁ ἀποδιδοὺς ἁμαρτίας πατέρων ἐπὶ τέκνα ἕως τρίτης καὶ τετάρτης γενεᾶς τοῖς μισοῦσί με, καὶ ποιῶν ἔλεος εἰς χιλιάδας τοῖς ἀγαπῶσί με καὶ φυλάσσουσι τὰ προστάγματά μου»· ἐὰν δηλονότι ἁμαρτίαι γονέων παιδεύωσι τέκνα, δὲν

ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι καὶ αἱ ἁμαρτίαι τῶν μὴ καλῶς καὶ χριστιανικῶς ἀνατραφέντων τέκνων, θὰ παιδεύσωσι πικρῶς τοὺς γονεῖς.

Ἀναθρέψωμεν λοιπὸν πιστῶς καὶ τιμίως τὰ τέκνα ἡμῶν, ἵνα ἀποφύγωμεν τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν κατάραν τοῦ λαοῦ· διότι καὶ ὁ λαὸς ἐνοχλούμενος, ἢ ἀδικούμενος ἐκ τῶν ἀναγώγων καὶ κακοτρόπων τέκνων, ἀγανακτεῖ, γογγύζει καὶ βλασφημεῖ τοὺς γονεῖς αὐτῶν. Ἴδιον τῶν εὖ καὶ καλῶς ἡγμένων ἀνθρώπων ἐστὶ καὶ τὸ τιμᾶν τοὺς νεκρούς· ὃν τρόπον καὶ ἡμεῖς πάντες, τιμῶντες τὴν μνήμην τοῦ πρὸ τεσσαράκοντα ἡμερῶν πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος ἀοιδίμου καὶ μεγάλου ἐπιστήμονος τῆς καθ' ἡμᾶς κοινωνίας ἰατροῦ Μιχαὴλ Ψαλίδα, καὶ φόρον εὐγνωμοσύνης ἀποτίοντες αὐτῷ ἐπὶ τῇ μεγάλῃ καὶ εὐεργετικῇ δράσει αὐτοῦ συνήχθημεν ἐν τῷ παντεπτῳ ἱερῷ τούτῳ ναῷ ἵνα λατρεύτωμεν καὶ δοξολογήσωμεν τὸν Θεὸν καὶ συνενώσωμεν τὰς προσευχὰς καὶ δεήσεις ἡμῶν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἐν τῇ βατιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν. Ἀμήν.

† Ἀρχιμανδρίτης ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΣ

ΑΔΗΛΟΥ ΠΡΟΣ ΑΝΘΙΜΟΝ ΤΟΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΙΕΡΑΡΧΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Οἱ τὴν νέαν ἱστορίαν τῶν Ἀθηναίων γράψαντες ἀνέγραψαν πανθ' ὅσα εἰσὶ γνωστὰ περὶ τοῦ ἀπὸ Διαυλείας καὶ Ταλαντίου γεγονότος μητροπολίτου Ἀθηναίων Ἀνθίμου τοῦ πελοποννησίου, τοῦ προστάντος τῆς Ἀθηναίων Ἐκκλησίας ἔτεσι ᾳχνέ—ᾳχοστ'[1]. Ὁ Ἄνθιμος ἦν ἀνὴρ ἐλλόγιμος τῶν κατ' αὐτὸν, ὡς ἀναγράφουσι πάντες οἱ ἐπισκεψάμενοι τὰς Ἀθήνας καθ' οὓς χρόνους προίστατο τῆς Ἀθηναίων Ἐκκλησίας καὶ βεβαιοῦσιν αἱ ὧδε δημοσιευόμεναι δύο πρὸς αὐτὸν ἐπιστελλόμεναι ἐπιστολαὶ, κείμεναι ἐν ἀντιγράφοις ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμῷ 10016 χειρογράφῳ τεύχει τῆς τοῦ Βρεττανικοῦ Μουσείου βιβλιοθήκης τῆς συλλογῆς Additional. Τούτων ἀντίγραφα ἔπεμψέ μοι ὁ ἐν Λονδίνῳ Χρ. Κατωπόδης, δικηγόρος.

Ὁ Ἄνθιμος φέρεται συνυπογεγραμμένος ἐν γράμματι ἐπὶ πατριάρχου Παρθενίου· τοῦ ἀπὸ Προύσης, τὸ δεύτερον πατριαρχοῦντος, ἔτει ᾳχξστ' μηνὶ ἀπριλίῳ, δι' οὗ ἐδίδετο τῷ πρώην Κωνσταντινουπόλεως Διονυσίῳ τῷ ἀπὸ Λαρίσσης λόγῳ ἐπιδόσεως ἡ Θεσαλονικέων μητρόπολις[2]. Ἔτει ᾳχο' μηνὶ νοεμβρίῳ, ἐπὶ πατριάρχου Μεθοδίου τοῦ ἀπὸ Ἡρακλείας, φέρεται συνυπογεγραμμένος ἐν γράμματι, δι' οὗ ἐπεκυροῦτο τῷ θρόνῳ τῶν Ἱεροσολύμων τὸ μοναστήριον τῶν ἁγίων ἀποστόλων ἐν Μολδοβλαχίᾳ[3]· τῷ αὐτῷ ἔτει μηνὶ δεκεμβρίῳ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πατριάρχου Μεθοδίου, φέρεται συνυπογεγραμμένος ἐν γράμματι, δι' οὗ ἐπαύθη Ἀνανίας ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου[4]. Ἔτει ᾳχοά μηνὶ ἰανουαρίῳ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Μεθοδίου, φέρεται συνυπογεγραμμένος ἐν γράμματι, δι' οὗ ἐβεβαιοῦντο τὰ ἐπὶ τοῦ Σινᾶ δίκαια τοῦ πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων[5]· τῷ αὐτῷ ἔτει καὶ μηνὶ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Μεθοδίου, φέρεται συνυπογεγραμμένος ἐν γράμματι δι' οὗ, αἰτήσει τοῦ ἡγεμόνος Ἰωάννου Δούκα, ἐπεβεβαιοῦτο καὶ αὖθις ἡ σταυροπηγιακὴ ἀξία καὶ αἱ προνομίαι τοῦ μοναστηρίου τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τῷ πατριαρχικῷ θρόνῳ τῶν Ἱεροσολύμων[6]. Σὺν ἄλλοις δ' ἐξ ἱεράρχαις, ἔτει

---

1. Δ. Γρ. Καμπούρογλου Ἱστορία τῶν Ἀθηναίων. Τουρκοκρατία, (ἐν Ἀθήναις, 1893, εἰς 8ον), τόμ. β'. σ. 160—3. Τοῦ αὐτοῦ μνημεῖα τῆς Ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων. Τουρκοκρατία, (ἐν Ἀθήναις, 1889, εἰς 8ον) τόμ. ά. σ. 183—4, 193 τόμ. β'. 1893). σ. 85, 268 Θ. Ν. Φιλαδελφέως Ἱστορία τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τουρκοκρατίας, (ἐν Ἀθήναις, 1902, εἰς 8ον), τόμ. ά. σελ. 364—7, 385—8. Σ. Π. Λάμπρου Ἀθηναῖοι βιβλιογράφοι καὶ κτήτορες κωδίκων κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας καὶ ἐπὶ τουρκοκρατίας, ἐν Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσοῦ» Ἐπετηρίδος, (ἐν Ἀθήναις, 1902 εἰς 8ον), ἔτει στ' 6, 204.

2. Ἀλ. Λαυριώτου Ἀνέκδοτα πατριαρχικὰ γράμματα ἐκ τῶν ἀρχείων τῆς ἱερᾶς μονῆς Λαύρας, ἐν Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας, (ἐν Κωνσταντινουπόλει, 1903, εἰς φύλ.), ἔτει ΚΓ', σ. 420

3. Κ. Δελικάνη. Τὰ ἐν τοῖς Κώδιξι τοῦ πατριαρχικοῦ ἀρχειοφυλακείου σωζόμενα ἐπίσημα ἐκκλησιαστικὰ ἔγγραφα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὰς σχέσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς τὰς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας Ἱεροσολύμων καὶ Κύπρου, (ἐν Κωνσταντινουπόλει 1904, εἰς 8ον), (τόμ. β'.) σ. 376—7. τοῦ αὐτοῦ, Πατριαρχικῶν ἐγγράφων τόμ. γ' (ἐν Κωνσταντινουπόλει 1905, εἰς 8ον) σ. 336—9.

4. Τὰ περὶ τῆς ἐκλογῆς καὶ χειροτονίας ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ ἐπίσημα ἔγγραφα (ἐν Ἱεροσολύμοις, ᾳωστ', εἰς 8ον) σ. 65—72. Π. Νεοκλέους Τὸ κανονικὸν δίκαιον τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Σινᾶ (ἐν Κωνσταντινουπόλει 1868 εἰς 8ον), σ. 44—47. Κ. Δελικάνη Τὰ ἐν τοῖς κώδιξι τοῦ πατριαρχικοῦ ἀρχειοφυλακείου, (τόμ. β' σ. 377—381.

5 Τὸ κανονικὸν δίκαιον, σ. 48—54 Τὰ ἐν τοῖς κώδιξι τοῦ πατριαρχικοῦ ἀρχειοφυλακείου (τόμ. β'). σ. 381—9.

6. Τὰ ἐν τοῖς κώδιξι τοῦ πατριαρχικοῦ ἀρχειοφυλακείου, (τόμ β') σ. 389, Πατριαρχικῶν ἐγγράφων τόμος γ' σ. 339—340.

ᾳχοά μηνὶ ἰουλίῳ. ἐν Πέρᾳ συνυπέγραψεν ὁ Ἄνθιμος ἐν γράμματι μαρτυρικῷ περὶ τῆς ἐν τῇ Εὐχαριστίᾳ συμφωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν ἀνατολικῆς καὶ δυτικῆς[7]. Ὁ Ἄνθιμος συνετέλεσεν εἰς τὴν καθαίρεσιν τοῦ πατριάρχου Παρθενίου τοῦ ἀπὸ Προύσης καὶ τὴν ἀνάρρησιν εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον Διονυσίου τοῦ ἀπὸ Λαρίσης[8]. Ἔτει ᾳχοα΄ μηνὶ δεκεμβρίῳ φέρεται συνυπογεγραμμένος ἐν γράμματι ἐπὶ πατριάρχου Διονυσίου τοῦ ἀπὸ Λαρίσης πρὸς τὸν Φιλαδελφείας[9]· τῷ αὐτῷ ἔτει καὶ μηνὶ καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Διονυσίου, φέρεται συνυπογεγραμμένος ἐν γράμματι, δι' οὗ ὁ Ραιδεστοῦ καὶ Πανίου ἀπεστέρητο τῆς αὐτοῦ ἐκκλησίας[10]· τῷ ἐπιόντι ἔτει ᾳχοβ΄ μηνὶ ἰανουαρίῳ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πατριάρχου, φέρεται συνυπογεγραμμένος ἐν τῇ συνοδικῇ ἀποκρίσει πρὸς τοὺς καλβινιστάς· αὕτη δ' ἐδημοσιεύθη ἐν ἑλληνίδι γλώσσῃ ἄνευ τῶν ὑπογραφῶν τῶν συνεδρευσάντων ἱεραρχῶν, σωθεισῶν ἐν ἑτέρῳ ἀντιγράφῳ, ἐν δὲ γαλλίδι καὶ ἀγγλίδι γλώσσῃ ἐδημοσιεύθη μετὰ τῶν ὑπογραφῶν τῶν συνεδρευσάντων ἱεραρχῶν[11]. Κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα παρεπεδήμει ὁ Ἄνθιμος ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅτε, ἔτει ᾳχοβ΄ μηνὸς φεβρουαρίου δεκάτῃ, ὁ πατριάρχης Διονύσιος ὁ ἀπὸ Λαρίσης ἔπεμψε τὸ κατὰ καλβινιστῶν συνοδικὸν γράμμα τῷ πρέσβει τοῦ γάλλων βασιλέως μαρκίωνι Νοϊντέλης διὰ 3 μητροπολιτῶν, ὧν εἷς ἦν αὐτὸς ὁ Ἄνθιμος[12]. τῷ αὐτῷ ἔτει ᾳχοα΄, μηνὸς ἰουνίου πέμπτῃ καὶ μηνὸς ἰουνίου ὀγδόῃ, ὁ Ἄνθιμος μετὰ τοῦ μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πατριάρχου Διονυσίου ἵνα προσαγορεύσωσι τὸν πρεσβευτὴν μαρκίωνα Νοϊντέλης[13] Ἐπὶ Ἀνθίμου τοῦ Ἀθηναίου ἱεράρχου, ὁ πατριάρχης Διονύσιος Δ΄ ὁ ἀπὸ Λαρίσης, ἔτει ᾳχοβ΄, τῇ αἰτήσει τοῦ πρέσβεως τοῦ γάλλων βασιλέως ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρκίωνος Νοϊντέλης, ὑπέβαλεν ἀφορισμῷ τοὺς Ἀθηναίους ἐκείνους τοὺς ζημιώσαντας τὸν πλοίαρχον Βρυνέτον, ὃν ἔπεμψεν αὐτῷ μηνὸς ἰουλίῳ τετάρτῃ καὶ εἰκοστῇ[14]. Ἔτει ᾳχοδ΄ μηνὶ ἰουνίῳ, φέρεται συνυπογεγραμμένος ἐπὶ πατριάρχου Γερασίμου τοῦ ἀπὸ Τορνόβου ὑπὲρ τοῦ ὀρφανοῦ τοῦ Παναγιώτου Νικουσίου[15]. Ἔτει ᾳχοε΄ μηνὶ ἀπριλίῳ, φέρεται συνυπογεγραμμένος ἐν γράμματι ἐπὶ πατριάρχου Παρθενίου τοῦ ἀπὸ Προύσης τὸ τέταρτον πατριαρχοῦντος, δι' οὗ ἐστέρητο τὸ ἀξίωμα ὁ ἱεροδιάκονος Λαυρέντιος[16] καὶ τῷ αὐτῷ ἔτει, ᾳχοε΄ μηνὶ σεπτεμβρίῳ, φέρεται συνυπογεγραμμένος ἐν ἑτέρῳ γράμματι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πατριάρχου Παρθενίου, δι' οὗ ἐστέρητο τῆς ἱερωσύνης ὁ ἱερεὺς Νικόλαος τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Λαρίσης[17].

7. Nicole. Arnauld, Renaudot Perpetuité de la foi de l' Église catholique sur l' Eucharistie. (Paris. 1841 in 4o). tom. .I. col. 1118–1120

8. De la Croix Etat present des nations et églises Grecque, Armenienne et Maronite en Turquie.)Paris. 1714. in 12) p. 105-9.

9. Ἰ. Βελούδου Χρυσόβουλλα καὶ γράμματα τῶν οἰκουμενικῶν πατριαρχῶν ἀνήκοντα εἰς τοὺς Φιλαδελφείας μητροπολίτας, (ἐν Βενετίᾳ, 1893 εἰς 8ον), ἐκδ. β΄, σ. 53-6.

10. Α. Π. Κεραμέως Ἱεροσολυμιτικὴ Βιβλιοθήκη ἤτοι κατάλογος τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων καὶ πάσης Παλαιστίνης ἑλληνικῶν κωδίκων, (ἐν Πετρουπόλει, 1891, εἰς 8ον) τόμ. α΄, σ. 348.

11. Σ. Σακκελίωνος Διονυσίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καὶ Νεκταρίου πρώην Ἱεροσολύμων ἔγγραφα, ἐν Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας, (ἐν Κωνσταντινουπόλει, 1881 εἰς φύλ.) ἔτει α΄, σ. 88-91. Α. Π. Κεραμέως Ἱεροσολυμιτικὴ Βιβλιοθήκη, τόμ. α΄, σ. 335-6. Perpétuité de la foi de l' église catholique sur l' Eucharistie, tom. II, col. 1158-1163. G. William The orthodoxe churche of the East in the eighteen century, (Cambridge, 1868, in-8) pp. 67-76.

12. Journal d' Antoine Galland pendent son séjour à Constantinople ed. Ch. Schefer, (Paris, 1881, in-8), tom. I, p. 54.

13. Jonrnal d' Antoine Galland, tom. I, p. 159, 162.

14. Journal d' Antoine Galland. tom. I, p. 181. Ο. Ν. Φιλαδελφέως Ἱστορία τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τουρκοκρατίας, τόμ. α΄, σ. 380.

15. Τὸ γράμμα παρ' ἐμοί.

16. Α. Π. Κεραμέως Ἱεροσολυμιτικὴ βιβλιοθήκη, τ. α΄. σ.347.

17. Μ. Παρανίκα Ἱστορικά, συμβολαὶ εἰς τοὺς ἐπισκοπικοὺς καταλόγους . . . τοῦ Ἀμασείας Ἀνθίμου, ἐν "Νεολόγου Ἑβδομαδιαίας Ἐπιθεωρήσεως,, (ἐν Κωνσταντινουπόλει, 1894, εἰς 4ον) ἔτει γ΄, σ. 633.

(*Additional mss* 10016, *f.* 130b).

Ἀνθίμῳ τῷ λογιωτάτῳ καὶ σεβασμιωτάτῳ ἱεράρχῃ τῶν Ἀθηναίων εὖ πράττειν.

Τό τε ἐξ Ὑμηττοῦ μέλι, καὶ τὴν σὴν ἐπιστολὴν ἅμα λαβών, ὦ σοφὴ καὶ σεβασμία μοι κεφαλή, διττῆς ἐνεπλήσθην ἡδυπάτος· ἀλλὰ τῆς μὲν ἐκορέσθην, τῆς δὲ καὶ μᾶλλον ὀρέγομαι· πῶς γὰρ μὴ πόθῳ χρεὼν ἐκκεκαῦσθαι τῆς οὕτω σειρηναίας ᾠδῆς· περὶ δὲ τῆς ἐν βίβλοις ἀσχολίας διεσπάρη πρὸ τῶν γραμμάτων ἡ φήμη καὶ διὰ τούτων, ὅτι ποικίλη τις ἐστὶ καὶ πολύτροπος ἀπεῖπα, καίτοι πυθόμενος, ὥς γε τἀληθὲς εἰπεῖν, πάνυ δυσχερῶς διετέθην· σοφῷ γὰρ ἁμαρτά-

νοντι συνάχθομαι, εἰ δὲ καὶ φίλῳ, πόσης ἂν οἴει με τῆς ὀδύνης πληροῦσθαι· σοῦ δὲ καίπερ οὐ μάλα διασφαλέντος, σοφοῦ γέ μην καὶ φίλου τυγχάνοντος, πῶς οὐκ ἔμελλον οὐ μετρίως ἀνιᾶσθαι· ἑκατέρωθεν τοίνυν ἀναγκαζόμενος, ἐρῶ τἀληθὲς, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖ, [σὺ] δὲ τὴν ἐμὴν παρρησίαν ὡς ἀπὸ χαριεστάτης διαθέσεως ἄσμενος ἀποδέχου· καὶ γὰρ αὐτὸς ἂν ἡδέως ταῦτα παρὰ σοῦ πάθοιμι· ἀσθενοῦς ἐστὶν ἡ πολύφορος κίνησις, καὶ σύμβολον ἐν πρώτοις ἔγνωσται ψυχῆς εὐ φρονούσης ἐμμένειν ἀτρεμῶς ἐφ' οἷς ἔδοξεν· ὅρα τοὐντεῦθεν ὅπως ἡ περὶ τὰς βίβλους πλάνη μὴ τὸν νοῦν ἀλήτην καὶ πτωχὸν ἀπεργάσηται· ὡρισμένοις τισὶ τῶν συγγραφέων προστήκεσθαι καὶ συγχρωτίζεσθαι μᾶλλον ἐχρῆν, εἰ βούλει συμπαγῆναι τῷ ἐκμαγείῳ τὰ λήμματα· τὸ πάντοσε περιπεφορημένον οὔτι που στάσιμον εὕρηται. Τοῖς ἕνεκα τοῦ φιλοθεάμονος ἀποδημοῦσι ξενίαι μὲν ὑπάρχουσι πολλαὶ, φιλία δὲ μηδεμία πάντων ἀληθὴς οὔτε μόνιμος. Ταύτῃ που ξυμβαίνει τοῖς μὴ νεμομένοις ἕν τι τῶν συγγραμμάτων, ἀλλ' ἐξ ἑτέρου μεταπηδῶσιν εἰς ἕτερον, καὶ μάλα σπουδῇ περιερχομένοις· ὡσανεὶ τὸ σοφὸν οὐ τῷ βάθει ἀλλὰ τῷ μήκει καταμετροῖτο· οὐκ ὀνήσιμος ἡ τροφὴ, οὐδὲ τῷ σώματι παρατίθεται ἀλλ' ὑποχωρεῖ, ἢν ὁ φαγὼν οὐ περιτρίβειε τοῖς ὁδοῦσιν· οὐδὲν οὕτως ἐμποδὼν ἐστὶ τοῖς ἀνειλεγμένοις ἐκ νόσου, ὡς ἡ ποικιλία τῶν ἰαμάτων· μηδέποτε εἰς οὐλὴν ἥξει τὸ τραῦμα ὃ συχνοῖς ἐνοχλεῖται φαρμάκοις, ἐπούλωσε δὲ καὶ τάχει πολλάκις ἡ δέσις· οὐδ' ἂν εὑρωστήσαι τῶν φυτῶν, ὅσα θαμὰ μετατίθεται· καὶ τί χρὴ λέγειν; οὐδὲν ἐστὶ τῶν αἰτίων οὕτω δραστήριον, ὑφ' οὗ κατὰ πάροδον μεταβάλλει τὸ πεπονθός· σαφὲς οὖν ἐστὶ, καὶ τοῖς ἐριστικοῖς ἀναντίρρητον, ὥς γε τῇ ποικιλίᾳ τῆς ἀναγνώσεως διαρρήγνυται τὸ φρόνημα, καὶ μήτε τοῖς πολλοῖς, μηδ' αὐτῷ τὰ πολλὰ διαρκεῖ· εἰ τοίνυν οὐκ ἐνδέχεται τηρεῖν ὅσον ἀναγνῶναι, ἀνάγνωθι ὅσον ἔξεστι τηρῆσαι· ἀλλ' εἴποις ἂν ὅτι κἀκείνου τοῦ συγγραφέως ἔσχε με πόθος, ὅτι πλεῖστον ὅλως ἐνσταλάττει μοι τῆς ἡδονῆς, καὶ τούτου ὅτι φιλοσόφου θεωρίας ἐστὶν ὁδηγός· ἐμπαθοῦς ἐστὶ σώματος ἐδεσμάτων ἀπογεύεσθαι παντοδαπῶν, ἅπερ ὑπὸ τοῦ πλήθους οὐκ εὐτραφῆ ἀλλὰ κακόχυμον ἀποτελεῖ τὴν σοφίαν. Συντράφηθι τοιγαροῦν ἀττικουργέσι λόγοις, καὶ τοῖς ἀριστοτελικοῖς ἑρμηνεῦσι, καὶ εἶπου πρὸς τοὺς μετ' ἐκείνους ἐξιτητέον, αὖθις ἐπάνιθι, κἂν που λειμῶνος τύχῃς εὐανθοῦς, τὸ συνοῖσον ἐναπομάξας χρόνῳ καὶ τριβῇ κατάπεψον, καὶ μέμνησο διὰ παντὸς ὅτι ἀλεύρου πλέον ἢ κατὰ δρᾶκα τὴν σὴν εἰληφὼς τὸ πᾶν ἀπορρεῖ διὰ τῶν δακτύλων, ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας ἕν τι τῶν ἀντιδότων πρὸς πενίαν, ἢ τύφον, ἢ θάνατον, καὶ πρὸς τὰς λοιπὰς ἐριννύας ἀποταμιεύων τῇ μνήμῃ. Τοῦτ' αὐτὸ κἀγὼ πράττων οὐ παύομαι, καίτοι πολλῶν ἀναγνώστης εἰμί, ἑνὸς δὲ τοῦ ὑποφέροντος ἑραστής τε διάπυρος καὶ φύλαξ ἐπιμελής· τὸ δὲ τήμερον ἀπενεχθὲν ἐκ τῶν ἐπικουρείων εἴληπται παραλειπομένων· μεταβαίνω γὰρ ἔστιν ὅτε κἀπὶ τῶν ἄλλων φιλοσόφων τὰ στρατόπεδα, οὐχ ὡς αὐτὸ μέλος, ἀλλ' ὡς κατάσκοπος· σεμνὴ, φησὶν, ἡ γηθόσυνος πενία, εἰ δὲ σεμνὴ καὶ πρὸς τοῦτο γηθόσυνος, οὐκ ἔστι πενία· ἐνδεὴς γὰρ ἔστιν οὐχ ὅστις μικρὰ κέκτηται, ἀλλ' ὅστις τῶν πλειόνων ἐπιθυμεῖ· ἀληθοῦς πλούτου δύο ταῦτα πέρατα γνῶθι, πρῶτον οὐ στερεῖσθαι τῶν ἀναγκαίων, ἔσχατον δὲ οὐδὲ τῶν ἐπιτηδείων, τὸ δὲ πέρα τούτου ἀπληστία, πλείονα· ἀλλ' εἰ τῇ δόξῃ τὸν πλοῦτον ἀντιμετρεῖς, οὐδέποτε πλούσιος ἔσει· εἰ δὲ τῇ φύσει, οὐδέποτε πένης· ἐπὶ τούτοις ἀξιῶ συγνῶναί μου τῇ παρρησίᾳ· εἰ δὲ μὴ συγγνοίης, τῇ αὐτῇ ψήφῳ κατάγνωθι, εἴ ποτέ τινος ἔργου τῆς αὐτῆς κεραμείας ἁμάρτοιμι· βιώης ἐπὶ μήκιστον· σκιροφοριῶνος γῃ φθίνοντος.

(*Additional mss* 10016, *f.* 134).

Ἀνθίμῳ τῷ ἀρχιποίμενι τῶν Ἀθηναίων.

Γράμμα τὸ σὸν Ἀθήνηθεν ἥνεκται ἀττικουργὲς ὄντως καὶ τοῦ παρ' ὑμῖν ὑμνητείου μέλιτος ἡδύτερον, τοσαύτην ἡδονὴν ἐνσταλλάττον ἐμοὶ, ὅσην ἴσως ἡ Ἥβη τῷ Διὶ προσηνέγκατο. Τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀσμένως ἀποδέξαιτο τὴν οὕτω σεβασμίαν ὡς ἀπ' ἀρχιερέως ἐπιστολήν; τίς οὐκ ἂν ἡδέως ἀναγνοίη τὴν οὕτω χαριεστάτην ὡς ὑπὸ φίλου; τίς οὐκ ἂν ἐκτόπως ἀγάγοιτο τὴν οὕτω θαυμασίαν ὡς ὑπὸ σοφοῦ; ζῆθι, λογιωτάτη μοι κεφαλὴ, καὶ τὴν πενίαν τῆς δυστυχοῦς Ἑλλάδος τοῖς λογικοῖς πλούτιζε κειμηλίοις· τοῖς ἐπιστελλομένοις καὶ πρὸ τῶν γραμμάτων ἐπεθέμην καὶ νῦν οὐχ ἥκιστά μοι μελήσει, τὴν σὴν ὡς ἐφικτὸν ἀεὶ προθυμούμενος ἐπίδοσιν· ἔρρωσο.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Γ. ΖΕΡΛΕΝΤΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ. 37

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 7 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Στρωμνίτσης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπίσημα ἔγγραφα Διωγμὸς ὀρθοδόξων – Βουλγάρων παραλογισμοί — Αἱ ὀρθόδοξοι μητροπόλεις τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας — Θρίαμβος τῆς ἀληθείας — Εἰδήσεις ἐκ Κωδήκων Θρακικῶν (ἢ ἑλλ. κοινότης Ραιδεστοῦ κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα) — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης πρὸς τὴν Α. Υ. τὸν Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Θρησκευμάτων

Ὑψηλότατε,

Ὑπὸ τῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἀδηρίτου ἀνάγκης βιαζόμενον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, δι' ἀλλεπαλλήλων, ἤδη, ταχριρίων πρὸς τὸ Ὑψηλὸν Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης, ἐξέθηκε τὴν λυπηρὰν ἀνωμαλίαν ἥτις προῆλθεν ἐν τῇ νομίμῳ λειτουργίᾳ τῶν ἐν τοῖς Βιλαετίοις Θεσσαλονίκης καὶ Μοναστηρίου Ὀρθοδόξων ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν, ἀπὸ τοῦ βιαίου μέτρου τῶν ἐπιτοπίων πολιτικῶν Ἀρχῶν τοῦ παρακωλύειν, ἐκτόπως, τοὺς μητροπολίτας ἵνα ἐξέρχωνται εἰς τὰς κανονικὰς αὐτῶν περιοδείας ἀνὰ τὴν ἐπαρχίαν αὐτῶν, ἢ μεταβαίνωσιν εἰς πανηγύρεις ἐκκλησιῶν καὶ ἐξετάσεις σχολείων τῶν διαφόρων πόλεων καὶ χωρίων, καθ' ὃ ἀνέκαθεν ἔχουσιν ἀναμφίλεκτον καὶ ἀνεγνωρισμένον δικαίωμα καὶ κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τάξιν.

Ὑψηλότατε. Εἶνε γνωστὸν ὅτι τὸ κύριον ἔργον τοῦ ποιμένος καὶ παντὸς, ἐν γένει, πνευματικοῦ ὑπαλλήλου, συνίσταται εἰς τὸ διδάσκειν τὸν λαὸν τὰ τῆς θρησκείας αὐτοῦ, εἰς τὸ φροντίζειν περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς ἠθικοποιήσεως αὐτοῦ καὶ εἰς τὸ συμβουλεύειν αὐτὸν ἵνα ἐμμένῃ βιῶν κατὰ τοὺς νόμους τῆς πολιτείας, ἀπέχων καὶ προφυλαττόμενος ἀπὸ πάσης ἐπηρείας ἀλλοτρίας ἢ προπαγανδικῆς.

Ἡ παρεμβολὴ λοιπὸν προσκομμάτων ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν οὐσιωδῶν τούτων καθηκόντων τῶν πνευματικῶν ἀρχηγῶν, ἐκτὸς τοῦ βιαίου καὶ παρανόμου αὐτῆς, ἀποτελεῖ ἅμα ἀθέτησιν τῆς ὀφειλομένης καὶ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀνεγνωρισμένης πᾶσι τοῖς χριστιανοῖς ὑπηκόοις θρησκευτικῆς ἐλευθερίας καὶ ἀκωλύτου διεξαγωγῆς τῶν τῆς λατρείας αὐτῶν.

Ἀλλὰ, πλὴν τῶν παρακωλύσεων τούτων, τῶν ἐναντίων εἰς τὰ ἀνεγνωρισμένα δικαιώματα τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ νόμου, πλὴν τοῦ οὐχ ἧττον βιαίου καὶ ἀδίκου μέτρου τῆς ἀποκλείσεως πολλῶν μητροπολιτῶν ἀπὸ τῆς νομίμου παρεδρείας ἐν τοῖς διοικητικοῖς συμβουλίοις, πλὴν τῆς ζητουμένης βιαίας ἀπομακρύνσεως

τῶν ποιμένων, ἄνευ δίκης τακτικῆς, ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου, ὡς οἱ νόμοι διακελεύουσι, διεξαγομένης, καὶ ἡ ὅλη ἐν γένει, στάσις καὶ διάθεσις τῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων καὶ Ἀρχῶν πρὸς τοὺς εἰρημένους μητροπολίτας, μαρτυρεῖ συστηματικὴν δυσμένειαν καὶ ἐχθρότητα πρὸς τὰς Ὀρθοδόξους ἐκκλησιαστικὰς Ἀρχάς, ἣν οὐδὲν, πεποίθαμεν, οὐδαμῶς δικαιολογεῖ.

Προβάλλεται συνήθως ὡς λόγος ὅτι, δῆθεν, οἱ Ὀρθόδοξοι ἀρχιερεῖς, διὰ τῆς διδαχῆς καὶ τῶν ὑποκινήσεων αὐτῶν, διερεθίζουσι τοὺς λαοὺς εἰς ἔχθραν πρὸς ἀλλήλους· ὅτι, παρὰ τὴν θρησκευτικὴν αὐτῶν ἰδιότητα, ἀναμιγνύονται εἰς ζητήματα ῥύτεως, δῆθεν, πολιτικῆς· ὅτι συνεργάζονται, δῆθεν, μετὰ στοιχείων ἐντοπίων ἢ ξένων, εἰς βιαιοπραγίας κατὰ τῶν ἀντιπάλων, καὶ τὰ τοιαῦτα. Πάντα, δηλαδὴ, ὅσα ἔξωθεν σκοπίμως διαδίδονται ὑπὸ τῶν κυρίως ἐνόχων καὶ πρωταιτίων τῆς ἐκρύθμου τῶν μερῶν ἐκείνων καταστάσεως κατὰ τῶν φυσικὴν ἄμυναν πρὸς περίσωσιν ἁπλῶς τῶν ἰδίων, ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ νόμου καὶ τῆς ἠθικῆς, μετερχομένων ὀρθοδόξων. Ἐπαναλαμβάνονται δὲ ταῦτα, παραδόξως, καὶ ὅθεν οὐκ ἔδει, ὡς ἀληθειαι ἀδιάψευστοι, παριστάμενων τοῦτο μὲν τῶν ὀρθοδόξων ὡς λύκων, μονονοὺκ, ἀγρίων, ἑτοίμων νὰ ἐπιπέσωσι κατὰ παντὸς, τῶν δὲ κυρίως ἐπιδρομέων, τῶν ἐρχομένων ἀναφανδὸν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου καὶ διὰ πάσης ποταπῆς μηχανορραφίας ἵνα συλήσωσι καὶ σφετερισθῶσι δικαιώματα ἀδιαφιλονείκητα αὐτῶν, ὡς ἀρνίων ἀκάκων, ἄδικα πασχόντων παρὰ τῶν ὀρθοδόξων. Αἱ ἄγριαι καὶ πολυετεῖς καὶ ἀδιάλειπτοι αὐτῶν, καὶ νῦν ἔτι, κακουργίαι, τίθενται ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ καὶ κρίνονται πάντοτε ἐλαφρυντικῶς, μόνοι δὲ ὑπεύθυνοι διὰ πάντα θεωροῦνται οἱ ἀμυνόμενοι ὀρθόδοξοι καὶ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ποιμένες αὐτῶν, οἱ μὴ ἐγκαταλείποντες αὐτοὺς λείαν εὐάλωτον εἰς τοὺς ἔξωθεν προπαγανδιστάς.

Καὶ οὕτω συκοφαντοῦνται καὶ πιέζονται οἱ Ὀρθόδοξοι ἀρχιερεῖς, καθ' ὃν χρόνον οἱ Βούλγαροι ἐπίσκοποι τῆς Ἐξαρχίας ἀπεδείχθησαν, περιτράνως, ἐν τοῖς μνησθεῖσι βιλαετίοις, ἔνοχοι τῆς παρασκευῆς καὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν γνωστῶν ἀνὰ τὸν κόσμον ἁπάντων γεγονότων. Ἀλλ' οἱ Βούλγαροι σχισματικοὶ ἐπίσκοποι εὑρίσκουσι χάριν ἔν τε τῷ ἐσωτερικῷ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ, κρινόμενοι ὡς ἄκακα καὶ ἀθῷα ἀρνία, καταγινόμενα εἰς ὑπόθεσιν ἱεράν, ὁμοίαν βεβαίως πρὸς τὴν πρὸ τριακονταετίας, ἧς γνωστὸν τὸ τέλος.

Καθ' ὃν χρόνον οἱ Ὀρθόδοξοι μητροπολῖται περιορίζονται, ὡς ὑπὸ κράτησιν, ἐν ταῖς ἕδραις τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν, παρακωλύονται ἀπὸ τῆς ἐλευθέρας ἐξασκήσεως τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων αὐτῶν καὶ ἀποκλείονται ἀπὸ τῶν διοικητικῶν συμβουλίων, τὰ μέλη τῆ ρωμουνικῆς προπαγάνδας περιέρχονται πομπωδῶς τὰς διαφόρους πόλεις καὶ χωρία, ἐν πολυαρίθμῳ συνοδίᾳ στρατιωτῶν, πρὸς διενέργειαν πρωτοφανοῦς ἐθνικῆς προπαγάνδας, πανταχοῦ εὑρίσκοντα εὐμενῆ δεξίωσιν καὶ πρόθυμον ἀρωγὴν παρὰ τῶν ἐπιτοπίων Κυβερνητικῶν Ἀρχῶν.

Εἶπον καὶ λέγουσι κατὰ τοῦ Πατριαρχείου, ὅτι, δῆθεν, τυραννεῖ τοῦτο τοὺς ὑπ' αὐτὸ λαοὺς, ἐπιβαλλόμενον εἰς αὐτοὺς μετὰ βλέψεων λαϊκῶν. Ἀλλ' οὐδὲν τούτου ἀνακριβέστερον καὶ ἀναληθέστερον. Τὸ Πατριαρχεῖον τηρεῖ καὶ φυλάττει ὅ,τι παρέλαβεν, ἀποκρουῶν, καθηκόντως, νεωτερισμοὺς ἀποσκοποῦντας ἵνα καταρρίψωσιν αὐτὸ ἐκ θεμελίων. Οἱ προστατεύοντες τοὺς ἀντιθέτους καὶ ὑπὲρ αὐτῶν δημηγοροῦντες, ἐξέλαβον τὰ νῦν ὑπὸ τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας καὶ τῶν ὀργάνων αὐτῆς κατὰ τοῦ Πατριαρχείου τελούμενα, ὡς διαμαρτυρίαν ὁμοιάζουσαν πρὸς τὴν πάλαι γενομένην δυτικῶν λαῶν κατὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, ὡς τυραννούσης αὐτούς. Τὸ τοιοῦτον ὅμως ἐλέγχει αὐτοὺς ὡς ἀδαεῖς τῶν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων τεκταινομένων καὶ διαπραττομένων καὶ εὐπίστους, ἵνα μὴ λεχθῇ μεροληπτοῦντας.

Ὑψηλότατε. Τὸ Πατριαρχεῖον ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον ἀπὸ πάσης παρανομίας καὶ ἀδικίας, μὴ θέλον ἵνα ἀκολουθήσῃ οὐδένα ἐν τῇ εἰσαχθείσῃ, ὡς μὴ ὤφελεν, ἀπό τινων ἐτῶν θεσμισεῖ ὁδῷ τῆς διὰ κακούργων μέσων ἐπιδιώξεων τῶν ἰδίων σκοπῶν. Δηλοῖ ὅμως πεπαρρησιασμένως ὅτι, κατοχυρούμενον ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ ἐνισχυόμενον ἐκ τῆς πρὸς τὸν Ἄνακτα πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως αὐτοῦ, θέλει ἐξακολουθήσει, εὐσταθῶς καὶ ἀμετατρέπτως, πορευόμενον, παρὰ πάντα τὰ πάντοθεν ἐμπόδια καὶ τὸν πάντοθεν πόλεμον, τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν ἀπὸ τοῦ 1871, καὶ ἔναγχος ἀπὸ τῶν ἐνεργειῶν τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας, τὸ καθῆκον καὶ τὰ τιμαλφῆ συμφέροντα αὐτοῦ ἐπιβάλλουσιν εἰς αὐτό, κατὰ δὲ τῆς πολιτείας αὐτοῦ ταύτης οὐδεμία οὐδαμόθεν δύναται ἵνα διατυπωθῇ δικαία κατ' αὐτοῦ κατάκρισις.

Ὑψηλότατε. Τὸ Πατριαρχεῖον διακηρύσσει, ἐν τῇ δεδικαιολογημένῃ καὶ νομίμῳ ἐλευθερίᾳ τοῦ νομίμου λόγου, ὅτι οὔτε ἡ ἀπειλουμένη ἀφαίρεσις τοῦ ὑψηλοῦ Βερατίου τῶν ἀρχιερέων καὶ τοῦ Πατριάρχου, οὔτε ἡ ἀφαίρεσις, ἐνιαχοῦ, τοῦ δικαιώματος τῆς παρεδρείας τῶν ἀρχιερέων ἐν τοῖς Συμβουλίοις, οὔτε ἡ παρακώλυσις τῆς ἐξόδου αὐτῶν εἰς τὰς κανονικὰς περιοδείας καὶ τῆς μεταβάσεως εἰς σχολειακὰς καὶ πανηγυρικὰς τελετὰς, οὔτε αἱ πομπώδεις καὶ ἐπιδεικτικαὶ περιηγήσεις τῶν μελῶν τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας κατ-

ἡ ἀναφανδὸν παρεχομένη αὐτοῖς συνδρομὴ, θὰ ἰσχύσωσι ἵνα κάμψωσι καὶ ἀνακάτωτιν αὐτὸ ἵνα μεταβάλῃ τὴν ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῶν ἱερῶν αὐτοῦ θεσμίων ἐπιβαλλομένην ἐκκλησιαστικὴν πορείαν, ἀφ' ἧς δὲν δύναται, οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον, νὰ παρεκκλίνῃ. Τὸ Πατριαρχεῖον, τέλος, δὲν δύναται νὰ κλείσῃ τὰς πύλας αὐτοῦ χάριν τῶν κρατῶν ἐκείνων, ἔστω καὶ ὀρθοδόξων, ἅτινα ἐν τῇ περιοχῇ αὐτῶν οὐδὲ τὸ χιλιοστὸν ἐπιτρέπουσι καὶ θὰ ἐπέτρεπόν ποτε νὰ πράξῃ ἄλλος τις τῶν ὅσα οὗτοι ἐν τῷ ὀθωμανικῷ Κράτει, παρὰ πάντα κανόνα θρησκευτικὸν καὶ παρὰ πάντα νόμον πολιτικόν, θέλουσι καὶ πράττουσι, χάριν τῶν ἰδίων αὐτῶν πολιτικῶν συμφερόντων καὶ βλέψεων.

Ὅθεν τὸ Πατριαρχεῖον ἐπαναλαμβάνει καὶ αὖθις, διὰ πολλοστὴν φοράν, ἐξαιτούμενον παρὰ τῆς σεβαστῆς Κυβερνήσεως, ὅπως διατάξῃ φιλοδικαίως τὴν ἄρσιν τῶν παρεμβαλλομένων προσκομμάτων εἰς τοὺς εἰρημένους Ὀρθοδόξους μητροπολίτας κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τῶν ποιμαντορικῶν αὐτῶν καθηκόντων.

Διατελῶ κτλ.

Τῇ 27 Δεκεμβρίῳ ουλ αχήρ 1323
ἢ 25 Ἰουλίου (1325) 1907

Εὐχέτης
Ὁ ρωμαῖος Πατριάρχης

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης πρὸς τὴν Α. Υ. τὸν Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Θρησκευμάτων

Ὑψηλότατε,

Ἔτος συνεπληρώθη ἤδη ἀφ' ὅτου ἐξερράγη ὁ ἄγριος καὶ ἀνήκουστος ἐκεῖνος κατὰ τοῦ ἐν Ἀν. Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ διωγμός, καθ' ὃν, ἐν μιᾷ στιγμῇ, πληθυσμὸς ἑκατὸν χιλιάδων ψυχῶν, ἀνέκαθεν τὴν χώραν ἐκείνην οἰκῶν, φιλήσυχος καὶ φιλόνομος, δι' ἐπισήμων Συνθηκῶν ἀνεγνωρισμένος ὡς ἰσότιμος πρὸς τὴν σύνοικον βουλγαρικὴν πλειονότητα, οὐ μόνον ἀπεστερήθη τῶν διὰ τῶν Συνθηκῶν τούτων ἀνεγνωρισμένων καὶ ἐξησφαλισμένων ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν δικαίων αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τοιαύτας ὑπέστη φοβερὰς βιαιοπραγίας καὶ λῃστρικὰς ἁρπαγάς, οἵαι οὐδὲ ἐν τοῖς σκοτεινοτέροις χρόνοις τῆς ἱστορίας διεπράχθησαν τοσοῦτον ἀσυστόλως καὶ ἀναφανδόν.

Δυστυχῶς, εἰ καὶ τὸ μέγεθος τῆς διαπραχθείσης ἀδικίας τυγχάνει πρωτοφανές, εἰ καὶ τοσαῦται ἤδη ἐγένοντο ἐνέργειαι πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ δικαίου τῷ δεινὰ παθόντι φιλησύχῳ τούτῳ πληθυσμῷ, οὐ μόνον ἄχρι τοῦδε οὐδεμία ἐπῆλθε ἐπὶ τὰ κρείττω τροπὴ ἐν ταῖς πρὸς τὸν πληθυσμὸν τοῦτον σχέσεσι τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ καὶ τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως, ἀλλὰ, πᾶν τοὐναντίον, καὶ νῦν ἔτι πᾶσα καταβάλλεται προσπάθεια παρ' αὐτῆς πλέον ἀμέσως τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως, ὅπως τέλεον ἐκμηδενισθῇ ὁ πληθυσμὸς οὗτος.

Οὕτω, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους, τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ ἀπηύθυνεν ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς ἐπιθεωρητὰς τῶν σχολείων τῶν νομῶν Φιλιππουπόλεως, Πύργου καὶ Βάρνης, δι' ἧς ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν αὐτῶν πρὸς αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν τοῦ γνωστοῦ 10 ἄρθρου τοῦ περὶ δημοσίας ἐκπαιδεύσεως νόμου, δι' οὗ κατέστη ἀδύνατος ἡ ὕπαρξις καὶ λειτουργία ἑλληνικῶν σχολείων ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ, ἐντελλόμενον τὴν λῆψιν ἐκτάκτων μέτρων διὰ τὸ προσεχὲς σχολικὸν ἔτος.

Ὅτι ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν τοῦ ρηθέντος ἄρθρου τὸ Ὑπουργεῖον ἐννοεῖ τὴν ἀπηνῆ καταδίωξιν ὅλων τῶν ὀρθοδόξων ἐκείνων Ἑλλήνων, οἵτινες κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος δὲν ἀπέστειλαν τὰ ἑαυτῶν τέκνα εἰς τὰς βουλγαρικὰς σχολάς, ἐστὶ πασιφανές, κατάδηλον γενόμενον, ἄλλως τε, καὶ ἐκ τούτου, ὅτι ἡ ἐγκύκλιος αὕτη τοῦ Ὑπουργείου ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς ἐπιθεωρητὰς μόνον τῶν νομῶν Φιλιππουπόλεως, Πύργου καὶ Βάρνης, τῶν νομῶν δηλαδὴ ἐκείνων, ἐν οἷς κατοικοῦσιν Ἕλληνες.

Ἀλλὰ καὶ ἡ διορισθεῖσα πρό τινος ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως εἰδικὴ ἐπιτροπὴ, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἐν Ἀθήναις διπλωματικοῦ Πράκτορος τῆς Βουλγαρίας κ. Τόσεφ, ἥτις μετέβη εἰς Βάρναν πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος τῆς ἁρπαγείσης πέρυσιν ἐκκλησίας καὶ τοῦ Νοσοκομείου τῆς αὐτόθι ἑλληνικῆς κοινότητος, πᾶν ἄλλο ἢ τὴν ἀπόδοσιν δικαιοσύνης ὡς σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς εἶχεν.

Ἵνα ἐννοηθῇ κατὰ τίνα τρόπον καὶ κατὰ τίνα δικαιοσύνην ἐπέρανεν ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη τὸ ἔργον αὐτῆς ἐν τῇ εἰρημένῃ πόλει, ἀρκεῖ νὰ λεχθῇ ὅτι, προκειμένου περὶ τοῦ Νοσοκομείου Παρασκευᾶ Νικολάου, περὶ ἱδρύματος, δηλονότι, ἀδιαφιλονεικήτως ἑλληνικοῦ, ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη, ἵνα στηρίξῃ τὰ ἀνύπαρκτα δίκαια τῶν Βουλγάρων, προσεκάλεσεν ὡς μάρτυρας γέροντάς τινας Βουλγάρους, λέγοντας ὅτι ὁ φιλογενέστατος καὶ ἀκραιφνὴς Ἕλλην Παρασκευᾶς Νικολάου ἦν, δῆθεν, Βούλγαρος τὴν καταγωγὴν καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τοιούτων μαρτύρων καὶ ἀποδείξεων ἀπεφάνθη ὑπὲρ τῆς ἀξιώσεως τῶν Βουλγάρων· ἐνῷ πασίγνωστον εἶνε ὅτι

ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀειμνήστου Παρασκευᾶ Νικολάου, ἅπας ὁ ὀρθόδοξος πληθυσμὸς τῆς πόλεως Βάρνης ἦν ἀποκλειστικὸς ἑλληνικός, οἱ σημερινοὶ δὲ Βούλγαροι κάτοικοι τῆς πόλεως εἰσιν ἄποικοι ἐξ ἄλλων μερῶν, μόλις ἀπὸ τεσσαρακονταετίας αὐτόθι ἐγκατασταθέντες.

Νῦν ἡ εἰρημένη ἐπιτροπὴ διετάχθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἵνα μεταβῇ ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ εἰς Πύργον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Φιλιππούπολιν, οὐδεμία δὲ ἀμφιβολία ὅτι καὶ ἐκεῖ θὰ προσπαθήσῃ ἵνα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς ἐν Βάρνῃ διεξαγάγῃ τὸ ἔργον αὐτῆς.

Ἡ ἑλληνικὴ κοινότης Βάρνης ἐκέκτητο ἀνέκαθεν τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, εἰς ἀπόστασιν 1 καὶ $^1/_2$ ὥρας ἀπὸ τῆς πόλεως κειμένην, τῆς ὁποίας τὰ προσοδοφόρα κτήματα ἀποτελοῦσι πόρον χρησιμεύοντα πρὸς συντήρησιν τῶν σχολῶν καὶ τῶν λοιπῶν κοινοτικῶν ἱδρυμάτων. Πρὸ 4ετίας, ὅμως Βούλγαροί τινες, τῇ συμπράξει τῶν κυβερνητικῶν Ἀρχῶν, ἐπεχείρησαν ἵνα σφετερισθῶσι τὴν μονὴν, ἀποτυχόντες δὲ ἤγειραν δικαστικὴν ἀγωγὴν διεκδικοῦντες τὴν κυριότητα αὐτῆς. Ἡ δίκη διήρκεσεν ἐπὶ 4ετίαν, πρὸ μικροῦ δὲ ἐξεδόθη ὁριστικὴ ἀπόφασις, δι' ἧς, παρὰ πᾶν δίκαιον, ἡ ἀδιαφιλονεικήτως ἑλληνικὴ αὕτη μονὴ ἐπιδικάζεται τοῖς Βουλγάροις, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καταδικάζεται ἡ ἑλληνικὴ κοινότης Βάρνης εἰς ἀπότισιν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς δίκης προσόδων τῆς μονῆς καὶ τῶν κτημάτων αὐτῆς, συμποσουμένων εἰς 33000 φράγκων, εἰδοποιήθη δὲ ἡ κοινότης ὅτι ἐὰν μέχρι τῆς 13 Ἰουλίου ἐ. ἔ. δὲν ἀποτίσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο, θὰ δημευθῶσι διὰ πλειστηριασμοῦ τὰ προσοδοφόρα κοινοτικὰ κτήματα αὐτῆς.

Ἐν τῇ αὐτῇ πόλει Βάρνῃ, περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος μηνὸς Ἰουνίου, ὁμᾶς ταραξιῶν, ὀργάνων τοῦ κομιτάτου, ἐπιτεθεῖσα, νύκτωρ, κατὰ τοῦ παρθεναγωγείου τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος, ἱδρύματος ἀνεγερθέντος ὑπὸ τῆς κοινότητος, πολλὰ ἔτη μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ βουλγαρικοῦ σχίσματος, ἐκ κληροδοτήματος τοῦ ἀειμνήστου Βασιλείου Σουλίνη, ὑπηκόου ἕλληνος ἐκ Βόλου, ἔθραυσε τὰς θύρας καὶ κατέλαβεν αὐτὸ καὶ ἄχρι τῆς ὥρας παραμένει ἀνενοχλήτως ἐν αὐτῷ, τῶν βουλγαρικῶν Ἀρχῶν θεωμένων ἀπαθῶς τὴν ἁρπαγὴν ταύτην.

Ἐν Μεσημβρίᾳ, πόλει καθαρῶς ἑλληνικῇ, ἔνθα καὶ σήμερον ἔτι οὐδὲ εἷς ὑπάρχει κάτοικος Βούλγαρος, πλὴν τῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων, αἱ βουλγαρικαὶ Ἀρχαὶ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐσύλησαν τὰ βιβλία τῆς κοινοτικῆς βιβλιοθήκης καθαρῶς ἑλληνικῆς οὔσης, ἔθεσαν αὐτὰ εἰς 14 μεγάλους σάκκους καὶ μετήνεγκον εἰς Πύργον, ὅπως ἐκεῖθεν ἀποσταλῶσιν εἰς Σόφιαν.

Πρὸ τῆς τοιαύτης καταφώρου καταπατήσεως πάσης ἀρχῆς δικαιοσύνης ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ ὀρθοδόξους Ἕλληνας, παρ' αὐτῆς πλέον τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως, τὸ Πατριαρχεῖον, διαμαρτυρόμενον ἐντόνως, λαμβάνει καὶ αὖθις τὴν τιμὴν ἵνα παρακαλέσῃ ὅπως μὴ ἀφεθῶσιν οὕτω δεινῶς καταπατούμενα τὰ δίκαια τῶν πνευματικῶν τέκνων αὐτοῦ, ἀλλὰ, συνῳδὰ τῷ κυριαρχικῷ διαιώματι, ἐνεργηθῇ ἀποτελεσματικῶς ὑπὸ τῆς Σεβ. αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως ὅ,τι δέον πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ πρὸ τῶν ὀχλαγωγικῶν ταραχῶν ἀρχαίου καθεστῶτος ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔν τε τῇ Ἀν. Ρωμυλίᾳ καὶ τῇ Βουλγαρίᾳ, διὰ τῆς ἐπανόδου τῶν ἁρπαγεισῶν ἐκκλησιῶν καὶ σχολῶν καὶ τῶν κατασχεθέντων κτημάτων αὐτῶν, καθὼς καὶ τῶν συληθέντων ἐκκλησιαστικῶν κειμηλίων καὶ βιβλίων, διὰ τῆς ἄρσεως τοῦ 10 ἄρθρου τοῦ περὶ παιδείας νόμου, καὶ διὰ τῆς ἀποκαταστάσεως τέλος ἐν τῇ πλήρει αὐτῆς ἰσχύι τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως.

Διατελῶ κτλ.

Τῇ 21 Ἰουλίου (1325) 1907.

Εὐχέτης

Ὁ ρωμαῖος Πατριάρχης

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης πρὸς τὴν Α. Υ. τὸν Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Θρησκευμάτων

Ὑψηλότατε,

Διὰ ταπεινῶν ἡμῶν τακριρίων, κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ὑποβληθέντων καὶ διὰ τῆς παραθέσεως γεγονότων μὴ ἐπιδεχομένων οἱανδήποτε διάψευσιν, ἐδηλώθη τῷ Ὑψηλῷ Ὑπουργείῳ ὅτι, ἔν τισι μέρεσι τῶν Βιλαετίων τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας, οἱ χριστιανοί, πρὸ πάντων, ὑποφέρουσι ἀπὸ κακοποιῶν στοιχείων, μὴ εὑρίσκοντες τὴν δέουσαν καὶ καὶ ὀφειλομένην προστασίαν καὶ ὑπεράσπισιν, συνῳδὰ τοῖς κειμένοις νόμοις.

Δέον νὰ λεχθῇ ὅμως κατ' ἀλήθειαν, ὅτι, διά τινα καιρὸν, διεκόπησαν τὰ σπουδαῖα παράπονα κατὰ τῶν διαφόρων βιασμῶν. Οὐδόλως ὅμως διεκόπη ἡ ὁλονέν ἀσκουμένη προπαγάνδα πρὸς ἄγραν, πρὸ πάντων, νεανίδων ἀνηλίκων καὶ γυναικῶν, βίᾳ ἀπαγομένων καὶ ἀνόμως καὶ παρολόγως, δεκτῶν γενομένων εἰς ἐξισλάμισιν ὑπὸ τῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων, μετ' ἐπιδεικτιάσεως μάλιστα.

Φαίνεται ὅτι σύστημα ὅλον τοιαύτης ἐνεργείας καθιερώθη, πάντες δὲ οἱ εἰς τοῦτο μεμυημένοι καὶ ἐνδιαφερόμενοι, ἀπὸ τῶν ἀνωτάτων ὑπαλλήλων μέχρι τοῦ τελευταίου ζαπτιέ, γινώσκουσιν ὅτι πᾶσα πρὸς τὰ τοιαῦτα δρᾶσις αὐτῶν, ἔστω καὶ βίᾳ τελουμένη, οὐ μόνον δὲν θὰ τιμωρηθῇ, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐπαινεθῇ ὁ δρῶν καὶ θὰ ἀκούσῃ τοὐλάχιστον ἔν εὖγε !

Ἡ διὰ τοιούτων ἐμπνεύσεων ἐξασκουμένη αὕτη πίεσις καθιστᾷ τὸν χριστιανὸν ὑπήκοον ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου παρεχομένων ὠφελειῶν. Ὁ χριστιανὸς ὑπήκοος βλέπων τὸ τέκνον αὐτοῦ ἁρπαζόμενον ἐκ τῶν ἀγκαλῶν αὐτοῦ ὑπὸ χυδαίου βιαστοῦ, πρὸς ἀνόσιον κορεσμὸν χθαμαλοῦ πάθους, ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ ἀλλοφροσύνῃ, καταφεύγει εἰς τὰς ἐπὶ τόπου Ἀρχὰς ζητῶν βοήθειαν πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ τέκνου αὐτοῦ ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἅρπαγος, ζητῶν δικαιοσύνην παρ' αὐτῆς, ὀφειλομένην αὐτῷ. Δυστυχῶς, ἀντὶ ταύτης ὑβρίζεται, ἀποπέμπεται καὶ ἀπειλεῖται, ἂν μὴ ἀγογγύστως φέρῃ τὸ τραῦμα.

Ἀλλ' ὁμολογουμένως ἡ τακτικὴ αὕτη τῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἡ στάσις αὐτῶν ἐν τοῖς τοιούτοις ἀπέναντι τῶν θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν τῶν οὕτωσὶ ἀδικουμένων χριστιανῶν, οὓς ἐπίσης ὑβρίζουσι καὶ ἀπειλοῦσιν ὡς, δῆθεν, ἐναντίον τοῦ νόμου πράττοντας καὶ ἀπιστίαν πρὸς τὸ Κράτος ἐργαζομένους, οὐδαμῶς τῷ κράτει συμφέρει· τοὐναντίον μάλιστα ἀπώλειαι τραναὶ ἐκ ταύτης προκύπτουσι. Τὸ Πατριαρχεῖον ὅθεν κατ' ἀνάγκην θρησκευτικὴν μεγάλης καὶ πρωτίστης σημασίας καὶ σπουδαιότητος Ἀρχή, λίαν τεθλιμμένον, ὀδυνηρῶς φέρων τὴν τοιαύτην καθ' ὅλα ἀνώμαλον καὶ ἔκνομον διαγωγὴν τῶν Ἀρχῶν, παρακαλεῖ θερμῶς τὴν Ὑψηλὴν Αὐτοκρατορικὴν κυβέρνησιν νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ λάβῃ σύντονα μέτρα πρὸς κατάπαυσιν τῶν λυπηρῶν τούτων συμβαμάτων καὶ πρὸς κατίσχυσιν τοῦ νόμου.

Αὐτοκρατορικὰ Βεράτια, τὸ φυσικὸν δίκαιον, καὶ αὐτὴ ἡ λογικὴ ἀντιστρατεύονται εἰς τὸν τοιοῦτον προσηλυτισμόν, τῶν δὲ ὑπαλλήλων ἡ διαγωγὴ ὑπηρετούντων αὐτῷ ἐπιδεικτικῶς δὲν κρίνεται λογικὴ καὶ νόμιμος, καθόσον οὕτω καὶ τὰ λεγόμενα περὶ ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως εἶνε αὐτὸ τοῦτο ἀθέτησις νόμων περὶ ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως.

Τὸ Ὑψηλὸν Κράτος, κατὰ πάντα νόμον, καὶ κατ' αὐτὸν ἔτι τὸν κατὰ μουσουλμάνους ἱερόν, ὀφείλει καὶ ἔχει πρώτιστον καθῆκον νὰ προστατεύῃ ἐν πᾶσι τὸν χριστιανὸν αὐτοῦ ὑπήκοον, καθόσον οἱ ὑπήκοοι ἀποτελοῦσι τὸ Κράτος, καὶ ἡ εὐνομία καὶ ἡ εὐτυχία αὐτῶν ἀποτελοῦσι τὸ μεγαλεῖον τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν δόξαν αὐτοῦ.

Τοιαῦτα καὶ ἄλλα ἔκτροπα συμβαίνουσι πανταχοῦ, ὅπως δηλοῖ τὸ ᾧδε ἐπισυναπτόμενον σχετικὸν σημείωμα ὡρισμένα γεγονότα ἐπὶ τῇ βάσει γραμμάτων ἀρχιερέων, τὰ ὁποῖα στενοχωροῦσι τοὺς χριστιανούς, παρακωλύουσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν εἰρηνικῶν αὐτῶν ἔργων, ἐνσπείρουσι τὸν πανικὸν καὶ φέρουσι τὴν χαλάρωσιν εἰς πᾶν ἔργον εἰρηνικὸν καὶ πρόξενον εὐδαιμονίας.

Διατελῶ κτλ.

Τῇ 10 Αὐγούστου (1325) 1907

Εὐχέτης

Ὁ Ρωμαῖος Πατριάρχης

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης πρὸς τὴν Α. Υ. τὸν Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Θρησκευμάτων

Ὑψηλότατε,

Ἀλλεπάλληλα μέτρα λαμβανόμενα ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως κατὰ τῶν ἀρχιερέων τῆς Μακεδονίας, μέτρα περιοριστικὰ αὐτῶν ὑπό τε προσωπικὴν ἔποψιν καὶ ὑπὸ τὴν τοῦ πνευματικοῦ αὐτῶν ὑπουργήματος, περιάγουσι τὸ Πατριαρχεῖον εἰς δεδικαιολογημένην ἀμηχανίαν.

Ἡ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις καθώρισε νέον τινα τρόπον πολιτεύματος εἰς τὰς ἀποφάσεις καὶ σχέσεις αὐτῆς πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸ μητροπολίτας κατὰ τὸ μνησθὲν μέρος. Αἱ ἀποφάσεις αὐτῆς αὗται, καταργοῦσι νόμους καὶ Φιρμάνια καὶ Διατάγματα. Καταργοῦσι αἰώνων ἀπρόσβλητον καθεστώς. Καταργοῦσι τέλεον τὸ Πατριαρχικὸν Βεράτιον καὶ τοὺς Κανονισμούς. Παρακάμπτουσι τὸ διεθνὲς δίκαιον καὶ καθιεροῦσι δίκαιον ὅλως νέον καὶ τέως ἄγνωστον.

Οἱ ἀρχιερεῖς περιορίζονται ἐν τοῖς οἴκοις αὐτῶν, τουτέστι, κρατοῦνται ἐν αὐτοῖς κατὰ τὸ λεγόμενον χανεπέντ. Φυλακιζόμενοι δὲ οὕτω ἀπείργονται, σκοπίμως, ἀπὸ πάσης ἐξασκήσεως τῶν πνευματικῶν αὐτῶν χρεῶν. Παύονται δηλονότι, ἔστω καὶ προσκαίρως, καὶ προσωποκρατοῦνται.

Τὰ κυβερνητικὰ ὄργανα εἰσὶν ἐντεταλμένα νὰ εἰσέρχωνται πανταχοῦ, νὰ μὴ σέβωνται οὐδ' αὐτὸ τὸ ἱερὸν ἄσυλον τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ ὁ παρὰ πάντων πιστευόμενος Θεὸς πιστεύεται, προσκυνεῖται, λατρεύεται. Ὑβρίζουσι τοὺς χριστιανούς, τοὺς ἀρχιερεῖς, τὰ ἱερὰ τῶν χριστιανῶν, οὓς βιάζουσι νὰ πιστεύωσι καὶ νὰ λατρεύωσιν ὃν ἂν οὗτοι ἤθελον ὑποδείξει αὐτοῖς.

Ταῦτα δὲ πάντα γίνονται, βεβαίως, τὰ μὲν πρὸς τὰ

θεαθῆναι ὑπὲρ τῶν ρουμουνιζόντων καὶ τῶν πατρώνων αὐτῶν, τὰ δέ, δι' ἕτερον ἴσως σκοπόν, μὴ βλεπόμενον καὶ ἀπώτερον.

Τὰ πρωτοφανῶς, Ὑψηλότατε, καταθλιπτικὰ ταῦτα γεγονότα, τὰ ἐκτὸς τοῦ νόμου, ἐκτὸς τοῦ δικαίου καὶ τῆς λογικῆς, προσέτι καὶ ἐναντίον αὐτῆς τῆς παρὰ πάντων ὀφειλετικῆς ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα, διεγείρουσι ζωηρὰν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ καὶ ὑπεκκαίουσι τὴν εἰς τὰ δίκαια αὐτοῦ ἀφοσίωσιν καὶ πίστιν, καὶ ἀναγκάζουσιν αὐτὸ νὰ ῥήξῃ φωνὴν ἀδικουμένου μετὰ παρακλήσεως πρὸς κατάπαυσιν τῶν θλιβερῶν τούτων, καὶ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ νόμου, καθόσον, τῶν πραγμάτων οὕτως ἐχόντων, προτιμώτερον εἰς τὸ Πατριαρχεῖον νὰ κλείσῃ τὰς θύρας αὐτοῦ, ἢ ὑφιστάμενον ν' ἀνέχηται καὶ ὑποφέρῃ τὰ παντοῖα ταῦτα τραύματα. Καίτοι δὲ ὄντως θλιβερὸν καὶ ἀπευκταῖον τὸ μέτρον τοῦτο, δεδικαιολογημένον ὅμως καὶ προτιμώτερον ἕνεκα τῶν ἀνωτέρω αἰτιῶν, ἐξ ὧν καὶ ἡ ἀφορμὴ τοῦ λόγου καὶ τοῦ ταπεινοῦ τούτου.

Εἴθε ὁ Ὕψιστος νὰ φυλάσσῃ τὸ ὑψηλὸν Κράτος καὶ τὴν Α. Α. Μ. ἀπὸ παντὸς ἀνιαροῦ.

Διατελῶ κτλ.

Τῇ 11 Αὐγούστου 1325 (1907).

Εὐχέτης

Ὁ ρωμαίος Πατριάρχης

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Κατωτέρω δημοσιεύομεν πιστὴν μετάφρασιν ἄρθρου δημοσιευθέντος ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὀργάνῳ τῆς ἐν Σόφιᾳ βουλγαρικῆς Συνόδου «Τσερκόβεν Βέστνικ» (Ἐκκλησιαστικὴ Ἐφημερὶς) περὶ τῆς κανονικῆς θέσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ βουλγαρικῇ Ἡγεμονίᾳ.

Τὸ ἄρθρον τοῦτο εἶναι λίαν ἀποκαλυπτικὸν περὶ τῶν πραγματικῶν αἰτίων τῶν συντελεσάντων εἰς τὰς ἐν τῇ βουλγαρικῇ Ἡγεμονίᾳ τρικύμους βιαιοπραγίας κατὰ τῶν Ἑλλήνων· καθόσον, ἀπροκαλύπτως ἐν αὐτῷ ἀναφέρεται ὅτι ἡ κατάργησις τοῦ κράτους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ ἀπετέλει τὸ διηνεκὲς μέλημα πάσης βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως, ἥτις πρὸς τοῦτο ἀνέμενε μόνον τὴν καταλληλον εὐκαιρίαν καὶ ὅτι οὐδεὶς πλέον λόγος δύναται νὰ γίνῃ περὶ ἐπιστροφῆς τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων μητροπολιτῶν εἰς τὰς ἑαυτῶν ἕδρας.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν οὐσίαν τῶν ἐπιχειρημάτων ἅπερ προβάλλει ἡ βουλγαρικὴ Σύνοδος, ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας αὐτῆς, ἐν τῷ παρατιθεμένῳ ἄρθρῳ, ταῦτα δὲν εἶναι τι νέον, ἢ ἄγνωστον, ἀλλὰ ἁπλῆ ἐπαναληπτικὴ ἀναμάσσησις τῶν συνήθων τετριμμένων σοφιστειῶν, τῶν μυριάκις ἀνασκευασθεισῶν.

Ἰδοὺ τί ἐγράφομεν περὶ τῶν σοφιστειῶν τούτων, ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 21 καὶ ἡμερ. 26 Μαΐου ἐνεστῶτος ἔτους, φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Ὑπομνήματος ὅπερ ἡ βουλγαρικὴ ἐν Σόφιᾳ Σύνοδος εἶχεν ἀπευθύνει πρὸς τὴν ρωσσικὴν Κυβέρνησιν περὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος τῶν ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων μητροπολιτῶν, ἐν ᾧ διετυποῦντο τὰ αὐτὰ ἀκριβῶς ἐπιχειρήματα ἅπερ καὶ νῦν προβάλλονται ὑπὸ τῶν Βουλγάρων καὶ τοῦ ὁποίου Ὑπομνήματος περίληψιν εἶχε δημοσιεύσει ἡ γνωστὴ ἡμιεπίσημος βουλγαρικὴ ἐφημερὶς «Βετσέρνα Πόστα» τῆς 16 Μαΐου.

«Ἡ εἴδησις αὕτη — ἐγράφομεν — ἐπιβεβαιουμένη καὶ ὑπὸ τῶν ἐκ Σόφιας πρὸς τὰ εὐρωπαϊκὰ φύλλα τηλεγραφημάτων, παρέχει ἡμῖν τὸ μέτρον τῆς νοσηρᾶς διανοητικῆς καταστάσεως τῆς κρατούσης ἐν Βουλγαρίᾳ. Τὸ Σύνταγμα τοῦ Τυρνόβου, λέγει ἡ βουλγαρικὴ Σύνοδος, θεσπίζει ὅτι ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ μέρος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὸ Σύνταγμα τοῦτο ἐπεκύρωσαν αἱ Μεγάλαι Δυνάμεις αἱ ὑπογράψασαι τὴν Συνθήκην τοῦ Βερολίνου. Ἄρα, «οἱ Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι δὲν δικαιοῦνται νὰ ζητῶσιν ἄλλους πνευματικοὺς ἀρχηγοὺς ἐκείνων οὓς ἔθεσεν ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία»· ὅ ἐστι, δέον νὰ ὑπάγωνται ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐξαρχίας, ὡς ἐν Ρουμανίᾳ καὶ Σερβίᾳ, διότι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ συνύπαρξις δύο Ὀρθοδόξων ἐπισκόπων ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ πόλει ἢ ἐπαρχίᾳ.

»Ἐλησμόνησαν, ἦ, προσποιοῦνται ὅτι ἐλησμόνησαν οἱ συντάκται τῶν ὡς ἄνω παραλογισμῶν, ὅτι οἱ Βούλγαροι, ἐξεγερθέντες κατὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ κιταπατήσαντες ἀναίδην πάντας τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ θεσμοὺς ἐφ' ὧν ἑδράζεται τὸ πολίτευμα ταύτης,

ἀπεκόπησαν ἐπισήμως, ἀποφάσει τῆς Τοπικῆς Συνόδου τῆς συνελθούσης ἐν Κωνσταντινουπόλει, (μετὰ τὴν ἐξάντλησιν πάντων τῶν ἠπίων καὶ συνδιαλλακτικῶν μέτρων), τοῦ σώματος τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας· **τὴν δὲ ἀπόφασιν ταύτην τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, τῆς μόνης κανονικῆς Ἀρχῆς τῶν Βουλγάρων, ἀνεγνώρισαν, σιωπηλῶς ἢ ἐκπεφασμένως, ἅπασαι αἱ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι.**

»Ἂν διατρέφῃ καὶ σκιὰν ἀμφιβολίας ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἡ βουλγαρικὴ Σύνοδος καὶ ὁ πρόεδρος αὐτῆς Ἔξαρχος, ἂς ἐρωτήσωσι τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ρωσσίας ἂν εἶναι δεκτοὶ πρὸς συνιερουργίαν, ἢ, πρὸς οἱασδήποτε ἑτέρας θρησκευτικῆς τελετῆς συμμετοχὴν μετὰ τῶν μελῶν ταύτης ἢ οἱουδήτινος ἑτέρου Ρώσσου ἀρχιερέως. Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐπίσημον γνώμην τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας περὶ τοῦ ὀρθοδόξου ἢ μὴ τῶν ἀπὸ τοῦ 1860 μέχρι τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ βουλγαρικοῦ σχίσματος πράξεών των, ταύτην κατεχωρίσαμεν ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ», οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου. Μόνον δὲ θυμηδίαν θὰ προκαλέσῃ, φρονοῦμεν, τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι αἱ μεγάλαι Δυνάμεις, ἐπικυρώσασαι τὸ Σύνταγμα τοῦ Τυρνόβου περὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῆς βουλγαρικῆς Ἡγεμονίας, συνεθέσπισαν συνάμα, ἐν ἁγίῳ πνεύματι, δίκην Πατέρων ἁγίας τινὸς Συνόδου, τὰ περὶ τῆς ὀρθοδοξίας ἢ μὴ τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ. Τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα δὲν κανονίζονται ὑπὸ τῶν πολιτικῶν συνελεύσεων καὶ ὑπὸ τῶν διπλωματῶν καὶ τῶν πολιτευτῶν. Ἐφόσον δὲ ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, **δι' οὓς αὕτη εἶναι μόνη ἁρμοδία νὰ ἀποφανθῇ λόγους,** θεωρεῖ τοὺς Βουλγάρους, δικαίως ἢ ἀδίκως, ὡς ξένους καὶ ἀλλοτρίους, θρησκευτικῶς, ἑαυτῆς, οὗτοι, δύνανται μὲν να ἐξεγείρωνται κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἀλλ' οὐδόλως δικαιοῦνται, **ἐκβιάζοντες ἐγκληματικῶς τὴν συνείδησιν τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων καὶ βίᾳ ἀποσπῶντες ἀπὸ τῆς ἰδίας Ἐκκλησίας,** νὰ ὑπαγάγωσι τούτους ὑπὸ τὴν βουλγαρικὴν ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν καὶ, ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ, νὰ ἀπογυμνῶσιν αὐτοὺς τῶν ἐκκλησιῶν καὶ λοιπῶν ἱερῶν καθιδρυμάτων των. Τὸ τοιοῦτον ἀποτελεῖ ἁπλούστατα βδελυρὸν θρησκευτικὸν διωγμὸν ἐν πλήρει εἰκοστῷ αἰῶνι· τὸ δὲ ἐπιχείρημα ὅτι αἱ μεγάλαι Δυνάμεις, ἐπικυροῦσαι τὸ Σύνταγμα τοῦ Τυρνόβου, συνῄνουν, λεληθότως, εἰς τὸν βδελυρὸν διωγμὸν τοῦτον, ἀποτελεῖ πρᾶξιν, ἧς τὸν προσήκοντα χαρακτηρισμὸν ἐπαφίεμεν εἰς αὐτοὺς τούτους τοὺς ἐνδιαφερομένους. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, διατί οἱ Βούλγαροι δὲν προέβησαν, ἀπὸ τοῦ 1879, εἰς τὴν καταναγκαστικὴν ὑπαγωγὴν τῶν Ὀρθοδόξων ὑπὸ τὴν Ἐξαρχίαν, ἀφοῦ εἶχον, προκαταβολικῶς, τὴν συναίνεσιν τῶν Δυνάμεων; ἢ μήπως τοῖς ἔλειπεν ἡ καλὴ θέλησις;

»Ἀλλὰ τὸ Ὑπόμνημα τῆς βουλγαρικῆς Συνόδου ἀσυναισθήτως ἀποδίδει ὑψίστην ἐκδούλευσιν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας. Οἱ Βούλγαροι εἰσί, λέγει, ὀρθόδοξοι, ἐξεδίωξαν δὲ τοὺς Ἕλληνας ὀρθοδόξους Μητροπολίτας, διότι δὲν ἐπιτρέπεται ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἡ συνύπαρξις, οὐδὲ ἕνεκα φυλετικῶν λόγων, δύο ἐπισκόπων ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ πόλει ἢ ἐπαρχίᾳ. Ἀλλὰ τότε τί ζητεῖ ὁ βούλγαρος Ἔξαρχος ἐν Κωνσταντινουπόλει, παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ τούτου τοῦ πρωθιεράρχου τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου; τί ζητοῦσιν οἱ Βούλγαροι ἐπίσκοποι, ἀφοῦ ἀξιοῦσιν ὅτι εἰσὶν ὀρθόδοξοι, παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων ἐπισκόπων ἐν Θρᾴκῃ καὶ Μακεδονίᾳ; Ἐν Φιλιππουπόλει δὲν ἐπιτρέπεται, διατείνονται οἱ Βούλγαροι, ἡ συνύπαρξις δύο Μητροπολιτῶν, Ἕλληνος καὶ Βουλγάρου, διότι ἀμφότεροι εἰσί, κατ' αὐτούς, ὀρθόδοξοι· ἐν Ἀδριανουπόλει ὅμως, ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἐν Βιτωλίοις κτλ. ἀξιοῦσιν ὅτι δὲν βλάπτει ἂν ὑπάρχωσι δύο τοιοῦτοι! Ἰδοὺ ἡ βουλγαρικὴ λογική.

»Ἀλλ' εὐγνωμοσύνη ὀφείλεται τῇ βουλγαρικῇ Συνόδῳ διὰ τὰς δηλώσεις αὐτῆς ταύτας· διότι αὗται, καίπερ ἀσυναισθήτως, ἴσως, προελθοῦσαι ἐκ τῶν ὀρθοδόξων σπερμάτων τῶν ὑπνωττόντων ἐν γωνίᾳ τινὶ τῆς συνειδήσεως αὐτῶν τῆς γαλουχηθείσης, ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας, διὰ τῶν νομάτων τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀποτελοῦσι τὴν περιφανεστέραν καταδίκην τῶν ἀντορθοδόξων φυλετικῶν θεωριῶν, ὑφ' ἃς οἰστρηλατούμενοι ἐξώκειλαν, ἀπὸ ἡμισείας ἤδη ἑκατονταετηρίδος, εἰς μυρίας ὅσας παρεκτροπὰς καὶ ἀνομίας. Αἱ φυλετικαὶ θεωρίαι εἰσὶν ἀπαράδεκτοι ἐν τῇ

Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, λέγει ταυτὶ ἡ βουλγαρικὴ Σύνοδος. **Σὺ εἶπας.** *Ἀλλὰ τί ἕτερον φωνεῖ, ἀπὸ πεντήκοντα ἤδη ἐτῶν, πρὸς τοὺς Βουλγάρους ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως»* ;

Ἡ βουλγαρικὴ ὅμως θρασύτης δὲν ἔχει ὅρια. Ὅταν δὲν συμφέρει αὐτοῖς ὁ τίτλος τοῦ Ὀρθοδόξου, οὐδαμῶς διστάζουσι νὰ ἀποκρούσωσι τοῦτον, ὡς ἔπραξεν ἐσχάτως αὐτὸς ὁ τέως πρωθυπουργὸς τῆς Βουλγαρίας κ. Ράτσο Πέτροφ, ἀπαντῶν πρὸς τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει τέως βουλγάρου διπλωματικοῦ πράκτορος κ. Νάτσεβιτς,—τὰς ἐν προηγουμένοις φύλλοις δημοσιευθείσας παρ' ἡμῶν, —μεμφόμενος τούτου ὅτι ἐνδιεφέρετο **διὰ ξένην θρησκείαν,** τὴν Ὀρθόδοξον δηλ. Ὅταν ὅμως τὸ ἀντίθετον ἐξυπηρετεῖ τὰς ἐγωϊστικὰς αὐτῶν βλέψεις, τότε, ὡς ἡ νυκτερὶς τοῦ μύθου (ἡ ὁτὲ μὲν παρουσιάζουσα ἑαυτὴν ὡς πτηνὸν, ὁτὲ δὲ ὡς μαστοφόρον, κατὰ τὰς περιστάσεις), σπεύδουσι νὰ περιβληθῶσι τὴν σεμνὴν τήβεννον τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅπως ἐκμεταλευθῶσι τὰ ἐκ τῆς τοιαύτης ἰδιότητος ἀπορρέοντα ὠφελήματα, καίπερ λακπατοῦντες, μετὰ τῆς ὑψίστης ἀδαφορίας, τὰ ἱερώτατα τῶν θεσμίων αὐτῆς.

Εὐτυχῶς ὅμως ἡ κίβδηλος αὕτη πολιτεία οὐδένα πλέον δύναται νὰ ἐξαπατήσῃ. Δύνανται μὲν νὰ προσποιῶνται ὅτι πείθονται ἐκ τῶν προσαγομένων σαθρῶν ἐπιχειρημάτων τῆς ἐν Σόφιᾳ Συνόδου καὶ νὰ ἀναδημοσιεύωσι καὶ ἐκθειάζωσι ταῦτα οἱ γνωστοὶ σωβινισταὶ τῆς ἀποχρώσεως τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Πετρουπόλεως», οἱ ἐκουσίως καὶ ἐξ ὀπισθολογισμοῦ ἀποστρέφοντες τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἀπὸ τοῦ φωτὸς τῆς ἀληθείας καὶ ἐκτρεπόμενοι εἰς μύθους· ἀλλ' οἱ ἀπροκαταλήπτως κρίνοντες, ἀποκρούουσι καὶ ἀπορραπίζουσι τοὺς βουλγαρικοὺς παραλογισμούς.

Εἰς τεκμήριον τούτων κείσθω τὸ ἐν τοῖς ἑφεξῆς ἀναδημοσιευόμενον, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Εἰδήσεις τῆς Μόσχας» ἄρθρον τοῦ γνωστοῦ ρώσσου λογίου Δουρνοβώ.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὰς κακοπίστους σοφιστείας τῆς ἐν Σόφιᾳ Συνόδου ὅτι δῆθεν ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις οὐδέποτε ἀνεγνώρισε τοὺς ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ Ἕλληνας Ὀρθοδόξους μητροπολίτας, καθὼς καὶ ὅτι «ἡ ἄτοπος καὶ μὴ νομοταγὴς διαγωγὴ τῶν Ἑλλήνων ἀρχιερέων ἥτις προὐκάλεσε τὰ λυπηρὰ ἐπεισόδια κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος» ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς ἀπελάσεώς των, τῆς κυβερνήσεως «ἀναγκασθείσης νὰ λάβῃ τὰ μέτρα τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν τάξιν καὶ ἡσυχίαν τῆς χώρας», θεωροῦμεν ὅλως ἀνάξιον τοῦ κόπου νὰ ἐνδιατρίψωμεν εἰς ἀναίρεσιν τῶν τοιούτων γελοίων ὕθλων καὶ καταφόρων ψευδολογιῶν. Αἱ ἐπίσημοι πράξεις τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Ἡγεμόνος Φερδινάνδου — εἰς ἃς δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν καὶ σχετικὰ ἐπίσημα διπλωματικὰ ἔγγραφα τῶν ἐνταῦθα διπλωματικῶν Πρακτόρων πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἅπερ προθύμως θὰ δημοσιεύσωμεν — διαψεύδουσι τὸν λῆρον ὅτι ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις οὐδέποτε ἀνεγνώρισε τοὺς Ἕλληνας μητροπολίτας, οἵτινες, ἄλλως τε, οὐδαμῶς ἔχρηζον τῆς τοιαύτης ἀναγνωρίσεως, ἀφοῦ τὴν ὕπαρξιν τὰ δίκαια αὐτῶν ἀνεγνώρισεν αὐτὴ ἡ Εὐρώπη ὡς *conditio sine que non* τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς τῆς βουλγαρικῆς Ἡγεμονίας καὶ τῆς αὐτονόμου ἐπαρχίας τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας ἧς ὁ Ὀργανικὸς Νόμος ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον προσάρτημα τῆς Συνθήκης τοῦ Βερολίνου. Περὶ δὲ τῶν αἰτίων τῶν προκαλεσάντων τὴν ἀπέλασιν τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων μητροπολιτῶν ἐκ Βουλγαρίας κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, παραπέμπομεν τοὺς συντάκτας τῶν ἐρεσχελιῶν τοῦ ἄρθρου τῆς ἐν Σόφιᾳ Συνόδου εἰς τὰς πανηγυρικὰς ἀποκαλύψεις τοῦ τέως ἐν Κωνσταντινουπόλει διπλωματικοῦ πράκτορος κ. Νάτσεβιτς, τὰς πρό τινων ἑβδομάδων ἐν μέσῃ Βουλγαρίᾳ καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν βουλγαρικῶν ἐφημερίδων δημοσιευθείσας — ἐξ ὧν ἠρανίσθη ταύτας ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια»— καθὼς καὶ εἰς τὰς ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ δημοσιευμένας ἐν τοῖς πρόσθεν, δηλώσεις τοῦ κ. Μιχαηλόβσκη, τέως προέδρου τοῦ Μακεδονο-Ἀδριανουπολιτικοῦ βουλγαρικοῦ ἐπαναστατικοῦ Κομιτάτου.

Ἀλλὰ, καθὰ τὰ πράγματα μεγάλην φωνὴν ἀφιέντα πιστοῦσιν, ἡ χαλκοπροσωπεία τῶν Βουλγάρων, ἀρχόντων τε καὶ ἀρχομένων,

vires acquirit eundo.

δυνάμεις κτᾶται προϊοῦσα.

ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ ΠΑΡΑΛΟΓΙΣΜΟΙ

Ἐκ τῆς βουλγαρικῆς Ἐφημερίδος «Τσερκόβεν Βέστνια» (Ἐκκλησιαστικὴ Ἐφημερὶς) ὀργάνου τῆς βουλγαρικῆς Συνόδου Σόφιας ἀριθ. 12 καὶ 13 ἐ. ἔ.

»Αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Πατριαρχείου καὶ τὸ Σύνταγμα.

«Τὸ ζήτημα τῶν ἑλλήνων ἀρχιερέων, τῶν ἐδῶν αὐτῶν ἐν Βουλγαρίᾳ, εἶνε παλαιόν. Εἶνε σύγχρονον τῇ Ἡγεμονίᾳ. Διὰ τῆς συστάσεως αὐτῆς, ἰδίᾳ διὰ τῆς ἐπεξεργασίας τοῦ θεμελιώδους νόμου — τοῦ βουλγαρικοῦ Συντάγματος — ἡ λύσις αὐτοῦ ἐπεβάλλετο. Τὸ πρῶτον βουλγαρικὸν ὑπουργεῖον ἀπέφυγε νὰ θίξῃ αὐτό. Ἐπίσης τοῦτο δὲν ἐθίγη καὶ ὑπὸ τοῦ δευτέρου ὑπουργείου. Καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἕτερον εἶχον, ἴσως, δεδικαιολογημένας σκέψεις καὶ σπουδαῖα ἐπιχειρήματα περὶ τούτου. Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ σημειωθῶσι τινὰ τούτων. Ἀναμφιβόλως, τὰ πρῶτα δύο Ὑπουργεῖα εὗρον ἀκατάλληλον καὶ οὐχὶ λελογισμένον ν' ἄρξωνται τοῦ κυβερνητικοῦ αὐτῶν ἀγῶνος διὰ τοῦ ζητήματος τῶν ἑλλήνων ἀρχιερέων. Ἐὰν ἐγένετο ἀπαρχὴ ἀπὸ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, τοῦτο δὲν θὰ ἐτύγχανε καλῆς ὑποδοχῆς ἐν τῇ Δύσει, οὐδὲ τῆς ἐγκρίσεως τῶν ἐν Πετρουπόλει. Ἡ κυβέρνησις δὲν θὰ εὕρισκεν ἠθικὴν ὑποστήριξιν ἔξωθεν. Οὐχὶ διότι ἡ Ἡγεμονία δὲν εἶχε δίκαιον. Τὸ δίκαιον ἦτο ὑπὲρ αὐτῆς, ἀλλ' ἡ κοινὴ γνώμη ἐν τῇ Δύσει ἦν τότε κατὰ τῶν Βουλγάρων. Ὁ τύπος, ἡ ἔκφρασις αὕτη τῆς κοινῆς γνώμης, εἶχεν λάβει, μετὰ τὸ βερολίνειον συνέδριον, πολὺ αὐστηρὰν στάσιν ἐναντίον τῶν Βουλγάρων. Ἔδιδε πίστιν μεγάλην εἰς τοὺς μύθους, τοὺς περὶ τῶν Βουλγάρων πλαττομένους, εἰς τὰς πιέσεις αὐτῶν καὶ θηριωδίας ἐναντίον τῶν ἀλλοεθνῶν καὶ ἀλλοδόξων, οὓς ἡ τύχη ἐγκατέλιπεν εἰς βουλγαρικὰς χεῖρας.

Ἡ Βουλγαρία ἤρξατο τῶν πρώτων βημάτων αὐτῆς ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ ὑπὸ γενικὴν δυσφορίαν τῶν δυτικῶν ἐθνῶν. Ἐστερεῖτο τῶν συμπαθειῶν τοῦ τε δημοσίου καὶ τῶν κρατῶν τῆς Δύσεως. Μόνον ἡ Ρωσσία, ἡ μεγάλη αὐτῆς ἐλευθερώτρια καὶ εὐεργέτις, ἦτο μετ' αὐτῆς καὶ ὑπὲρ αὐτῆς. Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἔδει νὰ ᾖ λίαν ἐπιφυλακτικὴ, καθ' ὅσον ἑκάστη αὐτῆς λέξις ἐν τῇ ὑπερασπίσει τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν ἠρέθιζε διπλωμάτας, δημοσιογράφους καὶ δημοσίαν γνώμην. Τὸ συνέδριον τοῦ Βερολίνου ἦτο κατακεκλυσμένον διαμαρτυριῶν ἐναντίον τῶν ὁρίων τῆς Βουλγαρικῆς Ἡγεμονίας, τὰ ὁποῖα ἡ μεγάλη Ρωσσία ἐχάραξεν ἐν Ἁγίῳ Στεφάνῳ καὶ ἐναντίον τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν δικαίων, τῶν χορηγουμένων τοῖς Βουλγάροις. Αἱ διαμαρτυρίαι αὗται φέρουσι τὰς ὑπογραφὰς καὶ τὰς σφραγῖδας τῶν Ἑλλήνων, Τούρκων, Ἑβραίων, Ἀλβανῶν καὶ αὐτῶν τῶν Ἀρμενίων. Ἐμπνευσμέναι, ἵνα μὴ λεχθῇ γεγραμμέναι, ἐξ ὑψηλῶν μερῶν, αἱ διαμαρτυρίαι αὗται ὑπεγράφοντο ταχέως, ἐσφραγίζοντο καὶ παρεδίδοντο εἰς τοὺς κατὰ τόπον Ἄγγλους προξένους. Οἱ τελευταῖοι ἀπέστελλον αὐτὰς εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀγγλικὴν πρεσβείαν καὶ ἐκεῖθεν ἔφθανον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Συνεδρίου, ἐν Βερολίνῳ. Ἐν ἁπάσαις ταῖς διαμαρτυρίαις ταύταις οἱ ἀλλοεθνεῖς ὑποβάλλουσι μίαν ἰδέαν: τὸ Συνέδριον νὰ μὴ ἐνώσῃ τὰς ἑστίας αὐτῶν μετὰ τῆς Βουλγαρίας· φέρουσιν ἐπὶ τούτῳ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπιχείρημα: οἱ Βούλγαροι, οἵτινες συνετάχθησαν ἐν ἰδίῳ κράτει, εἰσὶ μειονοψηφία· ἐκφέρουσι μίαν κατηγορίαν: οἱ Βούλγαροί εἰσι βάρβαροι, καὶ καταλήγουσι διὰ μιᾶς παρακλήσεως, νὰ μὴ ἐγκαταλίπωσιν αὐτοὺς ὑπὸ τοὺς Βουλγάρους, ὡς καὶ νὰ ἐγγυηθῶσι τὴν ζωὴν, τιμὴν καὶ περιουσίαν των ἀπὸ τούτων. Αἱ διαμαρτυρίαι αὗται περιέχουσι βαρεῖας κατηγορίας καὶ τρομακτικὰς ἀποστροφάς. Αὗται εἰσὶ μία πίεσις τῆς ἱστορίας, τῆς ἐθνογραφίας, τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας. Τὸ περιεχόμενον αὐτῶν ἐγένετο ἀντικείμενον τοῦ τύπου. Τοῦτο ἤρκει νὰ ὑποστηρίξῃ τοὺς μύθους περὶ τῶν Βουλγάρων καὶ νὰ ἐνισχύσῃ τὰς ἀντιπαθείας κατ' αὐτῶν. Τὰ πρῶτα βουλγαρικὰ ὑπουργεῖα δὲν ἠδύναντο νὰ μὴ κρατῶσιν ὑπὸ σημείωσιν τοῦτο. Προέβλεπον τὴν θύελλαν, ἥτις θὰ ἐστρέφετο κατὰ τῆς Ἡγεμονίας ἀπὸ τῶν πρώτων ἔτι ἡμερῶν τοῦ βίου της, ἐὰν ἐπεχείρουν νὰ λάβωσιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν ἑλλήνων ἀρχιερέων ἀπόφασιν, οἵαν ἐπιβάλλουσι τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ κανόνες. Τὸ ζήτημα ἀνεβλήθη. Ἡ ὑποκίνησις καὶ ἡ διακανόνισις ἐπαφέθη διὰ ψυχολογικὴν στιγμήν. Πρὸ παντὸς ἔπρεπε νὰ διαλυθῶσιν αἱ κρατοῦσαι ἰδέαι περὶ τῶν Βουλγάρων. Πρὸ παντὸς ἔπρεπε νὰ δοθῶσιν ἀποδείξεις ὅτι οἱ Βούλγαροι εἰσὶ στοιχεῖον πολιτισμοῦ καὶ τάξεως ὅτι εἰσὶν ἀνεκτικοί· ὅτι ἵστανται ἰσχυρῶς ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως καὶ ὅτι οὗτοι διὰ τῶν προτερημάτων, προσόντων καὶ τῆς ἱκανότητος αὐτῶν, δικαιοῦνται ὅλων τῶν συμπαθειῶν ἀπὸ μέρους τῶν πεπολιτισμένων καὶ φιλελευθέρων ἐθνῶν. Καὶ ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ ἐστράφησαν αἱ προσπάθειαι τῆς βουλγαρικῆς κυβερνήσεως καὶ τῆς βουλγαρικῆς βουλῆς ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ ἐντεῦθεν. Κατ' ἀρχὰς ἡ κυβέρνησις καὶ ἡ βουλὴ ἀπερροφῶντο ὑπὸ τῆς ἐκπολιτιστικῆς ἀποστολῆς τῆς Ἡγεμονίας, κατόπιν ὑπὸ σειρᾶς γεγονότων, ἅτινα ἀνεπτύσσοντο τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο καὶ ἐπὶ τέλους ὑπὸ συνταράξεων, δι' ὧν ὁ καιρὸς ἐξέπληξεν αὐτάς, ὡς καὶ ὑπὸ τῆς ὀφειλῆς, ἣν ἐπέβαλλον τὰ γεγονότα καὶ αἱ συνταράξεις. Ἕνεκα τούτου ἡ διακανόνισις τοῦ ζητήματος περὶ τῆς θέσεως τῶν ἑλλήνων ἀρχιερέων ἀνεβλήθη διὰ μακρότερον χρόνον, ἀφόσον ὑπετίθετο. Ἀλλὰ καὶ τὸ ζήτημα καὶ ἡ διακανόνισις ἐνέμενε ἀντικείμενον ἐν τῷ βουλγαρικῷ κυβερνητικῷ προγράμματι, ὡς ἐγένοντο ἀντικείμενον καὶ ἐν τῷ προγράμματι τῆς βουλγαρικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ ἀναβολὴ αὕτη δὲν δύναται καὶ δὲν πρέπει νὰ παρεξηγῆται. Αὕτη δὲν πρέπει νὰ ὑπερτιμᾶται. Ἐξ αὐτῆς δὲν πρέπει νὰ ἐξάγηται συμπέρασμα, οἷον ἐπιθυμοῦσιν οἱ ἑλληνικοὶ κύκλοι, κυρίως ὅτι ἡ κυβέρνησις εἶχεν ἀναγνωρίσει προνομίας τινὰς τοῦ ἑλληνικοῦ Πατριαρχείου ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ. Οὔτε ἀνεγνώρισε τὴν θέσιν τῶν ἑλλήνων ἀρχιερέων, οὔτε ἐνομιμοποίησεν αὐτὴν, οὔτε δύναται νὰ νομιμοποιήσῃ αὐτήν. Ὀλιγώτερον δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι ἀνεγνώρισε προτεραιότητάς τινας τοῦ Φαναρίου. Τὸ ζήτημα τῶν ἑλλήνων ἀρχιερέων εἶνε δι' αὐτὴν ἀνοικτόν. Αὕτη δὲν ὑπεκίνησε τοῦτο μέχρι τοῦδε. Κατόπιν ὅμως τῆς ἀτόπου καὶ μὴ νομοταγοῦς διαγωγῆς τῶν ἑλλήνων ἀρχιερέων, ἥτις προὐκάλεσε τὰ λυπηρὰ ἐπεισόδια κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἡ κυβέρνησις ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ μέτρα, οἷά εἰσιν ἀναγκαῖα διὰ τὴν τάξιν καὶ ἡσυχίαν τῆς χώρας. Αὕτη ἠναγκάσθη νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ τῷ νεοδιορισθέντι ἕλληνι Μητροπολίτῃ Βάρνης νὰ πατήσῃ τὴν βουλγαρικὴν παραλίαν. Ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ μέτρα καὶ κατὰ τῆς τοῦ ἕλληνος Μητροπολίτου Ἀγχιάλου πολιτείας. Τὸ ἐν Κωνσταντινουπό-

λει Πατριαρχεῖον, ὅπερ βαυκαλίζεται νὰ πιστεύῃ ὅτι οἱ Μητροπολῖται αὐτοῦ χαίρουσιν ἐξαιρετικῶς προνομιῶν καὶ ἑτεροδικίας ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ, ἀνεστατώθη. Διεμαρτυρήθη ἐνώπιον τῶν Μεγάλων Δυνάμεων. Ἐν ταῖς διαμαρτυρίαις αὐτοῦ ζητεῖ ν' ἀναγκασθῇ ἡ Βουλγαρικὴ Κυβέρνησις νὰ σέβηται τὰς προνομίας, ἃς ἠγγυήθη αὐτῷ τὸ Βερολίνειον συνέδριον. Ἐπειδὴ στρέφεται πρὸς τὰς Μεγάλας Δυνάμεις ἐπὶ ζητήματος, περὶ τοῦ ὁποίου οὐδὲν δικαίωμα ἔχει καὶ τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέταρτον αἰῶνος καὶ πλέον μένει ἀνοικτόν, ὀφείλεται νὰ λεχθῇ αὐτῷ ἡ πικρὰ ἀλήθεια, ἥτις εἶνε νὰ μάθῃ ὅτι ὁ θεμελιώδης νόμος ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ δὲν ἐπιτρέπει δύο ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ἐν Βουλγαρίᾳ ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὀρθοδόξῳ Ἐπαρχίᾳ.

Τὸ Πατριαρχεῖον, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, θὰ σπεύσῃ ν' ἀντείπῃ ὅτι θεωροῦν τὴν βουλγαρικὴν ἐκκλησίαν ὡς σχισματικήν, δὲν δύναται ν' ἀφήσῃ τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς ἱερεῖς αὐτῶν ἄνευ ἰδίων ἐπισκόπων. Ἐπ' αὐτοῦ τὸ Πατριαρχεῖον ἐπιζητεῖ νὰ στηρίζῃ τὸ δικαίωμά του νὰ ἔχῃ ἰδίους μητροπολίτας ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ. Ἐπὶ τοῦ δικαιώματος τούτου τὸ Πατριαρχεῖον, ὡς προηγουμένως ὑπεδείχθη, ζητεῖ διαφώτισιν ἐν τῇ δευτέρᾳ σημειώσει τῆς 5ης παραγράφου τοῦ βερολινείου συνεδρίου. Ἡ ἀντίρρησις αὕτη καὶ ἡ βάσις αὕτη δέον μετ' ἀγανακτήσεως ν' ἀπορριφθῶσιν.

Οἱ Βούλγαροί εἰσιν οἱ πρῶτοι καὶ οἱ ἀρχαιότεροι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων σλαυων. Οὗτοι πάντοτε ὑπῆρξαν καὶ μένουσι πιστοὶ εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν. Ἐν τῇ μεγάλῃ ἐθνοσυνελεύσει ἐν Τυρνόβῳ, ἐθέσπισαν καὶ ἐνομοποίησαν πανηγυρικώτατα τὴν πίστιν καὶ ἑνότητα αὐτῶν μετὰ τῆς ἑνιαίας ἁγίας, καθολικῆς καὶ ἀδιαιρέτου ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τὸ ἄρθρον 37 τοῦ Συντάγματος θεσπίζει κυριαρχοῦσαν θρησκείαν ἐν τῇ βουλγαρικῇ ἡγεμονίᾳ τὴν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν τοῦ ἀνατολικοῦ δόγματος. Τὸ δὲ Σύνταγμα εἶναι ἱερὸν διά τε τὸν ἡγεμόνα, τὴν κυβέρνησιν καὶ τὸ ἔθνος. Εἶναι δὲ ὑπογεγραμμένον ὑφ' ὅλων τῶν Βουλγάρων ἀντιπροσώπων τῆς ἐθνοσυνελεύσεως καὶ προσυπογεγραμμένον ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Μεγάλων Δυνάμεων καὶ ὑπὸ τοῦ τούρκου ἀντιπροσώπου, ἐπὶ κεφαλῆς δὲ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ρώσσου ἀντιπροσώπου. Ἐνώπιον τῆς πράξεως ταύτης, οὕτω πανηγυρικῆς καὶ ἐπισήμου, αἱ δηλώσεις, αἱ γνῶμαι καὶ αἱ ἐνστάσεις τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως οὐδεμίαν ἔχουσι σημασίαν διά τε τοὺς Βουλγάρους καὶ τὰς Μεγάλας Δυνάμεις.

Δύναται νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις ἀνεγνώρισε σιωπηρῶς τὸ δικαίωμα τοῦ Πατριάρχου τοῦ νὰ ἔχῃ ἀρχιερεῖς ἰδίους ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ καὶ, ὅτι τοῦτο, βασιζόμενον ἐπὶ τοῦ προηγουμένου αὐτοῦ, ζητεῖ νὰ ὦσιν ἀνοικτὰ τὰ ὅρια τῆς Ἡγεμονίας. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ ἕλληνες ἀρχιερεῖς ἦσαν ἀνεκτοὶ ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ, ἕνεκα λόγων, οἵτινες ἀνωτέρω ἐρρήθησαν, ἦσαν ἀνεκτοί, ἐφ' ὅσον ἦσαν νομοταγεῖς. Ἀλλ' εἶναι ἀληθὲς καὶ τοῦτο, ὅτι πρώτην ἤδη φορὰν τὸ Πατριαρχεῖον ὑποκινεῖ ζήτημα περὶ ἰδίων του ἀρχιερέων ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ. Ὅταν ἀνακινῇ τὸ ζήτημα ἐπισήμως καὶ ὅταν πρὸς λύσιν αὐτοῦ ἐπιζητῇ τὴν ἀνάμιξιν τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, ἐπιτρέπει ἑαυτῷ ἀσυγγνωστον τόλμην, προσβάλλει τὰ θρησκευτικὰ αἰσθήματα τοῦ κυριαρχοῦντος λαοῦ ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ, μεταβαίνει, ὡς ἐσημειώθη ἐνωρίτερον, εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ν' ἀναζέσῃ πληγὴν μήπω ἐπουλωθεῖσαν καὶ ἐπικίνδυνον. Σκέπτεται ἀρά γε τὸ Πατριαρχεῖον ὅτι αἱ Μεγάλαι Δυνάμεις, κατόπιν τῆς ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν, ἄνευ διαμαρτυριῶν καὶ ὅρων, ὑπογραφῆς τοῦ συντάγματος ἐν Τουρνόβῳ κατὰ τὸ 1879, θὰ ἐκβιάσωσιν ἤδη τὴν θρησκευτικὴν καὶ θ' ἀναγκάσωσιν αὐτὰς νὰ ὁμολογήσωσιν ἑαυτοὺς σχισματικούς; Οὐχί· αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως δὲν εἶνε βάσιμοι, οὐδὲ παραδέκται ἀπὸ ἀπόψεως τῶν κανόνων καὶ τοῦ διεθνοῦς δικαίου. Νὰ δεχθῇ αὐτὰ μία βουλγαρικὴ κυβέρνησις, θὰ εἴπῃ ν' ἀποφασίσῃ ἅπαξ διὰ παντὸς, παρὰ τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας, ἓν ζήτημα, ὅπερ περιέμενε τὴν ψυχολογικὴν στιγμὴν τῆς λύσεώς του. Νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπανέλθωσι οἱ ἕλληνες Μητροπολῖται, μετὰ τὴν γένεσιν ἐκ τούτου διεθνοῦς ζητήματος, θὰ εἴπῃ νὰ παραβῇ τὸ Σύνταγμα, θὰ εἴπῃ ν' ἀναγνωρίσῃ ἐπισήμως τὴν βουλγαρικὴν Ἐκκλησίαν ὡς σχισματικὴν καὶ μετ' αὐτοῦ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ δικαίωμα εἰς τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας νὰ ἔχωσιν ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ διὰ τοὺς ὁμογενεῖς των ἰδίους Μητροπολίτας, οἷον δικαίωμα, συμφώνως τῷ Βερολινείῳ συνεδρίῳ, κέκτηνται μόνον οἱ μὴ ὀρθόδοξοι χριστιανοί· θὰ εἴπῃ ν' ἀκυρωθῇ ἡ ἱερὰ πρᾶξις ἐπὶ τῇ Εἰσόδῳ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ διαδόχου τῆς Βουλγαρίας εἰς τὸ δόγμα τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς ὁποίας πράξεως ἡ Α. Αὐτοκρατορικὴ Μεγαλειότης ὁ Αὐτοκράτωρ πασῶν τῶν Ρωσσιῶν, ὁ ὀρθόδοξος ἀνάδοχος, ἀντεπροσωπεύετο δι' ἰδιαιτέρου ἀπεσταλμένου. Τοῦτο θὰ ἦτο κατάπληξις εἰς τὸ ἔθνος καὶ τὴν δυναστείαν καὶ παράβασις τοῦ ὅρκου. Δὲν ὑπάρχει βουλγαρικὴ κυβέρνησις, ἥτις θὰ πράξῃ τοῦτο.

Διὰ τὴν Βουλγαρίαν τὸ ζήτημα εἶνε λελυμένον. Κενωθεῖσαι ἅπαξ αἱ ἑλληνικαὶ Μητροπολιτικαὶ ἕδραι, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ καταληφθῶσιν ὑπὸ νέων πατριαρχικῶν ἱεραρχῶν. Ἐν τῇ βουλγαρικῇ ὀρθοδόξῳ ἡγεμονίᾳ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρχωσι δύο ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι. Τοῦτο δὲν ἐπιτρέπουσιν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ κανόνες, τοῦτο ῥητῶς ἀπαγορεύει καὶ τὸ βουλγαρικὸν Σύνταγμα, ὅπερ φέρει τὴν ἔγκρισιν τῶν Μεγάλων Δυνάμεων. Τὸ Πατριαρχεῖον ἔδει, ἐν διαστήματι τετάρτου αἰῶνος καὶ πλέον, νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰς διατάξεις τῶν κανόνων, ὅπως ἔπραξε τὸ αὐτὸ ἐν Ρωμανίᾳ καὶ Σερβίᾳ, μετὰ τὴν εἰς τὰ κράτη ταῦτα ἕνωσιν τῶν Ἐπαρχιῶν. Πρέπει νὰ οἰκτείρῃ τις ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον καὶ οἱ Μητροπολῖται αὐτοῦ κατεχράσθησαν τῆς μεγαλοψύχου ὑπομονῆς τῆς βουλγαρικῆς κυβερνήσεως καὶ ὅτι αὕτη ἀναγκάζεται νὰ πράξῃ ἐκεῖνο, ὅπερ ἔδει νὰ πράξωσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Ἕλληνας βουλγάρους ὑπηκόους, δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τι τὸ Πατριαρχεῖον. Οὗτοι ἔχουσι πληρέστατα τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὰ δικαιώματα τῶν Βουλγάρων ὀρθοδόξων. Εἰσὶν ἐλεύθεροι νὰ ἐκκλησιάζωνται εἰς τὰς Ἐκκλησίας αὐτῶν καὶ νὰ ἐκπαιδεύωνται εἰς τὰ σχολεῖά των ἐν τῇ ἑαυτῶν γλώσσῃ. Οἱ νόμοι καὶ τὸ κράτος των ἐγγυῶνται τοῦτο. Ἡ βουλγαρικὴ καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἐκκλησίαι εἰσὶν ὀρθόδοξοι. Τούτους διαιρεῖ μόνον ἡ γλῶσσα ἐν τῇ λειτουργίᾳ. Ἡ ἀλήθεια αὕτη εἶνε γεγραμμένη καὶ ἐν τοῖς πρακτικοῖς τοῦ Βερολινείου συνεδρίου. Ὅσον διὰ τὸ θρησκευτικὸν ζήτημα, σημειοῦται ἐν τῷ πρακτικῷ ἀριθ. 2, περὶ οὗ εἶχεν ἀναφέρει ὁ λόρδος Σαλισβουρῆ, ὅτε ὁ ἐξοχώτατος Πρίγκηψ Γορτσακὼφ ἠναγκάσθη νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι δὲν ὑπάρχει οὐδεμία θρησκευτικὴ διαφορὰ ἐν τῇ βάσει μεταξὺ ἑλληνικοῦ Πατριαρχείου καὶ βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας· τὸ ζήτημα μόνον ἔγκειται ἐν τῇ λειτουργίᾳ, ὅπερ ἐπήνεγκε τὴν ῥῆξιν. Ἐν τῷ ὀργανικῷ νόμῳ τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας γέγραπται ὅτι οἱ ἀλλοεθνεῖς ὀρθόδοξοι

εἰσὶν ἐλεύθεροι νὰ λειτουργῶσιν ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις αὐτῶν γλώσσαν. Τὸ Πατριαρχεῖον εἶνε τὸ μόνον, ὅπερ καταδιώκει τὴν γλῶσσαν τῶν ἀλλοεθνῶν ὀρθοδόξων καὶ ὅπερ, ἀγόμενον ὑπὸ καθαρῶς ἐθνικῶν, λόγων, δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς Βουλγάρους, Ρωμούνους, Ἀλβανοὺς καὶ λοιποὺς νὰ δοξάζωσι Κύριον τὸν Θεὸν καὶ νὰ ἐκπαιδεύωνται ἐν τῇ γλώσσῃ των. Διὰ τοῦτο εὑρίσκονται ἐν ῥήξει πρὸς ὅλους τοὺς λαοὺς τούτους».

Αἱ Ὀρθόδοξοι μητροπόλεις τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας.

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον, ὁ Ρῶσσος δημοσιογράφος καὶ συγγραφεὺς κ. Δουρνοβὼ ἐδημοσίευσεν, ἐν τῇ ἐφημερίδι «Εἰδήσεις τῆς Πετρουπόλεως» τὸ ἀκόλουθον ἄρθρον, οὗ ἀνωτέρω ἐποιησάμεθα μνείαν, τὸ ἀνατρέπον τοὺς ἀνωτέρω παραλογισμοὺς τῆς ἐν Σόφιᾳ βουλγαρικῆς Συνόδου.

«Τὴν ἔξωσιν τῶν 5 Ἑλλήνων μητροπολιτῶν ἐκ Βουλγαρίας καὶ Ἀνατολ. Ρωμυλίας καὶ τὴν αὐθαίρετον κατάληψιν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων 125 καὶ πλέον ἑλληνικῶν ἐκκλησιῶν, μοναστηρίων, σχολείων, πτωχοκομείων, ἀσύλων καὶ ἄλλων εὐεργετικῶν καθιδρυμάτων, ἀνηκόντων εἰς ἑλληνικὰς ἐκκλησίας καὶ δήμους μετὰ τῶν διακόσμων αὐτῶν, ἡ ἐφημερὶς «Νόβογιε Βρέμια» δικαιολογεῖ διὰ τοῦ ὅτι οἱ Βούλγαροι δὲν λογίζουσιν ἑαυτοὺς σχισματικοὺς καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐπιτρέψωσιν εἰς τοὺς Ἕλληνας νὰ ἔχωσιν ἰδίους ἱεράρχας.

«Βεβαίως οἱ Βούλγαροι δύνανται νὰ θεωρῶσιν ἑαυτοὺς ὀρθοδόξους, διότι ἐν τῇ μετὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διαστάσει δὲν εἶνε οὗτοι ὑπαίτιοι. Τοῦτο εἶνε ἔργον τῶν πολιτικῶν, τῶν εἰς οὐδὲν πιστευόντων, πολιτικῶν, καὶ τῶν ἱεραρχῶν αὐτῶν, τῶν καταντριβομένων περὶ τὴν πολιτικήν.

«Ἡ πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν ῥῶσσον μονάρχην αἴτησις, ὡς πρὸς τὸν πρόμαχον τῆς Ἐκκλησίας, ἐκ μέρους τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, ἐλράζεται ἐπὶ τῶν ἱερῶν κανόνων, ἅτε μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς ὑπάρξεως δύο ἰσοβαθμίων ἐπισκόπων ἐν τῇ αὐτῇ πόλει.

«Ἐὰν οἱ Βούλγαροι ἐπιθυμῶσιν ἵνα οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ Ἕλληνες μητροπολῖται μὴ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δέον, ἵνα οὗτοι ἀνακαλέσωσι τὸν Ἔξαρχον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοὺς 7 αὐτῶν μητροπολίτας (Σ. Σ. ἐπισκόπους) ἐκ Μακεδονίας καὶ παλαιᾶς Σερβίας, ὁπότε ὁ Πατριάρχης θὰ φανῇ πρόθυμος, ἐν οἱῳδήποτε χρόνῳ, ν' ἀναγνωρίσῃ αὐτοκέφαλον τὴν βουλγαρικὴν Ἐκκλησίαν, ὡς ἤδη ἀνεγνώρισε, μετὰ τὸ 1878, τὴν σερβικὴν καὶ ρωμουνικὴν ὡς τοιαύτας.

«Ἡ τοῦ 1872 ἔτους Σύνοδος, ἡ κηρύξασα τὴν βουλγαρικὴν Ἐκκλησίαν σχισματικὴν καὶ ἧς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας οἱ ἱεράρχαι κατηγανάκτησαν ἐναντίον τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, οὐ μόνον ὑπῆρξε κανονική, ἀλλὰ καὶ ὡς βάσεις τῶν ἀποφάσεων αὐτῆς ἐτέθησαν αὐταὶ αὗται αἱ βλέψεις καὶ γνῶμαι, ἃς ἡ ἁγιωτάτη Διοικοῦσα Σύνοδος δι' ἀντιπροσώπου Αὐτῆς διετύπωσε τῷ παναγιωτάτῳ Πατριάρχῃ Γρηγορίῳ τῷ ΣΤ' ἐν ἔτει 1869.

«Οὐδεὶς τῶν μητροπολιτῶν τοῦ θρόνου τῆς Ἀντιοχείας ἐξεθρόνισε τὸν πατριάρχην Ἱερόθεον, ὅστις ἐτελεύτησεν εἰς βαθύτατον γῆρας, τὸ 1883.

«Ὁ τῆς Ἱερουσαλὴμ πατριάρχης Κύριλλος, ὁ ἀρνηθεὶς νὰ ὑπογράψῃ τὸ τῆς Συνόδου πρακτικὸν καὶ ἕνεκα τούτου ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ Συνόδου, μετεμελήθη μετὰ ταῦτα.

«Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ρωμουνικῆς καὶ σερβικῆς Ἐκκλησίας δὲν παρίσταντο κατὰ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδον ταύτην, ἅτε οὐσῶν ὑποτελῶν κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν· ἀλλ' ὕστερον ἀμφότεραι αἱ Ἐκκλησίαι ἀνεγνώρισαν τὰς διατάξεις τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου, ὅπερ γίνεται δῆλον ἐκ τῶν ἐγγράφων τῶν ῥυθμισάντων τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν Ἐκκλησιῶν αὐτῶν.

«Τὸ ἐπιδοθὲν τῇ ρωσσικῇ Κυβερνήσει ὑπὸ τῆς βουλγαρικῆς Συνόδου **ὑπόμνημα**, οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ σημασίαν, ὡς οὐδεμίαν σχέσιν ἔχον πρὸς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις. Ἐὰν ἡ ἁγιωτάτη Διοικοῦσα Σύνοδος ἐπιθυμῇ τὴν μετὰ τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἕνωσιν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία οὐδὲν ἐναντίον τούτου δύναται νὰ πράξῃ.

Ἐὰν ὁ ρωσσικὸς λαὸς ἐπιθυμῇ (;) τὴν μετὰ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας διάστασιν, τότε ἂς πράξῃ τοῦτο τὸ ταχύτερον· οὐχὶ ἅπαξ ἐδήλωσε τοῦτο ὁ ἑλληνικὸς τύπος. Τὸ ἀμφίρροπον τῆς στάσεως τῆς ἁγιωτάτης ρωσσικῆς Συνόδου, ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου γίνεται ἀντικείμενον προσοχῆς ἀπὸ μέρους τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

«Ἀναμφιβόλως ἐν τῇ ρωσσικῇ Συνόδῳ παρίσταται πρωτοπρεσβύτερος, συλλειτουργὸς τοῦ Βουλγάρου σχισματικοῦ μητροπολίτου ἐν τῇ ἀνακαινίσει, ἐν ἔτει 1903, τοῦ ρωσσικοῦ ἐν Σίπκᾳ ναοῦ καὶ ὑπαγόμενος, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων καὶ διατάξεων τῆς Μεγάλης ἐν Κωνσταντινουπόλει Συ-

νόδου τῆς ἐν ἔτει 1872, ὡς ἀποδεξάμενος τὴν σχισματικὴν εὐλογίαν ὡς ἀληθῆ τοιαύτην, εἰς καθαίρεσιν.

«Οἱ Ἕλληνες εἰσὶ πεπεισμένοι ὅτι ἐκ τῆς διαστάσεως ταύτης ἀπὸ τῆς ρωσσικῆς διοικούσης Ἐκκλησίας, οὐδὲν ἔχουσι νὰ ἀπολέσωσι, ἀλλὰ τοὐναντίον δύνανται νὰ ὠφεληθῶσι.

«Ὁ ἐναπολειφθεὶς ἔτι ἐν Βουλγαρίᾳ ἐξ ἑκατὸν χιλιάδων, παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Μαύρης Θαλάσσης, συμπαγὴς ἑλληνικὸς πληθυσμός, δικαιοῦται, συμφώνως τῇ Βερολινείῳ Συνθήκῃ, νὰ ἔχῃ τοὺς ἱεράρχας καὶ τὸν κλῆρον αὐτοῦ.

Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Μ. Δυνάμεων, ὑπεσχέθησαν, ἐξ ὀνόματος τῶν Κυβερνήσεων αὐτῶν, ν' ἀποδώσωσιν εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν περιουσίαν τῶν κατὰ τόπους κοινοτήτων, νὰ προσκαλέσωσι δὲ εἰς τὰς μητροπόλεις αὐτῶν τοὺς Ἕλληνας ἱεράρχας. Ἀλλ' ὁ βουλγαρικὸς τύπος συμβουλεύει νὰ ἀποκρούωσι τὰς ἀποφάσεις ταύτας τῶν Δυνάμεων.

«Οἱ Βούλγαροι εἶνε τὰ κακοσανατεθραμμένα παιδιὰ τῆς Εὐρώπης καὶ Ρωσσίας. Οὗτοι νομίζουσιν ἤδη ὅτι, πέραν τῶν λόγων, οὔτε ἡ Ρωσσία οὔτε αἱ Εὐρωπαϊκαὶ Δυνάμεις θὰ προβῶσιν».

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Αἱ ἀποκαλύψεις περὶ τῶν καταχθονίων βουλγαρικῶν σχεδίων καὶ ἐνεργειῶν, διαδέχονται ἀλλήλας. Μετὰ τὸν κ. Νάτσεβιτς, ἰδοὺ ἕτερος ἐπιφανὴς Βούλγαρος, ὁ περιώνυμος πατριώτης δόκτωρ Στογιὰν Μιχαηλόβσκης, καθηγητὴς, συγγραφεὺς καὶ πολιτικὸς, τέως δὲ πρόεδρος τοῦ ἀνωτάτου «Μακεδονο-Αδριανουπολιτικοῦ Κομιτάτου», ὅστις, ἐν διαλέξει τὴν ὁποίαν τελευταίως ἐποιήσατο ἐν τῷ αἰθούσῃ τῶν δημοσιογράφων ἐν Σόφιᾳ περὶ τῆς ἐξωτερικῆς καὶ ἰδίᾳ τῆς μακεδονικῆς πολιτικῆς τῆς βουλγαρικῆς κυβερνήσεως, δὲν ἐδίστασε νὰ ὑπεγείρῃ καὶ αὐτὸς, τὸν πέπλον τὸν καλύπτοντα τὰς ἀσχημίας ταύτης, κατακεραυνῶν αὐτὴν, στηλιτεύων ἀπροκαλύπτως τὴν βουλγαρικὴν ἀπληστίαν καὶ τὰς ἐκ ταύτης ἀπορρεουσάσας ἐγκληματικὰς σκευωρίας καὶ ἐνεργείας.

Τὰς ἀποκαλύψεις ταύτας τοῦ κ. Μιχαηλόβσκη ἀναδημοσιεύομεν ὧδε, δοξάζοντες τὸν Θεὸν, ὃν ἀπηξίωσαν νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν οἱ Βούλγαροι, λησμονήσαντες ὅτι «**ἔστι δίκης ὀφθαλμός**».

«Αἱ ἀπρονοησίαι ἡμῶν—εἶπεν ὁ Μιχαηλόφσκης—συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ ἐπισύρωσι καθ' ἡμῶν τὸ μῖσος οὐ μόνον τῶν . . . . . , ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν γειτόνων. Ἄλλοτε, μόλις ὁ ρωσσικὸς στρατὸς εἶχε διαπλεύσει τὸν Δούναβιν, καὶ ἡμεῖς ἐψάλομεν: «Ἡ Κωνσταντινούπολις ἀνήκει εἰς ἡμᾶς»! Μόλις εἴχομεν ἱδρύσει τὴν Ἡγεμονίαν ἡμῶν, ἐσπαρασσόμεθα ἔτι ὑπὸ ἐσωτερικῶν ἐρίδων καὶ οἱ συγγραφεῖς ἡμῶν ἐξεκώφευον τὸν κόσμον διὰ τοῦ θορύβου τῶν ἀξιώσεων αὐτῶν, ἰσχυριζόμενοι ὅτι ἡ Ἰλλυρικὴ Χερσόνησος οἰκεῖται μόνον ὑπὸ Βουλγάρων καὶ ὅτι οὐδεὶς ἄλλος λαὸς δικαιοῦται νὰ ἐγείρῃ ἀξιώσεις οὐδ' ἐπὶ σπιθαμῆς γῆς ἐν Μακεδονίᾳ. Ἠγνοοῦμεν καὶ τότε, ὡς καὶ σήμερον, ὅτι ἄνευ τῆς δυνάμεως τὸ δίκαιον οὐδεμίαν ἔχει ἰσχὺν καὶ ὅτι τὰ δίκαια ἀνήκουσι μόνον εἰς τοὺς ἔχοντας τὴν δύναμιν νὰ πραγματοποιήσωσι τὰς ἀπαιτήσεις των. Δὲν ἠρκούμεθα δὲ γράφοντες καὶ φωνασκοῦντες, ἀλλ' ἀνελαμβάνομεν καὶ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὀνείρου ἡμῶν, τοὐτέστι τῆς καταστροφῆς τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους καὶ τῆς ἐκμηδενίσεως πάντων τῶν γειτόνων ἡμῶν. Καὶ πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἡμετέρου σκοποῦ, ἐδημιουργήσαμεν ἐν Βουλγαρίᾳ κομιτάτα, ἱδρύσαμεν ἐφημερίδας, ἐξεδώκαμεν φυλλάδια, ἐν οἷς ἐξεθέμεθα διὰ μακρῶν τὰ σχέδια καὶ διαγράμματα ἡμῶν, ἀπομιμούμενοι τοὺς ἔχοντας ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν τὴν ἐπαύριον . . . . Ἐξωπλίσαμεν συμμορίας, ἃς ἐξεπέμπομεν εἰς τὰ τουρκικὰ ἐδάφη, ἠνοίξαμεν τὰ σύνορα ἡμῶν εἰς ἅπαντας τοὺς ἐχθροὺς τῆς Τουρκίας, οἵτινες ἐσχημάτισαν σωματεῖα ὑπ' αὐτὰ τὰ ὄμματα τῶν ἡμετέρων Ἀρχῶν. **Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἡμῶν ἐσκευωροῦντο αἱ συνωμοσίαι καὶ διωργανοῦντο αἱ διὰ δυναμίτιδος ἀπόπειραι κατὰ τῶν ἐν Τουρκίᾳ καθιδρυμάτων τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, κτλ. κτλ. Καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν βουλγάρων ὑπουργῶν**—ὡς τοῦτο πάντες τοὐλάχιστον πιστεύουσι—**καὶ τῇ συγκατανεύσει αὐτῶν,** διότι οὐδεὶς θὰ παραδεχθῇ ὅτι Ὑπουργεῖον ἀνίκανον νὰ καταδιώξῃ παρομοίαν κίνησιν δύναται νὰ κρατηθῇ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ. **Καὶ τὰ βακχικὰ ταῦτα ὄργια ἐξακολουθοῦσι μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν!**

«Ἀποτέλεσμα τῆς πολιτικῆς ταύτης ὑπῆρξεν ἡ πλήρης ἀπομόνωσις ἡμῶν καὶ ἡ καθ' ἡμῶν ἔχθρα πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν λαῶν καὶ τῶν Κυβερνήσεων.

»Ὑπῆρξα ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῆς μακεδονικῆς κινήσεως, ἔσχον δὲ τὴν εὐκαιρίαν νὰ συνδιαλεχθῶ μετὰ πολλῶν

πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ συντακτῶν σπουδαίων εὐρωπαϊκῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων. Οὐδεὶς ἐπεδοκίμαζε τὴν μακεδονικὴν κίνησιν. ἀπ' ἐναντίας δὲ **πάντες κατεδίκαζον αὐτὴν ὡς ἀκατάλληλον καὶ ἐγκληματικὴν ἐν τοῖς μέσοις. ἅτινα ἐχρησιμοποίει καὶ καταδεδικασμένην ἐκ τῶν προτέρων εἰς τὴν ἀποτυχίαν** . . . . . Ἡμεῖς ὅμως ἄλλοτε πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἑνώσεως ἡμῶν εἴχομεν ἐξεύρει ἄλλα μέσα δράσεως. Ἐσκεπτόμεθα τότε ὅτι παρ' ἡμῖν τὰ πάντα ἐτύγχανον σαπρά, ἀλλ' ἐσκέφθημεν, ἅμα, ὅτι ἀνδρούμενοι καὶ μεγαθυνόμενοι πρῶτον, ἠδυνάμεθα μετέπειτα νὰ καθάρωμεν τὰ καθ' ἡμᾶς. Ἀλλὰ δὲν εἴπομεν ἡμεῖς ὅτι ἄνδρες γεννηθέντες καὶ ἀνατραφέντες ἐν τῷ βορβόρῳ δὲν ἠδύναντο νὰ πραγματοποιήσωσι τοιοῦτο κατόρθωμα, ἀφοῦ δὲν δύνανται νὰ καθαρίσωσι τὸν ἴδιον αὐτῶν οἶκον. Ἀποτέλεσμα πάντων τούτων ὑπῆρξεν ἡ ἐνώπιον ἡμῶν ἐκτυλισσομένη κατάστασις. Ὦ! εἶνε βδελυρὸν τοῦτο!

»Θὰ μοὶ εἴπητε ἴσως, κύριοι, ὅτι οὐ πρὸ μικροῦ χρόνου, καθ' ὃν χρόνον, δηλονότι, ἡγούμην τῆς κινήσεως, μετηρχόμην ἄλλην γλῶσσαν. Ἔχετε δίκαιον νὰ εἴπητε τοῦτο. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἄλλοτε ὡμίλουν ἐπὶ τόνου ὅλως διαφέροντος τοῦ ἐνεστῶτος τόνου τῆς φωνῆς μου. Ἀλλ' ἡ διαφορὰ αὕτη προέρχεται ἐκ δύο αἰτίων. Πρῶτον δὲν ἐγνώριζον τὴν ἀλήθειαν, ἣν ἔμαθον μετέπειτα κατὰ τὴν ἀνὰ τὴν Δύσιν περιοδείαν μου, καθ' ἣν συνδιελέχθην, ὡς εἶπον προηγουμένως, μετὰ διαφόρων πολιτικῶν ἀνδρῶν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν δευτέραν αἰτίαν, οὐδὲν λέγω, **διότι φοβοῦμαι . . . Ἐν τῇ συνταγματικῇ ἡμῶν Βουλγαρίᾳ δὲν εἶνέ τις πάντοτε ἀσφαλὴς ὁσάκις λέγει τὴν ἀλήθειαν**».

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚ ΚΩΔΗΚΩΝ ΘΡΑΚΙΚΩΝ

Ἡ ἑλληνικὴ κοινότης Ραιδεστοῦ κατὰ τὸν ΙΗ΄ αἰῶνα

Καὶ πρότερον καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη βλέπομεν πρόνοιαν πολλὴν πρὸς συλλογὴν εἰδήσεων ἱστορικῶν, ἀρχαιολογικῶν καὶ λαογραφικῶν περὶ χωρίων ἀρχιτερμόνων ἢ μακρὰν ἡμῶν κειμένων, καὶ ἐγκυκλίους καὶ γράμματα στέλλομεν ἰδιωτικὰ ζητοῦντες ἐκ τῆς ἡμετέρας πόλεως ταύτης τὰς ποθουμένας εἰδήσεις. Εἰ καὶ παράδοξος ἐφαίνετό μοι ἡ τοιαύτη προθυμία ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀδιαφορίαν ἡμῶν περὶ προμηθείας ἀγγελιῶν τοιούτων περὶ Κωνσταντινουπόλεως, εἰ καὶ πρῶτον πάντων ἐπεθύμουν ὅσον τὸ δυνατὸν μείζονα φιλάρχαιον καὶ φιλίστορα προθυμίαν 'να ἐπιδείξωμεν περὶ τῆς ἱστορικῆς καὶ τοπογραφικῆς ἐρεύνης τῆς πρωτευούσης ἡμῶν πόλεως, ἐν ᾗ ἐγεννήθημεν καὶ κατοικοῦμεν, ἐν τούτοις τὴν παράδοξον ταύτην τάσιν ἀσπασθεὶς κ' ἐγὼ, μικραῖς καὶ εὐπεριγράπτοις ἐπεχείρησα ἐκδρομαῖς, ἀνὰ τὰς τῇ Κωνσταντινουπόλει γειτονευούσας ἐπαρχίας καί τινας αὐτῶν κωμοπόλεις καὶ χωρία καὶ πόλεις ἐπισκεψάμενος συνέλεξα ἀρκετὰς πληροφορίας, τὰς μόνας ἴσως σωζομένας ἐκ πολλῶν, καὶ σήμερον καθιστῶ γνωστὰς τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινότητα Ραιδεστοῦ κατὰ τὴν ΙΗ΄ ἑκατονταετηρίδα, ἐπὶ τῇ βάσει κώδηκος ἀξίου λόγου, συνερραμένου μὲν ἐκ πολλῶν φύλλων ἀρχαιοτέρων κωδήκων, περισωθέντος δ' ἀπὸ βεβαίας ἀφανείας, φροντίδι τοῦ μακαρίτου φίλου μου Γρηγορίου Λαζίδου τοῦ καὶ δωρησαμένου μοι τοῦτον, ὃν ἐδωρησάμην πρὸ δεκαετίας εἰς τὸ πατριαρχικὸν γραμματοφυλακεῖον.

Ἐκ τοῦ κώδηκος τούτου μεταγράφων ἀποσώζω καὶ τύποις εἴ τι ἄξιον ἐκδόσεως, προστιθεὶς ἀκολούθως εἴτι ἂν ἄξιον κρίνω προσθήκης. Ὀφείλω 'να προείπω ὅτι ὁ κώδηξ καταβαίνει μέχρι τοῦ 1726 καὶ ἀνέρχεται μέχρι τῆς παρελθούσης δεκάτης ἐννάτης ἑκατονταετηρίδος. Αἱ ἐν αὐτῷ σωθεῖσαι εἰδήσεις ἀναφέρονται εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν—εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς ἐν Ραιδεστῷ κοινότητος—καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς χώρας· καθ' ἃ καὶ διαιρῶ τὸν βραχὺν καὶ ἄξιον μελέτης τοῦτον λόγον περὶ τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος Ραιδεστοῦ κατὰ τὸν ΙΗ΄ αἰῶνα.

α΄

Εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν τῶν ἀγγελιῶν ἀνάγονται βραχεῖαί τινες εἰδήσεις εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν ἢ εἰς τὴν τῆς ὅλης ἐπαρχίας ἀναφερόμεναι καὶ εἰς τοὺς ἐπισκοπικοὺς πίνακας· ἐπὶ παραδείγματι, μανθάνομεν ἐκ τοῦ κώδηκος ὅτι ὁ μὲν μητροπολίτης Ἡρακλείας Ἀθανάσιος, ἀποθανών, ὡς φρονῶ, κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1714, ἐκληροδότησεν ὑπομάνικα τῷ ἐν Ραιδεστῷ ναῷ τῆς Κοιμή-

σεως, ὁ μετ' αὐτὸν δὲ Γεννάδιος ὁ ἐκ Λέρου καὶ θεῖος τοῦ μέγα κλέος ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις ἀραμένου Γερασίμου Ἡρακλείας ἀφιέρωσε «πατερίτζαν σεντεφένιαν, καὶ ὠμοφόριον καὶ ἐπιτραχήλιον κεντητόν»· καὶ τῷ 1755 ὁ αὐτὸς Γεράσιμος, πέντε ἔτη περὶ τῆς ἀπὸ τοῦ θρόνου τούτου παραιτήσεως, ἀφιέρου στολὴν ἀρχιερατικὴν πλήρη. Δέον δὲ 'να ἀρυσθῶμεν καὶ τὴν πολλὰ πολλοῖς διδάσκουσαν εἴδησιν ὅτι ἀπὸ μαρτίου 1730 ἄχρι μαΐου 1731 ἐπισκευασθέντων τῶν δωματίων τοῦ μητροπολιτικοῦ οἴκου, ὡς καὶ τοῦ γυναικωνίτου τοῦ ναοῦ τῆς Κοιμήσεως, ἐκ βάθρων δὲ κτισθέντων τοῦ τε πρὸς τὸν αἰγιαλὸν μεγάλου δωματίου καὶ τοῦ κάτωθεν αὐτοῦ τοίχου, «τὸν κερεστὲν, τὸν ἀσβέστην, καὶ τὰ στρωσίματα τῶν αὐτῶν ὀντάδων ἐξώδευσεν ὁ σεβασμιώτατος ἡμῶν γέρωντας ἅγιος Ἡρακλείας κύριος Γεράσιμος, τὰ δὲ ἐναπολειφθέντα ἄλλα μὲν ἐδόθησαν ἀπὸ ἄσπρα μπατισμένα τῆς πολιτείας, ἄλλα δὲ τὰ ὅσα εὑρέθησαν τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἕτερα ὅπου οἱ ἐντιμότατοι ἄρχοντες . . . . . τὰ ἐπλήρωσαν».

Εἰς τὸ Α΄ τοῦτο μέρος ἀνάγω καὶ τὴν εἰς τὸν βίον τοῦ Γερασίμου Ἡρακλείας ἀναφερομένην εἴδησιν ὅτι διέμενεν οὗτος ἐν Ραιδεστῷ κατὰ αὔγουστον τοῦ 1729, ὡς καὶ κατὰ τὰ ἔτη 1731, 1743 καὶ τὸ 1766. Κρίνω σημειώσεως ἄξιον ὅτι κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1729 διέτριβε «χάριν προσκυνήσεως ἐν τῇ σεβασμίᾳ μονῇ τῆς Ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου τοῦ Ξηροῦ». Σπουδαία δ' ἀγγελία καὶ εἰς τὸν βίον τοῦ Γερασίμου καὶ εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἐν γένει κατάστασιν ἀναφερομένη φέρεται ἐν τῷ κώδηκι ἡ ἀπόλυσις δύο ποιμενικῶν ἐγκυκλίων τοῦ Γερασίμου προτρέποντος τοὺς ὀρθοδόξους εἰς ἐξομολόγησιν καὶ συχνὴν μετάληψιν, ἀγγέλλοντος δ' ὅτι]«διώρισε πνευματικοὺς πατέρας ἄξια καὶ ἱκανὰ ἱερωμένα πρόσωπα, διὰ νὰ δέχωνται τοὺς λογισμοὺς καὶ νὰ ἐξομολογῶσι μετὰ πάσης προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας καὶ ἐν φόβῳ Θεοῦ»· καὶ τὸ κυριώτερον ἀφιλοχρημάτως. Ἰδοὺ τί διατάττει· «Νὰ προσέχητε δὲ καὶ τοῦτο νὰ μὴ δίδῃ τινὰς τῶν χριστιανῶν διὰ ἐξομολόγησιν εἰς τὸν πνευματικὸν ἄσπρα, ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνον (ὅποιος καὶ ἂν εἶη), ὅπου ἤθελε δώσει ἡ πολλὰ ἢ ὀλίγα ἄσπρα εἰς τὸν πνευματικὸν, προσέτι καὶ τὸν πνευματικὸν, ὅπου ἤθελε τολμήσει νὰ ζητήσῃ ἀπὸ κανένα τῶν ἐξομολογουμένων τίποτες, τοὺς ἔχομεν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀφωρισμένους ἀπὸ Θεοῦ καὶ κατηραμένους καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι». Κατὰ τῶν παραβατῶν τῆς διατάξεως ἡ ἐγκύκλιος ἐπισείει πολλὰς ἀράς.

Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ κώδηκος, ἡ Ἐκκλησία Ραιδεστοῦ, κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΗ΄ ἑκατονταετηρίδος, ἠρίθμει ἱερέων μὲν ἑπτὰ ὀφφίκια, λαϊκῶν δὲ εἴκοσιν ἐννέα, ὧν τὸ τοῦ λογοθέτου κατεῖχεν ἐν ἔτεσιν 1728—30 ὁ Δημήτριος Ταλίκαρας, ἀποθανὼν πρὸ τοῦ 1736. Σημειῶ τὸ ὄνομα, διότι εἰς τὴν οἰκογένειαν ταύτην ἀνῆκεν ὅ τε κατὰ τὰ τελευταῖα τοῦ ΙΗ΄ αἰῶνος ἔτη μητροπολίτης Ἀθηνῶν Ἀθανάσιος ὁ ἐκ Ραιδεστοῦ, λόγιος ἀνὴρ καὶ χριστιανικὴν ἐπιδειξάμενος πολιτείαν, γνώστης τῆς τουρκικῆς γλώσσης καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς[1], κοσμήσας τὸν μητροπολιτικὸν ἐκεῖνον θρόνον δὶς (1785—87 καὶ 1794—1799), ἀλλὰ καὶ ὁ διδάσκαλος Ἰωάννης Ταλίκαρας, ὁ μετεπονομασθεὶς Εἰρηναῖος, διδάξας ἐν Ἀθήναις περὶ τὰ 1815 καὶ τῷ 1824, εἶτα δ' ἐν Τρικκάλοις τῆς Κορίνθου καὶ πρὶν τούτου μέλος τοῦ ἐν Ἑλλάδι Ἀρείου Πάγου γενόμενος[2].

Χάρις εἰς τὸν περιαθροίσαντα τὰ λείψανα ταῦτα τῶν ἐγγράφων τῆς ἑλληνικῆς ἐν Ραιδεστῷ κοινότητος, ἐμάθομεν τὰ ὀνόματα δύο Μυριοφύτου καὶ Περιστάσεως ἐπισκόπων, ὧν ὁ μὲν ἀρχαιότερος, Ἰάκωβος, συνυπογράφει μετὰ τοῦ Καλλιουπόλεως Ἱερεμίου (ἐπισκοποῦντος ἀπὸ τοῦ 1710) πατριαρχικὸν καὶ συνοδικὸν ἔγγραφον, ἐκδοθὲν κατὰ ὀκτώβριον τῆς Ζ΄ ἰνδικτιῶνος (1728), ὁ δὲ νεώτερος, ὁ Νικόδημος, σημειούμενος ὡς ἐπίσκοπος Μυριοφύτου καὶ τῷ 1743, ἐπικυροῖ, κατ' ἐπιτροπὴν τοῦ μητροπολίτου, πρᾶξιν γενομένην ἐν Ραιδεστῷ τῇ 1 ἰανουαρίου 1751. Προσθετέον ἐνταῦθα, πρὸς ἐπανόρθωσιν ἀληθείας ἀποκρυβείσης καὶ ὑβρισθείσης,

---

1. Χρονικὸν Ἀθηνῶν παρὰ Ἐπαμ. Σταματιάδῃ ἐν τῷ βιβλίῳ αὐτοῦ «Οἱ Καταλάνοι ἐν τῇ Ἀνατολῇ» σελ. 327 καὶ 332. Παναρέτου Κατάλογος μητροπολιτῶν Ἀθηνῶν· «Σωτῆρος» τόμου Β΄, σελ. 78.

2. Ἱκανὰ περὶ τοῦ σεβαστοῦ διδασκάλου, τοῦ κατὰ τὸ 1835 θανόντος ἐν ἡλικίᾳ 80 ἐτῶν καὶ τιμηθέντος ὑπὸ τῶν ἀειμνήστων διδασκάλων τοῦ Γένους τοῦ τε Λάμπρου Φωτιάδου καὶ τοῦ Νεοφύτου Δούκα ἔγραψεν ὁ Σοφοκλῆς ἐξ Οἰκονόμων ἐν τόμῳ Γ΄ σελ. 111—113 τῶν "Ἐκκλησιαστικῶν„ τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς αὐτοῦ "Σωζωμένων„.

ὅτι τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα μένουσιν ἔξω τῆς ἀναγραφῆς τῶν ἐπισκόπων Μυριοφύτου, ὃν ὁ μακαρίτης Μυριοφύτου Γρηγόριος ὁ Φωτεινὸς συμπήξας ἐπέδωκε τῷ γραμματοδιδασκάλῳ κ. Εὐστ. Δράκῳ, ἐκδόντι, δυστυχῶς, αὐτὸν ὡς ἴδιον δῆθεν φιλοπόνημα. — Παρασημειῶ δ' ὅτι ἐν τῷ κώδηκι τῆς Ραιδεστοῦ τούτῳ φέρεται καὶ πρᾶξίς τις τοῦ Νεοφύτου Σμύρνης, ἐν Σμύρνῃ γενομένῃ τῇ 26 σεπτεμβρίου 1751 καὶ διορίζουσα ἐπίτροπον ὀρθοδόξου τινὸς σμυρναίου θανόντος ἐν Ἀδριανουπόλει.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τῶν ἐν τῷ κώδηκι τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν μιᾶς τῶν μητροπόλεων καὶ δύο ἐκ τῶν ἐπισκοπῶν τῆς παραλίας Θράκης, εἰς ἃ βραχείας τινὰς προστίθημι προσωτέρω παρατηρήσεις καὶ συμπληρώσεις.

β'

Εἰς τὴν δευτέραν κατηγορίαν τῶν ἐκ τοῦ κώδηκος εἰλημμένων εἰδήσεων κατατάττω τὰ περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῶν κοινῶν πραγμάτων τῶν ἐν Ραιδεστῷ ὀρθοδόξων ἑλλήνων, τὰ περὶ ἱερῶν καὶ φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων καὶ θεσμῶν, καθὼς καὶ τὰ περὶ σχολῆς. Ἐκ δέ τινος μικρᾶς σημειώσεως φωτιζόμεθα καὶ περὶ τοῦ μυθολογουμένου πλούτου τῆς βιβλιοθήκης τῆς ἐν Ραιδεστῷ σχολῆς καὶ τῆς ἐκεῖ μητροπόλεως, καὶ περὶ τῶν χειρογράφων, ὧν ἀποκλαίομεν τὴν γενομένην ἐν τῷ παρελθόντι αἰῶνι δῆθεν ἀπώλειαν καὶ ἅπερ ἐνομίζομεν ἀναρίθμητα.

Βραχὺ πρακτικοῦ τινος ἀπόγραφον, γενομένου τῇ 10 αὐγούστου 1750, μανθάνει ἡμᾶς ὅτι τὴν χριστιανικὴν ὀρθόδοξον κοινότητα Ραιδεστοῦ τέσσαρες «ἐπίτροποι καὶ γέροντες» διώκουν, ἐκπροσωποῦντες ἀπέναντι τῆς ἀρχῆς αὐτοὶ τὴν κοινότητα καὶ τὰ διὰ τὸ κοινὸν ἀπαιτούμενα χρήματα ἐξοδεύοντες. Ἐκ δέ τινος ἀπολογισμοῦ διαχειρίσεως ὀκταετοῦς, ἀπὸ τοῦ 1726—1734, μανθάνομεν ὅτι οἱ ὀψφικιάλοι τῆς Ἐκκλησίας(ἢ τῆς μητροπόλεως) Ραιδεστοῦ, οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ γέροντες τῆς πολιτείας ἐξέλεγον καὶ ἀποκαθίστων «ἐπίτροπον καὶ ἐπιστάτην τοῦ νεροῦ τῆς πολιτείας ταύτης Ραιδεστοῦ», οἷον ἐξελέξαντο καὶ πάλιν (τῷ 1734) τὸν καὶ πρότερον, ἐπὶ ὀκταετίαν ἐπίτροπον ὄντα τοῦ νεροῦ «δικαιοφύλακα» Δῆμον. Ἡ ὀκταετὴς τοῦ νεροῦ διαχείρισις σημειοῖ 124.108 ἄσπρα, δῆλον οὖν 3027 γρόσια ταυτὸν εἰπεῖν δεκακισχίλια φράγκα χρυσᾶ τῆς σήμερον, ὧν ἔδωκεν ἐξ ἰδίων οὗτος ἄσπρα 13016, εἴτουν 325 γρόσια, χίλια καὶ τριακόσια περίπου φράγκα.

Ἡ ἑλληνικὴ κοινότης τῆς Ραιδεστοῦ διετήρει καὶ νοσοκομεῖον, οὗ τῆς ἱδρύσεως ὁ χρόνος ἄγνωστος. Τῷ 1743 δίδωσι λογαριασμὸν διαχειρίσεως τῶν κατ' αὐτὸ, ἡ τῶν σπηταλιῶν, ὁ χατζῆ Μανώλης μουμτζῆς, ἐπίτροπος αὐτῶν, οὗ τὰ καθήκοντα διεδέξατο ὁ Θεοχάρης Κησκαπάνογλους· ἐκ τῆς ἐν τῷ ἀπολογισμῷ τούτῳ σημειώσεως ὅτι τὸ ταμεῖον τῶν σπηταλιῶν ἐδάνεισεν εἰς τὴν μητρόπολιν 6456 ἄσπρα (ὑπὲρ τὰ 600 φράγκα), καθ' ὃν καιρὸν ἐπεσκευάζετο, συμπεραίνομεν ὅτι τὸ νοσοκομεῖον ὑπῆρχε καὶ πρὸ τοῦ 1730, ἀφοῦ κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος εἶχον τὸ ποσὸν τοῦτο διαθέσιμον. Εἰς τὸν νέον ἐπίτροπον ἐδόθησαν ἄσπρα 7920 (περὶ τὰ 800 φράγκα) ἐπὶ σκοπῷ «νὰ μερεμετίσῃ τοὺς ὀντάδες τῶν αὐτῶν σπηταλιῶν» δῆλον οὖν, πρὸς ἐπισκευὴν δωματίων. Ὑπὲρ τοῦ νοσοκομείου τούτου περιήγοντο, πιθανῶς ἐντὸς τῶν ναῶν, κιβώτια συνδρομῶν, ὡς ἐγίνοντο συνδρομαὶ καὶ ὑπὲρ τοῦ «νεροῦ». Τῷ 1741 ἐπωλήθη κτῆμά τι, ὅπερ ἦν ἀφιερωμένον ἐξ ἡμισείας «εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς μητροπόλεως καὶ εἰς τὸ νερὸ τῆς πολιτείας Ραιδεστοῦ», τὸ δὲ ἐκ τῆς πωλήσεως ἄθροισμα διεμερίσθησαν ἐξ ἡμισείας, ἀνὰ 60 γρόσια, τὰ δύο ταῦτα ταμεῖα. Τῷ 1755 ὁ οἰκονόμος τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως παπᾶ Δημήτριος ἐκληροδότει (τῇ 23 ἀπριλίου) 100 γρόσια μὲν «εἰς τὸ νερὸ τῆς πολιτείας, 20 εἰς τὰ σπηττάλια, καὶ 10 εἰς τὰ φτωχὰ καὶ ὀρφανά». Τῇ 27 ἰουλίου 1798 ἡ Μαρουλήτζα, ἀρχόντισα τοῦ ποτὲ Ἀναστάση, ἐκληροδότει «εἰς τὰ νερὰ τῆς πολιτείας γρόσια 25—εἰς τὰ σπηττάλια 25—εἰς τὰ πτωχὰ τῆς πολιτείας[3] 25». Ἐκ τούτων μανθάνομεν ὅτι μέχρι τέλους τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος ὑπῆρχεν ἐν Ραιδεστῷ νοσοκομεῖον τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος—ὑπῆρχε ταμεῖον καὶ ἐπίτροπος τοῦ νεροῦ—ὑπῆρχε καὶ ταμεῖον ὀρφανῶν καὶ πτωχῶν. Ὑπὲρ τοῦ ἰδίου ταμείου τῶν ὀρφανῶν καὶ πτωχῶν ἐχορήγησαν (ἐφ' ὅσον ἐξηκρίβωσα) ἀπὸ τοῦ 1793—1797 οἱ ναοὶ τῆς Ραιδεστοῦ. ὁ μὲν τῆς μητροπόλεως 43.893 ἄσπρα εἰς τὰ ὀρφανὰ

3. ἡ λέξις "πολιτεία„ σημαίνει τὴν καθ' ἡμᾶς "κοινότητα„.

καὶ τοὺς πτωχούς· ἡ δὲ τοῦ ἁγίου Γεωργίου μόνον εἰς τὰ ὀρφανὰ 6570· λεπτομερέστερον: ἀπὸ τοῦ 1797—98 ὁ ναὸς τῆς μητροπόλεως 1445 ἄσπρα «εἰς τὰ ὀρφανὰ τῆς μητροπόλεως, 12414 εἰς τοὺς πτωχοὺς τοῦ μαχαλὰ καὶ εἰς τὴν μητρόπολιν, 1900 εἰς τὰ σπητάλια καὶ εἰς τὴν μητρόπολιν».

Μανθάνομεν ἐκ τούτων ὅτι συνεισέφερον ναοί τινες ἐτησίως ὑπὲρ τοῦ ταμείου τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ὀρφανῶν· ὑπὲρ τοῦ νοσοκομείου περιήγοντο κιβώτια συνδρομῶν. Ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἀναφέρονται καὶ κληροδοτήματα. Οἱ ναοὶ εἶχον κτήματα πολλά.

Ἀλλ' ἡ κοινότης τῆς Ραιδεστοῦ διετήρει καὶ ξενοδοχεῖον. Εὑρίσκω σημείωμά τι κατὰ τὴν 21 ἰουνίου 1729, καθ' ὃ ὁ ἐπίτροπος τοῦ ξενοδοχείου Ἰωάννης Πέμογλους ὑπέβαλε διὰ τοῦ νενομισμένου ἀπολογισμοῦ ὅτι τὸ ξενοδοχεῖον εἶχεν ἔσοδα «κυρᾶδες παλαιοὺς καὶ νέους» εἶτ' οὖν ἐνοίκια· εἶχε τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ προσφερομένας ἐλεημοσύνας· εἶχε καὶ τὰ ἐκ κληροδοτημάτων εἰσπραττόμενα. Γρηγόριος ἱερομόναχος ἐκληροδότει τότε 1200 ἄσπρα, Ἰωάννης δὲ Λαρισσηνὸς ἐδωρεῖτο τὰ ἡμίση. Περιήγετο ὡσαύτως καὶ κιβώτιον ἐλεῶν. Τῷ 1729 ἡ περιουσία τοῦ ξενοδοχείου, κατατεθειμένη παρά τισιν ἐπὶ τόκῳ, ἀνήρχετο εἰς ἄσπρα 15586 καὶ σανίδια ἐννενήκοντα.

Μ. Ι. Γ.

(Ἕπεται συνέχεια)

Ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν πατριαρχικῶν Διακονημ. Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ἀπορριπτέα,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2377 καὶ χρονολ. 3 ἀπριλίου 1907 περὶ διαζυξέως ἀγωγὴν Εὐφροσύνης Σ. Ζωγράφου τὸ γένος Γ. Δημητριάδου, κατὰ Σπυρίδωνος Ζωγράφου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην κατὰ τὸ θέμα τῆς ἐννεατοῦς ἄνευ προνοίας ἐγκαταλείψεως,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον διαλυτέον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια πεντήκοντα (ἀρ. 350) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων 3

† Ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ἡ Ἑλένη Χρήστου Κυριαζοπούλου, τὸ γένος Κωνσταντίνου Τζελέπη, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὴ, ἄνευ ἐπαγγέλματος, τέως κάτοικος Φαναρίου Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ.μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Χρήστου Χ'' Γεωργίου Κυριαζοπούλου, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανοῦ, ὑπαλλήλου καὶ κατοίκου Φαναρίου, ἐπὶ διαζυξέι. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ περὶ διαζυξέως δικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 25 αὐγούστου 1907.

Ὁ προεδρεύων 1

† **ο Μ. πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ**

ὁ γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἠλίας Σκαναβῆς, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, τέως μὲν κάτοικος Ὑψωμαθείων καὶ τὸ ἐπάγγελμα βυρσοδέψης ἐν Καζλῆ-τσεσμὲ, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ.μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Ρωμυλίας Ἠλία Σκαναβῆ, τὸ γένος Ι. Δημητριάδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Ὑψωμαθείων, ἐπὶ διατροφῇ. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διατροφῆς δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 1 αὐγούστου 1907

Ὁ προεδρεύων 2

Ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ὁ γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ. 38

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 13 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Στρωμνίτσης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἑορτὴ τῶν γενεθλίων τῆς Α. Α. Μ. τοῦ σουλτάνου Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν τοῦ Β' — Ἡ ὀνοματικὴ ἑορτὴ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Νικόλαος Α' ὁ Μυστικός.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΓΕΝΕΘΛΙΩΝ

ΤΗΣ Α. Α. Μ. ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ ΧΑΝ ΤΟΥ Β'

ἑωρτάσθη τὴν τρίτην λίαν πανηγυρικῶς ὑπὸ τῶν λαῶν τῶν ὑποκειμένων τῷ κραταιῷ Αὐτοῦ σκήπτρῳ, οἵτινες δὶς ἐντὸς τριῶν ἑβδομάδων δημοσίως, ἐν τοῖς εὐκτηρίοις οἴκοις αὐτῶν, ἀπὸ κοινοῦ πρὸς τὸν Ὕψιστον ἐδεήθησαν ὑπὲρ ὑγιείας καὶ μακροβιότητος τοῦ αὐθέντου αὐτῶν, τοῦ κηδομένου τῆς εὐημερίας καὶ δόξης τῆς εὐρείας χώρας, τῆς ὑπὸ τῆς θείας προνοίας εἰς τὴν συνετὴν Αὐτοῦ καὶ δεξιὰν διακυβέρνησιν τεθείσης. Καὶ μετὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ πρὸ τῶν ἄλλων, τὸ ὀρθόδοξον ἑλληνικὸν ἔθνος, τὸ νομοταγέστατα πολιτευόμενον, ἐπλήρωσε τοὺς ἱεροὺς ἡμῶν ναοὺς καὶ μετὰ τῶν πνευματικῶν ἀρχηγῶν αὐτοῦ, συνενῶσαν ἱκεσίας θερμὰς πρὸς τὸν Δημιουργὸν τοῦ σύμπαντος, συνεμερίσθη τοὺς ἐκείνων πόθους ἐκφρασθέντας διὰ στόματος τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ ποιμένων.

Ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἡ δοξολογία ἐψάλη κατὰ τὴν κειμένην τυπικὴν διάταξιν καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ πολυχρονισμοῦ τοῦ μεγαλειοτάτου ἡμῶν ἄνακτος, εὐλαβῶς καὶ μετὰ συγκινήσεως ἀκροωμένου τοῦ παρισταμένου εὐσεβοῦς πλήθους τῶν ὀρθοδόξων. Ὁ πρωτοστατῶν τῆς ἱερᾶς τελετῆς παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἀναγγείλας εἰς τὰ πλήθη τὸ αἴτιον τῆς πανηγύρεως, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εὔχεται ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τοῦ ἄνακτος, εἰσερχομένου εἰς τὸ ἑξηκοστὸν ἕκτον τῆς ἡλικίας ἔτος, ζωὴν εὐδαίμονα καὶ μακράν, κατὰ καθῆκον· ἐπηρεαζομένη δὲ πάντοθεν, εὔχεται καὶ πάλιν καὶ πολλάκις εἰς τὸν Θεόν, ὅπως ὁ μεγαλειότατος ἡμῶν ἄναξ, ὁ συνεχίζων τὸ εὐκλεὲς ἔργον τῶν ἐπιφανῶν Αὐτοῦ προγόνων, τῶν ἐπικυρωσάντων τὰ παλαίφατα προνόμια τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἐξακολουθήσῃ προασπίζων αὐτὰ καὶ κυρῶν τῇ βασιλικῇ Αὐτοῦ προστασίᾳ.

Ἀνελθόντων εἶτα πάντων εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν πατριαρχῶν, ἡ Α. Θ. Π. προέτρεψεν ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τὴν Μ. Πρωτοσυγκελλίαν ἐξώστου τὸ πλῆθος ὅπως ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ναοῦ ζητωκραυγήσῃ ὑπὲρ τοῦ μεγαλειοτάτου ἄνακτος, ὅπερ ἔπραξαν ἐγκαρδίως οἱ παριστάμενοι.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν πατριαρχῶν ἐπανελήφθησαν αἱ αὐταὶ εὐχαί, παρισταμένων τῶν καὶ ἐν τῷ ναῷ παραστάντων σεβασμ. συνοδικῶν Κυζίκου, Πελαγονίας, Ἰκονίου, Χίου, Μαρωνείας, Καστορίας, Γρεβενῶν, Δρυϊνουπόλεως, Σερβίων καὶ Κοζάνης καὶ Λέρου καὶ Καλύμνου, καὶ τῶν παρεπιδημούντων μητροπολιτῶν Μεσημβρίας, Βάρνης, καὶ Νευροκοπίου, τῶν ἐπιτρόπων Ἁγίου Τάφου, Σιναίου Ὄρους καὶ Μεγάλου Σπηλαίου, μελῶν τινων τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, ὡς καὶ βαθμούχων τινῶν, καὶ τῶν ὑπαλλήλων τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς.

Μετὰ ταῦτα, μικρὸν πρὸ μεσημβρίας, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, παραλαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τὸν ἐξ. ἄρχοντα καπικεχαγιᾶν, ἀνῆλθεν εἰς τὰ ἐν Γιλδὶζ αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐκεῖσε περιμένοντος ἐξοχ. ἄρχοντος Μ. λογοθέτου ὑπέβαλεν αὐτοπροσώπως, προεξάρχων τῶν ἄλλων πνευματικῶν ἀρχηγῶν, τῷ ἑορτάζοντι μεγαλειοτάτῳ ἡμῶν ἄνακτι τὰς συγχαρητικὰς προσρήσεις πάντων καὶ τὰς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους διὰ τῆς ἐξῆς προσλαλιᾶς ἑλληνιστί, μεταφρασθείσης τουρκιστί·

Μεγαλειότατε,

Ἐπὶ τῇ παρούσῃ εὐσήμῳ ἡμέρᾳ τῶν σεπτῶν γενεθλίων τῆς Ὑμετέρας Αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος οἱ ταπεινοὶ Αὐτῆς εὔχέται καὶ θεράποντες, καθῆκον πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ σεπτὸν Αὐτῆς ἄτομον ἐκπληροῦντες, ὑποβάλλομεν ἐν ὀνόματι τῶν πιστῶν αὐτοκρατορικῶν αὐτῆς ὑπηκόων μὴ μουσουλμάνων, ὧν πνευματικοί ἐσμεν ἀρχηγοί, θερμὰς ἐκ μυχίων καρδίας συγχαρητηρίους εὐχάς, δεόμενοι τοῦ παναγάθου Θεοῦ ὅπως ἐπὶ ἔτη μήκιστα ἀξιοῖ τὴν Ὑμετέραν Αὐτοκρατορικὴν Μεγαλειότητα ἵνα ἑορτάζῃ ἐν ὑγείᾳ καὶ εὐεξίᾳ ἐπὶ τοῦ ἐνδόξου Αὐτῆς θρόνου.

Ζήτω ἡ Αὐτοῦ Αὐτοκρατορικὴ Μεγαλειότης ὁ σεπτὸς ἡμῶν ἄναξ.

Ἡ Α. Α. Μ. ὁ ἄναξ, προσεκτικῶς ἀκροασάμενος τοῦ ἑλληνικοῦ κειμένου καὶ κατόπι τῆς τουρκιστὶ γενομένης μεταφράσεως τῆς προσφωνήσεως, ηὐχαρίστησεν ἐπὶ ταῖς εὐχαῖς ταύταις ἀξιώσας ἵνα κοινοποιηθῇ τοῖς ὑπὸ τῶν παρισταμένων ἐθναρχῶν διοικουμένοις ἡ εὐαρέσκεια αὕτη, ἅμα δὲ καὶ ἡ μέριμνα, ἣν νυχθήμερον ἐπιδεικνύει ὑπὲρ εὐημερίας τῶν πιστῶν Αὐτοῦ ὑπηκόων, ἐπιθυμῶν νὰ συμβιῶσι πάντες οὗτοι ἐν εἰρήνῃ καὶ μετ' ἀλλήλων ἐν ἁρμονίᾳ. Εὐχαριστήσας ἐπίσης διὰ τὴν πρὸς τὸ Κράτος καὶ πρὸς τὸ ὑψηλὸν Αὐτοῦ πρόσωπον ἀφοσίωσιν καὶ πίστιν τῶν θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν τῶν ὑπ' αὐτῶν διοικουμένων λαῶν, ἠξίωσεν ἵνα ταύτην καὶ μεταδίδωσι καὶ διδάσκωσι καὶ εἰς ἐκείνους.

§

Τὴν ἑσπέραν ἡ Α. Θ. Π. ἐπὶ τῇ ἑορτῇ παρέθηκε δεῖπνον τοῖς σεβασμ. συνοδικοῖς, εἰς ὃ μετέσχον, κληθέντες, οἱ παρεπιδημοῦντες πανιερ. μητροπολῖται Βάρνης, Μεσημβρίας, καὶ Νευροκοπίου, οἱ πανιερ. Σάρδεων σχολάρχης τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς καὶ Χαλεπίου, οἱ πανοσλγ. ἐπίτροποι Ἁγίου Τάφου, Σινᾶ καὶ Ἁγίου Ὄρους καὶ οἱ ἔγκριτοι ἀγιορεῖται κκ. Σπυρίδων Ἰβηρίτης ὁ πρωτεπιστάτης τῆς ἱερᾶς Κοινότητος καὶ Κορνήλιος Λαυριώτης. Ἡ κατάλληλος ὑπὲρ τοῦ μεγαλειοτάτου ἄνακτος πρόποσις ἐγένετο ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

§

ΕΠΙ ΤΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ἤρχουν ἡ ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὰ πατριαρχικὰ γραφεῖα καθὼς καὶ αἱ ἐθνικαὶ σχολαί, Μ. τοῦ Γένους καὶ Ἰωακείμιον παρθεναγωγεῖον.

Η ΟΝΟΜΑΤΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου διεξήχθη τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, 9 σεπτεμβρίου μηνός. δημοτελῶς καὶ μετὰ πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως τῶν ὀρθοδόξων. Ὁ σεπτὸς πατριαρχικὸς ναός, ἐν ᾧ τῇ Α. Θ. Π. συνεχοροστάτουν οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ Κυζίκου, Ἰκονίου, Χίου, Μαρωνείας, Καστορίας, Δρυϊνουπόλεως, Σερβίων καὶ Κοζάνης καὶ Λέρου σὺν τοῖς παρεπιδημοῦσι πανιερ. μητροπολίταις Μεσημβρίας

καὶ Νευροκοπίου, καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ναῶν, ὅσων οἱ ἐπίτροποι διέταξαν ἰδίας πρὸς Θεὸν δεήσεις ὑπὲρ ὑγιείας τοῦ παναγιωτάτου πρωθιεράρχου τῆς ὀρθοδοξίας, συνείλκυσαν πλῆθος ὀρθοδόξων, καθῆκον θεωρούντων νὰ συνευχηθῶσιν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ πνευματικοῦ πατρὸς αὐτῶν, τοῦ ποιμαίνοντος τὸν περιούσιον λαὸν ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ, καὶ κατόπιν νὰ ὑποβάλωσιν αὐτοπροσώπως τῇ Α. Θ. Π. τὰς ἰδίας ἕκαστος εὐχὰς ὑπὲρ ὑγιείας τοῦ πρωθιεράρχου καθὼς καὶ ὑπὲρ τῆς ἄνωθεν ἐνισχύσεως αὐτοῦ ἐν τῷ διεξαγομένῳ κοινῷ ἀγῶνι ὑπὲρ τῶν δικαίων τε καὶ συμφερόντων τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τῶν εἰς τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς ἀφωσιωμένων ὀρθοδόξων.

Ἐπισήμως τὰς εὐχὰς ταύτας ἐξέφρασεν ἐκ μέρους τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, καθὸ πρόεδρος αὐτοῦ καὶ πρῶτος τῶν συνοδικῶν, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Κυζίκου κ. Ἀθανάσιος, εἰς ὃν ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀπήντησε καταλλήλως, ἀνομολογῶν τὸ δεινὸν τῶν τὴν ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν περιστοιχουσῶν δυσχερειῶν, αἵτινες ἐπιβάλλουσι θυσίας, διότι πολλὰ κεῖνται παρ' ἡμῖν οὐχ ὡς ἔδει, λαϊκῶν δ' ἀξιώσεις περὶ συμμετοχῆς ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς πράγμασιν, ἐν ὅλῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων παρατηρούμεναι σήμερον, παρακωλύουσιν ἴσως ἔν τινι μέτρῳ τὴν ὑπὸ τῶν κληρικῶν ἐξάσκησιν τῶν ἱερῶν αὐτῶν καθηκόντων. Ἡ Α. Θ. Π. ηὔξατο πρὸς τὸν Ὕψιστον ὅπως πᾶσι δύναμιν καταπέμψῃ ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων αὐτῶν πρὸς διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας, ἐφαρμοζούσης αὐστηρῶς τοὺς ἱεροὺς κανόνας. — Τὰς εὐχὰς τῶν ἐν τῇ πατριαρχικῇ αὐλῇ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ὑπαλλήλων ἡρμήνευσεν ὁ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσύγκελλος, εἰς ὃν ἡ Α. Θ. Π. ἀπήντησε καταλλήλως.

Ἐν τῇ ἐπισήμῳ ταύτῃ ὑποδοχῇ παρῆσαν οἱ χοροστατήσαντες ἀρχιερεῖς καὶ ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Νικομηδείας ἐξ Ἀντιγόνης ἀφικόμενος, οἱ πανοσλγ. ἐπίτροποι τῶν Ἁγίων Τόπων, ὁ τέως ἡγεμὼν τῆς Σάμου ἐξοχ. Κ. Καραθεοδωρῆ, τινὰ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου καὶ ἐκ τῶν πρώην μελῶν αὐτοῦ ὁ ἐξ. Ν. Κοσμᾶ πασᾶς καὶ οἱ κκ. Ἀνανιάδης, Χρυσὸς, Ρακτιβὰν, Πορτοκάλογλους, Ἀγγ. Ἰωαννίδης, Σινιόσογλους. Προσῆλθον μετὰ τούτους πάντας ὑποβάλλοντες τὰ σεβάσματα αὐτῶν οἱ πατριαρχικοὶ ὑπάλληλοι, οἱ καθηγηταὶ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, τῆς Θεολογικῆς καὶ τῆς Ἐμπορικῆς, καὶ μέχρις ἑσπέρας πάντες οἱ ἐν ταῖς ἐπιστήμαις καὶ τοῖς γράμμασι καὶ τῷ ἐμπορίῳ διακρινόμενοι, οἱ ἐπίτροποι τῶν ἱερῶν ναῶν, οἱ ἔφοροι τῶν σχολείων μετὰ τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου καὶ τῶν διδασκάλων καὶ πάντες οἱ τὰ κοινὰ πράττοντες.

Ἐκ τῶν βαθμούχων τοῦ Κράτους προσῆλθον ὑποβάλλοντες υἱϊκὰς εὐχὰς ἀρκετοί, ἐν οἷς οἱ ἐξ. Μαυρογένης βέης καὶ Ἰωαννίδης βέης. Τηλεγραφικῶς συνεχάρησαν οἱ σχολάζοντες πατριάρχαι, ὧν ἐκδίδομεν τὰ τηλεγραφήματα ἀμέσως, οἱ μακαριώτατοι πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀθηνῶν, ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Κυρηνείας, ὁ ἐξοχ. πρεσβευτὴς τῆς Ρωσσίας κ.Ι. Ζηνοβιὲφ, ὁ ἐν Κύπρῳ ἀπεσταλμένος τοῦ πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἀρχιμ. κ. Μεταξάκης καὶ πάντες οἱ ἀρχιερεῖς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἐκ δὲ τῶν εἰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας ἀνηκόντων οἱ τῆς τῶν Ἱεροσολύμων πανιερ. ἀρχιεπίσκοποι Νεαπόλεως, Ἰορδάνου, Διοκαισαρείας, Φιλαδελφείας καὶ Σεβαστείας, οἱ πανοσ. ἀρχιμανδρῖται Εὐθύμιος σκευοφύλαξ καὶ Γερμανὸς Ἀποστολᾶτος, ἐκ τῶν τῆς Ἐκκλησίας Ἑλλάδος ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Λευκάδος κ. Δανιὴλ, ὁ πανοσλγ. ἱεροκήρυξ Πατρῶν, οἱ βοηθοὶ τῶν νομαρχῶν Ἰωαννίνων, Θεσσαλονίκης καὶ Μεσοποταμίας, οἱ ὑποστράτηγοι ἰατροὶ Φενερλῆς καὶ Ζωηρὸς, ὁ πρώην ἡγεμὼν τῆς Σάμου κ. Ἰ. Βιθυνὸς, οἱ προϊστάμενοι καὶ αἱ κοινότητες Βενετίας, Βρασοβοῦ, Κωνστάντζης, Τάντας, Σεβαστοπόλεως, Μόσχας, Λονδίνου, Λύνν, καὶ πολλαὶ δημογεροντίαι καὶ κοινοτικὰ σωματεῖα τῶν κυριωτέρων ἔν τε τῷ Κράτει καὶ ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ πόλεων καὶ ἀποικιῶν.

Τινὰ τῶν τηλεγραφημάτων τούτων ἐκδίδομεν παρὰ πόδας:

Πρίγκηπος, 9 σεπτεμβρίου, ὥρᾳ 9 πρωΐας.

Ἐπὶ ἐπετείῳ ὀνοματικῇ ἑορτῇ Ὑμετ. Παναγιότητος εὐχόμεθα ἔτη πλεῖστα, εἰρηνικὰ καὶ πανευφρόσυνα.

πατριάρχης ΝΕΟΦΥΤΟΣ
(πρώην Κωνσταντινουπόλεως).

Λάρναξ, 9 σεπτεμβρίου 9, 20′ πρωΐας.

Συγχαίροντες εὐχόμεθα ἔτη πλεῖστα, πάσῃ θείᾳ εὐλογίᾳ κατηγλαϊσμένα

πατριάρχης ΦΩΤΙΟΣ.

Ἱερουσαλήμ, 9, 9 τῆς πρωΐας.

Ὁλοψύχως συγχαίροντες Ὑμ Π. ἐπὶ ὀνοματικῇ ἑορτῇ, περιπτυσσόμεθα ἀδελφικῶς, εὐχόμενοι μακροβιότητα, σθένος καὶ πᾶν ἐρετὸν, ἐπ᾽ ἀγαθῷ Μ. Ἐκκλησίας.

πατριάρχης ΔΑΜΙΑΝΟΣ.

Νεοχώριον, 9 σεπτεμβρίου, 9, 15′ πρωΐας.

Συγχαίροντες φιλαδέλφως ἐπὶ ὀνοματικῇ ἑορτῇ, εὐχόμεθα Ὑμετ. Παναγιότητι ἔτη πολλὰ καὶ ὄλβια.

πατριάρχης ΣΠΥΡΙΔΩΝ
(πρώην Ἀντιοχείας).

Χάλκη, 9. ὥρᾳ 10, 10′ πρωΐας.

Συγχαίροντες ἐπὶ ὀνοματικῇ ἑορτῇ Ὑμ Παναγιότητος εὐχόμεθα ἐγκαρδίως ὅπως ὧσι τὰ ἔτη Αὐτῆς ὑγιεινὰ καὶ πανευφρόσυνα.

πατριάρχης ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
(πρώην Ἱεροσολύμων).

Λάρισσα, 9, ὥρᾳ 3,30′ ἑσπέρας.

Συγχαίρω ἐπὶ ἑορτῇ Ὑμ. Παναγιότητος.

Ἀθηνῶν ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ.

Σουέζ, 9, ὥρᾳ 9,20′ πρωΐας.

Εὔχομαι ὑγείαν καὶ μακρότητα ἡμερῶν ἐπ᾽ ἀγαθῷ Ἐκκλησίας καὶ ἔθνους.

Σιναΐου ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ.

Ἄθως, 8, ὥρᾳ 5,10′ ἑσπέρας.

Ἐπὶ ὀνοματικῇ ἑορτῇ σεπτοῦ ὀνόματος Ὑμ. Παναγιότητος ὑποβάλλομεν ταπεινῶς ἐγκάρδια συγχαρητήρια, εὐχόμενοι ὑγείαν καὶ μέχρι λιπαροῦ γήρατος στήριξιν (ἐπὶ) οἰκουμενικοῦ θρόνου, πρὸς δόξαν Γένους καὶ Ἐκκλησίας.

Κοινότης Ἁγίου Ὄρους.

Βουγιούκδερε, 9, ὥρᾳ 11 πρὸ μεσημβρίας.
(γαλλιστὶ)

Ἐπὶ τῇ ὀνοματικῇ ἑορτῇ τῆς Ὑμ. Παναγιότητος παρακαλῶ Αὐτὴν νὰ δεχθῇ τὰς ἐγκαρδίους μου προσρήσεις ὡς καὶ τὰς ἐνθέρμους εὐχὰς ὑπὲρ τῆς ὑγείας καὶ εὐημερίας Αὐτῆς, συνιστῶν ἐμαυτὸν εἰς τὰς ἁγίας ὑμῶν εὐχάς.

ΖΗΝΟΒΙΕΦ
(πρεσβευτὴς τῆς Ρωσσίας).

Λονδῖνον, 9, ὥρᾳ 8 πρωΐας.

Εὐλαβῶς ὑποβάλλω θερμὰ συγχαρητήρια, ἐπευχόμενος Ὑμ. Π. ἔτη πολλὰ καὶ πανευδαίμονα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΟΥΣΟΥΡΟΣ
(πρεσβευτὴς τῆς Ὑ. Πύλης).

Θεσσαλονίκη, 9, ὥρᾳ 10,20′ π. μ.

Συγχαίρων εὐσεβάστως Ὑμ. Παναγιότητα, ἀσπάζομαι δεξιὰν Αὐτῆς.

ΑΛΕΞ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
(βοηθὸς τοῦ νομάρχου).

Διαρβεκίρ, 8, ὥρᾳ 5,20′ ἑσπέρας.

Ὁ χρίσας σε ἐλαίῳ ἀγαλλιάσεως πληρώσαι πᾶσαν βουλήν σου.

ΜΗΝΑΣ (ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ)
(Μέγας ρήτωρ, βοηθὸς τοῦ νομάρχου).

Ἰωάννινα, 9, ὥρᾳ 3,30′ μ. μ.

Ὑποβάλλων εὐσεβάστως συγχαρητήρια ἐπὶ σημερινῇ ἑορτῇ ἐπικαλοῦμαι εὐχὰς Ὑμ Θ. Παναγιότητος.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ
(βοηθὸς τοῦ νομάρχου).

Βουκουρέστιον, 9, ὥρᾳ 9. (ἑλληνιστί).

Χαρμοσύνως ἑορτάζοντες ἐπέτειον Ὑμ. Θ. Παναγιότητος εὔχομαι εὐσεβάστως πολλὰ τὰ ἔτη ὑμῶν καὶ πανευδαίμονα ἐπὶ πατριαρχικοῦ θρόνου, ἐπ᾽ ἀγαθῷ καὶ ἀνυψώσει ὀρθοδοξίας.

ΔΡΑΓΟΜΗΡ ΔΗΜΗΤΡΕΣΚΟΣ
(καθηγητὴς καὶ γερουσιαστής).

Neuilly (Σηκουάνα), 9, ὥρᾳ 12,5′.

Δεόμενος Ὑψίστου διαφυλάττειν καὶ ἐνισχύειν Ὑμ. Π. ἐπικαλοῦμαι πολυτίμους Αὐτῆς εὐχάς.

ΚΩΝΣΤ. ΗΔΙΑΣΚΟΣ.

Μιτυλήνη, 8, ὥρᾳ 5 ἑσπέρας.
(γαλλιστὶ)

Παρακαλῶ εὐσεβάστως ἵνα δεχθῆτε τὰ συγχαρητήρια τοῦ ὅλως ὑμῖν ἀφωσιωμένου

Π. ΚΟΥΡΤΖΗ.

Ἀθῆναι, 9, ὥρᾳ 11,10′ π.μ.

Χαρίζοιτο (ὑμῖν) Χριστὸς ἔτη πλεῖστα (ἐπ᾽) ἀγαθῷ Ἐκκλησίας.

Σύλλογος μικρασιατῶν.

Τάντα (Αἰγύπτου) 9, ὥρᾳ 4 μ.μ.

Ἐπὶ εὐκαιρίᾳ σεπτῆς ἑορτῆς ὑποβάλλομεν Ὑμ. Παναγιότητι θερμὰς εὐχὰς ὅπως Κύριος κρατύνῃ Αὐτήν.

Ἑλλην. κοινότης Τάντας.

Κωνστάντζα, 9, ὥρᾳ 2 μ. μ.

Ἑλληνικὴ ὀρθόδοξος κοινότης Κωνστάντζης, εὐγνωμόνως ἀποδεξαμένη τὰς ὑμῶν εὐχὰς, καθυποβάλλει μετ᾽ ἐμοῦ ἐπὶ ὀνοματικῇ ἑορτῇ ἐγκάρδια συγχαρητήρια καὶ εὔχεται μακροβιότητα, πρὸς δόξαν Ἐκκλησίας καὶ γένους.

ἀρχιμ. Χριστοδούλος (Κτενᾶς)
(προϊστάμενος.)

Λίννη, 9, μεσημβρία.

Ἐπὶ ἐπετείῳ Ὑμ. Παναγιότητος τελέσαντες δοξολογίαν, ὑποβάλλομεν μετὰ παροικίας πανευλαβῶς συγχαρητηρίους προσρήσεις, ἐπευχόμενοι ἰσόβιον πατριαρχίαν, πρὸς δόξαν μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ περιφρούρησιν προνομίων Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

Οἰκονόμος Βασίλειος
(προϊστάμενος).

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Πανήγυρις εὐποιΐας.—Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ, 8 ἱσταμένου, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης προέστη, μετὰ τὴν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος χοροστασίαν, ἄλλης πανηγύρεως εὐποιΐας, κατατιθεὶς τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ δαπάναις τοῦ ἐριτίμου κ. Εὐστ. Εὐγενίδου, εἰς μνήμην τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Παντιᾶ, ἀνεγειρομένου Οἰκονομικοῦ Συσσιτίου. Παρῆσαν κατὰ τὴν τελετὴν οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ Πελαγωνείας, Χίου, Μαρωνείας, Καστορίας, Γρεβενῶν, Δρυϊνουπόλεως, Λέρου, οἱ ἱδρυταὶ τοῦ Συσσιτίου Ε. Εὐγενίδης καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ μετὰ τῶν συγγενῶν καὶ πολλοὶ γεραίροντες τὰ τιμῶντα τὸ Γένος ἀγαθὰ ἔργα. Ἡ Α. Θ. Π. προσεφώνησεν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ, τῇ τὰς ἀγαθοεργίας τῶν χριστιανῶν τῶν πρώτων αἰώνων ἀναμιμνησκούσῃ, καὶ ηὔξατο ὑπὲρ τοῦ μεγαλειοτάτου ἄνακτος τοῦ διατάξαντος τὴν ἔκδοσιν τῆς νενομισμένης ἀδείας, ἐπέδωκε δὲ τῇ κ. Μαρίᾳ Ε. Εὐγενίδου εἰκόνα τῆς Θεομήτορος καὶ Σταυρὸν εὐποιΐας.

Ἐπίσκοπαὶ Θεσσαλονίκης.—Τῇ 29 λήξαντος αὐγούστου ἐγένετο ἐν Θεσσαλονίκῃ ἡ χειροτονία τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Καμπανίας κ. Φωτίου, συλλειτουργούντων τῶν παν. μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης καὶ Βοδενῶν καὶ τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Πολυανῆς καὶ Βαρδαριωτῶν.

Πατριαρχικαὶ προσρήσεις.—Τῇ τρίτῃ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης διεβίβασε διὰ τοῦ πανοσιολ. Μ. πρωτοσυγκέλλου καὶ τοῦ ἄρχοντος καπικεχαγιᾶ τὰς φιλικὰς αὐτοῦ προσρήσεις εἰς τὸν σοφολογ. ἀρχιρραβῖνον, ἐπὶ ταῖς παρ'ἰσραηλίταις ἀγομέναις ἑορταις.

Μονὴ Σωσίνου.—Ἡγούμενος τῆς ἐν Ἠπείρῳ σταυροπηγιακῆς ἱερᾶς μονῆς τῆς Θεοτόκου Σωσίνου διωρίσθη ὁ πρώην τῆς τοῦ Γηρομερίου μονῆς ἡγούμενος πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Φιλόθεος, ἐκ τῶν ἀρχαίων μαθητῶν τῆς εὐδοκίμως ἄλλοτε λειτουργούσης ἐνταῦθα Κεντρ. Ἱερατ. Σχολῆς.

Ἅγιον Ὄρος.—Παρεπιδημεῖ ἀπὸ μιᾶς ἑβδομάδος, φιλοξενούμενος ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, ὁ ἐκ τῶν λογίμων ἁγιορειτῶν ὁσιολογ. γέρων κ. Κορνήλιος Λαυριώτης, ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ὑπηρετήσας τῇ ἱερᾷ Κοινότητι μετὰ ζήλου ὡς σχολάρχης τῆς ἀθωνιάδος σχολῆς καὶ ὡς γραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνάξεως τοῦ Ἁγίου Ὄρους.—Καθὰ μανθάνομεν διωρίσθη σχολάρχης τῆς ἐν Καρεαῖς κεντρικῆς σχολῆς ὁ πανιερ. μητροπολίτης πρώην Καρπάθου κ Νεῖλος· δεύτερος δὲ διδάσκαλος διορισθήσεται ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προσελευσομένων μαθητῶν.—Προχθὲς ἀφίκετο, διὰ λόγους ὑγιείας, ἐνταῦθα ὁ πανοσλγ. γέρων κ. Σπυρδίων Ἰβηρίτης, ὁ πρωτεπιστάτης, ἀναθεὶς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ τῷ πανοσιολγ. προηγουμένῳ κ. Ἀνθίμῳ Ἰβηρίτῃ.

Κανονικὴ ἄδεια.— Αἰτήσει τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου κ. Ἱερωνύμου, συνοδικῶς ἐχορηγήθη αὐτῷ ἡ ἄδεια τῆς εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἐλεύσεως.— Τῇ παρασκευῇ ἀνεχώρησεν ἐντεῦθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ συνοδικῇ ἀδείᾳ εἰς Ἑσπερίαν μεταβὰς ἕνεκα λόγων ὑγιείας πανιερ. μητροπολίτης Ξάνθης κ. Ἰωακείμ.—Ἀφίκετο προχθές, τυχὼν τῆς κανονικῆς ἀδείας, ὁ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει σχολάζων θεοφιλ. ἐπίσκοπος πρώην Μετρῶν κ. Δοσίθεος.

Μητρόπολις Σμύρνης.—Ἐκ τῆς «Ἁρμονίας» τῆς Σμύρνης ἐμάθομεν ὅτι ἡ ἱερὰ μητρόπολις Σμύρνης, τιθεῖσα τέρμα εἰς τὴν ἀκαταστασίαν περὶ τοὺς διορισμοὺς τῶν διδασκάλων ἄνευ τῆς ἀπαιτουμένης ἐξετάσεως τῆς ἱκανότητος ἐν τῷ ἔργῳ καὶ τῆς πολιτείας αὐτῶν, ὠνόμασεν εἰδικὴν ἐπιτροπείαν, ἧς ἔργον ἔσται ἡ καθ' ὡρισμένην ἡμέραν καὶ ὥραν ἐν τῇ ἱερᾷ μητροπόλει σύσκεψις ἐπὶ τούτῳ καὶ ἡ γνωμοδότησις, μεθ' ἣν θέλει ἐγκρίνεσθαι ὁ διορισμὸς τῶν διδασκάλων τῆς ἐπαρχίας, ἐπικυρούμενος ὑπὸ τοῦ σ.βατμ. μητροπολίτου. Μέλη τῆς ἐπιτροπείας διωρίσθησαν οἱ ἐλλογ. κκ. Χρ. Ἀρώνης, Χ. Κουτούζης, Κ. Γιαννίκης καὶ ὁ τῆς παιδαγωγικῆς καθηγητὴς κ. Γεωργακάκης.

Μικρασιατικὸς Φιλεκπαιδευτικὸς Σύλλογος.—Συνελθόντων τῇ προπαρελθούσῃ κυριακῇ, 2 ἱσταμένου μηνός, ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῶν μελῶν τοῦ ἀρτισυστάτου Μικρασιατικοῦ Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἰκονίου κ. Ἀθανασίου, ἐξελέγησαν τὰ συναποτελέσοντα τὸ πρῶτον διοικητικὸν αὐτοῦ συμβούλιον μέλη. Καταλόγου δὲ συνδρομῶν ἀνοιχθέντος ἐνεγράφησαν τὰ παρόντα τῶν μελῶν διὰ 95 λίρας, ὧν τὰς 50 εἰσήνεγκεν ὁ σεβ. πρόεδρος μητροπολίτης Ἰκονίου, ἄριστον καὶ ἐν τούτῳ διδοὺς παράδειγμα λελογισμένης φιλογενείας καὶ ἀκραιφνοῦς ὑπὲρ τῶν πατρώων ζήλου.

Ὀνοματικαὶ ἑορταί. — Τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ, 3 ἀρξαμένου μηνός, μνήμῃ Ἀνθίμου ἱερομάρτυρος,

ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης συνεχάρη τηλεγραφικῶς τοῖς τὴν ὀνοματικὴν αὐτῶν ἑορτὴν ἄγουσι πανιερ. μητροπολίταις Ἀμασείας, Μογλενῶν καὶ 40-Ἐκκλησιῶν.—Τῇ 5, τηλεγραφικῶς ηὔξατο τὰ δέοντα τοῖς κκ. Ζαχαρίᾳ Χατζοπούλῳ καὶ Ζ. Φυτίλῃ.—Τῇ 8 ἐπίσης ηὔξατο τηλεγραφικῶς τῷ τὴν γενεθλιακὴν ὡς καὶ τὴν ὀνοματικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν ἄγοντι Μ. πρωτεκδίκῳ καὶ Α΄ γραμματεῖ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου κ. Παναγ. Δ. Νικολοπούλῳ, διαμένοντι ἐν Πριγκήπῳ.—Τῇ κυριακῇ, συνεχάρη τηλεγραφικῶς τοῖς σεβ. μητροπολίταις Ἐφέσου, Ρόδου, Αἴνου, Ξάνθης καὶ Κῶου.—Τῇ 29 δ΄ αὐγούστου τηλεγραφικῶς ηὔξατο τὰ δέοντα τῷ τὴν ὀνοματικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν ἄγοντι ἐξοχ. πρεσβευτῇ τῆς Ρωσσίας κ. Ἰ. Ζηνοβιέφ.

Μ. τοῦ Γ. Σχολή — Ἐκ τοῦ ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 1 σεπτεμβρίου ἐκδοθέντος καταλόγου τῶν τελειοφοίτων τῆς πατριαρχικῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς παρελείφθη τὸ ὄνομα τοῦ τελειοφοίτου Θωμᾶ Παπαπάνου, ἐξ Ἠπείρου, ἑνὸς τῶν ἑπτὰ τῶν τυχόντων τοῦ βαθμοῦ Πάνυ-καλῶς.—Οἱ μέχρι χθὲς ἀνανεώσαντες τὰ εἰσιτήρια αὐτῶν ἢ νέα λαβόντες μαθηταὶ τῆς Σχολῆς ἀνέρχονται εἰς σχεδὸν διακοσίους.

Πατριαρχικαὶ εὐχαί. — Τῇ δευτέρᾳ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος, τελουμένης ἐν Ἀντιγόνῃ τῆς κηδείας τοῦ μακαρίτου Δημητρίου Λαζαρίδου, πατρὸς τῶν ἐντιμοτάτων ἀδελφῶν Ἀναστ. καὶ Σπυρίδωνος Λαζαριδῶν, παρῆν διερμηνεύων τοῖς πενθοῦσι τέκνοις τοῦ ἀειμνήστου, τὰς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ θανόντος πατριαρχικὰς εὐχὰς ὁ πανοσλγ. Μ. ἀρχιδιάκονος.—Ἡ Α. Θ. Π. ηὔξατο τηλεγραφικῶς τοῖς τέκνοις τῆς τῇ κυριακῇ κηδευθείσης ἐν Πριγκήπῳ μακαρίτιδος Μαρίας Ν. Τροχάνη, πενθερᾶς τοῦ ἀξιοτίμου κ. Ἰω. Χαριτωνίδου, τὴν ἐξ Ὕψους παρηγορίαν καὶ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ἐν Κυρίῳ τελειωθείσης. Ἡ εὐγενὴς αὐτῆς οἰκογένεια τηλεγραφικῶς ὑπέβαλεν ἀμέσως τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῆς τῷ πανιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ.

Θεολογικὴ Σχολή.—Τῇ δευτέρᾳ, (10 τρ.) ἤρξαντο τὰ μαθήματα τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς, μετὰ τὸν νενομισμένον ἁγιασμόν, τελεσθέντα ὑπὸ τοῦ σεβ. ἐφόρου καὶ ταμίου αὐτῆς μητροπολίτου Μαρωνείας κ. Νικολάου.

Μουσικὸς Σύλλογος.—Πρόεδρος τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις συνεδριάζοντος Ἐκκλησ. Μουσικοῦ Συλλόγου ὠνομάσθη, κατὰ τὴν συνοδικὴν τῆς παρελθούσης πέμπτης συνεδρίαν, ὑπὸ τῆς Α.Θ.Π. ὁ ἐκ τῶν σεβ. συνοδικῶν μητροπολίτης Μαρωνείας κ. Νικόλαος.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Μητρόπολις Ἀθηνῶν.— Διέτριβεν ἐν Αἰδηψῷ, χάριν τῶν ἰαματικῶν λουτρῶν, κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ παρελθόντος αὐγούστου, μεταβὰς ἀκολούθως εἰς Βόλον καὶ Λάρισσαν, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος.

Ἐπισκοπὴ Μαντινείας.—Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, πρὸ τοῦ σεπτεμβρίου, μετὰ ὀλιγοήμερον ἐν Ἀθήναις διαμονήν, ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Γερμανὸς Μεταξᾶς.

Ἐπισκοπὴ Σύρου καὶ Τήνου.—Κατὰ τὴν Ἀθηναϊκὴν «Πατρίδα» ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Σύρου καὶ Τήνου κ. Ἀθανάσιος Λεβεντόπουλος κατήργησε τὴν μέχρι τοῦδε συνήθειαν ἐν τῷ τόπῳ τοῦ προϊστασθαι τὸν ἀρχιερέα πάσης κηδείας μέχρι τοῦ νεκροταφείου, δηλώσας ὅτι θέλει προϊστασθαι μόνον ἀπὸ τοῦ πενθοῦντος οἴκου μέχρι τοῦ ναοῦ.

Ἐπισκοπὴ Λευκάδος.— Διαμείνας ἐπὶ βραχὺν χρόνον παρ' ἡμῖν ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Λευκάδος καὶ Ἰθάκης κ. Δανιὴλ Σουλίδης ἀνεχώρησε τῇ παρελθούσῃ πέμπτῃ εἰς Ἀθήνας ἵνα μεταβῇ ἐκεῖθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, προπεμφθεὶς ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὑπὸ τοῦ ἱερολγ. τριτεύοντος κ. Χρυσοστόμου.

Μονὴ Γαλατάκη.—Ἡγούμενος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ μονῆς Γαλατάκη ἐκλήθη ὁ πανοσλγ. ἀρχιμ. κ. Θεοδόσιος Παπακωνσταντίνου, ἀντὶ τοῦ τέως τοιούτου καὶ νῦν ἐπισκόπου Χαλκίδος καὶ Καρυστίας πανιερ. κ. Χρυσάνθου Προβατᾶ.

Ἱερατικαὶ σχολαί. — Ἐγκριθείσης τῆς ἀνασυστάσεως τῆς ἄλλοτε λειτουργούσης ἐν Τριπόλει Ἱερατικῆς σχολῆς, ἐξεδόθη τὸ νενομισμένον διάταγμα, δι' οὗ τῆς σχολῆς ταύτης ἡ διεύθυνσις ἀνετέθη τῷ ἱεροκήρυκι τῆς ἐπισκοπῆς Μαντινείας καὶ Κυνουρίας πανοσ. ἀρχιμ. κ. Ἱεροθέῳ Πρασκευοπούλῳ, διδάξοντι καὶ τὰ ἱερά. Ἡ διδασκαλία τῶν ἑλληνικῶν ἀνετέθη τῷ ἐκ τῶν καθηγητῶν τοῦ γυμνασίου Τριπόλεως ἑλλογ. κ. Δημ. Γουδῇ, καὶ ἡ τῆς ἐκκλησ. μουσικῆς εἰς τὸν αἰδεσιμ. πρεσβύτερον κ. Χαρ. Κολόκκη· ὁρίζονται δὲ καὶ δύο ἕτεροι διδάσκαλοι. Οὕτως ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος δύο λειτουργοῦσι νῦν ἱερατικαὶ σχολαί.

Ἕνεκα τῆς αὐτοκρατορικῆς ἑορτῆς καὶ τῆς αὐριανῆς (14), ἐκδίδομεν σήμερον τὸ παρὸν τεῦχος, τοῦ κατόπιν ἐκδοθησομένου τῇ 21 τοῦ μηνός.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Α΄ Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ*

Γ΄.

Πράξεις τινας τοῦ πατριάρχου Νικολάου, οὐδαμῶς σχετιζομένας πρὸς τὴν τοῦ κράτους διοίκησιν, οὔτε πρὸς τὰς ἔριδας περὶ τοῦ τετάρτου γάμου, κατατάττω ἐν ἰδίῳ κεφαλαίῳ, ἐν ᾧ καὶ γενήσεται λόγος ὁ προσήκων περὶ τῆς τῶν Ἐκκλησιῶν μερίμνης, ἣ καὶ διακρίνει τὴν ἱερατείαν τοῦ μακαρίου πατριάρχου. Μαρτυρίαν καὶ τῆς μερίμνης ταύτης ἀξιόπιστον ἔχομεν τὰς ἐπιστολὰς αὐτοῦ, ἐξ ὧν ἐκφανέστατα δείκνυται τὸ ἱεραποστολικόν, ὡς σήμερον λέγομεν, ἰσαπόστολον ἔργον, ὡς ἔλεγον αἱ πάλαι γενεαὶ, τοῦ Μυστικοῦ. Οὕτως ἐπεμελήθη τῆς ἑνώσεως τῶν ἀρμενίων μετὰ τῆς ἀνατολικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας συνεχίζων τὸ ἔργον τοῦ ἱεροῦ Φωτίου, καθὼς ἐξ ἐπιστολῆς αὐτοῦ φαίνεται[1] μανθανούσης ἡμᾶς ὅτι προθυμίαν τινα πρὸς τὴν τοιαύτην ἕνωσιν ἐδείκνυεν ὁ τῶν ἀρμενίων ἡγεμών. Ἐλέγετο τότε ὅτι, τοῦ καθολικοῦ τῶν ἀρμενίων ἀρχιεπισκόπου τῆς παρούσης ζωῆς ἐκδημήσαντος, διενοοῦντο ἵνα ζητήσωσι τὸν τῆς Ἀρμενίας καθολικὸν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, τὴν χειροτονίαν ἀπ' αὐτῆς ἔχοντα. Ἐπὶ τῇ ᾗμῃ ταύτῃ ἔγραφε τῷ ἄρχοντι τῶν ἀρχόντων (γρ. μᾶλλον ἄρχοντι τῶν ἀρμενίων) «εἴ τι οὖν μέλει τῇ σῇ συνέσει καὶ περὶ σεαυτοῦ καὶ περὶ τοῦ οἰκείου λαοῦ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἑνώσεως καὶ κατὰ πάντα συμφωνίας, μὴ ἄλλως ποιήσης,μηδὲ βραδύνῃς πρὸς τὴν ἀποστολὴν τοῦ μέλλοντος χρηματίσειν ὑμῶν ἀρχιερέως». Ἦν δὲ σύνδρομος τῷ τῆς ἑνώσεως ἱερῷ ἔργῳ ἡ τοῦ ἀρμενίου ἡγεμόνος πρὸς τοὺς βυζαντινοὺς φιλία καὶ ὁμοφροσύνη.

Ἀλλὰ καὶ ἐκ Χαζαρίας ἦλθον ζητοῦντες ἐπίσκοπον ἔχοντα δικαίωμα χειροτονίας ἐπιτελεῖν πρεσβυτέρων καὶ τοὺς πιστοὺς στηρίζειν ἐν τῇ ὑγιαινούσῃ διδασκαλίᾳ· δραξάμενος τῆς περιστάσεως ὁ Νικόλαος ἀπέστειλε τὸν ἀρχιεπίσκοπον Χερσῶνος[2] ἐπὶ καταστάσει τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐν Χαζαρίᾳ πραγμάτων, ἐπιτάσσων αὐτῷ ἵνα ἐπιστρέψῃ ἐκεῖθεν εἰς Χερσῶνα. Καὶ πρὸς ἕτερον ἄρχοντα κατάλληλον εὕρισκε περίστασιν ἵνα γράψῃ ἐξαίρων αὐτοῦ τὴν εὐσέβειαν· οὕτως ἐπιστέλλει τῷ τῆς Ἀβασγίας ἡγεμόνι, ἐπαινῶν τὸν ζῆλον, ὃν ἐπεδείξατο πρὸς φωτισμὸν τοῦ τε τῆς Ἀλανίας ἄρχοντος καὶ τῶν τοῦ θείου βαπτίσματος σὺν αὐτῷ καταξιωθέντων, καὶ διότι καὶ ἐξένισε καὶ ἐθεράπευσε Πέτρον τὸν τῆς Ἀλανίας ἀρχιεπίσκοπον· φαίνεταί μοι ὅτι Εὐθύμιος ἐκαλεῖτο ὁ τοῖς ἀλανοῖς κήρυξ τῶν εὐσεβῶν διδασκαλιῶν καὶ τῶν ὀρθῶν δογμάτων γενόμενος[3]. Συνέπιπτε δ' ἡ στερέωσις τοῦ χριστιανικοῦ θρησκεύματος ἐν Ἀλανίᾳ κατὰ τὴν πρώτην ἱερατείαν τοῦ Νικολάου Μυστικοῦ, ὡς ἔκ τινος τῶν πρὸς Πέτρον Ἀλανίας ἐπιστολῶν δυνάμεθα συμπεραίνειν[4]. Τῷ Πέτρῳ δὲ τούτῳ παραινῶν τὰ πρέποντα καὶ παραθαρρύνων ἵνα πρὸς πᾶν ἐναντίον γενναίως ἀνθίσταται καὶ φέρῃ ἡδέως τὰ ἐπιγενόμενα τῇ ποιμενικῇ αὐτοῦ ἀποστολῇ προσκόμματα καὶ πᾶν λυπηρόν, μαρτυρεῖ ὅτι αὐτὸς ὁ Νικόλαος ἐχειροτόνησε τὸν Πέτρον, ἤδη καθομολογήσαντα «παρ' οὐδὲν τίθεσθαι πάντα κίνδυνον»· ἐπαινεῖ δ' αὐτὸν ὅτι πρόθυμος ἐγένετο εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας καὶ τοῦ Εὐαγγελίου κινδύνους.

Ἄξιος ἐνταῦθα μνείας ὁ κατά τινων κοσμικῶν ἀρχόντων, μετερχομένων αὐθαίρετον πολιτείαν ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας, ἀγών· τρεῖς τοῦ Νικολάου διαμαρτυρίας ἐπὶ τούτου τοῦ θέματος ἔσωσεν ὁ περισώσας τὰς ἐπιστολὰς αὐτοῦ· πρώτην[5] τὴν πρὸς Κωνσταντῖνον τὸν πρωτασηκρίτην, ἐξ ἧς δῆλον γίνεται ὅτι τὸν Νεαπόλεως ἀρχιεπίσκοπον, ὑπ' αὐτοῦ χειροτονηθέντα, ἀποδιώκοντες οἱ κοσμικοὶ ἄρχοντες, ἀποστέλλουσιν ἕτερον ὑπ' Εὐθυμίου τοῦ πατριάρχου χειροτονηθέντα—δευτέραν τὴν κατὰ Φιλοθέου πατρικίου[6], βιάζοντος καὶ καταλέγοντος ἐν τῷ στρατῷ κληρικοὺς τῆς μητροπόλεως Νικαίας, διακόνους καὶ πρεσβυτέρους—τρίτην τὴν πρὸς τὸν στρα-

---

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 522.

1. Migne τόμου PIA' στήλη 361—365.

2. αὐτόθι· βλέπε στήλην 268.

3. βλέπε τοῦ αὐτοῦ τόμου στ. 331 καὶ 360

4 στήλη 353. ἀναφέρων γὰρ ἐν ταύτῃ τὸν τέταρτον γάμον τοῦ Σοφοῦ Λέοντος, περὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν γράφει "ἐν τοιαύτῃ γάρ ἐσμεν καταστάσει, ὥστε τοὺς πλείστους καὶ δεδιέναι συναντᾶν ἡμῖν,,.

5. τοῦ αὐτοῦ τόμου στήλη 373. Ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν μετὰ τὸ 906 καὶ πρὸ τοῦ 912.

6. στήλη 377. Τὰ ἐν αὐτῇ γραφόμενα περὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς ἱερᾶς ἐν Νικαίᾳ μητροπόλεως εἰς ἐμὲ τοὐλάχιστον ἀκατάληπτα φαίνονται.

τηγὸν τοῦ Στρυμόνος (ὡς καὶ πρὸς τὸν κουράτορα τοῦ Στρογγυλίζοντος), εἰς οὓς γράφει τὰ δέοντα κατὰ τῶν ἐπηρεαζόντων τὰ ἐν τῇ στρατηγίᾳ Στρυμόνος κτήματα τῆς Μ. Ἐκκλησίας τὰ τοῦ Στρογγυλίζοντος καὶ ζητούντων ἴδια ποιεῖν[7]· εἰς τὸν κουράτορα τοῦ Στρογγυλίζοντος ἔγραψε καὶ ὁ μέγας οἰκονόμος διατυπῶν κατ' αὐτοῦ μομφάς.

Συμφυῶς ἐνταῦθα καταριθμητέα ἡ πρός τινα τῶν διοικητῶν ἐπιστολή, δι' ἧς ἐζήτει[8] 'ν' ἀποστείλῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν «τὸν ἀτάκτως τὴν τοῦ Χαλδίας μητρόπολιν ἐπίσκοπον μεταποιήσαντα πρὸς ἀρχιεπισκοπὴν» ὅπως ἀπὸ στόματος ἐκείνου μαθὼν τὰ συμβαίνοντα διορίσηται τὸ τῇ Ἐκκλησίᾳ πρέπον.

Καὶ τοῖς μὲν ἐπιτιμᾷ ἐπὶ ταῖς αὐθαιρέτοις πράξεσι, τοὺς δὲ συμβουλεύει πατρικῶς ἐν ἀγαθότητι. Πολλὴν δ' ἐπιδεικνύει τοιαύτην καὶ χριστιανικὴν ἀνεξικακίαν καὶ τοὺς φίλους κληρικοὺς προτρέπεται πρὸς ταύτην. Διδακτικωτάτας ἀποστέλλει πρὸς τὸν Ἐφέσου Γρηγόριον, τὸν Κυζίκου Δημήτριον καὶ τὸν Λαοδικείας Κωνσταντῖνον ἐπιστολάς, ὑπόμνημα κειμένας αἰωνόβιον πατρικῆς στοργῆς καὶ ἀγάπης πρὸς πταίοντας. Διὰ τῆς πρώτης τῶν ἐπιστολῶν[9] μανθάνομεν ὅτι τὸν τότε τοῦ Δυρραχίου μητροπολίτην, εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐλθόντα καὶ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἑαυτὸν ἀπομερίζοντα καὶ παραινούμενον ὑπὸ τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ ἀρχηγοῦ καὶ εἰς τὴν κακοτροπίαν ἐπιμένοντα, κρίνει καλὸν 'ν' ἀποστείλῃ πρὸς τὸν Ἐφέσου, ὅπως, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς ἐκείνου τὴν ἀρετὴν καὶ τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Γρηγορίου τὴν μνήμην φέρων, εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν, τὴν πρέπουσαν ἐπισκόποις, ἐπιστραφῇ. Χαρακτηριστικὰ καὶ τῆς ἀδημονίας τοῦ πατριάρχου καὶ τῆς «ἀτόπου γνώμης» τοῦ Δυρραχίου τὰ τοῦ Νικολάου· «πρὸς ὑμᾶς δὲ στελλόμενος καὶ εἴ τινα πρόσληψιν[10] ἔσχε τοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἀποστατεῖν ῥαδίως ἀποθήσει, τήν τε ἄλλην ἀρετὴν τῆς σῆς ἀρχιερωσύνης ἐξευλαβούμενος, καὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς συνήθειαν[11] καὶ ὅσης εὐεργεσίας αὐτῷ πρόξενος ἐγένου ἀναλογιζόμενος, εἰ μὴ ἄρα πρὸς τὸν τοῦ Ἰούδα βρόχον καὶ εἴ τις ἐκείνῳ[12] παρόμοιος κατένευσε». Διὰ τῆς δευτέρας τῷ Κυζίκου γράφων περί τινων ἀτακτούντων αὐτοῦ κληρικῶν συνιστᾷ καὶ πάλιν ὑπομονὴν, ἄχρις ἂν ἐν ἀνάγκῃ τὴν καταδίκην αὐτῶν ὁ πατριάρχης ἐρήμην ἐξενέγκῃ. Ἡ δὲ πρὸς τὸν Λαοδικείας[13] σαφέστατα καταδεικνύει τὸν χαρακτῆρα τοῦ πατριάρχου Νικολάου· γράφων ἐκείνῳ περὶ κληρικοῦ τινος ὑβρίσαντος τὸν οἰκεῖον μητροπολίτην (τὸν Λαοδικείας τοῦτον) παραινεῖ 'να φέρηται πρὸς τὸν ὑβριστὴν ἐπιεικῶς, ἀποκαθιστῶν εἰς τὸν οἰκεῖον βαθμόν· «ἐκεῖνα (γράφει) τῶν ἁμαρτημάτων ἀσύγγνωστα παντελῶς, ὅσα μῶμον τῷ ἁγίῳ θυσιαστηρίῳ προστρίβεται· ἃ δὲ πρὸς ἡμᾶς, ἐξ ἀνθρωπίνης μικροψυχίας τῶν πλημμελούντων, μόνους ὁρᾷ, ταῦτα εἰ συγχωρεῖν βουλοίμεθ' οἶμαι τὴν τοῦ Θεοῦ εὐμένειαν μὴ νεμεσήσειν ἡμᾶς».

Καὶ συνεχώρει μὲν ὁ μακάριος Νικόλαος, ἀλλ' ἀγνοῶ εἴπερ ἐκάλεσέ ποτε συμβούλους ἐν τῇ διοικήσει τῶν τῆς Ἐκκλησίας πραγμάτων τὸν Δυρραχίου καὶ τοὺς αὐτῷ συμφρονοῦντας. Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν αὐτοῦ μανθάνομεν ὅτι ἔγραφε καλῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸν Ἐφέσου Γρηγόριον, τὸν Κυζίκου Ἰγνάτιον, τὸν Νικομηδείας Ἰγνάτιον, τὸν Ἀντώνιον Σάρδεων, τὸν Νικαίας Ἀλέξανδρον, ὃν ἐκάλει καὶ ἡ κοσμικὴ ἀρχὴ, τὸν Συννάδων (οὗ τὸ ὄνομα παραλείπεται), τὸν Κλαυδιουπόλεως Θεόκτιστον, τὸν Πατρῶν Ἀνδρέαν καὶ Εὐθύμιον τὸν Ἀντιοχείας τῆς Πισιδίας.

(ἕπεται συνέχεια)

Μ. Ι. Γ.

7. στήλη 221—224.
8. στήλη 273 τοῦ ΡΙΑ' τόμου.
9. αὐτόθι, στήλη 380.
10. γρπτ. ἴσως "πρόληψιν„ ;
11. ἡ λέξις "συνήθεια„ καλῶς ἐξηγήθη ὑπὸ τοῦ λατίνου μεταφραστου οἰκειότης familiaritas.
12. τὸ κείμενον "ἐκείνων„ γράφει, ὅπερ ἔδει διορθωθῆναι.
13. τοῦ αὐτοῦ τόμου στήλη 380 καὶ 388.

Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομὰς ὀφείλοντες εἰς τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν» ὅπως σπεύσωσι ν' ἀποστείλωσιν αὐτάς.

Οὐδὲν φύλλον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀπολεσθὲν ἀναπληροῦται δωρεὰν, ἀλλ' ἐπὶ καταβολῇ 40 παράδων διὰ τὸ ὀκτασέλιδον καὶ 60 παράδων διὰ τὸ δωδεκασέλιδον τεῦχος.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ. 39

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Στρωμνίτσης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀνακριβειῶν ἔλεγχος – Διωγμὸς Ὀρθοδόξων – Ἡ ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ κατάστασις – Ἰταμότητος κορύφωμα – Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά.

ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΩΝ ΕΛΕΓΧΟΣ

Τὸ ἐν Παρισίοις τηλεγραφικὸν Πρακτορεῖον « L'Information » ἐδημοσίευσε τὸ ἀκόλουθον ἐκ τῆς ἡμετέρας πόλεως τηλεγράφημα

Ὁ Μητροπολίτης Δράμας

Κων)πολις 10 Σεπτεμβρίου

« Ἡ θέσις τοῦ μητροπολίτου Δράμας ἐπεδεινώθη σοβαρῶς, πρὸς μεγάλην καταισχύνην τῶν Πατριαρχείων, συνεπείᾳ τῆς κατασχέσεως ὀγκώδους φακέλλου ἐπιστολῶν, περὶ τὰς πεντήκοντα, τῆς γενομένης ὑπὸ τῶν τουρκικῶν Ἀρχῶν παρὰ τῷ διευθυντῇ τῆς ἑταιρίας τῶν καπνῶν ἐν Δράμᾳ, παρ' ᾧ εἶχον κατατεθῇ αὗται πρὸς ἀντιγραφὴν διὰ τῆς γραφομηχανῆς.

» Τὰ ἔγγραφα ταῦτα ἀποδεικνύουσι τὴν συνενοχὴν τοῦ μητροπολίτου Δράμας ἐν τῇ ὀργανώσει καὶ διευθύνσει τῶν ἑλληνικῶν σωμάτων, καθὼς καὶ περὶ τῆς συντηρήσεως αὐτῶν καὶ τῶν χορηγημάτων τῶν τακτικῶς καταβαλλομένων αὐτοῖς ὑπὸ τῆς μητροπόλεως Δράμας.

» Εὕρηνται, ἐπίσης, κατάλογοι τῶν Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν, τῶν διευθυνόντων ἢ διευθυνάντων τὰ σώματα, καθὼς καὶ σημειώματα τῶν ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως παρεχομένων αὐτοῖς χορηγημάτων.

» Ὁ πατριάρχης ἀπέστειλε τὸν καπουκεχαγιᾶν παρὰ τῷ Μ. Βεζύρῃ ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν κατάπνιξιν τῆς ἀξιοθρηνήτου ταύτης ὑποθέσεως. Ἀλλ' οὗτος ἀπήντησεν ὅτι, τῇ ἐπαύριον τῆς ἐπιδόσεως πρὸς αὐτὸν τοῦ τακριρίου δι' οὗ τὸ Πατριαρχεῖον παραπονεῖται διὰ τὴν μείωσιν τῆς ἐξουσίας τῶν ἐν Μακεδονίᾳ μητροπολιτῶν τὴν προκύψασην ἐκ τῶν ληφθέντων κυβερνητικῶν μέτρων, δὲν ἠδύνατο νὰ παρεμποδίσῃ τὴν ἀποκάλυψιν τῶν βδελυρῶν αὐτῶν ἐνεργειῶν.

» Τοιαύτη σύγχυσις βασιλεύει ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, ὥστε ὁ πατριάρχης Ἰωακείμ, ἀμηχανῶν περὶ τοῦ πρακτέου, ἀπεχώρησεν εἰς τὸ ἐν Βαφεοχωρίῳ θέρετρον αὐτοῦ ».

Ἐνεταλημεν ἵνα διαψεύσωμεν, κατηγορηματικώτατα, τὸ μετὰ περισσῆς κακοβουλίας καὶ κακεντρεχείας συντεταγμένον τηλεγράφημα τοῦτο.

Ἐν τῇ κατασχεθείσῃ ἰδιωτικῇ ἀλληλογραφίᾳ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Δράμας κ. Χρυσοστόμου, περιέχονται ἐπιστολαὶ τούτου ἀναφερόμεναι εἰς βουλγαρικὰς βιαιοπραγίας, ἢ εἰς ἐκκλησιαστικὰ καὶ σχολειακὰ πράγματα τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ,οὐδὲν δὲ ἧχνος ἀπαντᾶ μαρτυροῦν τὴν συνενοχὴν αὐτοῦεἰς τὴν ὀργάνωσιν, διεύθυνσιν καὶσυντήρησιν ἑλληνικῶν σωματων, ἢ περιέχον καταλόγους Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν, ἢ σημειώματα χορηγιῶν πρὸς αὐτούς, ἢ συναφές τι πρὸς ἑτέρας,τοιαύτης φύσεως, πραξεις.

Ὅσον δ'ἀφορᾶ εἰς τὴν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις,δῆθεν, κρατοῦσαν, ἕνεκα τῆς κατασχέσεως ταύτης, σύγχυσιν καὶ εἰς τὴν ἀμηχανίαν ἣ τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν κατασχεθεῖσαν ἀλληλογραφίαν ταύτην διαβήματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου,αὕτη ὑφίσταται μόνον ἐν τῇ φαντασίᾳ τοῦ τροφοδοτοῦντος ἐντεῦθεν τὸ Πρακτορεῖον ἀνταποκριτοῦ αὐτοῦ,οὗτινος τὴν συστηματικὴν συκοφαντικὴν πολιτείαν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἡμῶν, καθὼς καὶ τὰς ἀφορμὰς καὶ τὰ ἐλατήρια ταύτης, οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου ἀπεκάλυψε, στηλιτεύσασα προσηκόντως, ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια».

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ἐκ τῆς ἐν τῷ παρόντι τεύχει δημοσιευομένης ἐκθέσεως τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου Φιλιππουπόλεως καὶ ἐξ ἑτέρων σχετικῶν πληροφοριῶν καταφθανουσῶν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, διαπιστοῦται ὅτι ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις ἀσχολεῖται, ἀνενδότως καὶ ἀπ' εὐθείας πλέον, εἰς τὸ μυσαρὸν ἔργον τῆς σφαγιάσεως τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς συνειδήσεως τῶν ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ δυσμοίρων Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων.

Διὰ τῶν βαρβάρων καὶ βδελυρῶν μέτρων φυλακίσεως καὶ προστίμου—τοῦ τελευταίου τούτου καθορισθέντος ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἀγχιάλου εἰς διακόσια φράγκα—ἐκβιάζονται οἱ Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι γονεῖς νὰ ἀποστέλωσι τὰ τέκνα των εἰς τὰ βουλγαρικὰ σχολεῖα, ἵνα τοιουτοτρόπως ὁ ἐκβουλγαρισμὸς αὐτῶν ἐπιτευχθῇ ἀκοπώτερον, ἀπ' αὐτῆς τῆς τρυφερᾶς παιδικῆς ἡλικίας. Ὅπως δὲ μὴ τυχὸν Ἑλληνόπαις τις διαφύγῃ ἐκ τῶν ὀνύχων τῶν Βουλγάρων, ἡ Κυβέρνησίς των προέβη εἰς ἐνεργείας παρὰ ταῖς διευθύνσεσιν ἁπασῶν τῶν ξένων σχολῶν τῶν λειτουργουσῶν ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως μὴ δέχωνται εἰς ἐγγραφὴν Ἑλληνόπαιδας, καθὰ ἐγένετο κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος.

Καὶ ὅμως, ἐνώπιον τοῦ εἰδεχθοῦς τούτου διωγμοῦ, ἡ ἐν Σόφιᾳ Σύνοδος εἶχε τὸ θράσος νὰ διατυμπανίσῃ, ἐπ' ἐσχάτων, ὑποκριτικῶς, διὰ τοῦ ἐπισήμου αὐτῆς ἐκκλησιαστικοῦ ὀργάνου (ἐν τῷ ἄρθρῳ τῷ ὑφ' ἡμῶν ἔναγχος ἀναδημοσιευθέντι) τάδε: **«ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Ἕλληνας Βουλγάρους ὑπηκόους, δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τι τὸ Πατριαρχεῖον. Εἰσὶν ἐλεύθεροι νὰ ἐκκλησιάζωνται εἰς τὰς Ἐκκλησίας αὐτῶν καὶ νὰ ἐκπαιδεύωνται εἰς τὰ σχολεῖά των ἐν τῇ ἑαυτῶν γλώσσῃ. Οἱ νόμοι καὶ τὸ κράτος ἐγγυῶνται αὐτοῖς τοῦτο».** ! ! !

Τῇ 23 Αὐγουστου ἐξεδικάσθη ἐνώπιον τοῦ βουλγαρικοῦ δικαστηρίου Πύργου ἡ ἀγωγὴ ἣν ἤγειρεν ἡ αὐτόθι ὀρθόδοξος ἑλληνικὴ κοινότης πρὸς ἀπόδοσιν τῶν πέρυσιν ἁρπαγέντων ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ναῶν καὶ σχολῶν αὐτῆς.

Ἐπὶ τῇ δίκῃ ταύτῃ, ἅπαντες οἱ φαυλόβιοι οἱ ἀπαρτίζοντες τὸ κακοῦργον Κομιτᾶτον «Ὁ Φιλογενής», ὅπερ, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ περιβοήτου Δραγοῦλεφ, εἶχε πρωτοστατήσει ἐν ταῖς κατὰ τῶν Ἑλλήνων βουλγαρικαῖς βιαιοπραγίαις τοῦ παρελθόντος ἔτους, εἶχον συγκεντρωθῇ ἐν τῇ πόλει πρὸς ἐξερεθισμὸν τοῦ βουλγαρικοῦ ὄχλου ἐπὶ σκοπῷ ἐξασκήσεως ἠθικῆς πιέσεως ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου,—ὡσεὶ ὑπῆρχε τάχα ἀνάγκη τοιούτων μέσων ἀπέναντι βουλγαρικοῦ δικαστηρίου δικάζοντος ἐπὶ ἑλληνικῆς ὑποθέσεως—καὶ πρὸς ἐκφοβισμὸν τῶν Ἑλλήνων, τοὺς ὁποίους,τὴν παραμονὴν τῆς δίκης, οἱ φαυλόβιοι, περιτρέχοντες τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἐν συνοδείᾳ στρατιωτικῶν περιπολιῶν καὶ ἀστυνομικῶν κλητήρων, ἠπείλουν δι' ὀλέθρου, ἂν μεταβαίνοντες, τῇ ἐπαύριον, εἰς τὸ

δικαστήριον, συνετέλουν διὰ τῶν μαρτυρικῶν αὐτῶν καταθέσεων εἰς ἀποτυχίαν τῶν βουλγαρικῶν ἀξιώσεων. Ἐπίσης οἱ δύο Ἕλληνες δικηγόροι τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος ἔλαβον ἀπειρίαν ἀνωνύμων ἀπειλητικῶν ἐπιστολῶν.

Τὸ ἑσπέρας ὁ Πύργος προσέλαβε τὸν χαρακτῆρα πόλεως ὀργιαζούσης. Οἱ οἶκοι τῶν Βουλγάρων καὶ τὰ δημόσια καταστήματα, προεξάρχοντος τοῦ τῆς διευθύνσεως τῆς ἀστυνομίας, ἐφωταγωγήθησαν, πατριωτικὰ ἄσματα ἀντήχουν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς καὶ πλατείας, πάντες δὲ οἱ Βούλγαροι προανήγγελλον, μετὰ βεβαιότητος, τὴν εὐνοϊκὴν δι' αὐτοὺς ἔκβασιν τῆς δίκης. Ἐγένετο, τέλος, αὕτη, τῇ ἐπαυρίον, δεκατέσσαρες δὲ Βούλγαροι δικηγόροι ἠγόρευσαν, περιλούσαντες διὰ χειμάρρων προπηλακισμῶν καὶ συκοφαντιῶν πᾶν τὸ ὀρθόδοξον καὶ ἑλληνικόν. Μεθ' ὃ τὸ δικαστήριον ἐξήνεγκε τὴν ἐτυμηγορίαν αὐτοῦ, δι' ἧς ἀποφαίνεται ὅτι, ἐπειδὴ οἱ Βούλγαροι, ἅμα τῇ ἁρπαγῇ τῶν ἑλληνικῶν ναῶν καὶ σχολῶν, κατήρτισαν—ὡς καλοὶ οἰκοκυραῖοι οἱ ἄνθρωποι—Ἐπιτροπὴν πρὸς διοίκησιν αὐτῶν, ἡ ἑλληνικὴ Ἐπιτροπὴ δὲν ἔχει νομικὴν ὑπόστασιν, καθόσον δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν διὰ μίαν κοινότητα, ταυτοχρόνως, δύο Ἐπιτροπαί· συνεπῶς ἀπορρίπτεται ἡ ἀγωγή. Δηλαδή, ἐὰν ἅρπαξ τις καταλάβῃ ληστρικῶς τὴν ἰδιοκτησίαν σας καὶ νέμεται αὐτήν, θεωρεῖται οὗτος ὡς νόμιμος κάτοχος, ὁ δὲ πράγματι τοιοῦτος ἀποξενοῦται τῶν δικαίων του καὶ δὲν δύναται πλέον νὰ διεκδικήσῃ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἁρπαγείσης ἰδιοκτησίας αὐτοῦ.

Τοιαύτη ἡ σοφὴ ἐτυμηγορία τῶν θαυμασίων Βουλγάρων δικαστῶν. Ἰδοὺ κατὰ τίνα τρόπον **«οἱ Ἕλληνες εἰσὶν ἐλεύθεροι νὰ ἐκκλησιάζωνται εἰς τὰς Ἐκκλησίας αὐτῶν καὶ νὰ ἐκπαιδεύωνται εἰς τὰ σχολεῖά των ἐν τῇ ἑαυτῶν γλώσσῃ.» Οἱ νόμοι καὶ τὸ κράτος ἐγγυῶνται αὐτοῖς τοῦτο».**

Κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ Σόφιας πρὸς τὰς ρουμανικὰς ἐφημερίδας, τὸ περιεχόμενον τῶν ὁποίων **βεβαιοῖ** ἡ «Βετσέρνα Πόστα» τῆς 30]12 Σεπτεμβρίου, ὁ εἰς Σόφιαν μεταβὰς, ἐπὶ ἐπισήμῳ ἀποστολῇ, μέγας Δοὺξ Βλαδίμηρος, συνέστησεν εἰς τὴν βουλγαρικὴν Κυβέρνησιν, ἐκ μέρους Δυνάμεώς τινος φίλης τῇ Βουλγαρίᾳ, ὅπως ἀποδῶ τοῖς Ἕλλησιν Ὀρθοδόξοις τοὺς ναούς, τὰς σχολὰς καὶ τὰ λοιπὰ κοινοτικὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, τὰ ἁρπαγέντα, ὃν τρόπον οἱ πάντες γινώσκουσι, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. Ἀλλ' ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις ἀπήντησεν ἀρνητικῶς, προσεπιδηλώσασα ὅτι ἐπέμενεν εἰς τὴν ἄρνησιν αὐτῆς ταύτην μέχρι παραιτήσεως αὐτῆς, ἣν καὶ ὑπέβαλεν εἰς τὸν Ἡγεμόνα, παρακαλέσαντα αὐτὴν νὰ παραμείνῃ εἰς τὰ πράγματα μέχρι τῆς λήξεως τῶν ρωσσοβουλγαρικῶν ἑορτῶν.

Ἡ στάσις αὕτη τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως, ἡ ἰσοδυναμοῦσα πρὸς ἠθικὴν χρεωκοπίαν, καθόσον διὰ ταύτης, αὕτη, ἀποβάλλουσα πλέον τέλεον τὸ προσωπεῖον, ἀνομολογεῖ, ἐνώπιον σύμπαντας τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ὅτι αὕτη εἶνε ἡ πρωτουργὸς καὶ μόνη ὑπεύθυνος τοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων τῆς Ἡγεμονίας ἐγκληματικοῦ διωγμοῦ τοῦ ἐγκαινισθέντος ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ παρελθόντος ἔτους καθὼς καὶ ὅτι αἱ προβληθεῖσαι τότε παρ' αὐτῆς προφασιολογίαι ἦσαν ἁπλούστατα ἐλεεινὰ προσχήματα ἀποσκοποῦντα εἰς τὸν φενακισμὸν τῆς δημοσίας γνώμης, οὐδαμῶς ἐξέπληξεν ἡμᾶς·

> ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινα
> τοῦτ' αὐτὸ πρῶτον, ἐξαφαιρεῖται φρενῶν
> τὸν νοῦν τὸν ἐσθλὸν, εἰς δὲ τὴν χείρω τρέπει
> γνώμην, ἵν' εἰδῇ μηδὲν ὧν ἁμαρτάνει.
>
> (Εὐριπίδ.)

Αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ τέως ἐν Κωνσταντινουπόλει διπλωματικοῦ πράκτορος τῆς Βουλγαρίας κ. Γρ. Νάτσεβιτς περὶ τῆς ἐνοχῆς τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως εἴς τε τὰς κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ βιαιοπραγίας καὶ εἰς τὰς ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ βουλγαρικὰς ἐπαναστατικὰς καὶ ἀναρχικὰς ἀνοσιουργίας, ἐνεποίησαν ἀπανταχοῦ τῆς Εὐρώπης μεγίστην ἐντύπωσιν.

«Αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ κ. Νάτσεβιτς—γράφει ἡ ἔγκριτος παριζινὴ ἐφημερὶς Gaulois (16 Σεπτεμβρίου) προκαλοῦσιν ἀπανταχοῦ μεγίστην ἐντύπωσιν. Ἐν

Βουλγαρίᾳ εἰσὶ περίτρομοι. Ἡ ἐφημερὶς «Μὶρ» ἐπιτίθεται βιαίως κατὰ τῶν ὑπουργῶν τῶν ἐπιζητούντων νὰ ἐπιρρίψωσιν ἐπὶ τοῦ Ἡγεμόνος τὴν εὐθύνην τῶν ἀποτυχιῶν αὐτῶν. Ἡ «Μπαλκάνσκα Τριμποῦνα» δηλοῖ **ὅτι «ἀπεδείχθη πλέον ὅτι αἱ ταραχαὶ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἦσαν ἔργον τῶν βουλγάρων ὑπουργῶν·** ὅσον δ' ἀφορᾷ, ἐπάγει, τὴν καταστροφὴν τῆς Ἀγχιάλου, τὰ κυβερνητικὰ ὄργανα σιγῶσιν, ἅτε γινώσκοντα ὅτι εἶνε ἀσύμφορος διὰ τὴν Κυβέρνησιν πᾶσα ἀπάντησις».

»Ὁ ἀγγλικὸς τύπος εἶνε ἐννεός. Ἡ ἀπεριόριστος αὐτοῦ καὶ παράλογος βουλγαροφιλία ἐδέξατο τρομερὸν κτύπημα· τὰ δὲ βουλγαρόφιλα κομιτάτα, τὰ ἀπὸ τοσούτου χρόνου ἐργαζόμενα ἐν Λονδίνῳ ὑπὲρ τοῦ βουλγαρικοῦ ἀγῶνος καὶ ἐπὶ βλάβῃ τῶν συμφερόντων πάντων τῶν λοιπῶν χριστιανικῶν λαῶν τῆς χερσονήσου τοῦ Αἵμου, εἰσὶ, κυριολεκτικῶς, κατάπληκτα».

Καὶ ἡ Ἰταλικὴ δὲ ἐφημερὶς τῆς Ρώμης «*Corriere d' Italia*» (22 Σεπτ.) ἐκθέτουσα ἐν ἀλληλογραφίᾳ αὐτῆς, ἐκ Σόφιας, τὰ κατὰ τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ κ. Νάτσεβιτς, καταντᾷ εἰς τὸ ἀκόλουθον συμπέρασμα.

«Αἱ δηλώσεις τοῦ Νάτσεβιτς ἐμποιοῦσι νῦν βαθυτάτην αἴσθησιν καὶ διαψεύδουσιν, ἅπαξ ἔτι, τὰς πληροφορίας τὰς κατατεινούσας νὰ καταστήσωσι πιστευτὸν ὅτι πράγματι ἡ Βουλγαρία ἐμφορεῖται ἀγαθῶν διαθέσεων ὡς πρὸς τὴν εἰρήνευσιν τῆς Μακεδονίας».

Μετὰ τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ κ. Νάτσεβιτς καὶ τοῦ τέως προέδρου τοῦ Μακεδονο-Ἀδριανουπολιτικοῦ βουλγαρικοῦ Κομιτάτου κ. Μιχαηλόβσκη, ἐπέρχονται νῦν, συμπληροῦσαι τὴν ἀπαισίαν εἰκόνα, αἱ ἀποκαλύψεις αὐτῶν τούτων τῶν μελῶν τῶν Κομιτάτων ἀνομολογούντων τὰ καταχθόνια αὐτῶν ἐν Μακεδονίᾳ κακουργήματα καὶ ὑποδεικνύντα, κατ' ὄνομα, τοὺς δράστας, Τὰς ὁμολογίας δύο τούτων καταχωρίζομεν ἐν τῷ παρόντι τεύχει, ἀφιεροῦντες αὐτὰς εἰς τοὺς ἐν Εὐρώπῃ ἀκράτους βουλγαροφίλους, ὡς λίαν ἐποικοδομητικὰς περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν διαθέσεων τῶν προστατευομένων αὐτῶν.

Η ΕΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΤ. ΡΩΜΥΛΙΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ἔκθεσις ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου Φιλιππουπόλεως.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Τῇ 14 λήξαντος μηνὸς Ἰουλίου, ἀνήγγειλα τῇ Ὑ. Θειοτάτῃ Παναγιότητι, ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἀπηύθυνεν ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς ἐπιθεωρητὰς τῶν νομῶν Φιλιππουπόλεως, Πύργου καὶ Βάρνης, δι' ἧς συνίστα αὐτοῖς τὴν λῆψιν αὐστηροτάτων μέτρων διὰ τὴν κατὰ γράμμα ἐφαρμογὴν τοῦ 10 ἄρθρου τοῦ περὶ δημοσίας ἐκπαιδεύσεως νόμου κατὰ τὸ νέον σχολικὸν ἔτος. Ἐν τῇ ἐκθέσει μου δὲ ἐκείνῃ, δι' ἧς ἤγγειλα Αὐτῇ τὴν ἀνωτέρω εἴδησιν, παρετήρουν ὅτι, ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν τοῦ ρηθέντος ἄρθρου τοῦ περὶ παιδείας νόμου, τὸ Ὑπουργεῖον ἐνόει τὴν ἀπηνῆ καταδίωξιν ἐκείνων ἐκ τῶν ἡμετέρων, οἵτινες κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος δὲν ἀπέστειλαν τὰ ἑαυτῶν τέκνα εἰς τὰς βουλγαρικὰς σχολάς. Εἰς ἐπιβεβαίωσιν τῆς γνώμης μου ἐκείνης, πανταχόθεν τῆς ἡμετέρας ἐπαρχίας, ἀπὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἔρχονται εἰδήσεις καὶ πληροφορίαι. Συνεπείᾳ, δηλονότι, τῶν αὐστηρῶν διαταγῶν τῆς ἐν Σόφιᾳ κεντρικῆς Κυβερνήσεως, οἱ ἐπιθεωρηταὶ τῶν σχολῶν τῶν νομῶν Φιλιππουπόλεως, Πύργου καὶ Βάρνης ἔλαβον ἔκτακτα μέτρα κατὰ τῶν ἡμετέρων. Τὰς ἑλληνικὰς συνοικίας Φιλιππουπολεως, ἀπὸ ἡμερῶν, σχεδὸν ἀνάστατοί ὁ δημόσιος κῆρυξ, ὅστις προσκαλεῖ τοὺς Ἕλληνας νὰ ἐγγράψωσι τὰ ἑαυτῶν τέκνα, προειδοποιῶν ἅμα ὅτι ὁ παραβάτης γονεὺς τιμωρηθήσεται διὰ προστίμου καὶ φυλακίσεως.

Ἐννοεῖται ὅτι, ἐπὶ τοῖς νέοις τούτοις μέτροις καὶ, καθόλου, ἐπὶ τῇ ἐπαναλήψει τοῦ ἀπηνοῦς διωγμοῦ κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, ἅπας ὁ ὁμογενὴς πληθυσμὸς εὑρίσκεται ἐν ἀπιστεύτῳ ἀπελπισίᾳ, τὸ πρὸς στιγμὴν δὲ ἀνακοπὲν ρεῦμα τοῦ ἐκπατρισμοῦ καὶ αὖθις θ' ἄρξηται.

Ἰδοὺ τί γράφει μοι ὁ ἐν Στενημάχῳ ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος περὶ τῶν αὐτόθι ληφθέντων μέτρων καὶ τῆς ἐκ τούτων παραχθείσης ἐντυπώσεως.

« Κατὰ καθῆκον γνωρίζω ὑμῖν τὰς νέας πικρίας, τὰς ὁποίας ποτίζει ἡμῖν καὶ πάλιν ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις. Μέχρι σήμερον οἱ χριστιανοί μας, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ Κυβέρνησις, διὰ τὴν ἀδικίαν ἣν διέπραξε κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἁρπάσασα καὶ κλείσασα τὰς ἡμετέρας σχολὰς, θὰ μετεμελεῖτο καὶ θὰ ἐπέτρεπε τὴν κανονικὴν λειτουργίαν αὐτῶν διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ πρώην καθεστῶτος, ἔπαυσαν ἐκπατριζόμενοι καὶ ἦρ-

ξαντο, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, νὰ ἐπιδίδωνται εἰς τὰ εἰρηνικὰ αὐτῶν ἔργα, ἀφ' ὧν ἀπέσπασεν αὐτοὺς ὁ διωγμὸς τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου, ὅτε, αἴφνης καὶ παρ' ἐλπίδα, τῇ 16 ὑπερμεσοῦντος μηνός, ὁ δημόσιος κῆρυξ ἐκοινοποίησεν ὅτι ἀπὸ τῆς 20ῆς μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς τούτου γενήσονται αἱ ἐγγραφαὶ τῶν μαθητῶν τῶν ἐχόντων ἡλικίαν ὑποχρεωτικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ὅτι, ὅσοι τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν δὲν ἐγγράψωσι τὰ τέκνα των καὶ δὲν στείλωσιν αὐτὰ εἰς τὰ σχολεῖα, θὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς αὐτοὺς αὐστηρῶς ὁ νόμος περὶ δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, ἤτοι ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἑβδομάδας θὰ προστιμᾶται ὁ γονεὺς ὑπὸ τοῦ δημάρχου μὲ πρόστιμον 3 λεβίων καὶ τὴν τετάρτην ἑβδομάδα ὑπὸ τῶν ἐπιθεωρητῶν τῶν σχολείων μὲ πρόστιμον 45 λεβίων (χρυσῶν φράγκων) καὶ κατόπιν θὰ δίδηται ὑπὸ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ ὑπὸ δίκην, ἵνα ὁ παραβάτης τοῦ νόμου τιμωρηθῇ καὶ διὰ φυλακίσεως».

Τὰ κυβερνητικὰ ταῦτα μέτρα κατετάραξαν τοὺς χριστιανούς μας καὶ ἀπήλπισαν τέλεον αὐτούς. Ἤρχισαν καὶ αὖθις πάντες νὰ σκέπτωνται διὰ τὸ ἐθνικὸν μέλλον τῶν τέκνων των, καὶ οὐδεμίαν ἄλλην διέξοδον εὑρίσκουσιν ἐκτὸς τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς πατρίδος των καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως ἀλλαχοῦ, ἔνθα αὐτοὶ μὲν θὰ ζήσωσιν ἐν ἐλευθερίᾳ ἄνευ διωγμῶν καὶ καταπιέσεων, τὰ δὲ τέκνα των θὰ ἐκπαιδεύσωσιν εἰς τὴν πάτριον γλῶσσαν . . . . . »

Ταῦτα, Παναγιώτατε Δέσποτα, μετὰ λύπης κλπ.

Ἐν Φιλιππουπόλει τῇ 24 Αὐγούστου 1907.

Ὁ τοῦ ἁγίου Φιλιππουπόλεως ἐπίτροπος

Ἀρχιμ. ΦΩΤΙΟΣ

ΙΤΑΜΟΤΗΤΟΣ ΚΟΡΥΦΩΜΑ

Ἐν Σόφιᾳ ἐκδίδεται παρά τινος Βουλγάρου, Στρασιμίρωφ καλουμένου, φιλολογικὸν περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Βίος μας». Ἐν τῷ ὀγδόῳ τεύχει τοῦ τρέχοντος ἔτους τοῦ περιοδικοῦ τούτου, δημοσιεύεται ἐπιστολὴ ἐκ Μακεδονίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ, ἀρχηγός τις τῆς «Ἐσωτερικῆς Ὀργανώσεως», περιγράφει, μετὰ πρωτακούστου ἰταμότητος, τὴν δρᾶσιν καὶ ἐνέργειαν τοῦ κακούργου τούτου βουλγαρικοῦ Κομιτάτου ἐν τοῖς διαμερίσμασι Δράμας καὶ Καβάλλας, ἰδία δὲ τὸ κατὰ τοῦ καφενείου τῆς Δράμας, διὰ βομβῶν καὶ λοιπῶν φονικῶν ὀργάνων, ἀναρχικὸν κακούργημα, τὰς σφαγὰς τῆς Πλέβνας καὶ τὰς θηριωδίας τῆς Γορέντζης.

Ἐπίσης ἐν τῇ βουλγαρικῇ ἐφημερίδι «Βαλκανικὸν Βῆμα» τῆς 14 Αὐγούστου ε. ἔ. ἀπαντᾷ καὶ ἕτερον δημοσίευμα μέλους τινὸς τοῦ βουλγαρικοῦ Κομιτάτου τοῦ «Τσόντσεφ», ἐν ᾧ ἐκτίθενται ἐνυπογράφως, αἱ κακουργίαι τοῦ ἑτέρου βουλγαρικοῦ Κομιτάτου «Τσερνοπέεφ» **κατὰ τῶν ὁμοφύλων αὐτῶν Βουλγάρων** ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ, καθόλου, γίνεται λόγος περὶ ἀνηκούστων θηριωδιῶν Βουλγάρων κατὰ Βουλγάρων.

Τὰ δημοσιεύματα ταῦτα ἔχουσι κατ' ἀκριβεστάτην μετάφρασιν ὡς ἑξῆς:

Α΄.

«Τὸ ἡμέτερον διαμέρισμα, ἡ Δράμα καὶ ἡ Καβάλλα, ἦν γραικομανές. Ἡ ἐπαναστατικὴ «Ὀργάνωσις» εἰσέδυσε καὶ ἐν αὐτῷ τῷ τμήματι καὶ κατέλαβε τὴν προσήκουσαν αὐτῇ θέσιν μόλις μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ ἔτους 1903. Ἡ ἐνταῦθα ἑλληνικὴ θρησκευτικὴ Ἀρχὴ ἦτο λίαν φανατικὴ καὶ ἡ «Ὀργάνωσις» δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνεργῇ ἐγγὺς αὐτῆς· ἦτο ὑποχρεωμένη ἡ «Ὀργάνωσις» νὰ ἐπιδιώξῃ τὸν ἐκτοπισμὸν αὐτῆς ἐκ τῶν χωρίων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπέτυχε, καὶ οὕτως ἔμειναν οἱ Ἕλληνες κύριοι μόνον τῆς Δράμας καὶ τῆς Καβάλλας, ὡς συνέβη καὶ εἴς τινα ἄλλα μεγαλείτερα κέντρα.

»Εἰς διάστημα ἑνὸς ἔτους, τὸ ἐπαναστατικὸν τοῦτο διαμέρισμα ἐγένετο πρότυπον ἐπαναστατικοῦ διαμερίσματος. Ἀλλ' ἤρξατο ἡ ἄνοδος διὰ θαλάσσης τῶν ἑλληνικῶν ἀνταρκτικῶν σωμάτων. Ὁ ἔλλην Μητροπολίτης Δράμας, ἔχων τὴν ὑποστήριξιν τῶν πλουσίων ἑλληνικῶν Κοινοτήτων ἐν Δράμᾳ καὶ Καβάλλᾳ, ἀνέλαβε τὸν προπαρασκευασθέντα ἑλληνικὸν ἔνοπλον ἀγῶνα κατὰ τῆς «Ὀργανώσεώς» μας. . . .

Ἡ θέσις τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐπαναστατῶν κατέστη δυσχερής: νὰ μένωσι μ' ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας ἦτο ἀδύνατον, διότι ἡ «Ὀργάνωσις» τότε θὰ ἐστερεῖτο τοῦ κύρους καὶ τοῦ γοήτρου της παρὰ τῷ λαῷ.

»Ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῇ ἐν τῇ σκηνῇ τὸ ἐπαναστατικὸν σῶμα τοῦ διαμερίσματος, τὸ ἀπκτελούμενον ἀπὸ 18 ἄνδρας καὶ ἐνεργοῦν κατὰ μικροτέρας ὁμάδας. Τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγ. Πέτρου, συνῆλθε τὸ σῶμα ἐν Χ. ὁδηγούμενον ἀπὸ τοῦ Μιχαὴλ Δάεφ, Πέγιου Ράδεφ καὶ Πανίτσα. Διεσκέπτοντο περὶ τοῦ πρακτέου. Οἱ ἀρχηγοὶ ἔλαβον τὴν ἀκόλουθον αἱματηρὰν ἀπόφασιν: Τρεῖς νὰ παρουσιασθῶσι, περὶ τὴν 1 ὥραν Τουρκιστί, εἰς τὸ καφενεῖον τῆς Δράμας καὶ νὰ προσβάλωσι τοῦτο, ἔνθα ἐσύχναζον οἱ φέροντες τὰ

πρωτεῖα Ἕλληνες· ἄλλοι τρεῖς, τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ ὥραν, νὰ μεταβῶσιν εἰς Πλέβνια (ἕτερον ἑλληνικὸν κέντρον μὲ ἑλληνικὴν ἀττικὴν σχολὴν) νὰ προσβάλωσιν ὡσαύτως τὸ ἑλληνικὸν καφενεῖον, οἱ δὲ λοιποὶ, τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ ὥραν, νὰ ἐπιτεθῶσιν ἐξαπίνης κατὰ τῆς Γορνέντζης, ἕδρας ἕλληνος ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου.

»Ἡ ἀπόφασις ἦν τολμηρὰ, ἀπῄτει θησίας, ἀλλὰ τὸ σπουδαῖον ἦτο ἡ ἐπιτυχὴς ἐκτέλεσις, τοὐτέστι νὰ προϊδωμεν πάντα τὰ ἐνδεχόμενα διὰ νὰ μὴ ματαιωθῇ τὸ σχέδιον.

»Τὸ πᾶν κατωρθώθη: **οἱ ἀρχηγοὶ καὶ οἱ ὁπαδοὶ εἶχον ἀρκετῶν ἐτῶν πεῖραν καὶ ἦσαν ἐντριβεῖς ἐργάται ἀνόμων ἔργων· εἰς τοῦτο ὀφείλεται ἡ ἐπιτυχία.** Ἰδοὺ ἡ κατὰ τόπον ἑκάστου δρᾶσις.

Ἐν Δράμᾳ.

»Ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἀποφασισθέντων διὰ τὴν Δράμαν ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν Πέγιον Ράδεφ, ἐκ Τσιρπὰν τῆς Βουλγαρίας, ἀπόφοιτον τῆς φαρμακευτικῆς σχολῆς τοῦ Γράτς. Συνεργοὶ αὐτοῦ ἦσαν: Δημ. Καρακούζωφ ἀπὸ Καλόπας τῆς Δράμας καὶ ὁ Δῆμο Ποπέγνωφ ἐκ Βιτωλίων. Ἐνεδύθησαν καὶ οἱ τρεῖς μὲ ὡραίας εὐρωπαϊκὰς ἐνδυμασίας καὶ, θέσαντες κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ὡραῖα καὶ καθαρὰ φέσια, κατῆλθον εἰς τὴν Δράμαν ὡς ταξιδευῶται. Ἦσαν ὡπλισμένοι μόνον μὲ περίστροφα καὶ ἕκαστος εἶχεν ἀπὸ μίαν βόμβαν. Τὸ σχέδιόν των ἦτο, κατὰ τὸ δειλινὸν, νὰ κάμωσι τὸν συνειθισμένον ἔξω τῆς πόλεως περίπατον τῶν κατοίκων τῆς Δράμας, κατὰ τὸ ἑσπέρας, ὥραν μίαν τουρκιστὶ καὶ, ἐπιστρέφοντες ἐκ τοῦ περιπάτου, νὰ προσβάλωσι τὸ καφενεῖον. Ἡ δυσχέρεια διὰ τὸ ἐν Δράμᾳ ἐγχείρημα συνίστατο εἰς τὴν ἔλλειψιν οἰκήματος ἐν αὐτῇ διὰ τὴν «Ὀργάνωσιν»· προσέτι ἡ πόλις κεῖται ἐπὶ πεδιάδος ἀνοικτῆς, προσιτῆς μόνον εἰς νομοταγεῖς ἀνθρώπους. Ἰδοὺ ἡ ἀφήγησις τῶν τελεσθέντων ὑπὸ τοῦ μόνου ἐπιζητήσαντος Πέγιου Ράδεφ:

«Πρώτην φορὰν κατηρχόμην εἰς Δράμαν καὶ ἤμην λίαν » περίφροντις διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐγχειρήματος—δὲν ἐσκε- » πτόμην νὰ ζήσω—καὶ δὲν ἐνθυμοῦμαι πόθεν εἰσήλθομεν εἰς » τὴν πόλιν. Τοῦτο ἦν σπουδαῖον, ἔπειτα μοὶ ἐπροξένησε » πολλὰ βάσανα. Ὁ ἁμαξηλάτης ὡδήγησεν ἡμᾶς εἰς ἓν κα- » φενεῖον μετὰ κήπου ἐκτὸς τῆς πόλεως. Ἡμεῖς μὲ ἄμεμπτον » εὐρωπαϊκὴν περιβολὴν ἐπίσημεν βραδέως τὸν καφὲ καὶ, ὅταν » ἐξῆλθεν ὅλη ἡ πόλις εἰς περίπατον κατὰ τὸ δειλινὸν, ἀνεμί- » χθημεν καὶ ἡμεῖς μὲ τὸν ποικίλον ἐκεῖνον κόσμον, συνιστά- » μενον ἀναμίξ ἀπὸ Τούρκους, Ἕλληνας καὶ Ἑβραίους. Παρηρ- » χόμεθα ἐν σπουδῇ καὶ προφυλακτικῶς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι » μᾶς παρετήρουν μεθ' ὑποψίας καὶ ἐπὶ τέλους εἰσερχόμεθα » ἐντὸς τῆς πόλεως περιστρέφοντες τὰς λεπτάς μας ῥάβδους. » Ὁ Δημ. Καρακούζωφ, ὡς ἐντόπιος, μᾶς ὡδήγησεν εἰς τὸ » καφενεῖον, ἐπιθεωρήσαμεν καλῶς, εἴδομεν τὰ ὡρολόγιά μας » καὶ ἀπήλθομεν. Ἡ ὥρα δὲν ἦτο εἰσέτι μία τῆς νυκτὸς τουρ- » κιστί. Τὸ καφενεῖον εἶνε ὅπως τὸ ἐν Σοφίᾳ καφενεῖον τῆς » «Μακεδονίας» ἐπὶ γωνίας, μὲ δύο σειρὰς μεγάλων παραθύρων » καὶ μὲ θύρας εὐρέως ἀνοικτάς. Ἦτο πλῆρες μὲ τὸ ἄνθος τῆς » ἑλληνικῆς κοινωνίας τῆς Δράμας, ἦτο πολὺ ἀνοικτὸν, καθ' » ὅλα κατάλληλον διὰ τὰς βόμβας μας. Τοῦτο μᾶς ἐνέπλησε » χαρᾶς, ἀλλὰ καὶ μᾶς συνεκίνησεν, ᾐσθάνθημεν ὅτι τὸ σχέ- » διόν μας θὰ ἐστέφετο ὑπὸ πληρεστέρας ἐπιτυχίας, παρ' ὅσον » ἐφανταζόμεθα κατὰ τὴν ἐν τῷ δάσει σύσκεψιν. Οἱ σύντροφοί » μου ἀνυπομόνουν, ἤθελον ἀμέσως νὰ προβῶσιν εἰς ἐκτέλεσιν » τοῦ σχεδίου. Περιήλθομεν ὁδούς τινας τῆς πόλεως καὶ, ἀκρι- » βῶς, τὴν 1ην ὥραν τουρκιστὶ, εἴμεθα ἔμπροσθεν τοῦ καφε- » νείου, ὅπερ ἦν ὑπέρπληρον κόσμου. Ὡρίσαμεν τὸ μέρος ἑκά- » στου. Ὁ Καρακούζωφ θὰ ἐνήργει ἐκ τῆς εἰσόδου, ἐγὼ ἐκ » τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων τοῦ ἑνὸς μέρους καὶ ὁ Δῆμο Πο- » πέγνωφ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους, ἐπίσης διὰ τῶν ἀνοικτῶν » παραθύρων. Ὁ Καρακούζωφ ἦτο σωματώδης καὶ ἐπιῤῥηπτι- » κὸς, διὰ τῆς ὄψεώς του θ' ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὴν θύραν τοὺς » φεύγοντας, οἵτινες, ἀναγκαζόμενοι νὰ ἐξέρχωνται διὰ τῶν πα- » ραθύρων, θὰ περιέπιπτον εἰς τὸ πῦρ τῶν πειστρόφων καὶ » βομβῶν μας. Ἔμπροσθεν τοῦ καφενείου ὑπῆρχον τρεῖς ζα- » πτιέδες, τοὺς ὁποίους δὲν παρετηρήσαμεν· δὲν ἠδυνάμεθα νὰ » τοὺς ἴδωμεν, διότι οὐδόλως ἐσκεπτόμεθα νὰ ἐπιζήσωμεν. Σκο- » πός μας ἦν οὐχὶ ἡ ἐκδίκησις, ἀλλὰ νὰ καταβάλωμεν τὴν ἑλ- » ληνικὴν τρομοκρατίαν διὰ τῆς αὐθουσίας μας ὡς μελῶν τῆς » παντοδυνάμου «Ὀργανώσεως». Οὕτως ἐνοοῦμεν καὶ ἀκριβῶς » τοῦτο ἦν τὸ ἐγχείρημα, ὅπερ ἐξετελοῦμεν ἱστάμενοι ὄρθιοι, » πρὸ τοῦ καφενείου καὶ ἀπέχοντες ἀπ' ἀλλήλων ὀλίγα βήμα- » τα κρατοῦντες τὰς ῥάβδους μας.

» Πρῶτος ὁ Καρακούζωφ προσεποιήθη ὅτι θὰ ἀνάψῃ τὸ σι- » γάρον του καὶ ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἡ ῥάβδος του. Ἔκυψε νὰ λά- » βῃ αὐτὴν καὶ δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς του ἔῤῥιψε τὴν βόμβαν » εἰς τὸ καφενεῖον. Ὁ κρότος ἦν ἀπαίσιος Πρὸς στιγμὴν » ἀπελιθώθησαν πάντες καὶ ἀμέσως ἔπειτα ὥρμησαν πρὸς τὰ » παράθυρα. Ἠκολούθησαν αἱ βόμβαι μας. Ὄπισθέν μας » πλέον ἐπυροβόλουν μὲ πολύκροτα: ἦσαν οἱ ζαπτιέδες, τοὺς » ὁποίους μόλις τώρα παρετηρήσαμεν. Μία στιγμὴ ἦτο τὸ πᾶν· » ἔχασα τοὺς συντρόφους μου, ἐπυροβόλουν καὶ ἔφευγον διὰ τῆς » ὁδοῦ Ἐρημώθη ἡ ὁδὸς ἔμπροσθέν μου, εἶτα ἠρημώθη καὶ » ὄπισθέν μου Δὲν ἠξεύρω πῶς εὑρέθην μέσα εἰς τουρκικὰ νε- » κροταφεῖα. Ἐκρύβην ὄπισθεν μεγάλου λίθου. Ἐκεῖ ἔμεινα » δύο ἡμερόνυκτα Τὴν πρώτην νύκτα δὲν ἐτόλμησα νὰ ἐξέλθω· » θὰ μὲ συνελάμβανον, ἐπίστευον ὅτι ἡ πόλις πολιορκεῖται. » Τὴν δευτέραν νύκτα ἐνόησα ὅτι ἀπώλεσα τὸν δρόμον, οὔτε » ἐγνώριζον τὴν πόλιν, οὔτε ἐνεθυμούμην τὴν ὁδὸν, δι' ἧς » εἰσήλθομεν εἰς αὐτήν. Ἐβασανιζόμην καὶ ἐκ τῆς δίψης καὶ » τῆς ἀϋπνίας, ἀλλὰ ἐνεκαρτέρουν. Ἐὰν ἐνόουν ὅτι ὁ ὕπνος θὰ » μ' ἐκυρίευε, θὰ ηὐτοκτόνουν. Τὴν τρίτην νύκτα, συρόμενος » ἔφθασα ἐπὶ τέλους εἰς τὸ χωρίον, εἰς τὸ ὁποῖον εἴχομεν δια- » νυκτερεύσει

» Τοῦτο ἐτελέσθη ἐν Δράμᾳ Ἐφονεύθησαν ὑφ' ἡμῶν 11 Ἕλ- » ληνες, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τὰ πολύκροτά μας. Μεταξὺ τῶν » πεσόντων ἦτο καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ κομιτάτου τῶν Ἑλλήνων » τῆς Ξάνθης, ὁ διευθυντὴς τοῦ Βαλτὸ(;), πλουσιώτατος, φα- » νατικώτατος καὶ ὑπὸ πάντων ἀναγνωριζόμενος ὡς κορυφαῖος » ἐν τῷ νομῷ.

Ἐν Πλεύνιᾳ καὶ Γορέντζη.

» Εἰς Πλεύνιαν μετέβησαν δύο κομῖται (ἀντάρται) ἀπὸ τὸ
» ἴδιον χωρίον, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Γκίνο Ἀθανάσωφ, ἐκ
» Σιούμλας τῆς Βουλγαρίας, μαθητοῦ τῆς ἐν Βάρνῃ ναυτικῆς
» σχολῆς. Ἐδῶ ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἐγχειρήματος ἦν βεβαία: τοὺς
» Ἕλληνας εἰς τὰ χωρία δυνάμεθα νὰ τρομοκρατῶμεν, ὅταν
» θέλωμεν. Τὸ ἐπικίνδυνον τῆς προθέσεώς μας προήρχετο ἐκ
» τοῦ στρατῶνος, ἔνθα διέμενεν ὁλόκληρος λόχος στρατοῦ ἐν τῷ
» χωρίῳ, κειμένου ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ ἑλληνικοῦ καφενείου.
» Οἱ τρεῖς μας συνεταῖροι μετέβησαν ἐπὶ τόπου ἔνοπλοι, ἵνα
» ἐν ἀνάγκῃ, ἐὰν ὁ στρατὸς τοὺς προσβάλῃ, πολεμήσωσι μέχρις
» ἐξαντλήσεως τῶν σφαιρῶν καὶ μέχρις ὅτου λάβωσιν ἐπικου-
» ρίαν ἐκ τῆς πολιτοφυλακῆς. Ἐκοιμήθησαν ἐν Πλεύνῃ, διῆλ-
» θον καὶ τὴν ἡμέραν ἐκεῖ, ἔπειτα ἀκριβῶς τὴν προσδιωρισμέ-
» νην ὥραν, 1 τουρκιστὶ τῆς ἑσπέρας, προσῆλθον εἰς τὸ ἑλληνι-
» κὸν καφενεῖον. Οἱ δύο, οἱ ἐκ τοῦ χωρίου, ἔστησαν ἀκριβῶς
» ἀντικρὺ τοῦ στρατῶνος, ὁ δὲ Γκίνο Ἀθανάσωφ εἰσῆλθε μὲ
» τὸ πολύκροτον εἰς τὸ καφενεῖον. Εἶνε καλὸς σκοπευτής, ῥίπτει
» κατὰ γῆς διὰ τοῦ πολυκρότου ἐννέα Ἕλληνας, μεταξὺ τῶν
» ὁποίων καὶ τὸν σωματοφύλακα τοῦ φανατικοῦ γραικομανοῦς
» Μπαλαμπάνου, ἀρχοντοχωριάτου, ὁ ὁποῖος ἐπισκέπτεται τὰ
» πατριωτικὰ ἐν Ἑλλάδι συνέδρια. Ὁ τελευταῖος δὲν εὑρίσκετο
» εἰς τὸ καφενεῖον καὶ οὕτως ἐσώθη. Εἰς τὸν στρατῶνα ὅλα
» τὰ φῶτα ἐσβέσθησαν· ὁ μουλιαζίμης ἐκλείσθη μετὰ τοῦ
» στρατοῦ του ἐντὸς καὶ οἱ τρομοκράται μας ἀπεσύρθησαν ἀβλα-
» βεῖς καὶ ἀκαταδίωκτοι.

» Εἰς τὴν Γορέντσαν μετέβησαν οἱ ὑπολειφθέντες, ἐξαιρέσει
» τοῦ ὁπλαρχηγοῦ Θεοδώρου Δάεφ, ἔνδεκα τὸν ἀριθμόν, ὑπὸ τὴν
» ἀρχηγίαν τοῦ Θεοδώρου Παννίτσα (ἀνεψιοῦ τοῦ ταγματάρχου
» Παννίτσα) καὶ ἐπεχείρησαν, μὲ ὅλους τοὺς κανόνας τοῦ πο-
» λέμου, ἐπίθεσιν τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ ὥραν, ἐννοεῖται. Κα-
» τῆλθον ἐκ τοῦ δάσους εἰς τὸ χωρίον, περιεκύκλωσαν τὸν στρα-
» τῶνα, ἐφόνευσαν 4 στρατιώτας ἕως ὅτου οἱ λοιποὶ κλεισθῶσι
» ἐντὸς τοῦ στρατῶνος καὶ μετὰ ταῦτα ἐκτελοῦσι τὴν ἀποστο-
» λήν των: πυρπολοῦσι τρεῖς οἰκίας, ἀνηκούσας εἰς προύχον-
» τας Ἕλληνας, σφάζουν τὸν ἀρχιερατικὸν ἐπίτροπον παπᾶ Οἰ-
» κονόμον, φονεύουν τοὺς δύο του σωματοφύλακας καὶ ἀποσύ-
» ρονται ἀκαταδίωκτοι.

» Ἐπιτυχία πλήρης καὶ εἰς τὰ τρία μέρη. Ἐφρικίασαν αἱ
» περιφέρειαι τῶν δύο πόλεων Δράμας καὶ Καβάλλας. Ἐπί τι-
» νας ἡμέρας καὶ τὰ δύο μέρη εἶχον ἀνακωχήν. Ἐν τῷ μεταξὺ
» ἐλύετο τὸ αἴνιγμα. Ἡ ἐπίθεσις εἰς τὴν Δράμαν ἐξετελέσθη
» ὑπὸ τριῶν ἀτόμων, ὧν τῶν δύο μόνον εὑρέθησαν τὰ πτώμα-
» τα καὶ οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Τοῦρκοι ἐσκέπτοντο ὅτι εἶδον καὶ
» τρίτον πρόσωπον, εὐειδῆ νέον, ὁ ὁποῖος θὰ ἦτο ἀρχηγός.
» Ὅλως ἀπίστευτον, ἐν Δράμᾳ Βούλγαροι δὲν ὑπάρχουσι, διὰ
» τοὺς Ἕλληνας καὶ Τούρκους ἐφαίνετο ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἐκεῖ ἡ «Ὀρ-
» γάνωσις». Ποῦ θὰ ἐκρύπτετο ἄλλως τε ὁ ἀρχηγός; Καὶ ἡμεῖς
» ἐπὶ δύο ἡμέρας περιεμένομεν τὸν κ. Ράδεφ. Οὔτε φωνὴ
» ἠκούετο δι' αὐτόν. Τὸν ἐθρηνήσαμεν. Τὴν τρίτην νύκτα
» κατὰ τὰ ἐξημερώματα, ἦλθον δύο κοράσια, δὲν ὡμίλουν,
» κλαίουν καὶ γελοῦν. Ὁ Πέγιου Ράδεφ ἦλθεν εἰς τὸ σπῆτί
» των, ἐφανέρωσε τὸ ὄνομά του καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος . . .

»Μετά τινας ἡμέρας, ὅλοι οἱ Ἕλληνες συνῆλθον εἰς συλλαλη-
» τήριον ἐν Δράμᾳ καὶ ἔλαβον ἀπόφασιν· νὰ τοὺς παραχωρηθῇ
» τόπος ἐν Μ. Ἀσίᾳ ὅπου μεταναστεύοντες νὰ ἐγκατασταθῶσι.
» Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ εἰς ὅλα τὰ χωρία τῆς «Ὀργανώσεως»
» ἐτελέσθησαν παννυχίδες διὰ τοὺς πεσόντας ἐν Δράμᾳ τρομο-
» κράτας. Ὁ θρίαμβός μας ὡμὸς ἀλλὰ καὶ πλήρης. Ὅλα τὰ
» καθαρῶς ἑλληνικὰ χωρία ἀπέστειλαν ἐπιτροπὰς πρὸς τὸ ἐπα-
» ναστατικὸν σῶμα τοῦ διαμερίσματος μὲ ἀναφοράς, ἀπο-
» ποιοῦνται πᾶσαν συνεργασίαν εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν ἐν Δράμᾳ
» Ἑλλήνων καὶ ἱκετεύουν τὴν «Ὀργάνωσιν» νὰ τοὺς μεταχει-
» ρίζηται ὅπως καὶ πρὸ τοῦ ἀναπτυχθέντος ἦδη μίσους». . . »

Β'.

Ἐπὶ τῶν μακεδονικῶν πραγμάτων

Κύριε Συντάκτα.

» Πρὸ δύο τριῶν ἡμερῶν, ἐν τισι ἡμερησίαις ἐφημερίσιν ἐνεφα-
νίσθη ἀνακοινωθέν τι τοῦ ἐπαναστατικοῦ θέματος «Στρωμνί-
τσης», δι' οὗ, ἐπικρινομένης τῆς δράσεως τοῦ κομιτάτου
«Τσόντσεφ», παρουσιάζονται ἐνώπιον τοῦ βουλγαρικοῦ δημοσίου
ὡς προδόται καὶ μυστικοὶ πράκτορες: ὁ Μιλὸς ἐκ τοῦ χωρίου
Ραζδόλ, ὁ Πέτρε ἐκ τοῦ χωρίου Δραγοὺς, ὁ Στόγιο ἐκ τοῦ χω-
ρίου Τσουριτσάνη, ὁ Δίγκα ἐκ τοῦ χωρίου Σμολάρ· καὶ ὁ Μπα-
κάλωφ ἐκ τοῦ χωρίου Ἰούμενετς (ἅπαντες ἐκ τοῦ διαμερίσμα-
τος Πετρίτσκο). **Δὲν θὰ ἔσπευδον ν' ἀπαντήσω εἰς τὰς
ποταπὰς ταύτας συκοφαντίας, ἐὰν δὲν διέβλεπον ἐ
αὐταῖς προαναγγελίαν νέων σφαγῶν ὑπὸ τοῦ κα
κούργου Τσερνοπέεφ, ὅστις οὐχὶ πρὸ πολλοῦ ἀπή
γαγεν ἑπτὰ χωρικοὺς ἐκ τοῦ χωρίου Πατὲζ (Τσουμα
γιᾶς) εἰς τὰς καλύβας Γκότεν καὶ ζῶντας ἔκαυσεν
αὐτούς· ὅστις, κατ' ἐμὰς ἀφαλεῖς πληροφορίας,
διέταξε τὸν φόνον τοῦ Στοΐλκο ἐκ τοῦ χωρίου Δο
βρι-λάκι (Πετριτσίου) καὶ ἣν ὑποκρίνεται ὅτι λυ
πεῖται ἐπὶ τούτῳ· ὅστις, κατόπιν, διέταξεν εἰς τοὺς
ἑαυτοῦ ἀνθρώπους νὰ φονεύσωσιν, ἐκ τοῦ συστάδην,
παρὰ τὸ χωρίον Μοσάνετς (Τζουμαγιᾶς) δύο ἐπιφα
νεῖς χωρικοὺς ἐκ τοῦ χωρίου Ζελεζνίτσας καὶ ἁφαι
ρέσωσι τὰ χρήματα αὐτῶν· ὅστις, οὐχὶ πρὸ πολλοῦ,
ἐφόνευσε δύο ἀθώους ἀνθρώπους ἐκ τοῦ χωρίου Pi
λα (Δουπνίτσης)· ὅστις. . . . . ἀλλ' εἶνε δυνατὸν ν'
ἀπαριθμηθῶσιν αἱ κακουργίαι αὐτοῦ, οἱ φόνοι αὐτοῦ
ἐναντίον Βουλγάρων, τὰ κακουργήματα αὐτοῦ ἔν τε
τῷ βουλγαρικῷ κράτει καὶ ἐν Τουρκίᾳ; Τὰ θύματα,
τῶν ὁποίων οὗτος ἀποφασίζει ἦδη τὴν τύχην καὶ
τὰ ὁποῖα συκοφαντεῖ ὡς προδότας καὶ μυστικοὺς
πράκτορας, εἰσὶ καλῶς γνωστοὶ ἐμοὶ κατὰ τὴν ἐπὶ
ἔν ἔτος διαμονήν μου ἐν τῷ τμήματι τούτῳ τῆς
Μακεδονίας.**

» Ὁ Μιλὸς ἐκ τοῦ χωρίου Ραζδὸλ εἶνε εἷς τῶν πλουσίων χω-
ρικῶν τῶν μερῶν τούτων καὶ δὴ ἄνθρωπος ἀγαθός. Οὗτος, ἐξ
ἰδίων του, ἐξηγόρασε τὰ δύο τρίτα τῆς ἐν Ραζδόλ ἐπαύλεως
παρὰ τριῶν τούρκων ἐκ τοῦ χωρίου Μπελίτσα (Μελενίκου) καὶ
τὴν παρέδωκεν εἰς τοὺς χωρικούς. Ὁ Πέτρε ἐκ τοῦ χωρίου
Δραγοὺς καὶ ὁ Στογιὰν ἐκ τοῦ χωρίου Τσουριτσάνη ἐπίσης εἰσὶν
ἐπιφανεῖς καὶ πλούσιοι χωρικοὶ ἀγαπώμενοι ὑπὸ τῶν συγχω-
ρικῶν των. Ἀλλὰ διατί, θὰ εἴπητε, τοιαῦται ἀπορίας ἄξια:
ἐνοχοποιήσεις; Διότι, μετὰ τὴν ἀποχώρησιν ἡμῶν οἱ μυστικοὶ
οὗτοι πράκτορες καὶ προδόται ὠργάνωσαν τὸν λαὸν πρὸς ἄμυ
ναν ἐναντίον τῶν ἐπιθέσεων τοῦ Τσερνοπέεφ καὶ τῶν ὀπαδῶν
του, οἵτινες καὶ **μέχρι τῆς σημερινῆς ἡμέρας δὲν δύ-**

νανται νὰ διανοίξωσι τὸν δρόμον εἰς Πετριτσικὸ, ἵνα λησταύσωσι καὶ σφάξωσι τοὺς Βουλγάρους; Καὶ ἐγὼ εὐλογῶ τὰ ὅπλα ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἡμεῖς κατελίπομεν εἰς τὸν λαὸν αὐτὸν καὶ τὰ ὁποῖα δὲν ἐπιτρέπουσι τὴν προσέγγισιν τῶν αἱμοδιψῶν τούτων.

»Περὶ τοῦ Δίγκα καὶ Μπακάλωφ θὰ εἴπω τοῦτο: Ὁ Δίγκα ἦτο παρ' ἡμῖν, ἀλλ' εἰς τὸ τέλος τοῦ 1905 μετέστη εἰς τὸν Τσερνοπέερ, καθ' ὅσον κατὰ τὰ ἔνστικτα ὁμοιάζουσιν ἀλλήλους. Ὁ Μπακάλωφ ἐγκατέλιπε τὰ ὄρη συνεπείᾳ ἀμνηστείας τινὸς καὶ ἡ διαγωγὴ αὐτοῦ ἤδη εἶνε καλή.

»Αὕτη εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια ἐπὶ τοῦ ἀνακοινωθέντος τοῦ ἐπαναστατικοῦ θέματος «Στρωμνίτσης», ἐπικεκυρωμένου ὑπὸ τῆς σφραγῖδος, τὰ ὁποῖα ἀμφότερα προέρχονται ἐκ τοῦ ἐγγράφων τοῦ Τσερνοπέερ.

Μίαν ἔτι λέξιν. Ἐὰν σήμερον ἐκοινοποίουν, ἐμοὶ τῷ γνώστῃ καὶ μάρτυρι τῶν δεινοπαθημάτων τοῦ βουλγάρου Μακεδόνος, ὅτι οὐχὶ Ἕλληνες, ἀλλὰ τοῦρκοι ἐγένοντο Βούλγαροί τινες, οὐδόλως θὰ ἠπόρουν, ὡς οὐδόλως μοὶ εἶνε ἄπορον, ὅτι ὁ Καζᾶς τοῦ Περλεπὲ, ἓν τῶν ἰσχυροτέρων βουλγαρικῶν τμημάτων, ἅπας ἐξεσερβίσθη, ἐξεσερβίσθη δὲ ἕνεκα τῶν θηριωδιῶν ἑνίων τῶν μελῶν τοῦ ἐπαναστατικοῦ κομιτάτου καὶ ἕνεκα τῶν ἐλευθερωτῶν, οἷος εἶνε ὁ Τσερνοπέερ.

»Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἡμετέραν δρᾶσιν, δὲν αἰσχυνόμεθα δι' αὐτήν. **Ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ἄνθρωποι τοῦ παλουκιοῦ καὶ σχοινιοῦ, ὡς οὗτοι ἦσαν ὄργανα τῆς ἐθνικῆς καταστροφῆς, καὶ δὲν εἰσῆλθομεν εἰς τὴν μακεδονικὴν κίνησιν χάριν ἐπαγγέλματος,** ἀλλὰ διότι ἠσθανόμεθα ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν καθῆκον ὡς ἄνθρωποι καὶ Βούλγαροι. Ἀπεχωρήσαμεν δὲ ὅτε εἴδομεν ἐν αὐτῇ θέλησίν τινα, **ἥτις ἄγει εἰς τὴν καταστροφὴν καὶ τὸν ἀλληλοσπαραγμόν. Σφάλματα πιθανῶς νὰ διεπράξαμεν καὶ ἀσφαλῶς δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι διεπράξαμεν τοιαῦτα, ἀλλ' οὐδέποτε ἐν γνώσει οὕτως, ὅπως σήμερον οἱ ἡμέτεροι συκοφάνται ἐνεργοῦσιν ἐν τῇ ἐθνικῇ ὑποθέσει».**

Ἐν Σόφιᾳ, τῇ 13 Αὐγούστου 1907.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΝΙΚΟΛΩΦ

Tableau ! ! ! Καὶ ὅμως, ὑπάρχουσιν εἰσέτι ἐν Εὐρώπῃ φίλοι καὶ ὑπέρμαχοι τοιούτων αἱμοδιψῶν καὶ ἀλληλοσπαρασσομένων ἀνθρωπομόρφων τεράτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Πανήγυρις εὐποιΐας.—Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, 16 μεσοῦντος, ἀρκετὸν εὐσεβῶν πλῆθος συνεκλήθη εἰς πανήγυριν νέαν εὐποιΐας, ἐν τοῖς ἐθνικοῖς φιλανθρωπικοῖς ἡμῶν καταστήμασι, προϊσταμένου τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ὃς μετὰ τὸν ἁγιασμὸν κατέθηκε τοὺς θεμελίους λίθους 1) τῆς νέας πτέρυγος τῆς χειρουργικῆς κλινικῆς, χορηγούσης τῆς κ. Αἰκατερίνης Κ. Ζερβουδάκη, εἰς μνήμην τοῦ μακαρίτου συζύγου αὐτῆς Κωνσταντίνου, 2) τῶν οἰκων τῶν ψυχασθενῶν, δαπάνῃ τῆς κ. Ζεννῆς Παντ. Μαυρογορδάτου ἐγερθησομένων 3) τοῦ νέου γηροκομείου, δαπάναις Θεοδώρου Ἀμβρ. Μαυρογορδάτου καὶ 4) τοῦ οἴκου τοῦ συντηρητοῦ τῶν φιλανθρωπικῶν ἔξω τῆς πύλης Ρηγίου καταστημάτων. Παρῆσαν κατὰ τὴν πανήγυριν ταύτην τῆς εὐποιΐας ὁ σεβασμ. πρόεδρος καί τινα τῶν μελῶν τῆς ἐφορίας τῶν ἐθν. φιλανθρ. Καταστημάτων, ὁ ἀνακτορικὸς ἰατρὸς Ἀλέξανδρος Καμπούρογλους πασᾶς, ἡ σύζυγος τοῦ ἐριτίμου εὐεργέτου τῶν φιλανθρ. ἱδρυμάτων μετὰ τῶν υἱῶν καὶ τῆς δεσποινίδος θυγατρὸς καί τινων συγγενῶν τοῦ φιλανθρώπου αὐτῆς οἴκου.

Κοινὴ συνεδρία. — Ἐν τῇ συγκροτηθείσῃ σήμερον κοινῇ συνεδρίᾳ ἱερᾶς Συνόδου καὶ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, ἐξελέγη μέλος αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος κ. Μεζίκη, ὁ ἐνδοξ. Φαίδων βέης Ἐνωτιάδης.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί.—Τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ, ἑορτῇ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἡ Α. Θ. Π. ὡς καὶ οἱ σεβασμ. ἀρχιερεῖς τηλεγραφικῶς ηὔξαντο τὰ δέοντα τῷ τὴν ὀνομαστικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν ἄγοντι ἐξοχ. ἄρχοντι Μ. λογοθέτῃ Σταυράκῃ βέῃ Ἀριστάρχῃ.—Τῇ 18 συνεχάρη τηλεγραφικῶς ἡ Α. Θ. Παναγιότης τῷ ἑορτάζοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Κρήτης κ. Εὐμενίῳ.—Χθὲς δὲ ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης ηὔξατο τῷ ἑορτάζοντι ἐριτίμῳ τραπεζίτῃ κ. Εὐσταθίῳ Εὐγενίδῃ διὰ τοῦ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσυγκέλλου, λειτουργήσας ἀπὸ πρωΐας ἐν τῷ εὐκτηρίῳ τῶν πατριαρχικῶν κελλίων καὶ δεηθεὶς ὑπὲρ ὑγιείας τοῦ ἑορτάζοντος.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Γνωρίζεται τοῖς ἐνδιαφερομένοις ὅτι τὸ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικὸν δικαστήριον ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος θὰ συνεδριάζῃ ἑκάστην δευτέραν ἀπὸ τῆς 8ης πρὸ μεσημβρίας. 20 σεπτεμβρίου 1907.

Ἐκ τοῦ Γραφείου

Ἐπιτροπὴ τῶν ἀρχιερατ- περιουσιῶν

Ἀγγέλλεται τοῖς κληρονόμοις καὶ πιστωταῖς τῶν ἀοιδίμων μητροπολιτῶν Κορυτσᾶς Φωτίου καὶ πρώην Βερροίας Κωνσταντίνου ὅτι ὀφείλουσιν ἵνα ὑποβάλωσιν ἀμοιβαίως τὰς ἐπὶ τῶν περιουσιῶν τούτων ἀξιώσεις αὐτῶν οἱ μὲν πρῶτοι ἐντὸς τριῶν, οἱ δὲ δεύτεροι ἐντὸς ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀγγελίας. Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, 21 σεπτεμβρίου 1907.

Ὁ γραμματεὺς τῆς ἐπιτροπῆς

Ἰάκωβος Βασιάδης

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ. 40

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Στρωμνίτσης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπὶ τῶν περὶ ἡμῶν δημοσιευομένων — Διωγμὸς ὀρθοδόξων — Ἐπίκαιρα γράμματα (Ἡρακλείας, Πελαγωνείας, Βερροίας, Στρωμνίτζης, Δράμας) — Δύο μητροπολιτῶν πράξεις — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Νεκρολογία.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΗΜΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΩΝ

ΕΓΡΑΦΗ ΠΡΟ ΟΛΙΓΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ἐν ἐφημερίσι βουλγαρικαῖς, εἶτα δὲ καὶ ἐν εὐρωπαϊκαῖς, ἡ εἴδησις ὅτι ἡ Α. Α. Ὑψ. ὁ μέγας δοὺξ Βλαδίμηρος, εὑρισκόμενος ἐν Σόφιᾳ, συνέστησεν ἐν ὀνόματι, ὡς πιστεύομεν, τοῦ μεγαλειοτάτου καὶ εὐσεβεστάτου τσάρου πασῶν τῶν Ρωσσιῶν καὶ τῆς πεφωτισμένης Αὐτοῦ κυβερνήσεως, εἰς τὴν βουλγαρικὴν κυβέρνησιν ν' ἀποδῷ τοὺς ἁρπαγέντας ἀπὸ τῶν ὀρθοδόξων ἑλλήνων ναοὺς εἰς τὴν δικαιοῦχον Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ ὀρθοδόξους ἕλληνας, ὄντας τέκνα αὐτῆς πνευματικά, βουλγάρους δὲ ὑπηκόους καὶ νομίμους κατόχους τῶν ναῶν τούτων. Ἐγράφετο δὲ συνάμα παραδόξως ὅτι τὸ τοιοῦτον ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν βουλγαρικὴν κυβέρνησιν ὅπως ὑποβάλῃ τὴν παραίτησιν αὐτῆς εἰς τὴν Α. Β. Ὑψ. τὸν ἡγεμόνα, μὴ γενομένην ὑπ' αὐτοῦ δεκτήν.

Τὴν χαρμόσυνον ταύτην εἴδησιν ἀναδημοσιεύοντες διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» δοξάζομεν τὸν Ὕψιστον Θεὸν, τὸν ἐμπνεύσαντα ἀγαθὰ εἰς τὰς καρδίας τῶν χριστῶν Κυρίου, τῶν μεριμνώντων ὑπὲρ τοῦ δικαίου τούτου τῆς τοῦ Χ. Μ. Ἐκκλησίας καὶ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων τέκνων αὐτῆς, διότι καὶ εἰς τὰς ἀγαθὰς καὶ δικαίας διαθέσεις τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς ἐστήριζε πάντοτε προσδοκίας ἀγαθὰς τῆς ἀπονομῆς τοῦ δικαίου ἑαυτῇ τε καὶ τοῖς εὐσεβέσι τέκνοις αὐτῆς.

Ἡ μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μητρικῶς ἀνέχεται τὰ πάντα, εὔχεται δ' ὑπὲρ πάντων τὰ ἀρεστὰ τῷ Θεῷ, μὴ παύουσα νὰ διαφωτίζῃ πάντας ὑπὲρ τῶν δικαίων αὐτῆς, ὧν ἔφορος ὁ τῶν ἀγαθῶν ἄνωθεν χορηγὸς, οὗ τὸ ὄνομα διηνεκῶς εὐλογεῖ «πάντων ἕνεκεν».

Ο «ΝΕΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ» **τῆς Βιέννης**, ἡ γνωστὴ ἐφημερὶς ἡ τοσοῦτον εἰς τὰ

πράγματα τῆς Ἀνατολῆς ἀσχολουμένη καὶ συνήθως αὐθεντικὰς ἔχουσα πληροφορίας, ἔγραψεν ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ περίφρων βασιλεὺς τῆς ὀρθοδόξου Ρουμανίας Κάρολος ὁ Α' ἐδήλωσε, κατὰ τὰς συνδιαλέξεις αὐτοῦ μετὰ τῆς Α. Ἐξ. τοῦ ἀρχικαγκελαρίου τῆς Αὐστροουγγαρίας βαρώνου Αἴρενταλ, καὶ τάδε σὺν ἄλλοις εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀφορῶντα φρονεῖ, καθὰ γράφουσιν, ἡ Α. Β. Μ. ὅτι, συνωδὰ τοῖς προηγηθεῖσιν ἐν τῇ εἰρημένῃ βασιλικῇ δηλώσει, «εἰς τὰς Δυνάμεις ἀπόκειται τοῦ λοιποῦ ν' ἀντιταχθῶσιν εἰς τὴν τόσον ἀδιάλλακτον στάσιν, ἣν δεικνύει τὸ Πατριαρχεῖον».

Ἐπειδὴ οἱ εἰρημένοι λόγοι εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνάγονται τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διοίκησιν, ἡ σύνταξις τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ δηλώσῃ μετ' εἰλικρινείας ἅμα καὶ παρρησίας ἁρμοζούσης εἰς τὴν τοῦ Πατριαρχείου θρησκευτικὴν ἀποστολήν, ὅτι τοῦτο οὐδαμῶς — ἐν τῇ ἰδιότητι αὐτοῦ ταύτῃ — ἀναγνωρίζει ὑπάρχον ζήτημα «κουτσοβλαχικὸν ρουμανικὸν» — κατὰ δὲ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ διοίκησιν καὶ ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς αὐτοῦ συναντᾶ μερίδα τινα ἑλληνοβλάχων. κοινότερον ἀποκαλουμένων κουτσοβλάχων, δελεασθεῖσαν καὶ συντηρουμένην χρηματικῶς ὑπὸ τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ ἀπὸ πεντηκονταετίας σχεδὸν ὑφισταμένης Ρουμανικῆς προπαγάνδας ὑπὲρ τῶν ἐντεῦθεν τοῦ Δουνάβεως ἐνοικούντων ἐν τοῖς βορείοις — δυτικοῖς μέρεσι τῆς εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας ἑλληνοβλάχων.

Τὸ δέκατον μόλις ὅλης ταύτης τῆς ἑλληνοβλαχικῆς μερίδος, τὸ σαγηνευθὲν διὰ χρημάτων ἢ τινων ἑτέρων ὑλικῆς φύσεως ὠφελημάτων, καὶ δι' ὅπερ δημιουργεῖται διὰ πολλῶν μόχθων τε καὶ χρημάτων νέον καθεστὼς ρουμουνίζον ἐκκλησιαστικὸν καὶ σχολικόν, τὸ πολλοστὸν τοῦτο τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ, τὸ ἕτοιμον νὰ διαλυθῇ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη εὐθὺς ὡς παύσωσιν αἱ χρηματικαὶ χορηγίαι τῆς προπαγάνδας, ἐξ ὧν ὁ σιτισμὸς στοιχείων ἀέργων καὶ οὐχὶ ἐντίμων, τὸ τερατοτόκημα τοῦτο τῶν πολιτικῶν ραδιουργιῶν ἥκιστα δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἐκπροσωπεῖ τὴν ἑλληνοβλαχικὴν ἐν τοῖς ὀρθοδόξοις μερίδα, ὡς οὔτε τὰ ἀγοραζόμενα φρονήματα αὐτοῦ δυνατὸν νὰ πιστευθῶσιν ὡς ἡ ἐγκάρδιος ἐκδήλωσις τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν θελήσεων καὶ συναισθημάτων τοῦ ἑλληνοβλαχικοῦ πληθυσμοῦ.

Τὸ τμῆμα τοῦτο τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, τὸ πολλῶν ἐπαίνων ἄξιον, μόλις ἀνερχόμενον, κατὰ στατιστικὰς (ἀκριβεῖς ἐννοεῖται) πληροφορίας εἰς ἑκατοντακισχιλίους, ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας τῆς εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, ἐξ οὗ ἀποσπῶνται, διὰ λόγους ἄνω ῥηθέντας, οἱ πεποιθήσεις ἀντὶ χρημάτων ἀνταλλάσσοντες, ἦν ἀπ' αἰώνων καὶ ἔστι καὶ ἔσται συνδεδεμένον ἀῤῥήκτως μετὰ τῶν ἑλλήνων ἀδελφῶν αὐτῶν, τῶν μὴ λαλούντων τὴν οἰονεὶ βλαχικὴν διάλεκτον, φυλάττον ἐπὶ ἑκατοντάδας ἐτῶν καὶ ἐν μέλλοντι σὺν Θεῷ φυλάξον τὰ γνωρίσματα τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, κατὰ τὴν θείαν εὐδοκίαν, οὐδαμῶς συσσεῖον τὸ ἀπ' αἰώνων καθεστώς.

Εἰς τοῦτο τὸ αἰώνιον καθεστὼς καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Θρόνος ἀδιασείστως ἐμμένει καὶ θέλει ἐμμένει. Ἐφ' ᾧ ἄδηλον καὶ ἀδιανόητον τί καὶ ποῖον ἆρά γε ζήτημα ἀνατίθησιν εἰς τὴν εὐμενῆ προστασίαν τῶν μεγάλων εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων ἡ Α. Μ. ὁ γαληνότατος καὶ πεπνυμένος βασιλεὺς τῆς Ρουμανίας Κάρολος.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἔκθεσις τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Ἡρακλείας περὶ τῶν ἀνὰ τὸν νομὸν Ἀδριανουπόλεως βουλγαρικῶν βιαιοπραγιῶν, μαρτυρεῖ ὅτι τὰ βουλγαρικὰ Κομιτάτα, οὐδὲν μαθόντα καὶ οὐδὲν ἀπομαθόντα, ἤρξαντο ἐπεκτείνοντα συστηματικῶς τὴν κακοῦργον αὐτῶν δράσιν καὶ ἐπὶ τῆς Θράκης.

Τὰς τοιαύτας προθέσεις τῶν Κομιτάτων ἀπὸ καιροῦ προανήγγειλεν ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» ἐπὶ τῇ βάσει ἐκθέσεων τῶν κατὰ χώραν μητροπολιτῶν. Ἰδοὺ τί ἔγραφεν π. χ. ὑπὸ ἡμερ. 31 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σαράντα-Ἐκκλησιῶν.

«Ἐπὶ τῇ ἀφορμῇ ταύτῃ, γνωρίζω τῇ Ὑ. Θ. Π. ὅτι καὶ τὸ τμῆμα ἡμῶν ὑπερεπληρώθη βουλγαρικῶν συμμοριῶν, αἵτινες δὲν ἤρξαντο μὲν εἰσέτι δρῶσαι, πλὴν ἀλλ' ἀναμένουσι διαταγὰς πρὸς ἐνέργειαν· τὰ δὲ διαπραχθέντα ὑπ' αὐτῶν ἄχρι τοῦδε εἶναι ὁ φόνος δύο ὀρθοδόξων ἐκ Σαμακοβίου καὶ ἡ σύλληψις ἑνὸς ἐκ Σκεπαστοῦ, πρὸς ὃν, μετὰ φοβερούς δαρμοὺς ἀπολυθέντα, ἐδήλωσαν **ὅτι σκοπὸς αὐτῶν εἶναι οὐχὶ**

ἡ λῃστεία, ἀλλὰ νὰ γδάρωσι τοὺς Ἕλληνας».

Ὡς πιστοῦται νῦν ἐκ τῶν πραγμάτων, οἱ κακοῦργοι ἐτήρησαν τὸν λόγον των καὶ, λαβόντες τὰς ἀναμενομένας διαταγάς, ἤρξαντο **γδέροντες** τοὺς Ἕλληνας.

Αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει τέως βουλγάρου διπλωματικοῦ πράκτορος κ. Νάτσεβιτς ἐξακολουθοῦσιν ἐμποιοῦσαι μεγίστην ἐντύπωσιν παρὰ τῇ εὐρωπαϊκῇ δημοσιογραφίᾳ καὶ τῇ δημοσίᾳ γνώμῃ. Οὕτως, ἐπὶ παραδείγματι, ἡ ἔγκριτος ἰταλικὴ ἐφημερὶς «*Popolo Romano*» πλήρει στήλας ὁλοκλήρους διὰ τηλεγραφημάτων αὐτῆς ἐκ Βιέννης, περιεχόντων τὰς κυριωτέρας περικοπὰς τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ κ. Νάτσεβιτς.

Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου καθὼς καὶ ἐπὶ τοῦ γνωστοῦ πραξικοπήματος τῶν Βουλγάρων κομιτῶν κατὰ τοῦ Ἄγγλου συνταγματάρχου Ἔλλιοτ ἐπανερχομένη ἡ παρισινὴ «*Gaulois*», γράφει τὰ ἀκόλουθα·

«Τὰ δύο σπουδαιότερα γεγονότα τῶν τελευταίων ἑβδομάδων ἐπὶ τῆς χερσονήσου τοῦ Αἵμου εἰσὶν αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ κ. Νάτσεβιτς, περὶ ὧν ἠσχολήθημεν ἤδη, καὶ ἡ ἀπόπειρα κατὰ τοῦ Ἄγγλου συνταγματάρχου Ἔλλιοτ, ἀρχηγοῦ τοῦ σώματος τῆς χωροφυλακῆς ἐν τῷ διαμερίσματι Δράμας.

«Αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐγκληματικῆς ταύτης ἀποπείρας, κατὰ λεπτομερείας παρεχομένας ἐν ἀλληλογραφίᾳ ἐκ Σόφιας, ἔχουσιν ὡς ἑξῆς·

«Περὶ τοὺς δέκα κομῖται, ἀποτελέσαντες μέλη τῆς συμμορίας Δάεφ, τῆς ἀποπειραθείσης τὴν σύλληψιν τοῦ Ἔλλιοτ, ἀφίκοντο ἐσχάτως εἰς Σόφιαν, ὑπεβλήθησαν δὲ εἰς λεπτομερῆ ἀνάκρισιν ἐντῇ Διευθύνσει τῆς ἀστυνομίας, παρισταμένου κατὰ ταύτην καὶ ἑνὸς ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν καθ' ἣν οἱ κομῖται προέβησαν εἰς τὰς ἀκολούθους δηλώσεις.

«Ὁ βοϊβόδας Δάεφ, ὅστις διῴκει συμμορίαν ἀπαρτιζομένην ἐξ 60—70 μελῶν, μαθὼν ὅτι ὁ συνταγματάρχης Ἔλλιοτ διηυθύνθη πρὸς τὸ χωρίον Γκιουρεδζίκ—ὅπερ ἐπεσκέπτετο συχνάκις—ἀπέστειλε δέκα ἄνδρας πρὸς σύλληψιν αὐτοῦ. Ὑπετίθετο ὅτι ἡ σύλληψις θὰ κατωρθοῦτο εὐχερῶς, **λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς μεγάλης ἐμπιστοσύνης τῶν Ἄγγλων πρὸς τοὺς Βουλγάρους καὶ τῶν συμπαθειῶν ὧν οἱ κομῖται ἀπολαύουσι παρ' ἐκείνοις.**

« Πλησίον τῆς οἰκίας ὅπου ὁ κ. Ἔλλιοτ ἐφιλοξενεῖτο ὑπάρχει κρήνη, παρ' ἣν ἠρέσκετο οὗτος νὰ διατρίβῃ κατὰ τὰς πρωΐας καὶ τὰς ἑσπέρας. Ἐκεῖ λοιπόν, κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ Δάεφ, οἱ κομῖται ἐνεδρεύοντες, παρετήρησαν τὴν πρωΐαν τὸν συνταγματάρχην κατευθυνόμενον πρὸς τὴν κρήνην, ἄνευ συνοδείας, κατὰ τὴν συνήθειάν του. Αἴφνης, οἱ δέκα κομῖται, περικυκλώσαντες αὐτόν, διέταξαν νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, καὶ, ἐπὶ τῇ ἀρνήσει του, συνέλαβον αὐτόν. Ὁ κ. Ἔλλιοτ ἐκάλεσεν εἰς βοήθειαν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ οἱ κομῖται ἔλαβον ἀμυντικὴν στάσιν. Ἐπηκολούθησε συμπλοκή· ὁ συνταγματάρχης, ἐπωφελούμενος τῆς συγχύσεώς των, ἐφόνευσε τρεῖς τῶν κομιτῶν διὰ τοῦ πολυκρότου του, ἐνῷ οὗτοι ἐτραυμάτισαν αὐτὸν κατὰ τὸν πόδα. Τέλος οἱ κομῖται κατόρθωσαν νὰ καταφύγωσιν εἰς τὸ δάσος καὶ οὕτως ὁ Ἔλλιοτ ἐσώθη.

«Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Δάεφ δηλοῦσιν ὅτι ἐπανῆλθον εἰς Βουλγαρίαν, διότι ἡ ἀσύνετος αὕτη πρᾶξις τοῦ Δάεφ ἐφείλκυσεν ἐπ' αὐτοὺς σύντονον τὴν καταδίωξιν τῶν Ἀρχῶν καὶ οὐδαμοῦ εὗρισκον ἄσυλον ἀσφαλές. **Πρὸς τούτοις δὲν ἐννοοῦσι—λέγουσι—νὰ ὑπακούωσιν, εἰς τὸ μέλλον, εἰς τὸν Δάεφ, ὅστις κυρίως, ἀσχολεῖται εἰς τὴν πλήρωσιν τοῦ βαλαντίου του, δίκην κοινοῦ ληστοῦ τῶν ὀρέων»** . . . . . .

«Καὶ ὅμως, οἱ κακοῦργοι οὗτοι ἀφέθησαν ἐλεύθεροι ἀνὰ τὴν Βουλγαρίαν, παρασκευαζόμενοι, πάντως, εἰς νέαν κάθοδον πρὸς τὰς μακεδονικὰς χώρας. Ἐνῷ τὸ ἔκτακτον δικαστήριον τῆς Θεσσαλονίκης, δικάσαν ἑπτὰ Βουλγάρους τῆς Γκιουρετζίκ ἐνεχομένους εἰς τὴν κατὰ τοῦ κ. Ἔλλιοτ ἀπόπειραν, ἐπὶ παρουσίᾳ τούτου, τῶν προξένων Ἀγγλίας, Αὐστρουγγαρίας, Ρωσσίας καὶ ἄλλων ἀκροατῶν, κατεδίκασε δύο μὲν ἐξ αὐτῶν (ἐν οἷς καὶ τὸν μικτάρην) εἰς δωδεκαετῆ δεσμά, τρεῖς εἰς ἑπταετῆ καὶ τοὺς λοιποὺς εἰς τριετῆ καὶ διετῆ.

Ὁ κ. Ἔλλιοτ, ἐν τῇ καταθέσει αὐτοῦ ὡς μάρτυρος, ἐδήλωσεν ὅτι οἱ κομῖται ἦσαν ἐφωδιασμένοι δι' ὅπλων. Μάνλιχερ καὶ βομβῶν, **ἔφερον δὲ πάντες ὁμοιόμορφον τεφρόχρουν στολήν.**

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἔκθεσις μητροπολίτου Ἡρακλείας.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Εὐγνωμόνως δεξάμενος τὴν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 13 Ἰουλίου 1907 σεβαστὴν πατριαρχικὴν ἐπιστολὴν περὶ ἀνακλήσεως ἐκ τῆς περιοδείας τοῦ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ μου ἐν Ἀδριανουπόλει Βουλγάρου πράκτορος, πληροφορῶ ὅτι πρὸ ἡμερῶν ἡ Α. Ε. ὁ μουτεσαρίφης ἡμῶν, μετὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐζήτησέ μοι πληροφοροφορίας συμπληρωματικὰς καὶ ἐπεξηγητικὰς τῆς πρὸς τὴν Ὑμ. Θ. Παναγιότητα ἐκθέσεώς μου ἀπὸ 8 Ἰουνίου ἧς καὶ ἀκριβὲς ἀντίγραφον τουρκικὸν παρουσίασέ μοι. Παρέσχον αὐτῷ τὰς ζητουμένας πληροφορίας καὶ ἔκτοτε, ἐν εὐκαιρίᾳ καταλλήλῳ, φαίνεται ὅτι θέλει ν' ἀκούῃ τὴν γνώμην μου περὶ τῶν πέριξ βουλγαρικῶν χωρίων καὶ ἰδίᾳ τοῦ Γενῆ Τσιφλικίου τῆς ἐπαρχίας μου. Δυστυχῶς αἱ ἐνέργειαι τοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου καὶ τῆς περιοδείας τοῦ εἰρημένου Βουλγάρου Πράκτορος ἤρξαντο νὰ φαίνωνται, καθ' ὅσον περὶ τὴν 20 Ἰουλίου, ἐξ ἄγνωστοι, μὲ ἐνδύματα ἀπὸ σαγιάκι τῆς Σόφιας, εἰσῆλασαν περὶ τὴν ἡμίσειαν τῆς νυκτὸς εἰς Ἀλμαλῆ, χωρίον ἔχον ὑπὲρ τὰ 200 στέφανα καὶ ὑπαγόμενον εἰς τὸν Καζᾶν καὶ τμῆμα Μαλγάρων καὶ καταγινόμενον εἰς τὴν κτηνοτροφίαν καὶ γεωργίαν, διηυθύνθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ προκρίτου Ἀρχοντῆ, ὅστις εὑρίσκετο κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸ καφενεῖον καὶ ἐλήστευσαν τὴν οἰκίαν του, παραλαβόντες τὰ πολυτιμότερα πράγματα, ἐνώπιον τῆς μόνης ἐν τῇ οἰκίᾳ μητρός του. Ἐπηκολούθησε σομπλοκὴ μεταξὺ τῶν κατοίκων καὶ τῶν ἐπιδρομέων, ἀλλ' οἱ τελευταῖοι, πάνοπλοι ὄντες διὰ τυφεκίων τελευταίου συστήματος, ἐπλήγωσάν τινας καὶ ἀπῆλθον ἀνενόχλητοι. Ἐκεῖθεν μετὰ τρεῖς ἡμέρας μετέβησαν εἰς Γραμπούνα, ἓν τῶν μεγαλειτέρων χωρίων τοῦ τμήματος Κεσσάνης, ἐπίσης κατὰ τὴν ἡμίσειαν τῆς νυκτός, καὶ ἐλήστευταν, βασανίσαντες πρότερον ἀρκετά, τῶν ἐκ τῶν προκρίτων Μπαλῆν ὀνομαζόμενον καὶ ἀπῆλθον ἀνενόχλητοι. Σήμερον περιφέρονται εἰς τὰ διάφορα πέριξ (μεταξὺ Μαλγάρων καὶ Κεσσάνης) χωρία, ἁρπάζοντες καὶ ὁλονὲν αὐξανόμενοι ἐκ τῶν κακοποιῶν ὁμοίων των, οἱ ὁποῖοι δὲν λείπουσιν ἐκ τῶν χωρίων. **Οἱ συναθροισθέντες κάλυκες τῶν φυσιγγίων φέρουσι τὰ γράμματα τῶν ὅπλων τοῦ βουλγαρικοῦ στρατοῦ.** Οἱ λησταὶ ὁμιλοῦσι τὴν βουλγαρικήν, τουρκικὴν καὶ ἑλληνικήν, διότι εἶνε φυγάδες εἰς Βουλγαρίαν τῶν χωρίων ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι, ἐκεῖθεν ἀποσταλέντες, εὐκόλως περισυνέλεξαν ἐντεῦθεν τοὺς ὁμοίους των, καὶ ἰδοὺ πῶς. Πρό ἐτῶν τινων, ὁ πρώην Μουφτὴς Μαλγάρων, προσεκάλεσε Σταῦρόν τινα Μαλγαρηνὸν νέον νὰ θερίσῃ τὸ χωράφιόν του, νὰ βόσκῃ δὲ συγχρόνως καὶ τὸν ἵππον του. Ἐπειδὴ ὁ νέος δὲν ἤθελε νὰ ἐπιτηρῇ καὶ τὸ ζῶον διὰ νὰ μὴ ἀπασχολεῖται ἐκ τοῦ θέρους, ὁ Μουφτὴς ἀπέπεμψε αὐτόν.

Ὁ Σταῦρος ὀργισθείς, ἵνα ἐκδικηθῇ τὸν Μουφτὴν καὶ ἐπειδὴ καὶ ὁ ἵππος ἦτο ἀξίας, μετὰ τοῦ ἵππου ἔγινεν ἄφαντος καὶ κατέφυγεν εἰς Βουλγαρίαν, ὁπόθεν καὶ ἄλλοτε πάνοπλος ἐθεάθη εἰς τὰ μέρη ταῦτα καὶ ἀπεσύρθη. Ἤδη εἰκάζεται ὅτι ὁ Σταῦρος εἶνε ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συμμορίας ταύτης, διότι γνωρίζει ὅλα τὰ κρυσφύγετα καὶ πανταχοῦ εὑρίσκει προστασίαν.

Καὶ ἕτερον. Ὁ ἐκ Γραμπούνης Μπαλῆς ἀνεγνώρισε μεταξὺ τῶν λῃστῶν καὶ τὸν πρὸ ἐτῶν ποιμένα του, ἐκ τοῦ μεγάλου χωρίου, **Βουλγάρικου** καλουμένου τοῦ παρὰ τὴν Κεσσάνην κειμένου. Ὅτι δὲ τὸ Κομιτᾶτον ἐνεργεῖ ἤδη ἐν Θράκῃ, ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὰς ἀπαγωγὰς καὶ λῃστείας τοῦ Κωστάκη Ζημητρίτου καὶ γαμβροῦ τοῦ Κωνσταντῆ, ἀπὸ Σοφίδες τῆς Βιζύης, καὶ τόσον ἄλλων κακουργημάτων, τὰ ὁποῖα, λέγεται, ὅτι συμβαίνουσιν ἀπὸ Λουλὲ-Μπουργὰζ μέχρι Βιζύης καὶ Μηδείας.

Τὴν ἀδημονίαν τῶν χριστιανῶν φιλησύχων ὑπηκόων τῆς Α. Α. Μ. τοῦ λοφιλοῦς ἡμῶν Ἄνακτος κατανοεῖ ἡ Ὑμ. Θ. Παναγιότης, ἐὰν λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν γενικὴν τοῦ Βιλαετίου ἡμῶν ἀπορίαν καὶ ἔλλειψιν τῶν ζώων, τὰ ὁποῖα παρὰ τιμὴν ἀναγκάζονται νὰ ἐκποιῶσιν οἱ γεωργοί, ἵνα μὴ ψοφήσωσιν ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν. Ἐὰν ἡ πανθομολογουμένη εὐσπλαγχνία τοῦ φιλολάου ἡμῶν Ἄνακτος, δὲν ἐγίνετο γνωστὴ ἀπὸ τοῦδε, διὰ παροχῆς σπόρου καὶ τροφῆς σίτου, οἱ πτωχοί, βιαζόμενοι ὑπὸ τῆς πείνης, θὰ ἐγίνοντο λῃσταί.

Οἱ κάτοικοι τῶν τμημάτων Μαλγάρων καὶ Κεσσάνης, ἔντρομοι παρεκάλεσάν με νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν τῶν Ἀρχῶν εἰς καταδίωξιν τῶν συμμοριῶν τούτων, ἢ εἰς διανομὴν ὅπλων πρὸς αὐτούς, ἵνα ἀμύνωνται, ἄλλως θὰ εὑρεθῶσιν εἰς τὴν ἀνάγκην, **μόνοι νὰ ὁπλισθῶσι,** πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῶν, λαμβάνοντες τὸ παράδειγμα ἐν τῶν ἐν Μακεδονίᾳ συμβαινόντων. Ἡ διοίκησις Ραιδεστοῦ, ἐκ συνεννοήσεως μετὰ τῆς ἐν Κεσσάνῃ ἐξαπέστειλε χωροφύλακας, ἀλλὰ μέχρι σήμερον εἰς οὐδὲν προέβησαν οὗτοι. Οἱ ἐκ Ραιδεστοῦ ἀποσταλέντες τρεῖς ζαπτιέδες μετὰ τοῦ ἑκατοντάρχου, ἐκ τοῦ φόβου ἐνεκλείσθησαν ἐν Μαλγάροις, χθὲ

δὲ ὁ Μουτεσαρίφης ἡμῶν ἀπήντησέ μοι, μετὰ τὸ μετζλήσιον, ἐρωτήσαντι τί ἔπραξεν, ὅτι ἔφθασαν ἐπὶ τόπου οἱ Κιρσερδάριδες, οἱ ὁποῖοι εὔχομαι νὰ ἐκτελέσωσι τὸ καθῆκόν των· ἄλλως, φοβοῦμαι, Παναγιώτατε Δέσποτα, μήπως πραγματοποιήσωσιν οἱ χωρικοὶ τὴν ἀνωτέρω δήλωσίν των, ὅτι θ' ἀναγκασθῶσιν, ἵνα ὑπερασπίσωσι τὴν ζωήν, τὴν τιμὴν καὶ τὴν περιουσίαν αὐτῶν.

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

Ἐν Ραιδεστῷ, τῇ 14 Αὐγούστου 1907.

† Ὁ Ἡρακλείας ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ἔκθεσις Μητροπολίτου Πελαγωνείας.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Ἔγραψα τῇ 26 παρελθόντος Ἰουλίου ὅτι οἱ Βούλγαροι σχισματικοὶ ἀπέκτειναν ἐννέα ὀρθοδόξους κατὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ Ἰουλίου ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Πελαγωνείας.

Καθὰ δὲ γράφει μοι ὁ ἐν Μοναστηρίῳ Ἐπίτροπός μου, διὰ τῶν ἐννέα φόνων δὲν ἐκορέσθησαν· ἐποφελη-θέντες δὲ, ἴσως, ἐκ τῆς ἀνὰ τὸν νομὸν περιοδείας τοῦ ἐξοχ. Νομάρχου, ἀνεστάτωσαν τὸν τόπον.

Τῇ 24 Ἰουλίου, περὶ τὴν 12 ὥραν τουρκιστί, τρεῖς τοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου παρεμόνευσαν τὸν ἐν Ἀτπαζαρίῳ πανδοχέα Χρῆστον Ναΐδον, τὸν ἐκ Μακόβου, καὶ πυροβολήσαντες αὐτὸν πεντάκις, ἐξερχόμενον τοῦ πανδοχείου, ἐπλήγωσαν εἰς τὸ στῆθος. Ὁ πληγωθείς, ἐτῶν ὡσεὶ 30, οἰκογενειάρχης, νοσηλεύεται ἐν τῷ ἡμετέρῳ κοινοτικῷ Νοσοκομείῳ καὶ ἀνεγνώρισε τὸν ἕνα ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας συλληφθέντων δύο ὡς δραστῶν τοῦ κακουργήματος.

Τῇ ἐπαύριον, ἐγένοντο δύο ἀπόπειραι φόνων κατὰ βουλγαριζόντων, πάντες δὲ πιστεύουσιν ὅτι τὸ Κομιτάτον ἤρξατο, αὖθις, νὰ φονεύῃ τοὺς ἀπειθεῖς εἰς τὰ κελεύσματα αὐτοῦ Βουλγάρους. Πρῶτον καταδικάζουσιν εἰς θάνατον, Παναγιώτατε Δέσποτα, τὸν δεῖνα ἢ δεῖνα Ὀρθόδοξον, εἶτα δὲ διὰ κλήρου ὁρίζουσι τὸν δήμιον καὶ τάσσουσιν αὐτῷ ἀνάλογον προθεσμίαν πρὸς ἐκτέλεσιν· ἂν δὲ μὴ θανατώσῃ ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας τὸν Ὀρθόδοξον ἢ τὸν ὡς προδότην λογιζόμενον Βούλγαρον, φονεύεται ἀμειλίκτως τῇ ἐπαύριον ὑπὸ ἄλλων τοῦ Κομιτάτου μελῶν καὶ οὕτω καθεξῆς.

Τῇ 26 Ἰουλίου, περὶ τὴν 7 ὥραν τουρκιστί, δύο τοῦ Κομιτάτου μέλη, καταλαβόντα κοιμώμενον ἐν τῷ καταστήματί του τὸν νηματοπώλην καὶ ἔγκριτον ὁμογενῆ Θωμᾶν Τζίμαν, ἐπυροβόλησαν κατ' αὐτοῦ πεντάκις. Ἀλλ' οὗτος, μὴ πληγωθεὶς εὐτυχῶς, ἐξῆλθε τοῦ καταστήματος αὐτοῦ καὶ, καταδιώξας, ἐπυροβόλησε κατ' αὐτῶν καὶ τὸν μὲν ἕνα ἐφόνευσε, τὸν δὲ ἕτερον, πληγωμένον συλλαβών, παρέδωκε τῇ σπευσάσῃ ἐπὶ τόπου Ἀστυνομίᾳ.

Τῇ 29 ἰδίου, ἐγένετο καὶ τρίτη κατὰ βουλγαριζόντος ἀπόπειρα φόνου, ἀλλ' οὐδεὶς συνελήφθη ὑπὸ τῆς Ἀρχῆς.

Περὶ δὲ τοῦ ἐν Φλωρίνῃ δράματος, γράφουσί μοι ὅτι τῇ 28 Ἰουλίου, πρωΐᾳ Σαββάτου, ὁ Βούλγαρος σχισματικὸς ἱερεὺς Ἠλίας ἐφονεύθη ἐν μέσῃ ὁδῷ ὑπὸ ἀγνώστου προσώπου, καὶ ὅτι ὁ ρωμουνίζων Ἀστυνόμος Κωνσταντῖνος ὑπέδειξεν ὡς δράστην τὸν Γραμματέα τῆς Μητροπόλεως Ἀριστείδην, εὖ ἠγμένον νέον, 22 περίπου ἐτῶν, ὃς δειλιάσας ἐκρύβη που· συναισθανθεὶς ὅμως ὅτι ἐζημιοῦτο ἐκ τῆς ἀποκρύψεως, ἐξῆλθε καὶ, μεταβάς, παρεδόθη ἑκὼν τῷ Ἀστυνόμῳ, φανατικῷ Ρωμούνῳ, ὅστις, ὡς λέγεται, πρὸ πάσης ἀνακρίσεως ἐφόνευσεν αὐτόν. Ὁ κόσμος ἐναγωνίως ἀναμένει παρὰ τῆς Σεβ. Κυβερνήσεως ἵνα ἐξακριβώσῃ τὰ γεγονότα καὶ ἀποδῷ τὸ δίκαιον ὅπου ἀνήκει. Ὁ οὕτωσὶ φονευθεὶς Ἀριστείδης ἐκηδεύθη ὑφ' ὅλης τῆς ἐν Φλωρίνῃ ὁμογενείας ἐν βαθυτάτῃ συγκινήσει.

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

Ἐν Φαναρίῳ, τῇ 8 Αὐγούστου 1907.

† Ὁ Πελαγωνείας ΙΩΑΚΕΙΜ

Ἔκθεσις Μητροπολίτου Βερροίας

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Ἰδοὺ τὰ τῶν ἰσχυρῶν προστατῶν τῆς δρακὸς τῶν ρωμουνιζόντων γενναῖα ἀνδραγαθήματα! Οἱ γεννάδαι, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν πρὸς πάντα τὰ ἐπίσημα πρόσωπα ἐγγράφων κατ' ἐμοῦ, ὡς φίλου δῆθεν τῶν Ἑλλήνων ἀνταρτῶν, καταγγελιῶν, ὧν ἕνεκα ἐπέτυχον τοῦ ἐξευτελισμοῦ τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεώς μου καὶ τοῦ ἐμοῦ περιορισμοῦ ἐντὸς τῶν στενῶν ὁρίων τῆς πόλεως Βερροίας, παρὰ τὰ κεκανονισμένα καὶ νενομισμένα, κατέληξαν εἰς τὴν γενικὴν ἀγρίαν σφαγὴν παντὸς ἀνθισταμένου εἰς τὴν φαντασιοπληξίαν αὐτῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπαρχίᾳ θυμάτων Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνοβλάχων ἀπὸ 1 Αὐγούστου, ἄχρι σήμερον, ἀνέρχεται εἰς 26, ὡς δείκνυσιν ὁ ἐσώκλειστος ὀνοματικὸς κατάλογος. Ἡ ἐπὶ τοῖς κακουργήμασι τούτοις καύχησις καὶ ἀλαζονεία ἀφίεται ἀμέριστος εἰς τοὺς πρωτουργούς. Γεννᾶται ὅμως τὸ ζήτημα· τίς προὐκάλεσε τὰ κακουργήματα ταῦτα; Ὁ ρωμουνίζων ἄρα γε Μητροπολίτης

ὁ ὡς μὴ ὑπάρχω. ἐνταῦθα; Ἆρα διαπράττονται ἐγκλήματα καὶ μὴ ὑπαρχόντων μητροπολιτῶν. Διατί λοιπὸν παρακωλύονται οἱ Ἕλληνες Μητροπολῖται τῆς ἐνασκήσεως τῶν πολλαπλῶν αὐτῶν καθηκόντων; Οἱ ἐν Ναούσῃ χριστιανοί μου ἀπό τινων μηνῶν ταράττονται ὑπὸ κομματισμῶν, ἡ δὲ σεβαστὴ Κυβέρνησις δὲν μοὶ ἐπιτρέπει τὴν ἐκεῖσε μετάβασιν. Πολιτικῆς ἆρά γε φρονήσεως ἔργον εἶνε τοῦτο; ἢ μήπως ποιμαντορικῆς προνοίας ἴδιον τυγχάνει ν' ἀφίωνται ἐλεύθεροι οἱ κοινοτικοὶ κομματισμοὶ καὶ τὰ ἄγρια πάθη; «Εἶπον καὶ ἐλάλησα, ἁμαρτίαν οὐκ ἔχω».

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

Ἐν Βερροίᾳ τῇ 21 Σεπτεμβρίου 1907.

† ὁ Βερροίας καὶ Ναούσης ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Κατάλογος τῶν ὑπὸ τῆς συμμορίας τῶν ρωμουνιζόντων κατὰ μῆνα Αὔγουστον τοῦ 1907 δολοφονηθέντων Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνοβλάχων ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βερροίας.

Ἐκ Κοζάνης

1) Γεώργιος Τζίκας
2) Ζήσης Ν. Παγούνη
3) Κων)τῖνος Ζήση Παγούνη

Ἐκ Βερροίας

4)	Ζήσης Δημ. Ἀδαμῖκος	ἐτῶν	24	ἔγγαμος
5)	Δημήτριος Στ. Χουλέβας	»	19	ἄγαμος
6)	Ἰωάννης Μπούφας	»	38	ἔγγαμος
7)	Πίτας Μιχαὴλ	»	65	»
8)	Νικόλαος Γόλιου	»	45	»
9)	Στέργιος Νικ. Φουλκιώτης	»	35	»
10)	Τούσας Νικ. Φουλκιώτης	»	32	»
11)	Δημήτριος Γρέκας	»	30	»
12)	Κων)τῖνος Μπαμπᾶ	»	28	»
13)	Μποῦσος Λέγκας	»	60	»
14)	Μποῦσος Μπίτσου	»	45	»
15)	Κωνσταντῖνος Χλάχας	»	46	»
16)	Μποῦρτσος	»	48	»
17)	Ἰωάννης Βάννης	»	42	»
18)	Χρῆστος Μπαντῆ	»	45	»

Ἐκ Ναούσης

19)	Δημήτριος Βουκόλος	»	35	»
20)	Χαράλαμπος Βουκόλος	»	22	ἄγαμος
21)	Ἰωάννης Τσόλακας	»	35	ἔγγαμος
22)	Θεοφάνης Κοκάλης	»		»
23)	Κων)τῖνος Βλάχος	»	40	ἄγαμος
24)	Δημήτριος Λούσης	»	16	»
25)	Γεώργιος Δρυστελιάρης	»	40	»
26)	Γεώργ. Α. Χαραυγῆς (βαρέως ἐτραυματίσθη)	»		

Ἔκθεσις ἀρχιερατ. ἐπιτρόπου Στρωμνίτζης

Παναγιώτατε,

Κατόπιν τῆς ἀπὸ 4 ἱσταμένου μηνὸς ἐπιστολῆς μου πρὸς τὸν κυριάρχην ἅγιον Στρωμνίτσης ἀπουσιάζοντα νῦν, ὡς πατριαρχικὸς ἔξαρχος, εἰς Ἀμάσειαν, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω εὐσεβάστως τῇ Ὑμ. Θ. Π. ὅτι ἐν δυσὶν ἀλλεπαλλήλαις συνεδριάσεσιν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν μου, τῶν σωματείων τῆς πόλεως, παρόντων καὶ πολλῶν ἄλλων ἐγκρίτων πολιτῶν καὶ τῶν δέκα μιχτάριδων, καθ' ἃς διάφοροι γνῶμαι καὶ σκέψεις ἀντηλλάγησαν, ἐλήφθη ἀπόφασις ὅπως τὴν ἔκρυθμον κατάστασιν τῆς ἐπαρχίας, ὀφειλομένην εἰς τὴν ἀνεπάρκειαν τοῦ ὑπάρχοντος αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ πρὸς καταδίωξιν καὶ ἐξόντωσιν τῶν ὑπὸ διαφόρους μορφὰς ἐμφανιζομένων καὶ ἐν διαφόροις δημοσίοις ὁδοῖς ἐνέδρας κατὰ τῶν διαβαινόντων ἡμετέρων ὀρθοδόξων σταινουσῶν λησταντartικῶν βουλγαρικῶν συμμοριῶν, ἐκθέσῃ ἡ ὀρθόδοξος ἑλληνικὴ κοινότης Στρωμνίτσης δι' ἀναφορῶν αὐτῆς πρὸς τὰς Α. Ἐξ. τὸν Χιλμῆ πασᾶν καὶ τὸν βαλῆν Θεσσαλονίκης.

Τὰς ἀναφορὰς ταύτας, ὧν ἀντίγραφον ἀκριβὲς ὑποβάλλω εὐσεβάστως συνημμένως, ὧδε, πρὸς γνῶσιν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ὑπογεγραμμένας καὶ ἐσφραγισμένας ὑπὸ τῶν ἀξιοτίμων δημογερόντων, ἐφοροεπιτρόπων, μιχτάριδων καὶ προκρίτων πολιτῶν, προσηκόντως δὲ κεκυρωμένας ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Στρωμνίτζης, ταχυδρομικῶς καὶ ἐπὶ συστάσει τοῖς ἁρμοδίοις ἀπέστειλα εἰς Βιτώλια καὶ Θεσσαλονίκην τῇ 7ῃ Αὐγούστου ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 257.

Ἐν Στρωμνίτσῃ τῇ 9 Αὐγούστου 1907.

Ὁ τοῦ ἁγίου Στρωμνίτσης ἀρχιερατ. ἐπίτροπος

Ἀρχιμ. **Μελέτιος Κοτρόζος**

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἀναφορῶν τῆς Ὀρθοδόξου ἑλληνικῆς κοινότητος Στρωμνίτζης πρὸς τὰς Αὐτῶν Ἐξοχότητας τὸν Χιλμῆν πασᾶν καὶ τὸν βαλῆν Θεσσαλονίκης.

Περὶ τῆς ἐκρύθμου σημερινῆς καταστάσεως τῆς ἐπαρχίας Στρωμνίτσης.

Ἐξοχώτατε,

Οἱ ὑποφαινόμενοι, ρωμαῖοι κάτοικοι τοῦ καζᾶ Στρωμνίτζης, πιστοὶ ὑπήκοοι τῆς κραταιᾶς βασιλείας καὶ ὑποκείμενοι τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ, προαγόμεθα νὰ ὑποβάλωμεν, ὡς ἔπεται, τὰς ἀγρίας βιαιοπραγίας, τὰς ὁποίας μετὰ μεγάλης δραστηριότητος ἤρχισαν, ἀπὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως μηνός, νὰ μετέρχωνται πάλιν τὰ

βουλγαρικὰ κομιτάτα κατὰ τῶν ρωμαϊκῶν χωρίων, ἅτινα ἐπί τινα καιρὸν ὑπὸ τὴν κραταιὰν αἰγῖδα τῆς βασιλείας εἶχον ἀνακουφισθῇ.

»Τῇ 16 Ἰουνίου ἐ. ἔ. οἱ κάτοικοι τοῦ ὡριαίου ἀπὸ τῆς Στρωμνίτσης ἀπέχοντος βουλγαρικοῦ χωρίου Βέλιος, ἀπήγαγον ἀπὸ τῆς μάνδρας τοὺς παῖδας τριῶν ἐκ τῶν εὐυποληπτοτέρων κατοίκων. Οἱ παῖδες μέχρι τοῦδε εἶναι ἄφαντοι, ἡ δὲ χωροφυλακὴ καὶ αἱ δικαστικαὶ ἀρχαὶ οὐδὲν ἔπραξαν πρὸς σύλληψιν τῶν δραστῶν, οὐδ' ἐπελήφθησαν ἐξετάσεων πρὸς ἀνεύρεσιν ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ τῶν ἠθικῶν δραστῶν.

»Τῇ 22 τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἀπήγαγον εἰς τὰ ὄρη τὸν ἀδελφὸν τοῦ ἐν τῷ χωρίῳ Μπόριοβα μίαν καὶ μόνην ρωμαϊκὴν οἰκογένειαν ἀποτελοῦντος διδασκάλου, οὗτινος πέρυσι κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἐφόνευσαν ἓν τέκνον ἐντὸς τοῦ χωρίου. Καὶ περὶ μὲν τοῦ ἀπαχθέντος, ἄγνωστον ἐὰν ζῇ ἢ ἀπέθανεν, ἡ δὲ ἀστυνομία καὶ αἱ δικαστικαὶ Ἀρχαί, οὔτε πέρυσιν οὔτε ἐφέτος, ἐνήργησαν ἐξέτασίν τινα περὶ τῶν δραστῶν ἢ τῶν συνενόχων.

»Τῇ 23 Ἰουνίου, βουλγαρικὴ συμμορία ἐκ 40 προσώπων, εἰσελθοῦσα τὸ ἑσπέρας, περὶ τὴν ἡμίσειαν ὥραν τῆς νυκτός, εἰς τὸ χωρίον Γάπροβο, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μουχτάρη καὶ ἔλαβε τὸν παῖδα αὐτοῦ· ἐξερχομένη δ' ἐκεῖθεν, συνέλαβε τὸν εἷς τινα γειτονικὸν οἶκον μεταβαίνοντα κοδζᾶ-πασῆν καὶ τὸν ἕτερον αὐτοῦ υἱὸν τὸν πρεσβύτερον, καὶ, ἀφοῦ ἐφόνευσεν αὐτούς, παραλαβοῦσα τὸν παρ' αὐτῷ υἱὸν τοῦ μουχτάρη καὶ τὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου Νικόλαον, ἀπήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὰ ὄρη. Τὴν ἐπιοῦσαν οἱ κάτοικοι, ἐξελθόντες εἰς ἀναζήτησιν τῶν πτωμάτων τῶν συλληφθέντων, εὗρον αὐτοὺς πεφονευμένους ἀγρίως, εἰς ἀπόστασιν ὡριαίαν ἀπὸ τοῦ χωρίου, φέροντας ἄνω τῶν 60 τραυμάτων διὰ μαχαίρας καὶ ἔχοντας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξωρυγμένους. Οὕτω τὸ βουλγαρικὸν κομιτᾶτον ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ μουχτάρη τρεῖς ψυχὰς κατέστρεψεν, ὑπελήφθησαν δὲ μόνον αἱ γυναῖκες, ἐνδεεῖς καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου. Οἱ ὀδηγοὶ τοῦ κακουργήματος τούτου συνελήφθησαν καὶ παρεδόθησαν τῇ δικαιοσύνῃ.

»Τῇ 7 Ἰουλίου τ. ἔ., Βούλγαροι λησταὶ ἐνδεδυμένοι στρατιωτικὴν στολήν, εἰσελθόντες τῇ 12ῃ ὥρᾳ εἰς τὸ χωρίον Ζίμποβα, ἠπάτησαν τὸν μουχτάρην τοῦ χωρίου Μήτα, λόγῳ ὅτι ζητεῖ αὐτὸν ὁ ἑκατόνταρχος τοῦ στρατοῦ ὁ ἐν Γενή-κιοϊ, καὶ οὕτως ἐξαγαγόντες αὐτὸν ἐκ τοῦ οἴκου αὐτοῦ ἀπήγαγον εἰς τὰ ὄρη· ἔκτοτε δὲ ἀγνοεῖται ἡ τύχη αὐτοῦ.

»Τῇ 30 Ἰουλίου, τινὲς τῶν ἐκ τῆς ἀγορᾶς τῆς Στρωμνίτσης εἰς τὰ χωρία αὐτῶν ἐπανακαμπτόντων κατοίκων τῶν χωρίων Κοῦλες καὶ Μακρίοβα, περιπεσόντες εἰς ἔνεδραν στηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου μεταξὺ τῶν βουλγαρικῶν χωρίων Σίλτσοβο καὶ Νοῦκλες, εἰς ἀπόστασιν μιᾶς ὥρας ἀπὸ τῆς Στρωμνίτσης, ἐφόνευσαν τὸν ἐκ τῶν κατοίκων καὶ προύχόντων τοῦ χωρίου Κοῦλες ὀγδοηκοντούτη γέροντα Δονέτσκο καὶ ἐτραυμάτισαν τὸν ἐκ τοῦ χωρίου Μακρίοβα Βασίλειον, ἐπυροβόλησαν δὲ καὶ τριακοντάκις κατὰ τῶν λοιπῶν ὁδοιπόρων, δὲν ἠδυνήθησαν ὅμως νὰ βάλωσιν αὐτούς, διαφυγόντας.

»Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τὸ βουλγαρικὸν κομιτᾶτον διωργάνωσε καὶ εἰς δύο ἄλλα μέρη ἔνεδραν μεταξὺ τῶν χωρίων Τυρνόβου καὶ Σεκερνίκ· εἰς τὰς ἐνέδρας δὲ ταύτας περιέπεσαν οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὸ χωρίον αὐτῶν Ζίμποβα ἐπιστρέφοντες, ἐξ ὧν ὁ μὲν Κώστας (Κωστὴρ) ἐτραυματίσθη, οἱ δὲ συνοδοιπόροι φυγῇ ἐσώθησαν. Ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι ὅλοι οἱ Βούλγαροι χωρικοὶ οἱ παρευρεθέντες τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Στρωμνίτσης, ἐνῷ τὰς ἄλλας Κυριακὰς ἐπιστρέφουσιν εἰς τὰ χωρία αὐτῶν διὰ τῆς ὁδοῦ Σεπίλτσοβο, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀφέντες τὴν ὁδὸν ἐκείνην, ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἴδια δι' ἄλλης ὁδοῦ· ἐνῷ δὲ οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου Ζίμποβα ἐπανήρχοντο εἰς τὸ χωρίον αὐτῶν συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν Βουλγάρων κατοίκων τοῦ χωρίου Γενῆ-κιοϊ, ὅτε ἐπλησίασαν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐνέδρας, οἱ Βούλγαροι τοῦ Γενῆ-κιοϊ, μαστίσαντες τοὺς ἵππους αὐτῶν, ἐξηκολούθησαν ἐν τάχει τὸν δρόμον ᾄδοντες βουλγαρικὰ ἄσματα καὶ ἀφέντες τοὺς κατοίκους Ζίμποβα· οὕτω δὲ εἰς τὴν ἔνεδραν ἔπεσαν μόνον οὗτοι. Ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν δύο τούτων γεγονότων, τῆς ἐνέδρας τῆς στηθείσης ὑπὸ τοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου ἦσαν ἐνήμεροι ὅλοι οἱ χωρικοὶ Βούλγαροι, ἐνῷ δὲ τὰ λαβόντα χώραν κατηγγέλθησαν τῇ Ἀρχῇ, ἡ χωροφυλακὴ καὶ ἡ δικαστικὴ Ἀρχὴ ἠρκέσθη μόνον νὰ μεταβῇ ἐπὶ τόπου καὶ νὰ παρατηρήσῃ τοὺς φονευθέντας καὶ τραυματισθέντας, χωρὶς οὐδεμίαν νὰ διενεργήσῃ ἐξέτασιν μέχρι τῆς σήμερον εἴτε περὶ τῶν δραστῶν εἴτε περὶ τῶν ἠθικῶν αὐτουργῶν.

» Τὸ βουλγαρικὸν κομιτᾶτον, μὴ ἀρκεσθὲν εἰς τὰς θηριωδίας ταύτας τὰς ὁποίας ἐντὸς ἑνὸς ἤδη καὶ ἡμίσεως μηνὸς διέπραξεν ἐντὸς τοῦ Καζᾶ, ἀπηγόρευσε τοῖς χωρικοῖς, ἐπὶ ἀπειλῇ φόνου, ἀπὸ τοῦ νὰ συναλλάττωνται μετὰ τῶν ρωμαϊκῶν καταστημάτων, ὅπως περιορίσῃ οὕτω τὸ ἐμπόριον τῶν ρωμαίων ἐμπόρων. Ἡ κατάστασις αὕτη ἐξακολουθεῖ ἀπὸ δύο τριῶν ἤδη ἡμερῶν ἀγορᾶς, ἐννοεῖται δὲ ὅτι, ἕνεκα τούτου, θὰ πεινάσωσι πολλαὶ οἰκογένειαι τῶν ρωμαίων. Ἐκτὸς τούτου καὶ πολλοί, τῶν ὁποίων ἡ τιμιότης καὶ ἡ πίστις εἶναι γνωσταὶ τῇ Ἀρχῇ, προσωποκρατήθησαν διὰ

τῆς βουλγαρικῆς διαβολῆς δι' αἰτίαν ἀνύπαρκτον. Ἡ δικαστικὴ Ἀρχή, καίτοι γινώσκουσα τὸ πρᾶγμα, δὲν θέλει νὰ λάβῃ αὐτὸ ὑπ' ὄψει, ἐὰν δὲ διαρκέσῃ ἡ κατάστασις αὕτη, ἐκ τῶν πιστῶν τῇ καταιᾷ βασιλείᾳ κατοίκων τῆς Στρωμνίτσης, ἄλλοι μὲν φονευόμενοι ὑπὸ τῶν ληστῶν, ἄλλοι δὲ φυλακιζόμενοι διὰ συκοφαντιῶν, ἄλλοι δὲ περιοριζόμενοι ὡς εἴρηται ἐμπορικῶς θὰ καταστραφῶσι.

»Διὰ ταῦτα ἱκετεύομεν, ἐν ὀνόματι τῆς ὑψηλῆς δικαιοσύνης τοῦ Ἄνακτος, νὰ ἀποσταλῇ ὑπάλληλος, ὅπως ἐξετάσῃ ἐὰν ταῦτά εἰσιν ἢ οὐ ληθῆ καὶ ἀναλόγως ληφθῶσι τὰ προσήκοντα μέτρα. Διατελοῦμεν

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὴ κοινότης Στρωμνίτσης

(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαὶ καὶ σφραγίδες)

Ἀπόσπασμα ἐκθέσεως κοινοτικῶν Ἀρχῶν Δράμας

Παναγιώτατε δέσποτα ἁγία καὶ Ἱ. Σύνοδος,

. . . . . .

Καθῆκον ἡμῶν θεωροῦμεν νὰ φέρωμεν εἰς γνῶσιν ὑμῶν θλιβερὸν γεγονὸς λαβὸν χώραν, πρὸ δύο ἡμερῶν, ὑπὸ τὰς ἑξῆς συνθήκας.

Ἐν τῷ χωρίῳ Βόλακα, τετράωρον ἀπέχοντι τῆς πόλεως ἡμῶν, Βούλγαροι Κομιτατζῆδες, νύκτωρ ἐπιτηθέντες κατὰ τῶν ὁμογενῶν Πέτρου Μπόζ Κουπτίου υἱοῦ τοῦ προεστῶτος καὶ Ἀντωνίου Ἰωάννου, ἀγρίως ἐφόνευσαν αὐτοὺς ἐν μέσῳ τῶν οἰκείων των, μὴ καμφθέντες ἀπὸ τὰς φωνάς, τὰ δάκρυα καὶ τὰς παρακλήσεις αὐτῶν.

Ἐν Δράμᾳ, 26 Σεπτεμβρίου 1907.

ΔΥΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΠΡΑΞΕΙΣ ἐφελκύσασαι τὴν προσοχὴν ἡμῶν εἰσὶν ἄξιαι πολλῶν ἐπαίνων καὶ δέον νὰ προτεθῶσι τοῖς ἐπιγενομένοις πρὸς μίμησιν. Ἡ εἴδησις περὶ τῆς μιᾶς ἐκ τούτων προέρχεται ἐκ Πισιδείας· ἡ εἴδησις περὶ τῆς ἑτέρας προέρχεται ἐξ Ἰωαννίνων· ἡ μὲν ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀποστολὴν καὶ τὴν πολιτείαν τῶν διδασκάλων, ἡ δὲ ἀνάγεται εἰς τὴν βαθμιαίως καὶ κατ' ὀλίγον βελτίωσιν τῆς τύχης τοῦ ἐνοριακοῦ λεγομένου κλήρου. Ἡ μέριμνα τοῦ μητροπολίτου Πισιδείας ἐξεδηλώθη δι' ἐγκυκλίου περιεχούσης ὀγδοήκοντα καὶ ὀκτὼ ἄρθρα ἐν εἴδει κανονισμοῦ τακτοποιοῦντος μὲν καὶ μεταρρυθμίζοντος τὰς τοῦ διδασκάλου πρὸς τοὺς μαθητὰς σχέσεις ἐπὶ τὸ ἀνθρωπινώτερον, οὕτως εἰπεῖν, την δὲ πολιτείαν τῶν διδασκάλων ζητοῦντος ἵν' ἀνυψώσῃ εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, εἰς ὃ ἀνύψωσαν κρατήσαντες τὸ γόητρον τοῦ διδασκάλου μέχρι τῶν μέσων τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος οἱ ἀείμνηστοι διδάσκαλοι τοῦ Γένους, οἱ τὴν ἡὼ παρασκευάσαντες τῆς πνευματικῆς τῶν ὁμογενῶν ἀναγεννήσεως. Τὸ ποιμενικὸν ἔργον τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Πισιδείας κ. Κωνσταντίνου πρέπει νὰ ὑποστηρίξῃ ἡ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος διδασκαλία καὶ αἱ κατ' ἰδίαν νουθεσίαι τῶν πνευματικῶν αἱ τοσαύτην ἐπίδρασιν ἐξασκοῦσαι ἐπὶ τοῦ εὐσεβοῦς χριστιανοῦ ὅταν γίνωνται καταλλήλως, σύνδρομον ἔχουσαι καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ πνευματικοῦ πατρός.

Ἡ μέριμνα τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Ἰωαννίνων κ. Γερασίμου τεκμηριοῦται διὰ τοῦ περιορισμοῦ τοῦ ὑπερόγκου τῶν ἱερέων τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἀριθμοῦ, ὃν ὁ φιλογενὴς μητροπολίτης ἀρνεῖται νὰ διατηρήσῃ τόσον μέγαν, ὅσος ἦν ἄχρι τοῦδε· παρέστη δ' εὐκαιρία τῆς ἐκδηλώσεως τῆς ὑπὲρ τοῦ κλήρου μερίμνης ταύτης τελευταῖον, ὅτε, θανόντος ἑνὸς τῶν ἑπτὰ ἱερέων τῆς ἐν Ἰωαννίνοις ἐνορίας τοῦ Ἀρχιμανδρείου, ἧς εἰς τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας δύνανται καὶ τέσσαρες μόνοι νὰ ἐπαρκέσωσιν, ἀρνεῖται νὰ χειροτονήσῃ ἕβδομον. Ὁ μητροπολίτης Ἰωαννίνων ἐπιθυμῶν νὰ βελτιώσῃ τὴν ὑλικὴν πρῶτον, εἶτα δὲ καὶ τὴν πνευματικὴν τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου κατάστασιν διὰ χειροτονίας εὐπαιδεύτων κληρικῶν, καθῆκον ἐθεώρησε τὴν κατὰ μικρὸν ἐλάττωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἱερέων, ἵνα ἀποβῇ δυνατὴ ἡ ἄνετος καὶ ἀξιοπρεπὴς διατήρησις τοσούτων ἐφημερίων, ὅσοι ἀπαιτοῦνται δι' ἑκάστην ἐνορίαν καὶ δι' ἕκαστον τῶν χωρίων. Οὕτω δὲ καὶ νῦν διένειμε τὰς ὑπὸ τοῦ θανόντος ὑπηρετουμένας ὀρθοδόξους οἰκογενείας μεταξὺ τῶν τὰς ὀλιγαριθμοτέρας οἰκογενείας ἐχόντων ἐκ τῶν λοιπῶν ἓξ ἱερέων τοῦ Ἀρχιμανδρείου. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀπήρεσεν εἰς τοὺς ἐνορίτας, καὶ οἱ συνεθισθέντες ἀπὸ αἰώνων ἄλλως πως δυσηρεστήθησαν καὶ ἀνηνέχθησαν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα. Καὶ κρατοῦσι μὲν νῦν μεταξὺ αὐτῶν νηφαλιώτεραι σκέψεις, ἀλλ' ἡ ἐπιμονὴ εἰς τὰς ἐπιβλαβεῖς τοῦ παρελθόντος ἕξεις καθίσταται ἐμπόδιον εἰς ἐκπλήρωσιν ἐπιθυμίας καλλίστης τοῦ ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας τοῦ πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ὀρθοδόξου πληρώματος· διότι ζητοῦσι πάντες οἱ ὀρθόδοξοι κλῆρον ἐνοριακὸν ἀνεπτυγμένον, ὑγιοῦς παιδεύσεως

μέτοχον, ὑγιῶς τὴν καρδίαν διαπεπλασμένον. Ἵνα χειροτονηθῶσιν οἱ τὰ προσόντα ταῦτα κεκτημένοι, λαμβανόμενοι κυρίως ἐκ τῆς τάξεως τῶν διδασκάλων, ὁμολογοῦμεν πάντες ὅτι πρέπει νὰ βελτιωθῇ πρότερον ἡ ὑλικὴ κατάστασις τοῦ κλήρου τούτου. Ἀλλ' εἰς τὴν βελτίωσιν ταύτην θέλει συντελέσει βεβαίως ὁ περιορισμὸς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐφημερίων ἐν πόλεσι καὶ χωρίοις εἰς τὸ θεμιτὸν καὶ ἀξιοπρεπὲς ὅριον. Τοῦτο λίαν ὀρθῶς ἔδειξεν ὅτι ἐννοεῖ νὰ πράξῃ ὁ μητροπολίτης Ἰωαννίνων καὶ τὴν μέριμναν αὐτοῦ ταύτην ἔδει πρῶτοι πάντων νὰ ὑποστηρίξωσι καὶ πραγματώσωσιν οἱ εὐσεβεῖς ἰωαννινῖται, ἐν οἷς συναριθμεῖται καὶ ὁ ὑποψήφιος τῶν ἐνοριτῶν Ἀρχιμανδρείου, ὅστις ἀξιοπρεπέστερον θέλει διατηρήσει βεβαίως ἑαυτὸν μένων, ὡς καὶ μέχρι τοῦ νῦν, ἐν τῇ θέσει τοῦ διακόνου.

Γινώσκομεν ὅτι τὴν αὐτὴν τῷ σεβ. μητροπολίτῃ τῶν Ἰωαννίνων μέριμναν καὶ ἕτεροι τῶν τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας ἱεραρχῶν ἐπιδείκνυνται, ὧν ὅταν μάθωμεν λεπτομερῶς τὰς ἐπὶ τούτῳ πράξεις, τὰ ἀνήκοντα θέλομεν γράψει. Ἐμακρηγορήσαμεν δέ πως σήμερον περὶ τῶν ἐν τῇ ἐπιφανεῖ μητροπόλει τῆς Ἠπείρου γενομένων, διότι ὑπῆρξαν—ἴσως ὑπάρχουσι καὶ ἀλλαχοῦ —οἱ τῶν κακῶν τοῦ παρελθόντος συνηθειῶν ἀντεχόμενοι, οἵτινες πρέπει νὰ γινώσκωσιν ὅτι δικαίωμα τῶν πανιερ. ἀρχιερέων ἐστὶν ἡ χειροτονία τῶν ἱερέων καὶ ἡ φροντὶς περὶ βελτιώσεως τῆς ὑλικῆς καὶ ἠθικῆς θέσεως αὐτῶν, εἰς ἣν πρέπει νὰ συνδράμωσιν οἱ ποιμαινόμενοι, διότι καὶ τοσοῦτον ὑπὲρ αὐτῆς κοπτόμεθα πάντες, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου συντελοῦμεν εἰς τὴν ὑλικὴν κακοδαιμονίαν, ἧς ἕνεκα σπανιώτατα κατατάττονται εἰς τὸν ἐνοριακὸν κλῆρον ἱερεῖς, οἵων ἔχουσιν ἀνάγκην αἱ πόλεις καὶ τὰ χωρία, ἀρκούμενα τό γε νῦν εἰς τοὺς σχετικῶς καλλιτέρους.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος.— Τῇ τρίτῃ ἐπανῆλθεν ἐξ Ἀμισοῦ ὁ πρὸ διμηνίας ἀποσταλεὶς πρὸς ἐξέτασιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐν Ἀμασείᾳ καταστάσεως σεβασμ. μητροπολίτης Τιβεριουπόλεως καὶ Στρωμνίτζης κ. Γρηγόριος, ἐπαναλαβὼν τὰ ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ καθήκοντα αὐτοῦ.

Κανονικαὶ ψῆφοι.— Τῇ τρίτῃ ἐγένοντο ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ αἱ ψῆφοι τοῦ ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι ἐπισκόπου Ροδοστόλου βοηθοῦ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως. Ἐκ τῶν τεθέντων ὑποψηφίων πανοσ. ἀρχιμανδριτῶν κκ. Παϊσίου Παπαπαϊσίου καὶ Μελετίου Λουκάκη καὶ τοῦ πανοσ. πρωτοσυγκέλλου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ἐφέσου κ. Ἀλεξάνδρου Δήμογλου, προετιμήθη ὁ τελευταῖος, ὑποδειχθεὶς καὶ ὑπὸ τοῦ κυριάρχου μητροπολίτου, τελειόφοιτος ἀπὸ τοῦ 1902 τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς, εἰδήμων τῆς ἐπισήμου γλώσσης τοῦ κράτους, ὅστις εὐχαριστήσας ἐπὶ Συνόδου ἐποιήσατο τῇ πέμπτῃ ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ τὴν ἐπὶ τῷ μεγάλῳ μηνύματι νενομισμένην εὐχαριστίαν.

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι.—Τῇ πέμπτῃ, μετὰ μεσημβρίαν, ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἡ Α. Β. Ὑψ. ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σαξωνίας πρίγκηψ Μὰξ, ᾧ συνώδευεν ὁ καθολικὸς ἱερεὺς πανοσλγ. κ. Δελαβέκ. Διερμηνέως χρέη κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν ἐξεπλήρου ὁ Α΄ γραμματεὺς τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου διδάκτωρ κ. Π. Δ. Νικολόπουλος. Τὴν ἐπίσκεψιν ἀπέδωκαν τῇ ἐπιούσῃ ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ὁ πανοσλγ. Μ. πρωτοσύγκελλος μετὰ τοῦ κ. Νικολοπούλου.

Μητρόπολις Κασανδρείας. — Ἐγγράφως ἤγγειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν εἰς τὴν θεόθεν αὐτῷ λαχοῦσαν παροικίαν ἄφιξιν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Κασανδρείας κ. Εἰρηναῖος, μετὰ χαρᾶς γενόμενος δεκτὸς ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων ἐπαρχιωτῶν καὶ ἀγγέλλων εὐφροσύνως τὴν περὶ ἀνεγέρσεως οἰκοδομήματος ἑλληνικῆς σχολῆς ἐν Πολυγύρῳ φιλογενῆ τῶν κατοίκων μέριμναν.

Κανονικὴ ἄδεια.—Ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν, τυχὼν τῆς ἀπαιτουμένης συνοδικῆς ἀδείας, καθὼς ἐγκαίρως ἐγράψαμεν, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου κ. Ἱερώνυμος.

Μητρόπολις Νευροκοπίου. — Οἱ ἐν Ξάνθῃ διαμένοντες ὀρθόδοξοι ἐκ Νευροκοπίου δι' ἐπιστολῆς ὑπέβαλον τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῶν ἐπὶ τῇ χειροτονίᾳ τοῦ νέου μητροπολίτου Νευροκοπίου κ. Δαμασκηνοῦ.

Μονὴ Πάτμου.—Διεξαχθεισῶν ἐσχάτως τῶν ἀρχαιρεσιῶν τῆς ἐν Πάτμῳ βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεο-

λόγου, ἀνεδείχθησαν ἡγούμενος μὲν ὁ πανοσ. ἀρχιμ. κ. Νεκτάριος Ἰωαννίδης, ὁ πρὸ τριακονταετίαν χρηματίσας δευτερεύων διάκονος τοῦ πατριάρχου Ἰωακεὶμ Β΄, μέλη δὲ τοῦ ἡγουμενικοῦ συμβουλίου οἱ ὁσιώτατοι πατέρες κκ. Ἰεζικιὴλ Ἰατρόπουλος, Ἀβέρκιος Γκίνης, Θεοδώρητος Πολυχρονιάδης, πρὸ τεσσαρακονταετίας ὑπηρετήσας ὡς διάκονος τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Νικομηδείας, Ἱλαρίων Ψανουδάκης, Εὐθύμιος Σκοπελίδης καὶ Γρηγόριος Φτέρης, καὶ ἐκκλησιάρχης ὁ πανοσ. κ. Θεόκλητος Νικηφοράκης.

Ἐθν. Φιλανθρ Καταστήματα.—Μέλος ἀντιπροσωπεῦον τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον ἐν τῇ ἐφορίᾳ τῶν ἐθνικῶν φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων ὠνομάσθη κατὰ τὴν χθεσινὴν διοικητικὴν τοῦ Συμβουλίου συνεδρίαν ὁ ἀξιότιμος σύμβουλος κ. Π. Τσαούσογλους, ἀντὶ τοῦ παραίτησιν ἀμετακλήτως ὑποβαλόντος ἀξιοτίμου κ. Γ. Κάρταλη.

Ὀρφανοτροφεῖον θηλέων. — Μέλος ἀντιπροσωπεῦον τὸ Συμβούλιον ἐν τῇ ἐφορίᾳ τοῦ ἐν Πρώτῃ ἐθν. Ὀρφανοτροφείου τῶν θηλέων Σινιόσογλου, ἀντὶ τοῦ κ. Στ. Καραθεοδωρῆ, ὠνομάσθη ὁ ἐκ τῶν συμβούλων ἀξιότιμος κ. Παῦλος Ἀλ Καραθεοδωρῆ.

Ἀστικὴ Σχολὴ Μαρασλῆ.— Ἔφοροι τῆς πατριαρχικῆς ἀστικῆς σχολῆς Μαρασλῆ διωρίσθησαν ἐν τῇ χθεσινῇ συνεδρίᾳ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, ἀντὶ τῶν παραιτησαμένων κκ. Γ. Δ. Τσιραγγέλου, (ἰατροῦ) καὶ Ἐμμ. Κ. Ἰσμυρίδου, οἱ κκ. Ρωμῦλος Σπαθάρης καὶ Ἰ. Καραγιαννάκης.

Φιλογενεῖς πράξις.—Ὁ ἐκ Πλατάνου (Τσιναρίου) τῆς ἐπαρχίας Νικομηδείας κ. Ἀπόστολος Στωϊκίδης, καθ' ἃ τῷ κυριάρχῳ μητροπολίτῃ ἐδήλωσεν, ἀνελάβε τὴν δι' ἐτησίας χορηγίας τριάκοντα ὀθωμανικῶν λιρῶν διατήρησιν νηπιοπαρθεναγωγείου ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ, ἐξασφαλίσας εἰς τὸ διηνεκὲς τὴν τοῦ σχολείου τούτου συντήρησιν. Ἡ Ἐκκλησία ἐγγράφως διεβίβασεν εὐχαριστίας καὶ εὐχὰς εἰς τὸν φιλόπατριν χορηγόν.

Μητρόπολις Βοδενῶν. — Ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος ἐν Γένιτζε τῆς ἐπαρχίας Βοδενῶν, ἀντὶ τοῦ ἀνακληθέντος πανοσ. κ. Προκοπίου, διωρίσθη ὁ ἐκ τῶν τελειοφοίτων τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς ὁσιολογ. κ. Βασίλειος Μαγκριώτης.

Περιοδευταί.—Τυχὼν πρὸ καιροῦ τῆς συνοδικῆς ἀδείας, ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Χαριουπόλεως κ. Φιλόθεος, βοηθὸς τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἡρακλείας.

Χοροστασία.— Τῇ κυριακῇ, ἡ Α. Θ. Π. ἐχοροστάτησεν ἐν μέσῳ πολλοῦ ἐκκλησιάσματος ἐν τῷ ἐν Μεσαχώρῳ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Φωκᾶ, ἄγοντι τὴν πανήγυριν αὐτοῦ τῇ προτεραίᾳ, 22 λήγοντος.

Ζάππειον Ἐθν. παρθεναγωγεῖον. — Τῇ δευτέρᾳ ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῶν μαθημάτων τοῦ Ἐθν. Ζαππείου παρθεναγωγείου, μετὰ τὸν νενομισμένον ἁγιασμόν, τελεσθέντα ὑπὸ τοῦ σεβασμ. προέδρου τῆς ἐφορίας αὐτοῦ μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Κωνσταντίου.

Ἐκκλησιαστικὴ μουσική. — Ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τῆς ἐν Ἀθήναις μουσικῆς ἐφημερίδος «Φόρμιγγος» ὁ διευθυντὴς αὐτῆς ἐκδίδει προτεταγμένην τινὰ δήλωσιν «ἀντὶ ἀπαντήσεως» εἰς διατριβὰς ἐλλογίμου συνεργάτου τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας», εἰδήμονος τῆς μουσικῆς, ὃν οὐχὶ ἅπαξ ἀποκαλεῖ «λιβελλογράφον» καὶ «ἐκχύνοντα ἐμπάθειαν καὶ φθόνον» κατά τινος ἐν τῇ «Φόρμιγγι» γράφοντος αὐτεπαίνως, ἀλλ' οὐχὶ εὐγενῶς προκαλέσαντος τὴν διὰ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» ἀναίρεσιν παραδόξων τινῶν διηγήσεων, ἃς ἡμεῖς ἀπεκαλέσαμεν μουσικοὺς ἀφορισμούς. Ἐν τούτοις ὁ διευθυντὴς ἀρχισυντάκτης τῆς «Φόρμιγγος» δείκνυται εὐπαρακλόγιστος, συμμεριζόμενος μὲν τὸν ἥκιστα εὐάγωγον τρόπον, ὃν μετέρχεται κατὰ τὰς δῆθεν ἐπιστημονικὰς αὐτοῦ συζητήσεις ὁ συνεργάτης ἐκείνης, πικρὰς προκαλῶν καὶ τὰς ἀπαντήσεις, καταγινώσκων δὲ τῶν ἄλλων εὐσυνειδησίας ἔλλειψιν, ἐνῷ ἐπὶ παρεμφερούς τινος, μᾶλλον προσωπικῆς, ὑποθέσεως ὁμολογεῖ ὅτι «ἀγνοεῖ τὰ ἰδιαίτερα τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς» κλπ. Καὶ ἐπιτρέπει ἄλλοις ἄρα νὰ φρονῶσιν ὅτι ὡς τὰ περὶ προσώπων οὕτω καὶ τὰ πράγματα γινώσκει καθ' ὅμοιον τρόπον, ὄργανον γινόμενος τῶν τὴν ἱερὰν μουσικὴν «πρωτοτύπως» σωζόντων καὶ τὴν δῆθεν αὐτῆς ἱστορίαν γραφόντων ἐπὶ χρηματισμῷ καὶ φήμῃ κούφῃ, ἧς τὰς εἰς ἀέρα λυομένας πομφόλυγας οἱ ἴδιοι κατασκευάζουσιν, αὐτοὶ δ' οὗτοι καὶ διαδίδουσιν, ἀτυχῶς διὰ τῆς ἀγνοούσης αὐτοὺς «Φόρμιγγος», ἢ τινος κυμβάλου ἀλαλάζοντος.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Α. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Ἀπεβίωσε τῇ τρίτῃ ἐν ἡλικίᾳ ἑξήκοντα δύο ἐτῶν ὁ ἐκ τῶν πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων **Νικόλαος Νικολαΐδης**. Ἐν Κωνσταντινουπόλει γεννηθεὶς καὶ σπουδάσας ἐπί τινα ἔτη ἐν τῇ Μ. τοῦ Γ. Σχολῇ

κατέλιπε τὸ ἐδώλιον τοῦ μαθητοῦ πρὸ τεσσαράκοντα ἑπτὰ σχεδὸν ἐτῶν καὶ εἰσῆλθεν ὡς ὑπάλληλος εἰς τραπεζιτικὸν κατάστημα, μετὰ ζήλου καὶ τιμιότητος ἐργασθείς. Τῷ 1879 συσταθέντος ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τοῦ γραφείου τῆς ἐξελέγξεως τῶν διαχειρίσεων τῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἱερῶν ναῶν, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης εἰς τὸν μακαρίτην Νικολαΐδην ἀνέθηκε τὴν σπουδαίαν ἐργασίαν ταύτην, ἧς ἀποτέλεσμα κοινωφελὲς ἐγένετο ἡ βαθμηδὸν βελτίωσις τῆς ἐλεεινῆς οἰκονομικῆς πολλῶν ναῶν καταστάσεως. Τὸν εὐόρκως τὸ καθῆκον αὐτοῦ ἐκπληροῦντα χρηστὸν ὑπάλληλον, ὃν ἠγάπων πάντες διὰ τὸ χάριεν τῶν τρόπων καὶ τὸ εὐέντευκτον, καρδιακὴ νόσος προσβαλοῦσα πρό τινων ἐτῶν ἐπήνεγκε καὶ τὸν θάνατον, λυπήσαντα βαθέως τήν τε Α. Θ. Π. καὶ πάντας τοὺς φίλους καὶ γνωρίμους, μεθ' ὧν ἀπὸ τοσούτου καιροῦ συνειργάζετο.—Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία, ἧς προΐσταντο οἱ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολῖται Καστορίας, Κοζάνης καὶ Λέρου, ἐψάλη ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, ἐν ᾧ παραμένων καὶ ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀνέγνω τὴν ἐπὶ τοῖς κηδευομένοις συγχωρητικὴν εὐχὴν προελθὼν ἐκ τῆς ὡραίας πύλης. Ἐπικήδειον ἀπήγγειλεν ἐπ' ἄμβωνος ὁ ἱερολγ. διάκονος κ. Εἰρηναῖος. Ὁ ἀείμνηστος Νικολαΐδης ἀγαθὴν λείπει μνήμην ὑπαλλήλου καὶ φίλου χρηστοῦ καὶ φρονίμου, οὐδέποτε δ' ἠθέλησε ν' ἀναμιχθῇ εἰς διοίκησιν ἱδρυμάτων κοινῶν, καὶ μόνον δὶς ἢ τρὶς, ἐκ διαταγῆς πατριαρχικῆς, ἀπεδέξατο τὰ καθήκοντα μέλους τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ.—Τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον ἐνέκρινε νὰ ἐκφρασθῇ ἐγγράφως ἡ θλῖψις αὐτοῦ πρὸς τὴν χήραν κ. Ζωὴν Ν. Νικολαΐδου.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

Note verbale τῆς Αὐστριακῆς Πρεσβείας, ὑπ' ἀρ. 1286.

Κατ' ἐντολὴν τῆς ἑαυτῆς Κυβερνήσεως, ἡ Α. καὶ Β. Πρεσβεία λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ διαβιβάσῃ εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, συνημμένως ὧδε, ἐπιστολὴν τοῦ πανιερωτάτου Μητροπολίτου Ἐρσεκίου κ. Π. Ζέμπνιτς ὑπὸ ἡμερ. 21 Ἰουλίου 1907, ἀρ. 616, δι' ἧς ὁ εἰρημένος ἱεράρχης ὑποβάλλει τῇ Αὐτοῦ Παναγιότητι τῷ Πατριάρχῃ Ἰωακείμ τῷ Γ' ἀντίτυπον τοῦ διὰ τὸ ἔτος 1906 ἡμερολογίου τῆς ἐπαρχίας Ἐρσεκίου.

Νεοχώριον, 1 Σεπτεμβρίου 1907.

Ἐπιστολὴ τοῦ Μητροπολίτου Ἐρσεκίου

ἀρ. 116, 1907

Παναγιώτατε,

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλω τῇ Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι, μετὰ μεγίστου σεβασμοῦ, συνημμένως ὧδε ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἡμερολογίου» τῆς θεοσώστου μου ἐπαρχίας τοῦ ἔτους 1906.

Ἀσπαζόμενος κτλ.

Ἐν Μοστὰρ, τῇ 12 Ἰουλίου 1907.

Μητροπολίτης ΠΕΤΡΟΣ

Τὸ Ἡμερολόγιον τοῦτο, συντεταγμένον καὶ ἐκδιδομένον ὑπὸ τῆς Μητροπόλεως, κατὰ τὴν κρατοῦσαν παρὰ ταῖς ἐν Αὐστρίᾳ ὀρθοδόξοις ἐκκλησίαις συνήθειαν, περιέχει ἐν σελ. 59 στατιστικὰς πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἐπαρχίας κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1906.

Κατὰ τὰς πληροφορίας ταύτας ὁ ὁλικὸς ὀρθόδοξος σερβικὸς πληθυσμὸς τῆς ἐπαρχίας ἀνήρχετο εἰς 110,243 ψυχάς.

Ὑπῆρχον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ 8 πρωτοπρεσβυτερεῖα, 58 ἐνορίαι, 837 πόλεις καὶ χωρία, 4 μοναστήρια, 142 ἐκκλησίαι, 59 ἱερεῖς ἔγγαμοι, 11 ἱερομόναχοι, 1 διάκονος ἔγγαμος.

Κατὰ τὸ ἔτος 1906 συνέβησαν 4,010 γεννήσεις, 2,066 θάνατοι, 828 γάμοι. Ὑπῆρχον 49 παράνομοι συμβιώσεις.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος μετέστησαν, ἐξ ἄλλων θρησκευμάτων ἢ δογμάτων, εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν 3, ἐκ τοῦ ὀρθοδόξου δὲ δόγματος εἰς ἄλλας ἐκκλησίας 2.

Κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1905—6 ὑπῆρχον 22 σερβικαὶ ὀρθόδοξοι δημοτικαὶ σχολαὶ μετὰ 33 διδασκάλων καὶ 1556 μαθητῶν καὶ μαθητριῶν· 75 δημοτικαὶ σχολαὶ, ἐν αἷς ἐδίδασκον 43 διδάσκαλοι καὶ διδασκάλισσαι ὀρθόδοξοι (ἀπέναντι 93 ἑτεροδόξων), ἐφοίτων δὲ μαθηταὶ ὀρθόδοξοι 1921.

Ἐπίσης εἰς τὰς μεσαίας καὶ ἐπαγγελματικὰς κυβερνητικὰς σχολὰς ἐφοίτων μαθηταὶ ὀρθόδοξοι 217.

Ἐκκλησία Ρωσσίας

Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς ἐν Πετρουπόλει ἁγιωτάτης διοικούσης Συνόδου «Ἐκκλησιαστικαὶ Εἰδήσεις»

ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτοῦ τεύχει (ἡ αὐγούστου ἐ. ἔ. ἀρ. 31) δημοσιεύει τὰ ἑξῆς· ἡ Α. Α. Μ. ὁ αὐτοκράτωρ τῇ 28ῃ ἰουλίου ἐ. ἔ. ηὐδόκησε νὰ ἐπικυρώσῃ ἔκθεσιν τῆς ἁγιωτάτης Συνόδου, δι' ἧς προάγεται εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα ὁ ἀρχιμανδρίτης τῆς ἐν Ρώμῃ ἐκκλησίας τῆς ρωσσικῆς πρεσβείας Βλαδίμηρος ὑπὸ τὸν τίτλον Κρονστάνδης ἐν τῇ ἰδιότητι τετάρτου βικαρίου τῆς ἐπαρχίας Πετρουπόλεως ἐξαρτωμένου παρὰ τοῦ μητροπολίτου Πετρουπόλεως καθήκοντα δ' ἔχοντος νὰ διευθύνῃ τὰς ἐν Εὐρώπῃ ρωσσικὰς ἐκκλησίας ἐξαιρουμένων τῶν ἐν Κωνσταν]πόλει καὶ Ἀθήναις τοιούτων διατηρουντα συνάμα καὶ τὰ καθήκοντα προϊσταμένου τῆς ἐν Ρώμῃ ἐκκλησίας τῆς αὐτοκρατορικῆς Πρεσβείας. Πρὸς καθορισμὸν δὲ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ρηθέντος ἐπισκόπου ἐπὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτηθησομένου καὶ διευθυνομένου κλήρου καὶ τῶν σχέσεων πρὸς τὸν μητροπολίτην Πετρουπόλεως, μεταρρυθμιζομένου καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ρώμῃ Πρεσβείας, θὰ συνταχθῇ ἰδιαίτερον καταστατικὸν τῆς ἁγιωτάτης Συνόδου ὁρίζον συνάμα καὶ τὰ ἀπαιτηθησόμενα δι' αὐτὸν (τὸν ἐπίσκοπον) πρὸς συντήρησιν κλπ. ἔξοδα εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς παρούσης ἀποφάσεως τοῦ μηνύματος καὶ τῆς χειροτονίας τοῦ ἀρχιμανδρίτου Βλαδιμήρου γενησομένης ἐν Πετρουπόλει.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Ἱερὰ Σύνοδος.—Ἐκλήθησαν διὰ βασιλικοῦ διατάγματος οἱ πανιερ. ἐπίσκοποι Κεφαλληνίας κ. Δαμασκηνός, Ἠλείας κ. Δαμασκηνός, Μεσσηνίας κ. Μελέτιος καὶ ὁ πρὸ μικροῦ χειροτονηθεὶς Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Γερμανὸς ὅπως, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. **Θεοκλήτου**, ἀποτελέσωσι τὴν ἱερὰν διοικοῦσαν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ 1 σεπτεμβρίου 1907 μέχρι σεπτεμβρίου προσεχοῦς ἔτους.—Ἤδη οἱ ἐκ τῶν τέως συνοδικῶν μελῶν πανιερ. ἐπίσκοποι Φωκίδος κ. Ἀμβρόσιος καὶ Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος κ. Εὐθύμιος κατέλιπον τὰς Ἀθήνας, μεταβάντες ὁ μὲν πρῶτος εἰς τὴν θεσθεν αὐτῷ λαχοῦσαν παροικίαν, ὁ δὲ δεύτερος εἰς τὰ ἰαματικὰ λουτρὰ τοῦ Λουτρακίου, χάριν τῆς ὑγιείας αὐτοῦ.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Ἑλληνικὴ κοινότης Σούδβουρυ.—Εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινότητα Σούδβουρυ τοῦ Καναδᾶ, περὶ τοὺς ἑκατὸν πεντήκοντα ἀριθμοῦσαν ὁμογενεῖς, κληθεὶς ἐτέλεσεν ἱεράς τινας τελετὰς ὁ ἐν Μόντ-Ρεὰλ (Καναδᾷ) ἐφημέριος πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Ἀγαθόδωρος Παπαγεωργόπουλος.

Κοινότης ἑλλην. Βιρμιγχάμης.—Ἀπὸ μηνὸς ἤδη ἤρξατο λειτουργούμενος ὁ ὑπὸ τῆς ἑλλην. ὀρθοδόξου κοινότητος ταύτης ἀντὶ 50000 φράγκων ἀγορασθεὶς ἱερὸς ναός. Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἱεροτελεστιῶν ὁ πανοσ. ἐφημέριος τῆς κοινότητος κ. Ἰωακεὶμ Ἀντωνίου κατάλληλον ἀπήγγειλε λόγον προτρέψας τοὺς ὁμογενεῖς ἵνα στερρῶς ἔχωνται τῶν πατρίων ἐθῶν, δογμάτων καὶ παραδόσεων.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἠλίας Σκαναβῆς, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, τέως μὲν κάτοικος Ὑψωμαθείων καὶ τὸ ἐπάγγελμα βυρσοδέψης ἐν Καζλῆ-τσεσμὲ, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ.μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Ρωμυλίας Ἠλία Σκαναβῆ, τὸ γένος Ι. Δημητριάδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Ὑψωμαθείων, ἐπὶ διατροφῇ. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διατροφῆς δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 1 αὐγούστου 1907

Ὁ προεδρεύων 3

Ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ὁ γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομὰς ὀφείλοντες εἰς τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν» ὅπως σπεύσωσιν, ἀποστείλωσιν αὐτάς.

Οὐδὲν φύλλον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀπολεσθὲν ἀναπληροῦται δωρεὰν, ἀλλ' ἐπὶ καταβολῇ 60 παράδων διὰ τὸ ὀκτασέλιδον καὶ 60 παράδων διὰ τὸ δωδεκασέλιδον τεῦχος. Τὸ παρὸν τιμᾶται 3 γροσίων.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

τεύχους 40 τῆς 29 σεπτεμβρίου 1907

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Σωφρονίου πολλὰ διὰ τῶν ἐφημερίδων ἐγράφησαν περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἁγιωτάτης ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, οἱ δὲ γράφοντες παρέστησαν τὴν κατάστασιν ἕκαστος ὡς εἶχε συμπαθείας πρὸς τὰ κληρικὰ πρόσωπα, ἅπερ ἐνομίσθησαν κατάλληλα νὰ ἀνέλθωσιν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Νέας Ἰουστινιανῆς καὶ Κύπρου. Καὶ περὶ μὲν αἰσθημάτων καὶ συμπαθειῶν ἕκαστος ἔχει δικαίωμα ν' ἀναπτύξῃ τὴν γνώμην αὐτοῦ περὶ τῶν προσώπων καὶ τὴν κρίσιν αὐτοῦ περὶ τοῦ μέλλοντος. Ἀλλά, προκειμένου λόγου περὶ τῶν παρ' ἑτέραις Ἐκκλησίαις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐκλογῆς ἀρχιεπισκόπου λαληθέντων καὶ πραχθέντων, οἱ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη γράψαντες καὶ μάλιστα οἱ κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας διαστρέφουσι τὴν ἀλήθειαν, κατηγοροῦσι δὲ κατά τινα τρόπον ἀσυνέπειαν τῶν ἀναδεξαμένων ἐξ ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ ἐκ πνεύματος ἀντιλήψεως πρὸς Ἐκκλησίαν, ὑπὸ παθῶν ἀνθρωπίνων ταραττομένην, τὴν διευθέτησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐν Κύπρῳ καταστάσεως.

Ἐπιβάλλεται λοιπὸν ἡ τύποις ἔκδοσις τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων, ὧν προτάττομεν τὰ ἐν παραρτήματι τοῦ μετὰ χεῖρας φύλλου τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» **Πρακτικὰ τῆς περὶ τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος Κύπρου Πατριαρχικῆς Διαιτησίας,** ὡς ἔχουσι, πρὸς διαφώτισιν τῶν πολλῶν, οὓς ζητοῦσι νὰ προσεταιρισθῶσιν ἐν ταῖς ἰδέαις αὐτῶν οἱ μὴ θέλοντες προτρέψαι τοὺς φίλους αὐτῶν πρὸς θυσίαν τῶν ἰδίων εἰς τὰ κοινὰ συμφέροντα.

Ὑπηρεσίαν πρὸς τὴν ἀλήθειαν θέλει προσενέγκει βραδύτερον ἡ ἔκδοσις ἱστορικῆς ἀφηγήσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐν Κύπρῳ διχοστασίας, ἀποδίδουσα τὸ ἀνῆκον ἑκάστῳ δίκαιον.

Τὰ ἐπίσημα Πρακτικὰ ἔχουσιν οὕτως ἐπὶ λέξει·

Πρώτη συνεδρίασις τῆς περὶ τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος Κύπρου πατριαρχικῆς διαιτησίας.

Σήμερον, τῇ 27 νοεμβρίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 1901, ἡμέρᾳ τῆς ἑβδομάδος τρίτῃ, ἡ ὑπὸ τῶν ἐν Κύπρῳ δύο μερίδων ἐκλεγεῖσα διαιτησία, συγκειμένη ἐκ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου Ἰωακεὶμ, τῆς Α. Θ. Μακαριότητος τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυρίου Δαμιανοῦ, καὶ τῆς Α. Πανοσιολογιότητος τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κυρίου Φωτίου, ἀρχιμ. Γερμανοῦ Γρηγορᾶ, συνῆλθεν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ γραφείῳ Αὐτῆς εἰς πρώτην συνεδρίασιν, χρέη γραμματέως ἐκπληροῦντος τοῦ ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. Φωτίου, ἵνα συσκεφθῇ περὶ τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος τῆς ἐκλογῆς ἀρχιεπισκόπου Κύπρου.

Καὶ ἐν πρώτοις ἡ Α. Θ. Παναγιότης εἶπεν ὅτι δύναται σὺν Θεῷ ἁγίῳ ἡ διαιτησία ν' ἄρξηται τοῦ ἔργου αὐτῆς εὑρισκομένη ἐν ὁλομελείᾳ, ἅτε διορισθέντος ἤδη καὶ τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, καὶ νὰ σκεφθῇ ποίαν τινὰ ἀρχὴν τοῦ ἔργου νὰ θέσῃ διὰ τὸ κατεπεῖγον κυπριακὸν ζήτημα, καὶ ὅτι Αὐτὴ μὲν καὶ ἡ Α. Μακαριότης εἰσὶν ἐνήμεροι τοῦ ζητήματος, καλὸν δὲ νὰ μελετήσῃ πάντα τὰ σχετικὰ πρὸς τοῦτο ἔγγραφα καὶ ἡ Α. πανοσιολογιότης ὁ ἐπίτροπος τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας· ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲ πρόχειρά εἰσι τὰ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου γενόμενα ἐν Κύπρῳ πρακτικὰ, τὰ ὑφ' ἑκατέρας τῶν ἐκεῖ δύο μερίδων δοθέντα αὐτῷ σχετικὰ πρακτικὰ καὶ τὸ τηλεγράφημα τῶν βουλευτῶν μετὰ τῆς εἰς αὐτὸ ἀπαντήσεως.

Ἡ Α. Θ. Μακαριότης ἐπήγαγεν, ὅτι εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ὅ,τι τάχιον νὰ εἰρηνεύσῃ ἡ Ἐκκλησία Κύπρου, εἰς ὃ καὶ θὰ τείνωσι πᾶσαι αἱ προσπάθειαι τῆς διαιτησίας, ἐπληροφόρησε δὲ συγχρόνως, ὅτι ἀπεστάλη αὐτῷ ἐκ Κύπρου τὸ συμπλήρωμα τοῦ πρὸ καιροῦ σταλέντος εἰς τὰ τρία Πατριαρχεῖα ὑπομνήματος τῆς ἐκεῖ ἱερᾶς Συνόδου.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης φρονεῖ, ὅτι ὑπάρχουσι μὲν πολλὰ ἐπὶ τοῦ ζητήματος προηγούμενα, ἀλλ' ὅτι ἤδη διὰ τῆς ἀναθέσεως διαιτητικῶς εἰς τοὺς τρεῖς πατριάρχας τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος τίθεται νέα βάσις καὶ νέα ἀφετηρία, ἀφ' ἧς δέον ἡ διαιτησία νὰ ὁρμηθῇ ἐν τῇ διαχαράξει τῆς πορείας αὐτῆς.

Τῆς γνώμης ταύτης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος δεκτῆς γενομένης, ἀναγινώσκονται τὰ εἰρημένα πρακτικὰ καὶ τὸ τηλεγράφημα μετὰ τῆς εἰς αὐτὸ ἀπαντήσεως. Μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν, τῆς Α. Θ. Παναγιότητος εἰσηγησαμένης τὴν σκέψιν πρὸς διαχάραξιν τῆς ὁρισθησομένης πορείας, ἡ Α. Μακαριότης παρατηρεῖ ὅτι τὰ πρακτικὰ δὲν παραχωροῦσι πολλὰ δικαιώματα εἰς τὴν διαιτησίαν, διότι ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς δέχονται καὶ ὁρίζουσιν αὐτὴν, ἀφ' ἑτέρου ζητοῦσιν, ἵνα μηδόλως προσβληθῇ τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου, τὰ θέσμια αὐτῆς καὶ τὰ δικαιώματα τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ λαοῦ, ἄπορον δὲ πῶς πάντα ταῦτα δύνανται νὰ συμβιβασθῶσιν.

Ἡ Α. πανοσιολογ. ὁ ἐπίτροπος τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἐπίσης παρατηρεῖ, ὅτι ἀμφότεραι αἱ μερίδες θέτουσιν ἐν τοῖς πρακτικοῖς τοιούτους ὅρους, ὥστε κλείουσι πᾶσαν σχεδὸν διέξοδον πρὸς ἐνέργειαν τῆς διαιτησίας.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης: Ἡ μία τῶν μερίδων στηρίζεται ἐπὶ τῆς πλειονότητος τοῦ λαοῦ, ἡ δ' ἑτέρα ἐπὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου. Ἐκκλησιαστικῶς ἐξεταζομένου τοῦ πράγματος α') μὴ ὑπάρχοντος νόμου καθορίζοντος τὰ δικαιώματα τοῦ λαοῦ, παρέλκει ὁ περὶ τοιούτων δικαιωμάτων λόγος. Ἂν ὑπῆρχε Κανονισμὸς καθορίζων ταῦτα, οὐδεὶς εἶχε νὰ εἴπῃ τι. Ὡς ἐπληροφορήθην παρὰ τοῦ ἀπεσταλμένου ἡμῶν καὶ ἐκεῖ ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἐπεκράτει ὅ,τι καὶ παρ' ἡμῖν πρὸ τῶν Κανονισμῶν. Συνήρχοντο δηλαδὴ ὁ κλῆρος, οἱ πρόκριτοι τοῦ λαοῦ καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν συντεχνιῶν καὶ ὁμοφώνως ἄνευ ψηφοφορίας καὶ τῶν τοιούτων κλῆρος καὶ λαὸς διὰ μιᾶς ἐξέλεγον τὸν ἀρχιεπίσκοπον καὶ εἶτα κατήρχοντο εἰς τὸν ναὸν, ἔνθα ὁ κλῆρος διὰ τῆς κανονικῆς τελετῆς ἐπεσφράγιζε τὴν ἐκλογήν· β') ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἱερὰν Σύνοδον, τοιαύτη κανονικῶς δὲν ὑφίσταται· καὶ ἐν πρώτοις εἶναι ἀκέφαλος, ἀποβιώσαντος τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ἀλλ' εἶτα εἶναι καὶ ἠκρωτηριασμένη, χηρευούσης τῆς μητροπόλεως Πάφου ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀπομακρυνθέντος αὐτῆς καὶ τοῦ μητροπολίτου Κιτίου καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἀποβιώσαντος καὶ ἑτέρου μέλους αὐτῆς. Ἂν ἦτο μετὰ τῆς Συνόδου καὶ ὁ μητροπολίτης Κιτίου καὶ οὕτω δὲν ὑπῆρχε ἀντίρρησις, ἠδύναντο νὰ προβῶσιν εἰς ἐκλογήν. Ὥστε μὴ ὑπάρχοντος Κανονισμοῦ, καθορίζοντος δικαιώματα Συνόδου καὶ λαοῦ, δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ ἐπικαλεσθῶσι τοιαῦτα.

Ἡ Α. πανοσιολογ. ὁ ἐπίτροπος τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἐπάγει ὅσον ἀφορᾷ τὰ δικαιώματα τοῦ λαοῦ, ὅτι ἐπειδὴ ὡρισμένα πρόσωπα ἐξ ἑκάστης ἐπαρχίας διὰ τὴν ἐκλογὴν προσκαλοῦνται, φαίνεται ὅτι ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἐπικρατεῖ καὶ ἐκεῖ καθεστὼς ὡς πρὸς τοῦτο.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης παρατηρεῖ, ὅτι πρὸ τῶν Κανονισμῶν καὶ ἐνταῦθα ὡρισμένα πρόσωπα ἐκ τῶν λογάδων καὶ τῶν ἐσναφίων προσεκαλοῦντο ὡς καὶ ἐκεῖ, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον δὲν ἀποτελεῖ νόμον.

Ἡ Α. Θ. Μακαριότης: Δὲν κρίνεται καλὸν

νὰ ζητηθῶσι σαφέστεραι ἐπὶ τῶν πρακτικῶν πληροφορίαι εἴτε παρὰ τῶν ὑπογραψάντων αὐτὰ, εἴτε παρὰ μόνων τῶν δύο ἀρχιερέων, ὡς ἀρχηγῶν τῶν δύο μερίδων, γινομένων εἰς αὐτοὺς πρὸς τοῦτο τῶν προσηκουσῶν ἐπιστολῶν ἐξ ἀφορμῆς τῶν γραμμάτων αὐτῶν;

Ἡ Α. πανοσιολογ. ὁ ἐπίτροπος τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, φρονεῖ ὅτι τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ δέον νὰ διασκεφθῇ ἡ διαιτησία, εἶναι τὸ ζήτημα, ἂν ἡ ἐν Κύπρῳ ἱερὰ Σύνοδος ὑφίσταται κανονικῶς καὶ ἑπομένως ἂν θὰ τηρηθῶσι τὰ δικαιώματα καὶ προνόμια, τῶν ὁποίων τὴν περιφρούρησιν ζητεῖ, καὶ ἀκολούθως ὁρισθῇ ὁ τρόπος τῆς διαιτησίας. Κατὰ τὴν γνώμην δὲ καὶ αὐτοῦ, ὑπάρχουσιν ἀποχρῶντες λόγοι, ὥστε νὰ μὴ θεωρηθῇ αὕτη κανονικὴ, καθότι κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας δι' ἐκλογὴν ἐπισκόπου πρέπει νὰ ὦσι παρόντες τοὐλάχιστον τρεῖς ἐπίσκοποι.

Ἡ Α. Θ. Μακαριότης παρατηρεῖ, ὅτι ἐὰν ἡ ἱερὰ Σύνοδος δὲν θὰ ἐκτελέσῃ τὴν δευτέραν ἐκλογὴν, δὲν πρέπει νὰ γένηται σκέψις καὶ ἀπόφασις περὶ κανονικοῦ ἢ μὴ αὐτῆς, διότι θέλει γεννηθῇ ζήτημα.

Ἡ Α. πανοσιολογ. ὁ ἐπίτροπος τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἐπάγει ὅτι ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι τὰ Πατριαρχεῖα ἤθελον ἀποστείλῃ πρόσωπον, ὅπερ νὰ [προεδρεύσῃ τῆς ἐκεῖ ἱερᾶς Συνόδου, τοῦτο ἤθελε γείνῃ ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι αὕτη δὲν εἶναι κανονικῶς κατηρτησμένη καὶ] τοῦτο διότι, ὡς προεῖπε, πρόκειται περὶ ἐκλογῆς ἐπισκόπου, εἰς ἣν ἀπαιτοῦνται τοὐλάχιστον τρεῖς ἐπίσκοποι.

Ἡ Α. Θ. Μακαριότης ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἐρωτᾷ ἂν δὲν θὰ ᾖ δύσκολος ἡ ἀποστολὴ ἐξάρχου ἐκ μέρους τῶν Πατριαρχείων.

Ἡ Α. πανοσιολογ. ὁ ἐπίτροπος τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἐπάγει ὅτι, ὑπαρχουσῶν δυσχερειῶν ἵνα ἐκεῖ γένηται ἡ ἐκλογὴ, ἐπίσης δυσχερὲς φαίνεται ἵνα γένηται ἐκτὸς τῆς Κύπρου, ὅπερ θὰ ἦτο εὔκολον ἂν ὑπεδείκνυον τοὺς πρὸς ἐκλογὴν ὑποψηφίους.

Ἡ Α. Θ. Μακαριότης: Ἠδύνατο ἵνα γένηται καὶ τὸ ἑξῆς· ἤτοι τὰ Πατριαρχεῖα νὰ ἐκλέξωσι τρεῖς ὑποψηφίους καὶ νὰ προτρέψωσι τοὺς ἐν Κύπρῳ, ἵνα προβῶσιν εἰς ἐκλογὴν ἐπ' αὐτῶν.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐρωτᾷ· ἐὰν δὲν θὰ ἐγενᾶτο ἡ διαίρεσις καὶ οἱ δύο ἀρχιερεῖς μετὰ τῶν προκρίτων τῶν ἐπαρχιῶν προέβαινον εἰς τὴν ἐκλογὴν, θὰ ἠδύναντο νὰ ἀντιλέξωσί τι τὰ τρία Πατριαρχεῖα;

Ἥ τε Α. Μακαριότης καὶ ἡ Α. πανοσιολογ. φρονοῦσιν, ὅτι οὐχί.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπάγει: Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει βεβαίως καὶ ἐγώ εἰμι τῆς γνώμης, ὅτι καὶ ἡμεῖς οὐδὲν εἴχομεν εἰπεῖν. Ὥστε καὶ ἤδη, διδομένου ὅτι αἴρεται ἡ διαίρεσις, ἡ ἐκεῖ ἱερὰ Σύνοδος μετὰ τῶν προκρίτων δύναται τακτικῶς νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκλογήν. Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ κατ' ἐμὴν γνώμην δυνάμεθα νὰ διαχαράξωμεν ὡς ἑξῆς τὴν πορειαν ἡμῶν, προβαίνοντες κλιμακηδὸν, ἤτοι α') ν' ἀποταθῶμεν εἰς τοὺς μητροπολίτας Κιτίου καὶ Κυρηνείας, τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν δύο κομμάτων, καὶ συμβουλεύσωμεν αὐτοὺς πατρικῶς, ἵνα συνέλθωσιν ἐν ὁμονοίᾳ καὶ ἐκλέξωσιν ὃν ἂν ἐγκρίνωσι· β') ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας τοῦ μέτρου τούτου ἐκλέξωμεν ἡμεῖς καὶ ὑποδείξωμεν αὐτοῖς τρεῖς ὑποψηφίους καταλλήλους κληρικοὺς, ἐξαιρέσει τῶν εἰρημένων δύο μητροπολιτῶν, λαμβανομένους δὲ ἢ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου ἢ ἔξωθεν, ἢ ἐκεῖθεν τε καὶ ἔξωθεν, καὶ νὰ προτρέψωμεν αὐτοὺς, ὅπως ἐξ αὐτῶν ἐκλέξωσιν ὃν ἂν ἐγκρίνωσιν.

Ἡ Α. Θ. Μακαριότης ἐνταῦθα ἐρωτᾷ ἂν ἡ μερὶς τοῦ ἁγίου Κυρηνείας θὰ δεχθῇ τὴν πρώτην γενησομένην σύστασιν, καθότι ὑπάρχει τὸ ζήτημα τῶν ἐξελέγξεων τῶν ἐκλογῶν.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης: Καλὸν εἶναι νὰ παραδράμωμεν τὸ σημεῖον τῶν ἐξελέγξεων, νὰ γένηται δὲ ἡ προτροπὴ, ἵνα συνενωθῶσι καὶ προβῶσιν εἰς τὴν ἐκλογὴν ἀμφότεραι αἱ μερίδες ὡς εἶναι κατηρτισμέναι. Τούτου μὴ ἐπιτυγχανομένου, νὰ προβῶμεν, ὡς εἶπον, εἰς τὸ δεύτερον μέτρον· γ') ἂν καὶ εἰς τοῦτο δὲν συμφωνήσωσι, τότε ἡμεῖς ἐνταῦθα προβαίνομεν καὶ ἐκλέγομεν ἐκ τῶν τριῶν ὑποδειχθησομένων ὑποψηφίων τὸν ἀρχιεπίσκοπον Κύπρου. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου, φρονῶ, θὰ διευκολύνωμεν τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, ὑποδεικνύοντες ὡς συμβουλὰς, ὡς εἰσηγήσεις, τρία σημεῖα καὶ ἀφίνοντες αὐτὰ εἰς τὴν κρίσιν, ἐπιδοκιμασίαν καὶ ἀπόφασιν αὐτῶν. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι τὰ πρόσωπα τὰ ἐκλεγησόμενα ὡς ὑποψήφιοι θὰ ὦσι καὶ κατάλληλα καὶ γνωστὰ αὐτοῖς.

Ἡ Α. Θ. Μακαριότης ἐπάγει, ὅτι ἡ πρώτη

σύστασις θὰ διευκολύνῃ τὴν δευτέραν, καὶ ταύτης μὴ πραγματοποιουμένης, θὰ ἐπέλθῃ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ τρίτου μέτρου,

Ἡ Α. πανοσιολογ. ὁ ἐπίτροπος τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας λέγει ὅτι, ἕως οὗ ληφθῇ ἀπάντησις ἐπὶ τοῦ πρώτου σημείου βεβαίως θ' ἀναμείνωμεν.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης λέγει, ὅτι θὰ συστηθῇ αὐτοῖς, ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ προβῶσιν εἰς ἐκλογήν, τούτου δὲ μὴ κατορθουμένου, θ' ἀνενεχθῶσιν ἡμῖν· ἐρωτᾷ δὲ τὸν ἐπίτροπον τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἂν παραδεχόμενος τ' ἀνωτέρω φρονῇ ὅτι θὰ ἔχῃ ἢ οὐ ἀντιρρήσεις ἐκ μέρους τῆς Α. Μακαριότητος.

Ἡ Α. πανοσιολογ. ἀπαντῶσα λέγει, ὅτι προκειμένου ν' ἀπαντήσῃ εἰς γράμματα τῆς Α. Μακαριότητος, ἂν ἐγκριθῇ, νὰ σημειώσῃ περὶ τῆς ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. προτεινομένης πορείας πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος καὶ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὴν ἂν ἔχῃ τὴν ἄδειαν αὐτῆς νὰ συγκατατεθῇ.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης: Καθῆκον τῆς ὑμετ. πανοσιολογιότητος εἶναι νὰ γράψῃ τῇ Α. Μακαριότητι καὶ ν' ἀνακοινώσηται αὐτῇ τὰ κατὰ τὴν σημερινὴν συνεδρίαν, ἀλλ' εἰς τὸ πρῶτον σημεῖον δὲν δυνάμεθα ν' ἀναμείνωμεν.

Ἡ Α. πανοσιολογιότης: Νομίζω ὅτι ἡ Α. Μ. οὐδὲν θὰ ἔχῃ νὰ παρατηρήσῃ εἰς τὸ πρῶτον σημεῖον, καθότι εἶναι μία κατὰ Θεὸν σύστασις εἰς εἰρήνευσιν καὶ ὁμόνοιαν καὶ ἐκλογὴν ὁμόφωνον.

Οὕτω δὲ ἐγκρίνεται, ἵνα γένηται τοῖς μητροπολίταις Κιτίου καὶ Κυρηνείας τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα: «Τελεσθείσης σήμερον πρώτης συνεδρίας ἡμῶν, ἐνεκρίθησαν τάδε: Προσκαλοῦμεν ὑμᾶς ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λαοῦ ὑμῶν, νὰ συνέλθητε ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀμφότεραι αἱ μερίδες ὡς εἴσθε συγκεκροτημένοι, καὶ νὰ προβῆτε δυνάμει τοῦ παναγίου καὶ τελεταρχικοῦ Πνεύματος εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀρχιεπισκόπου. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἣν ἀπευχόμεθα, ἀνενεχθῆτε πρὸς ἡμᾶς. Ἔχετε καὶ ἐπιστολήν». Συνάμα δὲ ἐγκρίνεται, ἵνα γένηται καὶ ἀνάλογος πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς μητροπολίτας ἐπιστολή.

Μεθ' ὃ διελύθη ἡ συνεδρίασις.

† ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ
† ὁ Ἱεροσολύμων ΔΑΜΙΑΝΟΣ

Δευτέρα συνεδρίασις τῆς περὶ τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος Κύπρου πατριαρχικῆς διαιτησίας τῇ 9 ἰανουαρίου 1902, τετάρτῃ.

Σήμερον, τῇ 9 ἰανουαρίου 1902, παρόντων τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κ. Ἰωακεὶμ, τῆς Α. Θ. Μακαριότητος τοῦ πατριαρχου Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανοῦ καὶ τῆς Α. πανοσιολογιότητος τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἀρχιμ. Γερμανοῦ Γρηγορᾶ, καὶ τοῦ χρέη γραμματέως ἐκπληροῦντος ἀρχιμ. Φωτίου, ἐν πρώτοις ἀναγινώσκεται καὶ ἐγκρίνεται τὸ πρακτικὸν τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως, 27 νοεμβρίου παρελθόντος ἔτους.

Εἶτα τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἀνακοινωσαμένης, ὅτι μετὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ συνεδριάσει ἀποφασισθέντων τηλεγραφήματος καὶ ἐπιστολῆς τῆς διαιτησίας, ἐλήφθησαν ἐκεῖθεν δύο τηλεγραφήματα καὶ δύο γράμματα, ἀναγινώσκονται ταῦτα, ἤτοι:

Τηλεγράφημα τοῦ μητροπολίτου Κυρηνείας Κυρίλλου ὑπ' ἀρ. πρωτ. 7471 καὶ χρονολ. 28 νοεμβρίου π. ἔ. ἔχον ἐπὶ λέξει ὧδε: «Εὐσεβάστως ἀνέγνωμεν τηλεγράφημα ἁγιωτάτης διαιτησίας ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος· ἀναμένομεν τὴν διαφωτιστικὴν ἐπιστολήν».

Ἕτερον τηλεγράφημα τοῦ αὐτοῦ ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 7950 καὶ χρονολογ. 17 δεκεμβρίου π. ἔ. ἔχον ἐπὶ λέξει ὧδε: «Πανσεβάστως ἀνέγνων ἐπιστολὴν ἁγιωτάτης διαιτησίας· ἀπουσιάζοντα πρωτευούσης ἅγιον Κιτίου προσεκάλεσα ἔλθῃ διὰ περαιτέρω».

Γράμμα τοῦ μητροπολίτου Κιτίου Κυρίλλου ὑπ' ἀρ. πρωτ. 82 καὶ χρονολ. 18 δεκεμβρίου π. ἔ. δι' οὗ παραπονούμενος ἐπὶ τῇ δημοσιεύσει τῆς ἐπιστολῆς τῆς πατριαρχικῆς διαιτησίας, καὶ τῇ κατὰ τὸ δοκοῦν ἑρμηνείᾳ αὐτῆς, καθ' ἣν ἡ ἐπιστολὴ ἐννοεῖ ἵνα διεκπεραιωθῇ ἡ ἐξέλεγξις τῶν ἐκλογῶν ὑπὸ τῆς ἐκεῖ ἱερᾶς Συνόδου, ἀναγνωρισθῇ δὲ καὶ ἡ μέχρι τοῦδε γενομένη ἐπὶ τούτῳ ἐργασία, ἐνῷ κατὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ ἡ ἐν λόγῳ ἐπιστολὴ ἐννοεῖ νὰ παροραθῶσι πάντα τὰ κατὰ τῶν ἐκλογῶν λεχθέντα καὶ νὰ θεωρηθῶσιν αὗται ὡς νομίμως διεξαχθεῖσαι, αἰτεῖται ἵνα παρασχεθῶσιν ἐπὶ τούτῳ διασαφήσεις.

Μητροπολίτου Κυρηνείας Κυρίλλου ὑπ' ἀριθ· πρωτ. 82 καὶ χρονολ. 22 δεκεμβρίου π. ἔ. δ'οὗ ἐκτιθεὶς καὶ οὗτος τὴν ὑπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ μητροπολίτου Κιτίου δοθεῖσαν εἰς τὴν ἐπιστολὴν τῆς διαιτησίας ὡς ἄνω ἑρμηνείαν, καὶ ἐπάγων ὅτι ἀνάγκη ἵνα γένωνται αἱ ἐξελέγξεις τῶν ἐκλογῶν, καθότι ἐνῷ κατὰ τὴν σχετικὴν ἐγκυκλιον ἔδει νὰ ἐκλεγῶσιν ἑξήκοντα ἀντιπρόσωποι, οἱ ἐκλεγέντες εἶναι περὶ τοὺς ἑκατὸν εἴκοσιν, αἰτεῖται ἵνα δοθῇ σαφεστέρα ἐξήγησις τῶν σχετικῶν μερῶν τῆς ἐν λόγῳ πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐγγράφων τούτων προσάγεται καὶ ἀναγινώσκεται καὶ ἡ εἰρημένη ὑπὸ χρονολογ. 25 ἰουλίου 1900 ἐγκύκλιος τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου. Σκέψεως δὲ γενομένης ἐνεκρίθη, προτάσει τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἵνα γένηται τοῖς μητροπολίταις Κιτίου καὶ Κυρηνείας τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

« Συνεδριάσαντες σήμερον ἀπεφασίσαμεν: ἀποδοκιμάζεται δημοσίευσις, σχολίασις ἐπιστολῆς πρὸ συναντήσεως καὶ συσκέψεως ὑμῶν. Ἐκ τῶν ἐκλεγέντων συνῳδὰ ἐγκυκλίῳ οἱ ἔχοντες πλειονοψηφίαν ἑξήκοντα ἐκλογεῖς μετὰ τῆς Συνόδου ἁπάσης δίχα ἑτέρας πράξεως ἐξελεγκτικῆς προβῆτε εἰς ἐκλογὴν ἀρχιεπισκόπου· ἄλλως, προνοήσομεν ἡμεῖς. Ἐνεργήσατε καὶ ἀπαντήσατε ταχέως». Συνάμα δ' ἐνεκρίθη ἵνα καὶ δι' ἐπιστολῆς διακοινωθῇ αὐτοῖς ἡ ἀπόφασις αὕτη. Μεθ' ὃ διελύθη ἡ συνεδρίασις.

† ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ

† ὁ Ἱεροσολύμων ΔΑΜΙΑΝΟΣ

Τρίτη συνεδρίασις τῆς περὶ τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος Κύπρου πατριαρχικῆς διαιτησίας τῇ 25 ἰανουαρίου 1902, παρασκευῇ.

Σήμερον, τῇ 25 ἰανουαρίου 1902, παρόντων τῆς Α. Π. Παναγιότητος τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου Ἰωακεὶμ, τῆς Α. Θ. Μακαριότητος τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυρίου Δαμιανοῦ καὶ τῆς Α. πανοσιολογιότητος τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἀρχιμ. Γερμανοῦ Γρηγορᾶ, καὶ τοῦ χρέη γραμματέως ἐκπληροῦντος ἀρχιμ. Φωτίου, ἐν πρώτοις ἀναγινώσκεται καὶ ἐγκρίνεται τὸ πρακτικὸν τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως 9 ἰανουαρίου.

Ἀκολούθως ἡ Α. Θ. Παναγιότης εἶπεν: «Εἰς τὴν πρώτην ἡμῶν συνεδρίασιν, μακαριώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφὲ καὶ πανοσιολογιώτατε ἅγιε ἀρχιμανδρῖτα καὶ υἱὲ ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὲ, διεχαράξαμεν μετὰ συζήτησιν σχέδιον τῆς ἐνεργείας ἡμῶν, γενόμενον κατ' ἀρχὴν ἀποδεκτόν. Ἐν τῇ δευτέρᾳ ἡμῶν συνεδριάσει ἐξηκολουθήσαμεν τὴν ἐνέργειαν ἡμῶν ἐπὶ τοῦ πρώτου σημείου τοῦ διαχαραχθέντος σχεδίου, δόντες τὰς ζητηθείσας ἐξηγήσεις. Ἀλλ' ὡς ἐκ τῶν ἐκεῖθεν ἐλθόντων τηλεγραφημάτων φαίνεται, καὶ κατόπιν τούτων δὲν ἐπῆλθε συνεννόησις μεταξὺ τῶν δύο μερίδων καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γείνῃ τι, ἂν μὴ ἀποφασίσωμεν ὁριστικόν τι πρὸς ἡσυχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς μεγαλονήσου Κύπρου». Ἐπὶ τούτοις ἀναγινώσκονται τὰ τηλεγραφήματα·

1) τοῦ μητροπολίτου Κυρηνείας Κυρίλλου ὑπ' ἀρ. πρωτ. 382 καὶ χρονολ. 17 ἰανουαρίου, ἔχον ἐπὶ λέξει ὧδε: «Συνηντήθημεν ἁγίῳ Κιτίου ἀγόνως δυστυχῶς, ἐξηγοῦντι πατριαρχικὴν ἐπιστολὴν ὡς συνιστῶσαν ἀνεξελέγκτως συγκροτηθῆναι ἐκλογικὴν συνέλευσιν ἐκ πλειονότητος φίλων του· ἐξήγησις ἀσυμβίβαστος. Λεπτομέρειαι ταχυδρομικῶς»·

2) τοῦ μητροπολίτου Κιτίου Κυρίλλου ὑπ' ἀρ. πρωτ. 487 καὶ χρονολ. 19 ἰανουαρίου, ἔχον ἐπὶ λέξει ὧδε: «Συνελθόντες διεφωνήσαμεν ἑρμηνείαν ἐπιστολῆς, Κυρηνείας ἑρμηνεύοντος ὡς προέγραψα ὑμῖν. Καθέκαστα ταχυδρομικῶς».

3) τοῦ μητροπολίτου Κιτίου Κυρίλλου ὑπ' ἀρ. πρωτ. 487 καὶ χρονολ. 22 ἰανουαρίου, ἔχον ἐπὶ λέξει ὧδε: «Συμμορφοῦμαι τηλεγραφήματι ληφθέντι σήμερον ταχυδρομικῶς· Κυρηνείας ἐπιμένει ἀπαιτῶν ἐξελέγξεις ἐνστάσεων παρεξηγῶν γράμμα καὶ τηλεγράφημα. Τί πράξω»;

4) τοῦ μητροπολίτου Κυρηνείας ὑπ' ἀρ. πρωτ. 504 καὶ χρονολ. 23 ἰανουαρίου, ἔχον ἐπὶ λέξει ὧδε: «Τηλεγράφημα, ἐπιστολαὶ Διαιτησίας ἐλήφθησαν. Πειθόμενος ἀποφάσει διαιτησίας ὅπως εὑρεθῶσιν ἑξήκοντα πλειονοψηφοῦντες συνῳδὰ ἐγκυκλίῳ, προσεκάλεσα Κιτίου Σύνοδον συνεργασθῶμεν πρὸς τοῦτο. Κιτίου ἀρνεῖται μὴ παραδεχόμενος ἐγκυκλίου οὐσιώδεις

ρητὰς διατάξεις· οὕτω συνεργασία ἀτελεσφόρητος», καὶ

5) τηλεγράφημα ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 599 καὶ χρονολ. 23 ἰανουαρίου, φέρον πέντε ὑπογραφὰς καὶ ἔχον ἐπὶ λέξει ὧδε: «Πληρεξούσιοι 47 κυρηναϊκῶν γενικῶν ἀντιπροσώπων εὐσεβάστως ὑποβάλλομεν: λαὸς Κύπρου ἔστερξε διαιτησίαν, πεποιθὼς ἀπόφασις ἐπιφέρει πραγματικὴν εἰρήνευσιν, ἀναδεικνύουσα πρωθιεράρχην συγκεντροῦντα ἀναγκαίας περιστάσεσι χριστιανικὰς ἀρετάς· ἀντικανονικὴ ἀνάδειξις προσώπου σκανδαλωδῶς συνεργαζομένου μετὰ μελῶν σκοτίου Ἑταιρίας διασαλεύσει ἐκ βάθρων Ἐκκλησίαν Κύπρου, δημιουργήσει σκάνδαλα, ἕξει ὀλεθρίους συνεπείας· λαὸς ἀποκρούει αὐτὴν πάσῃ θυσίᾳ».

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν ἡ Α. Θ. Π. ἐπήγαγεν: Ἐκ τῶν ἀναγνωσθέντων τελεγραφημάτων ἐξάγεται ὅτι ὁ σκοπὸς,δι' ὃν μέχρι τοῦδε εἰργάσθημεν,ἵνα συνάψωμεν τὰ διεστῶτα,δυστυχῶς ἀπέτυχε καὶ ἀδύνατον φαίνεται ἵνα αὐτοὶ ἐκεῖ συνεννοηθῶσι πρὸς ἐκλογήν. Ἐπὶ τούτοις δὲ ἡ μερὶς τοῦ ἁγίου Κυρηνείας διατυποῖ κατηγορίαν κατὰ τοῦ ἁγίου Κιτίου ὡς μασόνου καὶ δηλοῖ ὅτι ἀδύνατον νὰ δεχθῇ αὐτὸν ὁ τόπος καὶ ὅτι πάσῃ θυσίᾳ θέλει ἀποκρούσει τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ. Ἡ προβαλλομένη κατηγορία καθίστησι τὸν ἅγιον Κιτίου τρόπον τινὰ ἐν ἀπεργίᾳ ἄνευ συνοδικῆς τῆς κατηγορίας ἐξετάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ προβῶμεν. Ἐπειδὴ ἡ κατηγορία εἶναι βαρεῖα, δύναται δὲ ν' ἀπαλλαγῇ αὐτῆς μόνον ὑπὸ Συνόδου, διὰ ταῦτα καλὸν κρίνω νὰ ἐξαιρεθῇ ἡ Α. Πανιερότης, νὰ ἐξαιρεθῇ δὲ συνάμα καὶ ὁ ἅγιος Κυρηνείας, καὶ νὰ προταθῶσιν ὑφ' ἡμῶν τρεῖς ὑποψήφιοι, ἔχοντες τ' ἀπαιτούμενα διὰ τὴν θέσιν προσόντα, καὶ νὰ προσκληθῶσιν οἱ ἔχοντες πρὸς τοῦτο δικαίωμα μέλη τῆς ἐκεῖ ἱερᾶς Συνόδου νὰ προβῶσιν εἰς ἐκλογὴν ὑπ' αὐτῶν. Ἐὰν καὶ τοῦτο τὸ μέτρον δὲν ἐπιτύχῃ, τότε ἐξ ἀνάγκης νὰ ἐνεργήσωμεν ἐνταῦθα κατὰ νόμον την ἐκλογήν. Αὕτη εἶναι ἡ ταπεινή μου γνώμη, οὖσα συνέχεια τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου ἐνεργείας· ἄλλην δὲ διέξοδον ἐκτὸς αὐτῆς δὲν βλέπω. Ἡ Α. πανοσιολογιότης ὁ ἐπίτροπος τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας εἶπέ μοι ὅτι ἡ Α. Μακαριότης ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας θεωρεῖ ἤδη κατάλληλον τὸν καιρὸν πρὸς ἀποστολὴν ἐπιτοπίως ἐξάρχου. Ἀλλ' ἐπὶ τούτου παρατηρῶ, ὅτι ἡ τοιαύτη ἀπόφασις ἐγένετο πρὸ τῆς ἐκλογῆς μου, ἀλλ' ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις δὲν ἐδέχθη, χαρακτηρίσασα αὐτὴν ὡς ἐπέμβασιν, καὶ οὕτω ἐματαιώθη ἡ ἀπόφασις. Ἐγένετο δὲ ἀσπαστὸν τὸ συνεπείᾳ ὅλως ἰδιαιτέρας μετὰ τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας συνεννοήσεώς μου τεθὲν εἰς ἐνέργειαν γνωστὸν μέτρον, οὗτινος ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ διαιτητικὴ εἰς ἡμᾶς ἀνάθεσις τῆς διαφορᾶς, ἐφ' ᾧ καὶ συνήλθομεν. Ἡ ἀνατεθεῖσα ἐντολὴ εἶχε περιορισμούς τινας, ἤτοι ἐζήτει τὴν διαφύλαξιν τῶν δικαίων τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἐκεῖ Ἐκκλησίας. Οἱ περιορισμοὶ οὗτοι διετηρήθησαν ὑφ' ἡμῶν καὶ διατηροῦνται κατὰ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον στάδιον τῆς ἐνεργείας ἡμῶν. Ἂν ὅμως, ὡς ἀπέτυχε τὸ πρῶτον, ἀποτύχῃ καὶ τὸ δεύτερον, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κατ' ἀνάγκην θὰ γείνῃ ἐνταῦθα ἡ ἐκλογή.

Ἡ Α. Μακαριότης ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων: Συμφωνῶ μετὰ τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος, ὅτι δὲν κατωρθώθη συνεννόησις μεταξὺ τῶν δύο μερίδων καὶ ὅτι ἐματαιώθησαν τὰ μέχρι τοῦδε ὑφ' ἡμῶν γενόμενα καὶ ὅτι συνεπῶς δέον νὰ προτείνωμεν ἐντεῦθεν τρεῖς ὑποψηφίους· ἴσως ἡ πρότασις τῶν ὑποψηφίων ἄρῃ τὴν διαίρεσιν καὶ προβῶσι κατ' εὐχὴν εἰς ἐκλογήν. Ἐὰν δὲ δὲν στέρξωσι τότε σκεπτόμεθα.

Ἡ Α. πανοσιολογιότης ὁ ἐπίτροπος τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἐρωτᾷ ἂν θὰ ἐγκρίνῃ ἡ διαιτησία νὰ προβῇ εἰς ἀπόφασιν πρὶν ἢ φθάσωσι καὶ τὰ ταχυδρομικῶς ἐκ Κύπρου ἀποστελλόμενα σχετικὰ γράμματα.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης: Νομίζω ὅτι ἀρκούντως ἔχομεν διαφωτισθῇ περὶ τῆς ὑπαρχούσης ἐκεῖ μεταξὺ τῶν κομμάτων διαστάσεως· Τὰ ἐλευσόμενα γράμματα οὐδὲν ἕτερον ἢ πλατύτερον θὰ ἐκθέσωσι τὴν ὑπάρχουσαν διαφωνίαν. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἑκατέρα μερὶς ἐμμένει εἰς τὰς ἀρχὰς αὐτῆς καὶ μέσον συμφωνίας δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει. Ἥμην τῆς γνώμης τῆς Α. Πανοσιολογιότητος, ἀλλὰ τὸ χθὲς ληφθὲν τηλεγράφημα, δι' οὗ δηλοῦται ὅτι πάσῃ θυσίᾳ θὰ ἀποκρούσωσι τὴν ἐκλογὴν

τοῦ ἁγίου Κιτίου, ὡς συνεργαζομένου μετὰ σκοτίου Ἑταιρίας, ἔπεισέ με περὶ τοῦ ἐναντίου. Δυνάμεθα ν' ἀναμείνωμεν ἐπὶ δέκα καὶ πέντε ἡμέρας, ἀλλ' εἰς μάτην.

Ἡ Α. πανοσιολογιότης ὁ ἐπίτροπος τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας: Βεβαίως ἡ διατυπουμένη κατηγορία κατὰ τοῦ ἁγίου Κιτίου εἶναι σοβαρά, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, μὴ ἐβεβαιώθη αὕτη; δεύτερον δὲ μὴ πρέπῃ ἀπολύτως νὰ δώσωμεν πίστιν εἰς τὴν κατηγορίαν καὶ νὰ ἐξαιρέσωμεν τὴν Α. πανιερότητα, θεωροῦντες τρόπον τινὰ αὐτὴν ὑπόδικον; Τὸ τοιοῦτον ἠδύνατο νὰ γείνῃ ἂν προηγεῖτο διαδικασία, ἄλλως θὰ ἤθελε θεωρηθῇ, ὅτι παραδεχόμεθα ἀνεπιφυλάκτως τὴν κατηγορίαν ὡς ἀληθῆ.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης: Δὲν εἶπον, νομίζω, θὰ θεωρήσωμεν τὰ ἐκεῖθεν κατὰ τῆς Α. πανιερότητος ὡς αὐθεντικά. Τοῦτο βεβαίως εἶναι ἔργον ἱερᾶς Συνόδου. Ἀλλὰ νὰ συγκροτηθῇ ἐν Κύπρῳ ἱερὰ Σύνοδος καὶ ἐνώπιον αὐτῆς νὰ ὑποβληθῇ ἡ κατηγορία πρὸς ἐξέτασιν καὶ συνεπῶς πρὸς καταδίκην ἢ ἀθώωσιν τοῦ ἁγίου Κιτίου, τοῦτο εἶναι ἀνέφικτον, καὶ οὔτε ἔχομεν ἐντολὴν πρὸς τοῦτο, οὔτε δυνάμεθα νὰ προβῶμεν εἰς τοιαύτην τινὰ ἐνέργειαν. Πρὸς τοῦτο θὰ ἀπῃτεῖτο ἕκαστος τῶν τριῶν πατριαρχικῶν θρόνων ν' ἀποστείλῃ τοὐλάχιστον ἀνὰ τρεῖς ἀρχιερεῖς εἰς Κύπρον πρὸς συγκρότησιν Συνόδου, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ὁ μὲν ἅγιος Κυρηνείας νὰ προσκληθῇ νὰ ὑποβάλῃ τὴν κατηγορίαν, ὁ δὲ ἅγιος Κιτίου ν' ἀπολογηθῇ. Ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐνεργείᾳ πολλαὶ δυσχέρειαι καὶ ἐπομένως δὲν δυνάμεθα ν' ἀποβλέψωμεν εἰς διαδικασίαν.

Ἐξ ἄλλου, πολὺ μέρος τοῦ ἐκεῖ λαοῦ ἀποκρούει τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἁγίου Κιτίου, καὶ ἡ ἐπιτόπιος δὲ Κυβέρνησις δὲν θέλει τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ, ἥτις γινομένη ἤθελε θεωρηθῇ τραῦμα κατ' αὐτῆς, διότι χαρακτηρίζει τὸν ἅγιον Κιτίου ὡς ὀχλαγωγὸν καὶ λέγει ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ συνεργασθῇ μετ' αὐτοῦ πρὸς διευθέτησιν τῶν ἐκεῖ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων. Ἑπομένως ἔχομεν δύο σπουδαῖα σημεῖα, δι' ἃ ἀνάγκη ἵνα μείνῃ κατὰ μέρος ἡ Α. πανιερότης. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ ἅγιος Κυρηνείας εἶναι ἀρχηγὸς τῆς ἄλλης μερίδος, ἐξαιροῦμεν καὶ τοῦτον, καὶ ταῦτα πάντα διότι δὲν κατωρθώθη αὐτοὶ νὰ συνέλθωσι καὶ συνεννοηθέντες προβῶσιν εἰς ἐκλογήν. Ἡ τοιαύτη πρᾶξις ἡμῶν δὲν δύναται μὲν νὰ θεωρηθῇ πολὺ σύμφωνος πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας, ἀλλ' οἱ ὑπάρχοντες λόγοι φρονῶ ὅτι εἶναι ἀποχρῶντες ἵνα παρακάμψωμεν ἀμφοτέρους πρὸς ἀποφυγὴν διαδικασίας.

Ἡ Α. πανοσιολογιότης ὁ ἐπίτροπος τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας: Δὲν εἶναι καλλίτερον ὅλως νὰ μὴ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τῆς διαιτησίας ἡ κατηγορία, ἵνα μὴ ἡ Α. πανιερότης τεθῇ ἐν ἀπεργίᾳ;

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης: Ὑπάρχουσιν ἀποχρῶντες λόγοι, δικαιολογοῦντες τὴν ἐξαίρεσιν· ἐπὶ δύο ἤδη ἔτη χηρεύει ὁ ἀρχιεπισκοπικὸς θρόνος, κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο διαρκῶς διχονοοῦσι καὶ οὔτε μόνοι ἠδυνήθησαν νὰ συνεννοηθῶσιν, οὔτε διὰ τῶν γενομένων αὐτοῖς κατ' ἐπανάληψιν προτροπῶν καὶ συστάσεων. Ἕνεκα τούτου ἀναγκάζομεθα νὰ παρακάμψωμεν ἀμφοτέρους τοὺς κομματάρχας, χωρὶς νὰ θεωρήσωμεν αὐτοὺς ὑποδίκους, διότι καὶ ἄλλως, οἱοσδήποτε τῶν δύο ἤθελε τυχὸν ἐκλεγῇ, ἡ γεννηθεῖσα ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν διαίρεσις ἤθελε διαιωνισθῇ. Ὥστε κυρίως ἡ κατὰ τοῦ ἁγίου Κιτίου κατηγορία μένει ἐν ἡμῖν πρὸς διαφώτισιν ἡμῶν. Ἁπλῶς δὲ ἐξαιροῦντες αὐτοὺς διὰ λόγους κομματικοὺς, ὑποδεικνύομεν αὐτοῖς ἄλλους τρεῖς ἔξωθεν ὑποψηφίους.

Ἡ Α. πανοσιολογιότης ὁ ἐπίτροπος τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας: Ἑπομένως τοῦτο νὰ λεχθῇ, ὅτι διὰ λόγους κομματικοὺς ἐξαιροῦνται.

Ἡ Α. Θ. Μακαριότης: Φρονῶ ἐπίσης ὅτι δὲν πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν κατὰ τοῦ ἁγίου Κιτίου κατηγορίαν. Οἱ λόγοι οἱ δικαιολογοῦντες ἡμᾶς εἶναι, ὅτι ἐπειδὴ ἐν τῷ προσώπῳ τῶν δύο ἀρχιερέων διηρέθησαν ἐν Κύπρῳ εἰς δύο ἀντίπαλα καὶ ἀδιάλλακτα στρατόπεδα, διὰ τοῦτο πρὸς εἰρήνευσιν προτείνομεν τρεῖς ὑποψηφίους, ἵνα ἐξ αὐτῶν ἐκλέξωσιν. Ἵνα μὴ μάλιστα νομισθῇ, ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ κατὰ τοῦ ἁγίου Κιτίου τηλεγραφήματος γίνεται ἡ ἐξαίρεσις, δυνάμεθα, φρονῶ, νὰ τηλεγραφήσωμεν ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν κατηγορίαν, πρὸς ἡσυχίαν τῆς Α. πανιερότητος.

Ἡ Α. πανοσιολογιότης ὁ ἐπίτροπος τοῦ πα-

τριάρχου Ἀλεξανδρείας: Ἀληθῶς ὁ εἰς Κύπρον ἀποσταλεὶς κατώρθωσέ τι, ἀλλ' ἐν μέρει. Ἂς μοι ἐπιτραπῇ δὲ νὰ δηλώσω, ὅτι ἡ ἐπιτευχθεῖσα ἐν τῷ σημείῳ τῆς διαιτησίας συμφωνία κατωρθώθη χάριν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος. Οἱ ἐν Κύπρῳ δηλ. βλέποντες, ὅτι σύμπαν τὸ ἡμέτερον Γένος ἔμεινε κατηυχαριστημένον ἐκ τῆς ἐκλογῆς Αὐτῆς καὶ ἀναμένει παρ' Αὐτῆς ἀγαθά, ἠθέλησαν καὶ αὐτοὶ νὰ ἐκδηλώσωσι τὴν εὐχαρίστησιν αὐτῶν, ὑπείκοντες εἰς τὰς συστάσεις τοῦ ἀντιπροσώπου Αὐτῆς. Καὶ οὕτως ἐπετεύχθη μὲν ἡ διαιτησία, ἀλλὰ συνώδευσαν αὐτὴν μὲ τοιούτους ὅρους, ὥστε εἶναι ζήτημα ἂν δύναται, φυλαττομένων αὐτῶν, νὰ κατορθωθῇ τι. Ἐπειδὴ δὲ ἀπ' ἀρχῆς δὲν ἐγένετο παρατήρησις πῶς δύναται ὑπὸ τοὺς εἰρημένους ὅρους νὰ ἐργασθῇ ἡ διαιτησία, φαίνεται ὅτι αὕτη ἀπεδέχθη αὐτούς. Διὰ τοῦτο, ὅτε πρό τινος ἐγράφη ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ὅτι πρέπει νὰ ἐκλεγῇ τρίτον πρόσωπον, ἵνα ἐπέλθῃ ἐκεῖ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἡσυχία, ἀμφότεραι αἱ μερίδες ἐταράχθησαν. Ἔδειξε δέ μοι ὁ καθηγητὴς ἱεροδιάκονος Δημήτριος Γεωργιάδης ἐφημερίδας ἐκ Κύπρου καὶ γράμμα φίλου τινος αὐτοῦ, δι' ὧν ἐκφράζεται ἀπορία ἐπὶ τοῖς δημοσιευθεῖσι περὶ ἐκλογῆς τρίτου. Ἐπειδὴ δὲ βεβαίως σκοπὸς τῆς διαιτησίας εἶναι νὰ ἐπενέγκῃ τὴν εἰρήνην, δυνάμεθα νὰ ὦμεν ἐκ τῶν προτέρων βέβαιοι, ὅτι τὸ ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος προτεινόμενον μέτρον θὰ εἰρηνεύσει τὰ πράγματα; Αἱ δύο μερίδες φαίνονται ζηλοτύπως ἐχόμεναι τῶν δικαίων αὐτῶν καὶ τῶν τεθέντων ὅρων καὶ ἐννοοῦσιν ἵνα ἡ ἐκλογὴ γένηται ἐκεῖ. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἆρά γε καὶ φόβος μὴ τὰ δύο κόμματα συνενωθῶσιν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ καὶ ἀποκρούσωσι τὴν ἐκλογήν; ὁπότε βεβαίως θὰ εὑρεθῇ ἡ Ἐκκλησία ἀπέναντι φοβεροῦ χάους, τὸ ὁποῖον πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν ἵνα διαρρυθμισθῇ. Πολὺ φοβοῦμαι μὴ συμβῇ τοιοῦτόν τι. Ὁμολογουμένως οἱ ἐκεῖ δύο ἀρχιερεῖς εἶναι κομματάρχαι· ἀλλὰ μήπως εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οἱ ἐντεῦθεν ὑποδειχθησόμενοι ὑποψήφιοι θέλουσι γείνῃ δεκτοί;

Ἡ Α. Θ. Μακαριότης: Διὰ τῆς μέχρι τοῦδε ἐνεργείας τῆς διαιτησίας διαφυλάττονται τὰ δικαιώματα τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ. Ἐπίσης δὲ καὶ διὰ τῆς ὑποδείξεως ὑποψηφίων δὲν παραβλάπτονται ταῦτα, διότι θὰ ὑποδειχθῶσιν ὑποψήφιοι ἔχοντες δικαιώματα ἐκλεξίμου, ἡ ἐκλογὴ δὲ θὰ γένηται ὑπ' αὐτῶν ἐκεῖ, φυλαττομένων καὶ ἐν τούτῳ τῶν δικαιωμάτων κλήρου καὶ λαοῦ. Ἂν ἀμφότεραι αἱ μερίδες δεχθῶσι, τὸ ζήτημα λύεται, εἰ δ' ἄλλως σκεπτόμεθα.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης: Νομίζω ὅτι ἐθέσαμεν ἀρχὴν καὶ ὀφείλομεν ν' ἀκολουθήσωμεν αὐτήν. Τὰ ἤδη λεγόμενα ὑπὸ τῆς Α. πανοσιολογιότητος λέγονται κατόπιν ἑορτῆς· ἀλλ' εἶναι καὶ ἀνίσχυρα, καθότι ὁ μὲν ἱεροδιάκονος Δ. Γεωργιάδης κατὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ διεβεβαίωσεν ἡμᾶς, ὅτι καὶ ὁ ἅγιος Κυρηνείας καὶ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ ἁγίου Κιτίου καὶ ἡ ἐπιτόπιος ἀρχὴ ἐδήλωσαν, ὅτι ἂν μὴ ἐκλεγῇ τρίτος, ἀδύνατον ἵνα διευθετηθῶσι τὰ ἐκεῖ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα. Προχθὲς δὲ ὁ ἐκ τῶν διερμηνέων τῆς ἑλληνικῆς πρεσβείας Γ. Λαγουδάκης ἀνέγνω μοι δύο διακοινώσεις τοῦ ἐν Λάρνακι προξένου τῆς Ἑλλάδος, συνιστῶντος ἵνα σπεύσωμεν νὰ συνεννοηθῶμεν μετὰ τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας καὶ ἐνεργήσωμεν τὴν ἀποστολὴν τρίτου, δηλοῦντος δὲ συνάμα ὅτι σοφὰ μὲν τὰ ὑπὸ τῆς διαιτησίας ληφθέντα μέτρα, ἀλλ' ἀδύνατον νὰ τελεσφορήσωσιν. Ὥστε ἔχομεν πολλὰ διδόμενα, ὅτι ὑπὲρ τῆς ἐκλογῆς τρίτου εἶναι ἡ μία μερὶς, ἡ ὁποία ἀπὸ τοῦδε δηλοῖ ὅτι ἀπολύτως ἀδύνατον ἵνα δεχθῇ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἁγίου Κιτίου καὶ ἡ ἐπιτόπιος ἀρχὴ, ἔχομεν δὲ καὶ τὸ φρόνημα τῆς ἄλλης μερίδος, τῆς τοῦ ἁγίου Κιτίου, καθ' ἃ ὁ ἀπεσταλμένος ἡμῶν ἐβεβαίωσεν ἡμᾶς καὶ ἑπομένως ὅτι δὲν θ' ἀποκρουσθῶσιν οἱ ὑποδειχθησόμενοι ὑποψήφιοι. Ἀλλ' ἔχομεν καὶ ἄλλα ἰσχυρότατα ἐπιχειρήματα πρὸς τοιαύτην ἐνέργειαν. Διὰ τῶν μέχρι τοῦδε ἐνεργηθέντων διεφυλάξαμεν τὰ δικαιώματα κλήρου καὶ λαοῦ, προσεκαλέσαμεν αὐτοὺς ἐπανειλημμένως καὶ τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν φορὰν νὰ συνέλθωσι καὶ προβῶσιν εἰς ἐκλογήν. Δὲν συνεννοήθησαν. Εἶναι ὀρθὸν ν' ἀφήσωμεν νὰ μένῃ ἄλυτον αἰωνίως τὸ ζήτημα; Ἀλλὰ καὶ ἤδη, προτεινομένων ὑφ' ἡμῶν τριῶν ὑποψηφίων, ἂν ἐκεῖ συνεννοηθέντες συνέλθωσι καὶ ἐν ὁμοφωνίᾳ ἐκλέξωσιν ἕνα ἐξ ἑαυτῶν, μὴ ἔχομεν τι νὰ παρατηρήσωμεν; Βεβαίως οὐχί. Ἐπίσης δὲ καὶ ἂν ἐκλέξωσιν αὐτοὶ ἕνα ἐκ τῶν ὑποδειχθησομένων τριῶν ὑποψηφίων. Ἐὰν ὅμως μήτε τὸ ἓν, μήτε τὸ ἄλλο γείνῃ, πρέπει ν' ἀφήσωμεν τὰ πράγ-

ματα ἐν τοιαύτῃ καταστάσει; Φρονῶ ὅτι, βεβαίως οὐχί, ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ πάντα ἐξηντλήθησαν, κατ' ἀνάγκην πρέπει νὰ προβῶμεν εἰς ἐκλογὴν ἐνταῦθα. Εἴμεθα δὲ οὕτω ἀπέναντι ὅλου τοῦ κόσμου δεδικαιολογημένοι διὰ τὴν γενησομένην, ὡς εἴρηται, κλιμακηδὸν καὶ μετὰ περισκέψεως ἐνέργειαν.

Ἐπὶ τούτοις, μετά τινα ἔτι συζήτησιν, γενομένης δεκτῆς τῆς προτάσεως τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, Αὕτη ἐπήγαγεν, ὅτι σκεψαμένη ἐθεώρησεν ὡς καταλλήλους ὑποψηφίους τὸν ἀρχιμ. Γρηγόριον Κωνσταντινίδην, Μ. ἱεροκήρυκα τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ τὸν μητροπολίτην Μελενίκου Ἰωακεὶμ, οἵτινες καὶ προταθέντες ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ ὑπεστηρίχθησαν, μένει δὲ ὁ τρίτος, ἵνα προταθῇ ὑπὸ τῆς Ὑμ. Μακαριότητος. Τῆς δὲ Α. Μακαριότητος προτεινάσης τὸν ἀρχιεπίσκοπον Κυριακουπόλεως Μελέτιον, ἐνεκρίθη ἵνα διαβιβασθῇ τοῖς μητροπολίταις Κιτίου καὶ Κυρηνείας τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

« Θλῖψιν καιρίαν ᾐσθάθημεν μαθόντες ἀτελεύτητον θλιβερὰν διαφωνίαν ἐπὶ ζητήματι ἐκλογῆς ἀρχιεπισκόπου. Δι' ὃ δικαιώματι διαιτητικῷ, ἀφοῦ ἕνεκα τῶν κομματικῶν λόγων ἐξαιρεθῆτε ἀμφότεροι ὑμεῖς τῆς ὑποψηφιότητος, προτείνομεν τρεῖς ὑποψηφίους, τὸν μητροπολίτην Μελενίκου Ἰωακεὶμ, ἐπιστήμονα, ἀγγλομαθῆ χῖον, τὸν ἀρχιεπίσκοπον Κυριακουπόλεως Μελέτιον, κύπριον, τὸν ἀρχιμ. Γρηγόριον Κωνσταντινίδην, Μέγαν ἱεροκήρυκα Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἄνδρα ἱεροπρεπῆ, σεβάσμιον, ἐπιστήμονα, γερμανομαθῆ, θρᾷκα. Ἐκ τούτων προσκαλεῖσθε νὰ ἐκλέξητε κατὰ τὰς αὐτόθι κανονικὰς νομίμους συνηθείας τὸν ἕνα τῇ χάριτι τοῦ παναγίου Πνεύματος. Ἐν περιπτώσει ὀδυνηρᾶς ἀποτυχίας γενήσεται ἐνταῦθα ἡ ἐκλογὴ ἑνὸς τῶν τριῶν».

Μεθ' ὃ διελύθη ἡ συνεδρίασις.

† ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ
† ὁ Ἱεροσολύμων ΔΑΜΙΑΝΟΣ

Τετάρτη συνεδρίασις τῆς περὶ τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος Κύπρου πατριαρχικῆς διαιτησίας, τῇ 11 φεβρουαρίου 1902, δευτέρᾳ.

Σήμερον, τῇ 11 φεβρουαρίου 1902, παρόντων τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου Ἰωακεὶμ, τῆς Α. Θ. Μακαριότητος τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυρίου Δαμιανοῦ καὶ τῆς Α. πανοσιολογιότητος τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἀρχιμ. Γερμανοῦ Γρηγορᾶ, καὶ τοῦ χρέη γραμματέως ἐκπληροῦντος ἀρχιμ. Φωτίου, ἐν πρώτοις ἀναγινώσκεται καὶ ἐγκρίνεται τὸ πρακτικὸν τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως 25 ἰανουαρίου.

Ἀκολούθως ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπήγαγε: Μετὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν ἡμῶν καὶ τὰ ἐν τῷ μεταξὺ γενόμενα δύο κοινὰ τηλεγραφήματρ ἡμῶν πρὸς τοὺς μητροπολίτας Κιτίου καὶ Κυρηνείας, τὰ ἀποσταλέντα τῇ 27 καὶ 31 ἰανουαρίου, συνεπείᾳ ἐκεῖθεν τηλεγραφημάτων, δι' ὧν ἐδηλοῦμεν ὅτι ἡ ἀπόφασις τῆς διαιτησίας εἶναι ἀνέκκλητος καὶ συνεβουλεύομεν τὰ προσήκοντα πρὸς εἰρηνικὴν συνεργασίαν, ἔχων ὑπ' ὄψιν τὰ ἀλλεπάλληλα ἐκεῖθεν τηλεγραφήματα, δι' ὧν ἐξεδηλοῦτο πόθος, ἵνα ἐνταῦθα γένηται ἡ ἐκλογή, ἔνθεν μὲν ἐφρόνουν ὅτι ἔδει ἵνα προβῶμεν εἰς αὐτὴν, ἔνθεν δὲ ὅτι ἔδει νὰ εἰδοποιήσωμεν τὴν Ἀγγλικὴν Πρεσβείαν, διότι καὶ προηγουμένως ἐξεφράσθη τοιαύτη γνώμη. Ἐφ' ᾧ καὶ ἔγραψα τῷ φίλῳ μου κ. Εὐσταθίῳ Εὐγενίδῃ, παρακαλῶν ἵνα ποιήσηται ἐπὶ τούτῳ τὸν προσήκοντα λόγον τῷ πρεσβευτῇ τῆς Ἀγγλίας καί μοι ἀπαντήσῃ. Ὁ κ. Εὐγενίδης ἐπὶ δύο, τρεῖς ἡμέρας δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὴν Α. ἐξοχότητα, εἶδε δὲ αὐτὴν τὴν παρελθοῦσαν δευτέραν. Ὁ πρεσβευτὴς ἐζήτησεν ἀναβολὴν ἵνα συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ ἁρμοστοῦ. Τὴν τοιαύτην ἀπάντησιν τοῦ κ. Εὐγενίδου ἔλαβον τὴν ἐπιοῦσαν, τρίτην, ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ μετὰ τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν, ἵνα ἡ ἐκλογὴ γένηται τὴν τετάρτην, καθ' ἣν ἄγεται καὶ ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου πατρὸς ἡμῶν Φωτίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Ἀπήντησα δὲ ἀμέσως ὅτι εἶναι δύσκολον ν' ἀναβάλωμεν, ἐν τούτοις ὅμως τὸ ἑσπέρας ἐμήνυσα τῇ Α. Μακαριότητι, ἵνα ἂν μὴ μηνύσω αὐτῇ τὴν πρωΐαν, μὴ λάβῃ τὸν κόπον καὶ ἔλθῃ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα. Τὴν πρωΐαν τῆς τετάρτης ἐλθὼν παρ' ἐμοὶ ὁ κ. Ἀνδρέας Κοπάσης, ἐκ μέρους τοῦ πρεσβευτοῦ, ἀνέγνω μοι σημείωμα, δι' οὗ ἡ Α. ἐξοχότης παρακαλεῖ αὐτὸν, ἵνα μεσολαβήσῃ παρ' ἐμοὶ, ὅπως ἀναβάλω τὴν ἐκλογὴν μέχρι συνεννοήσεως μετὰ τοῦ ἁρμοστοῦ.

Ἐξέθηκα τὴν δυσχέρειαν τοῦ πράγματος μετὰ τὴν ληφθεῖσαν καὶ δημοσιευθεῖσαν ἀπόφασιν καὶ ὅτι ὁ λαὸς τῆς Κύπρου ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀναμένει τὴν ἐκλογὴν, ἀλλ' ἐπεῖπον ὅτι χάριν τῆς Πρεσβείας ἀναβάλλει· καὶ οὕτως ἀνεχώρησεν. Ἐν τῷ μεταξὺ κατέφθασαν ἕτερα ἓξ τηλεγραφήματα, τὰ ὁποῖα ἐκοινοποίησα διὰ τοῦ κ. Κοπάση εἰς τὴν ἀγγλικὴν πρεσβείαν.

Πρὸ δέκα δὲ λεπτῶν ἔλαβον ἕτερον γράμμα τοῦ κ. Εὐγενίδου, δηλοῦντος ὅτι, κατὰ γράμμα πρὸς αὐτὸν τοῦ πρεσβευτοῦ, συντόμως ἐλπίζεται ἡ λῆψις καὶ ἀναγγελία εὐχαρίστου ἀπαντήσεως διὰ τὴν ἐκλογήν. Ταῦτά εἰσὶ τὰ ἰδιαιτέρως ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐνεργηθέντα.

Μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτην τῆς Α. Θ. Π. ἀναγινώσκονται τὰ ἑξῆς τηλεγραφήματα:

1.) Ἐκ Λάρνακος ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 600 καὶ χρονολογ. 25 ἰανουαρίου, φέρον ὑπογραφὴν «Ρῶσσος» καὶ διαλαμβάνον ὅτι οἱ 46 Κιτιακοὶ ἀντιπρόσωποι καὶ σύμπαντες οἱ βουλευταὶ ἀπε δέχθησαν τὴν ἀπόφασιν ἵνα προβῶσι μετὰ τῆς Συνόδου εἰς ἐκλογὴν ἀρχιεπισκόπου καὶ ὅτι ὁ ἅγιος Κυρηνείας μετὰ τῶν συνοδικῶν ἀποποιεῖται.

2.) Δύο τηλεγραφήματα τοῦ μητροπολίτου Κυρηνείας ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 1467, δι' ὧν ὑποβάλλει ὅτι ὑπείκει τῇ ἀποφάσει τῆς διαιτησίας πρὸς ἐκλογὴν ἐκ τῶν ὑποδειχθέντων τριῶν ὑποψηφίων, ἀλλ' ὅτι ὁ ἅγιος Κιτίου ἀρνεῖται νὰ συνεργασθῇ.

3.) Τηλεγράφημα ὑπ' ἀρ. πρωτ. 1467 φέρον ὑπογραφὴν «Κυρηνείας προεδρεύσας» καὶ διαλαμβάνον ὅτι ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου μετὰ θλίψεως βλέπει τὸν ἅγιον Κιτίου προσπαθοῦντα νὰ ἐξεγείρῃ τὴν μερίδα του κατὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἣν ὀρθόδοξον πλήρωμα εὐλαβῶς ἀπεδέξατο, καὶ ὅτι ταχίστη λύσις ζητήματος ἐπιβάλλεται.

4.) Τρία τηλεγραφήματα ἐκ Λευκωσίας ὑπ' ἀριθμὸν πρωτ. 1467 φέροντα ὑπογραφὰς προκρίτων, ἐπιτροπείας ὀρθοδόξου λαοῦ καὶ τῶν Συλλόγων «Θρησκευτικοῦ», «Φοίνικος» «Ὀρθοδοξίας» καὶ «Πατριωτισμοῦ». Τηλεγράφημα ἐκ Κυρηνείας ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 1467 φέρον ὑπογραφὰς προκρίτων. Τηλεγράφημα ἐκ Πάφου ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 1467 φέρον τὴν ὑπογραφὴν τῆς διαχειριστικῆς τοῦ θρόνου Πάφου ἐπιτροπῆς, τῶν ἐπιτροπῶν τῶν ἐκκλησιῶν, τοῦ Συλλόγου «Εὐσεβείας», τῆς δημογεροντίας καὶ τῶν ἐν τῇ ἐκλογῇ ἀρχιεπισκόπου ἀντιπροσώπων. Τηλεγράφημα ἐξ Ἀμμοχώστου ὑπ' ἀρ. πρωτ. 1467 φέρον ὑπογραφὰς ἱερέων καὶ προκρίτων. Τηλεγράφημα ἐκ Λεμησσοῦ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 1467 φέρον τὰς ὑπογραφὰς τῶν Συλλόγων «Ἰσότητος» καὶ «Εὐσεβείας», δι' ὧν πάντων ὑποβάλλονται ὅτι ἡ ἀνέκκλητος ἀπόφασις τῶν διαιτητῶν εὐλαβῶς ἠκούσθη, ὅτι ὁ λαὸς ἄγει ἡσυχίαν καὶ ὅτι ἡ ἄμεσος ἐκλογὴ παραλύσει τὰς ραδιουργίας τῶν μασσόνων, αἰτοῦντες τὴν ταχεῖαν ἐκλογὴν ἐκ τῶν τριῶν τοῦ ἀρίστου.

5). Δύο τηλεγραφήματα τοῦ μητροπολίτου Κιτίου ὑπ' ἀρ. πρωτ. 1467, δι' ὧν διαμαρτυρόμενος κατὰ τῶν κατ' αὐτοῦ, ὡς λέγει, τηλεγραφηθέντων ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Κυρηνείας, δηλοῖ ὅτι ὁ τόπος εἶναι ἀνάστατος ἕνεκα τῆς τελευταίας ἀποφάσεως τῆς διαιτησίας καὶ ὅτι ὁ θέσις αὐτοῦ εἶναι δυσχερεστάτη, εὑρισκομένου μεταξὺ καθήκοντος καὶ λαοῦ ἐξηγριωμένου.

6). Τέσσαρα τηλεγραφήματα ἐκ Λευκωσίας ὑπ' ἀρ. πρωτ. 1467, φέροντα ὑπογραφὰς βουλευτῶν καὶ ἀντιπροσώπων· ἓν ἐκ Λεμησσοῦ ὑπ' ἀρ. πρωτ. 1467 φέρον τὰς ὑπογραφὰς τῶν βουλευτῶν καὶ τῶν γενικῶν ἀντιπροσώπων Λεμησσοί· ἓν ἐκ Πάφου ὑπ' ἀρ. πρωτ. 1467 φέρον ὑπογραφὴν τοῦ τοποτηρητοῦ τοῦ θρόνου καὶ γενικοῦ ἀντιπροσώπου καὶ ἓν ἐκ Λάρνακος ὑπ' ἀρ. πρωτ. 1467 φέρον ὑπογραφὴν «Ἐπιτροπεία», δι' ὧν πάντων ὑποβάλλοντες ὅτι ἡ τελευταία ἀπόφασις τῆς Διαιτησίας ἀνεστάτωσε τὸν τόπον. ὅτι ἀδύνατον νὰ δεχθῶσι τὴν ἀθέτησιν τῶν δικαίων τῆς αὐτοκεφάλου αὐτῶν Ἐκκλησίας, ὅτι παντὶ σθένει καὶ βίᾳ ἀποκρούσουσι τὴν γενησομένην ἐκλογὴν, ὅτι τοῦτο ἐδήλωσαν καὶ εἰς τὸν ἁρμοστὴν καὶ ὅτι καὶ διὰ συλλαλητηρίων τοῦτ' αὐτὸ ἀπεφασίσθη, αἰτοῦνται ἵνα ἡ διαιτησία σκεφθῇ τὰς συνεπείας.

7). Τηλεγράφημα τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κυριακουπόλεως Μελετίου πρὸς τὴν Α. Μακαριότητα τὸν πατριάρχην Δαμιανὸν, κατατεθὲν ὑπ' Αὐτῆς ὑπ' ἀρ. πρωτ. 1467 διαλαμβάνον ὅτι λόγῳ ὑγείας καὶ ἀδυναμίας ἀδυνατεῖ ἀμετακλήτως νὰ δεχθῇ ὑποψηφιότητα.

8) Δύο τηλεγραφήματα ἐκ Λάρνακος πρὸς τὸν μητροπολίτην Μελενίκου Ἰωακεὶμ καὶ τὸν ἀρχιμανδρίτην Γρηγόριον Κωνσταντινίδην Μ. ἱεροκήρυκα ὑπ' ἀρ. πρωτ. 1467 δι' ὧν οἱ ὑπογραφόμενοι τρεῖς τὸν ἀριθμὸν δηλ. τοῖς εἰρημένοις, ὅτι μεγάλη πλειονότης λαοῦ ἀποκρούσει βίᾳ πάντα ἀρχιεπίσκοπον μὴ ἐκλεγησόμενον ὑπ' αὐτῆς, καὶ συνιστῶσιν αὐτοῖς ἵνα ἀναλογισθῶσιν τὰς συνεπείας, καὶ

9). Τηλεγράφημα τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Φωτίου ὑπ' ἀρ. πρωτ. 1468 καὶ χρονολ. 10 φεβρουαρίου, ἔχον ἐπὶ λέξει ὧδε: «Συνεπείᾳ σοβαρῶν παραστάσεων πρεσβείας Κύπρου ἐρχομένης Βασιλεύουσαν, συνιστῶμεν αὖθις ἀδελφικῶς ἀναβαλεῖν ἀπόφασιν διαιτητικὴν ἐπ' ἀκριβῆ μετ' αὐτῆς συνεννόησιν, ἧς περ ἄνευ πᾶσα ἀπόφασις οὐχ ἕξει συμμετοχὴν ἡμῶν, κατ' ἀρχὴν ἀποστεργόντων πᾶσαν ἐκλογήν, προσβάλλουσαν ὅρους διαιτησίας».

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν τηλεγραφημάτων τούτων ἀναγινώσκονται τὰ ἑξῆς ἔγγραφα:

Γ. Λαγουδάκη, διερμηνέως τῆς ἑλληνικῆς Πρεσβείας, ὑπ' ἀρ. πρωτ. 944 καὶ χρονολ. 4 ἰανουαρίου ἐπισυνάπτοντος ἀντίγραφον τηλεγραφήματος τοῦ ἐν Κύπρῳ προξένου πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν Ὑπουργεῖον τῆς Ἑλλάδος, ἔχον ἐπὶ λέξει ὧδε· «Ἀνακοινώσατε σᾶς παρακαλῶ, ἐὰν ἐγκρίνητε, οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ ὅτι διαβιβασθέντα θορυβώδη τηλεγραφήματα σκοποῦσιν ἐκφόβισιν. Μόνον ταχεῖα ἐνέργεια καὶ τετελεσμένον γεγονὸς θὰ θέσῃ τέρμα».

Μητροπολίτου Κιτίου Κυρίλλου ὑπ' ἀρ. πρωτ. 943 καὶ χρονολ. 24 ἰανουαρίου, διαλαμβάνον περὶ τῆς ἑρμηνείας τῆς δοθείσης εἰς τὸ κατὰ τὴν δευτέραν συνεδρίασιν τῆς διαιτησίας ἀποφασισθὲν καὶ σταλὲν τηλεγράφημα καὶ τὴν σχετικὴν ἐπιστολὴν καὶ αἰτούμενον ἐν τέλει ὁδηγίαν.

Μητροπολίτου Κυρηνείας Κυρίλλου ὑπ' ἀρ. πρωτ. 943 καὶ χρονολ. 23 ἰανουαρίου, περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, καὶ

Παύλου Κολεσίδου, συντάκτου τῆς ἐν Κύπρῳ ἐκδιδομένης «Χριστιανικῆς Ἀληθείας» ὑπ' ἀρ. πρωτ. 928 καὶ χρονολ. 24 ἰανουαρίου, ἐν ᾧ πρὸς ἄλλοις ποιούμενος λόγον καὶ περὶ τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος ὑποδεικνύει ὡς μόνην σωτήριον τὴν ἐκλογὴν τρίτου.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν πάντων τούτων ἡ Α. Θ. Μακαριότης ἐπήγαγεν, ὅτι, κατὰ τὴν γνώμην Αὐτῆς, ἂν ἡ Ἀγγλικὴ Πρεσβεία δῷ τὴν συγκατάθεσιν αὐτῆς, δύναται ἵνα γένηται ἡ ἐκλογή. Ἄλλως οὐχὶ, μάλιστα ἤδη μετὰ τὸ ἀνωτέρω τηλεγράφημα τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης: Ὅτι ὀφείλομεν μέχρι τινὸς ν' ἀναμείνωμεν τὴν ἀπάντησιν τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας συμφωνῶ. Μετὰ λύπης δὲ βλέπω τὴν ἀσυμφωνίαν τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας. Ὁ ἐπίτροπος αὐτῆς ὑπέβαλεν αὐτῷ τὸ σχέδιον τῆς ἐνεργείας ἡμῶν· καὶ ὅμως ἡ Α. Μακαριότης οὔτε εἰς τὴν Α. πανοσιολογιότητα ἀπήντησεν, οὔτε εἰς ἡμᾶς ἔγραψεν. Ἤδη δὲ παρασυρθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκεῖ κυπρίων διεβίβασε τὸ ἀνωτέρω τηλεγράφημα χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὰ ἐδῶ συμβαίνοντα. Ὅτε ὁ ἐπίτροπος αὐτῆς ἀνεκοίνωσέ μοι τὸ πρῶτον τηλεγράφημα αὐτῆς, δι' οὗ συνίστα, ἵνα ἀναβάλωμεν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ συνεδριάσει ἀποφασισθέντων, εἶπον τῇ Α. πανοσιολογιότητι ὅτι εἰμεθα δεδεσμευμένοι καὶ τὸ σχέδιον ἡμῶν ἐγνώσθη καὶ δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἀναβολὴ τῆς ἐφαρμογῆς, καὶ ὅτι ἐν τούτοις, ἂν θέλῃ, δύναται ν' ἀποχωρήσῃ τῆς διαιτησίας. Λυπηρὸν ὅτι ἡ διαφωνία τῆς Α. Μακαριότητος πλὴν τῆς Κύπρου καὶ ἀλλαχοῦ θέλει ἐμποιήσει κακὴν ἐντύπωσιν. Οὐδ' ἡ Ἀγγλικὴ Πρεσβεία εἶπέ τι καὶ ἴσως οὐδὲ θὰ ἐλεγεν, ἂν μὴ ἡμεῖς ἐζητοῦμεν τὴν γνώμην αὐτῆς. Νομίζω ἰδὲ ὅτι πρέπει νὰ διαβιβάσωμεν τῇ Α. Μακαριότητι τὴν προσήκουσαν ἀπάντησιν.

Ἡ Α. Πανοσλγ. ὁ ἐπίτροπος τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας· Κυρίως ἀπάντησιν παρὰ τῆς Α. Μακαριότητος δὲν ἔλαβον ἐκτὸς ἑνὸς γράμματος, ἐν ᾧ μοὶ ἔλεγεν ὅτι κατὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ πρέπει νὰ σταλῶσιν ἐπιτοπίως τρεῖς ἀπεσταλμένοι τῶν Πατριαρχείων καὶ ὅπερ ἐκοινοποίησα εἰς τὴν Διαιτησίαν. Ἀκολούθως ἔλαβον τηλεγράφημα τῆς Α. Μακαριότητος, δι' οὗ παρεκάλει ἵνα ἀναβληθῇ ἡ ἐκτέλεσις τῶν εἰς Κύπρον τηλεγραφικῶς ἀναγγελθέντων περὶ ἐκλογῆς ἐκ τῶν τριῶν ὑποδειχθέντων ὑποψηφίων ἄχρι συνεννοήσεως ταχυδρομικῶς διὰ γραμμάτων· ἐπῆγε δὲ συνάμα ὅτι λυπεῖται ἐπὶ τῷ

ὅτι λύεται τὸ ζήτημα παρὰ τοὺς ὅρους τῆς διαιτησίας. Ἀπήντησα δὲ εἰς τὸ τηλεγράφημα τοῦτο ὅτι οἱ πατριάρχαι ἐπιμένουσιν ἐν τῇ ληφθείσῃ ἀποφάσει. Χθὲς ἐν Χάλκῃ ἔλαβον τηλεγραφικὴν ἀπάντησιν, προτρεπομένην ἵνα ὑποστηρίξω παρὰ τῇ Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι, τὸ προηγούμενον τηλεγράφημα τῆς Α. Μακαριότητος καὶ ἐντελλομένην μοι ἵνα τηλεγραφήσω αὐτῇ τὴν θέσιν τοῦ ζητήματος. Πρὸ ὀλίγου δὲ ἔλαβον τηλεγράφημα, ὅπερ ἐστὶν ἀντίγραφον τοῦ ἀνωτέρω πρὸς τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα τηλεγραφήματος.

Ἡ Α. Θ. Μακαριότης· Ἤδη τοῦ μητροπολίτου Κυρηνείας καὶ τῶν περὶ αὐτῶν ἀνατιθέντων ἡμῖν τὴν ἐκλογὴν, τὸ μόνον, ὅπερ φρονῶ ὅτι ὑπολείπεται, ἵνα προβῶμεν, εἶναι ἡ ὑποστήριξις τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης· Ἤδη φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ σκεφθῶμεν ἂν δυνάμεθα νὰ προσχωρήσωμεν εἰς τὴν γνώμην τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ζητοῦντος ἵνα ἀθετήσωμεν τὰ κοινοποιηθέντα, ἅπερ καὶ ὁ τόπος καὶ ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις προσκαλουμένη ὑπὸ τῶν ἐκεῖ χριστιανῶν διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτῆς φαίνεται ἐπιδοκιμάζουσα. Τὸ τοιοῦτον κατ' ἐμὲ σημαίνει ἀνάκλησιν τῶν ἀποφασισθέντων καὶ ὀπισθοχώρησιν, ἅπερ ἐγὼ τουλάχιστον δὲν δέχομαι· φρονῶ δ' ἑπομένως ὅτι πρέπει νὰ ἐμμείνωμεν εἰς ὃ μετὰ πολλὴν σκέψιν ἀπεφασίσαμεν.

Ἡ Α. Μακαριότης δηλοῖ, ὅτι συμφωνεῖ τῇ Α. Θ. Παναγιότητι.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης· Ἤδη ἐπειδὴ ἐγὼ εἰμὶ ὁ αἴτιος ἵνα ζητηθῇ ἡ γνώμη τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας, φρονῶ μὲν ὅτι ὀφείλομεν ν' ἀναμείνωμεν, ἀλλ' ἆρά γε ἐπ' ἄπειρον; Ἐὰν σκεφθῶμεν ὅτι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ ὀπισθοβουλία τις πρὸς παραλυσίαν τῶν ἐν Κύπρῳ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, πρέπει ν' ἀνεχθῶμεν τοῦτο; Ἂν π. χ. ἡμεῖς οἱ δύο πατριάρχαι παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ μασσόνοι ὄπισθεν τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως ἐνεργοῦντες κατορθοῦσι τὴν ἀναβολὴν, πρέπει ἐπ' ἄπειρον ν' ἀναμείνωμεν πρὸς βλάβην τιμαλφῶν συμφερόντων τῆς ἐν Κύπρῳ Ἐκκλησίας;

Ἡ Α. Θ. Μακαριότης ἐρωτᾷ πῶς ἂν ἄνευ τῆς γνώμης τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας γείνῃ ἡ ἐκλογὴ, θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐπιβάλωμεν τὸν ἐκλεγησόμενον καὶ νὰ ὑποστηρίξωμεν αὐτόν;

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης· Ἡμεῖς θὰ ἐκλεξωμεν αὐτὸν καὶ θὰ προσκαλέσωμεν ἐκεῖθεν ἀπεσταλμένους εἰς τὴν χειροτονίαν, ἂν θὰ ἦναι ἱερομόναχος ὁ ἐκλεγησόμενος καὶ ἡμεῖς θὰ χειροτονήσωμεν αὐτόν. Ὅταν δὲ ἀπὸ τοῦδε τὸ ἥμισυ τοῦ λαοῦ εἶναι ὑπὲρ τοῦ ἐκλεγησομένου, μετὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ τὸ ἕτερον ἥμισυ θὰ εὑρεθῇ πρὸ τετελεσμένου γεγονότος καὶ θ' ἀναγνωρίσῃ αὐτόν. Τότε δὲ φυσικῶς καὶ ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις θὰ ὑποχωρήσῃ. Ἤδη γνωρίζονεν ὅτι ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις προτρέπεται εἰς ταχεῖαν ἐκλογήν. Ἐξ ὅσων δὲ ἰδιαιτέρως γνωρίζω καὶ ἡ ἀγγλικὴ πρεσβεία θεωρεῖ ὡς ἀρίστην τὴν ἰδέαν περὶ ἐκλογῆς τρίτου. Ἐὰν θέλητε, δυνάμεθα νὰ προσκαλέσωμεν τὸν εἰς Κύπρον ἀποσταλέντα ἱεροδιάκονον Δ. Γεωργιάδην. ἵνα ἐπαναλάβῃ τὰ ὑπὸ τοῦ ἁρμοστοῦ λεχθέντα αὐτῷ, ὅτι, ἐὰν ἐκλεγῇ τρίτος, πάσῃ δυνάμει θέλει ὑποστηρίξει αὐτόν. Ὡς ἐκ τούτων πάντων φρονῶ, ὅτι δὲν πρέπει ἐπ' ἀόριστον ν' ἀναβάλωμεν.

Ἡ Α. Θ. Μακαριότης· Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ ἥμισυ τοῦ λαοῦ εἶναι ὑπὲρ τῆς ἐκλογῆς τρίτου;

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης· Εἴμεθα βέβαιοι περὶ τούτου· Τὸ τηλεγράφημα τοῦ ἕλληνος προξένου ρητῶς συνιστᾷ, ἵνα ἐπισπεύσωμεν τὴν ἐκλογήν· ἡ πηγὴ δὲ αὕτη εἶναι αὐθεντική· Ἐν τῷ μεταξὺ μοὶ ἀνέγνων καὶ δύο ἐκθέσεις, ἐκτιθείσας δύο συνεντεύξεις τοῦ ἐν λόγῳ προξένου μετὰ τοῦ ἁρμοστοῦ, ὅστις ἐπανειλημμένως συνέστησε τῷ προξένῳ νὰ ἐνεργήσῃ δι' ἐκλογὴν τρίτου. Ὁ δὲ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος δέχεται τὴν γνώμην τοῦ προξένου καὶ συνιστᾷ ἡμῖν αὐτήν.

Ἡ Α. πανοσιολογιότης ὁ ἐπίτροπος τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας. Καθ' ἃ ἤκουσα ἰδιαιτέρως, προκειμένου νὰ ματατεθῇ ὁ ἐν Κύπρῳ πρόξενος ἀλλαχοῦ, ὡς λόγος μεταθέσεως θεωρεῖται τὸ ὅτι ἐχθρικῶς διάκειται κατὰ τοῦ ἁγίου Κιτίου καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κατ' αὐτοῦ μίσους καὶ τῆς ἀντιπαθείας, ἐνῶ ἡ Α. Πανιερότης ὡς πρόεδρος τῆς Βουλῆς πρόκειται κατὰ τὴν προσεχῆ σύνοδον αὐτῆς νὰ κηρύξῃ τὴν μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἕνωσιν τῆς Κύπρου, ἐκεῖνος ἐξ ἀντι-

δράσεως, ὡς ἐλέχθη, δὲν ἐνεργεῖ τι περὶ τῶν συμφερόντων τῆς Κύπρου. Ἑπομένως μὴ ἆρά γε λόγοι προσωπικοὶ κινοῦσι τὸν πρόξενον εἰς ἐνέργειαν;

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης· Ἄγνωστον τυγχάνει ἡμῖν διατὶ μετατίθεται ὁ πρόξενος. Τὸ γνωστὸν εἶναι ἐὰν τὰ ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας πανοσιολογιότητος ἀκουσθέντα ἔχωνται ἀληθείας, καὶ ἐκ τούτων ἐξάγεται ὅτι ὁ ἅγιος Κιτίου ἐργάζεται κατὰ τῆς κυβερνήσεως τοῦ τόπου, ἡ ὁποία βεβαίως δὲν θὰ ἐπιθυμῇ τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ ὡς ἀρχιεπισκόπου.

Ἐπὶ τούτοις ἀποφασισθέντος, ἵνα ἀναμένηται ἡ ἀπάντησις τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας, ἐνεκρίθη συνάμα ἵνα τοῖς μὲν μητροπολίταις Κιτίου καὶ Κυρηνείας διαβιβασθῇ τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα «Ἐμμένομεν ἀκράδαντοι εἰς τὴν ἀπόφασιν ἡμῶν, φρονοῦντες ἡμετέραν εὐθύνην μεγίστην ἀπέναντι Θεοῦ, τῆς καθόλου ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους· ἀπορροῦμεν δὲ ὁποία ἔσται ἀποστολὴ ἐνταῦθα φημιζομένης πρεσβείας, κρινομένη ἀσύμφορος καὶ ἀλυσιτελής»· —τῷ δὲ μακαριωτάτῳ πατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα· «Ἐκ καθήκοντος ὑπερτάτου ἐμμένομεν εἰς ἡμετέραν κανονικὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν, μὴ οὖσαν ἄγνωστον αὐτῇ ἐξ ἀρχῆς». Τὰ τηλεγραφήματα δὲ ταῦτα ὑπεγράφησαν ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τῆς Α. Θ. Μακαριότητος·

Μεθ' ὃ διελύθη ἡ συνεδρίασις.

† ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ

† ὁ Ἱεροσολύμων ΔΑΜΙΑΝΟΣ

Πέμπτη συνεδρίασις τῆς περὶ τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος Κύπρου πατριαρχικῆς διαιτησίας τῇ 8 μαρτίου 1902, παρασκευῇ.

Σήμερον τῇ 8 μαρτίου 1902, παρόντων τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου Ἰωακεὶμ, τῆς Α. Θ. Μακαριότητος τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυρίου Δαμιανοῦ, καὶ τοῦ χρέη γραμματέως ἐκπληροῦντος ἀρχιμ. Φωτίου, ἐν πρώτοις ἀναγινώσκεται καὶ ἐγκρίνεται τὸ πρακτικὸν τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως 11 φεβρουαρίου.

Ἀκολούθως ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπήγαγεν· Ἀπὸ τῆς τελευταίας συνεδριάσεως ἡμῶν μέχρι σήμερον ἔνθεν μὲν, ὡς γνωστὸν τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι, ἐλάβομεν ἱκανὰ τηλεγραφήματα καὶ γράμματα ἑκατέρας τῶν μερίδων, εἴς τινα δὲ τούτων ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἀπηντήσαμεν, ἔνθεν δὲ ἐλάβομεν εἴδησιν ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας, ὅτι διετάχθη ὁ Μ. ἁρμοστὴς ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργείου, ἵνα προσπαθήσῃ διὰ πάσης πειστικῆς ἐνεργείας νὰ συνάψῃ τὰ διεστῶτα, ὅπως οὕτως ἐπέλθῃ ἐκεῖ κανονικὴ διευθέτησις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τούτου ζητήματος. Τὰς πληροφορίας ταύτας τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας ἐπιβεβαιοῖ τηλεγράφημα ἐκεῖθεν τοῦ μητροπολίταν Κυρηνείας, ἔτι δὲ καὶ σχετικὸν αὐτοῦ γράμμα. Ἔκ τε τοῦ τηλεγραφήματος καὶ τοῦ γράμματος ἐξάγεται ὅτι οἱ μὲν τῆς μερίδος τοῦ ἁγίου Κυρηνείας προσκληθέντες ἐδήλωσαν ὅτι ἐμμένουσιν εἰς τὴν ὑπὸ τῆς πατριαρχικῆς διαιτησίας ληφθεῖσαν ἐμετάκλητον ἀπόφασιν, οἱ δὲ τῆς τοῦ ἁγίου Κιτίου ὅτι ἐμμένουσιν εἰς τὸ τετριμμένον αὐτῶν σχέδιον. Ἀπέναντι πάντων τούτων οὐδὲν ἐγένετο, καθότι οὐδὲ συνεδρίασίς τις ἡμῶν ἐν τῷ μεταξὺ ἔλαβε χώραν. Ἔκ τινος πλαγίας ὁδοῦ σχετιζομένης μετὰ τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας ἐπληροφορήθην ὅτι αὕτη ηὐχαριστήθη πολὺ ἐκ τῆς στάσεως καὶ τῆς ἐχεφροσύνης τῆς πατριαρχικῆς διαιτησίας καὶ ὅτι προσπάθειαι καταβάλλονται, ὅπως ἐξομαλυνθῶσιν ἐν Κύπρῳ τὰ πράγματα πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ζητήματος. Ἐξ ἄλλου ἐνόμισα καλὸν νὰ παρακαλέσω τὸν φίλον ἡμῶν κύριον Εὐστάθιον Εὐγενίδην, ἵνα ἐπαναλάβῃ εἰς τὴν Α. Ἐξοχότητα τὸν πρεσβευτὴν τὴν ἐπείγουσαν ἀνάγκην τῆς ἐνταῦθα ἐκλογῆς τοῦ ἀρχιεπισκόπου, διότι ἄλλως πλέον ἢ βέβαιον εἶναι ὅτι ἀπολύτως ἀδύνατον εἶναι ἵνα γένηται ἐκεῖ ἡ ἐκλογή. Πρὸς τούτοις ἐθεώρησα ἀναγκαῖον ἵνα ποιήσωμαι καὶ τρίτην τινὰ ἐνέργειαν· τὴν τελευταίαν δηλονότι ἐπιστολὴν τοῦ ἁγίου Κυρηνείας διεβίβασα διὰ πιττακίου εἰς τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος ζητήσας παρὰ τῆς Α. Ἐξοχότητος ἵνα ἐνεργήσῃ ὅ,τι δυνατὸν ἰδιωτικῶς, διότι τῆς ἀποφάσεως τῆς διαιτησίας ματαιουμένης, τιτρώσκεται εἰς τὰ καίρια ἡ πατριαρχικὴ ἀξία καὶ δικαιοδοσία

ἐν ὅλῃ τῇ Ἀνατολῇ καὶ πέραν αὐτῆς, οὐδεμίαν δ' ἔτι ἀπάντησιν ἔλαβον. Εἰς τὴν ὀφειλετικὴν ταύτην ἐνέργειαν προστίθημι ὅτι ἔλαβον χώραν καὶ τινα ἀνιαρὰ ὀχλαγωγικὰ κινήματα, οἷον συλλαλητήριόν τι Κυπρίων σπουδαστῶν ἐν Ἀθήναις, οἵτινες συνέταξαν ψήφισμα καὶ ἀπέστειλαν αὐτὸ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ἐπιζητοῦντες νὰ ματαιώσωσι τάχα τὴν πατριαρχικὴν διαιτητικὴν ἐτυμηγορίαν, κρινομένην ὡς ἀντικανονικὴν παρὰ παιδαρίων καὶ ὡς δῆθεν καταλύουσαν τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου· ἔτι δὲ τὴν ὑποβολὴν ὑπὸ λαϊκοῦ τινος κυπρίου, περὶ πολλὰ ἐν Ἀθήναις τυρβάζοντος, τοῦ ψηφίσματος τῶν εἰρημένων σπουδαστῶν, ὅπερ ἐθεώρησε καλὸν ἵνα συνοδεύσῃ μεθ' ὑπομνήματος αὐτοῦ σχετικοῦ. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι οὔτε πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τοιαῦτα ἐγγραφα, οὔτε νὰ δώσωμεν εἰς αὐτὸ σημασίαν τινα, διότι οἱ συμπιλήσαντες τὰ φλοίσβια ταῦτα νεανιεύματα προέβησαν εἰς τοῦτο ἔνθεν μὲν ἐξ ἀγνοίας ἔνθεν δὲ ἐξ ἀσυνεσίας, νομίζοντες ὅτι οὕτω προστατεύουσιν ὕψιστα καὶ ἱερώτατα δίκαια καὶ συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου. Μὴ λησμονήσωμεν εἰς ταῦτα τὰ προσθέσωμεν καὶ τὴν ὅλως περίεργον στάσιν τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ὅστις καὶ εἰς τὸ τελευταῖον ἡμῶν τηλεγράφημα σιγᾷ καὶ εἰς τὸν ἐνταῦθα ἐπίτροπον αὐτοῦ οὐδὲν ἔγραψεν, ἐνῶ ὤφειλεν ἀδελφικῶς, ἐκκλησιαστικῶς καὶ κανονικῶς, σκεπτόμενος νὰ γράψῃ καὶ νὰ συζητήσῃ φιλαδέλφως τὸ σημεῖον τῆς μεθ' ἡμῶν διαφωνίας, καίτοι κατόπιν ἑορτῆς διατυποῖ αὐτήν.

Ἡ Α. Θ. Μακαριότης ὑπομιμνήσκει ὅτι καὶ παρὰ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ πολιτικοῦ πράκτορος τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχει τηλεγράφημα, συνιστῶν, αἰτήσει τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ἵνα παρακληθῶσιν οἱ διαιτηταὶ ὅπως ἀναβάλωσι πᾶσαν περὶ ἐκλογῆς ἀπόφασιν, ἀντιθέτως πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ ἐν Κύπρῳ προξένου τῆς Ἑλλάδος συνιστώμενα.

Ἐπὶ τούτοις, ἀναγνωσθέντων τῶν ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος μνημονευθέντων τηλεγραφημάτων καὶ ἐγγράφων καὶ τῶν γενομένων τηλεγραφικῶν ἀπαντήσεων, ἤτοι τῶν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 1725 τριῶν ἐκ Κύπρου τηλεγραφημάτων καὶ τῆς ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν πρωτοκόλλου καὶ χρονολογ. 19 φεβρουαρίου πρὸς τὸν μητροπολίτην Κυρηνείας τηλεγραφικῆς ἀπαντήσεως· τῶν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 1726 δύο τηλεγραφημάτων ἐκ Κύπρου· τοῦ ὑπ' ἀρ. πρωτ. 1727 τηλεγραφήματος τοῦ μητροπολίτου Κιτίου καὶ τῆς εἰς αὐτὸ ἰδιωτικῆς ἀπαντήσεως τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τῶν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 1175 καὶ 1728 γραμμάτων τοῦ μητροπολίτου Κιτίου· τοῦ ὑπ' ἀρ. πρωτ. 1714 γράμματος τῶν βουλευτῶν καὶ λοιπῶν προκρίτων· τοῦ ὑπ' ἀρ. πρωτ. 1728 γράμματος τῆς ἐπιτροπείας τοῦ ἐν Λάρνακι γενομένου συλλαλητηρίου· τοῦ ὑπ' ἀρ. πρωτ. 1399 ὑπομνήματος τῶν βουλευτῶν καὶ τῶν διὰ τὴν ἐκλογὴν ἀρχιεπισκόπου γενικῶν ἀντιπροσώπων· καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 1728 καὶ χρονολ. 20 φεβρουαρίου τηλεγραφικῆς ἀπαντήσεως πρὸς τὸν μητροπολίτην Κιτίου καὶ τοὺς ὁπαδοὺς αὐτοῦ· τοῦ ὑπ' ἀρ. πρωτ. 1729 ψηφίσματος τῶν ἐν Ἀθήναις κυπρίων σπουδαστῶν μετὰ τοῦ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν πρωτοκόλλου ὑπομνήματος τοῦ Γ. Σ. Φραγκούδη, προέδρου τοῦ ἐν Ἀθήναις «Πατριωτικοῦ Συνδέσμου τῶν κυπρίων»· τῆς τελευταίας πρὸς τοὺς μητροπολίτας Κιτίου καὶ Κυρηνείας τηλεγραφικῆς ἀπαντήσεως ὑπ' ἀρ. πρωτ. 1730 καὶ χρονολ. 22 φεβρουαρίου· καὶ τοῦ τελευταίου ὑπ' ἀρ. πρωτ. 1916 γράμματος τοῦ μητροπολίτου Κυρηνείας. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν πάντων τούτων, τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἀνακοινωσαμένης, ὅτι σήμερον ἐλήφθη νεώτερον τηλεγράφημα ἐκ Λευκωσίας ὑπ' ἀρ. πρωτ. 1731, ἀναγινώσκεται τοῦτο, φέρον τρεῖς ὑπογραφὰς καὶ ἔχον ἐπὶ λέξει ὧδε· «Συνεδριάσαμεν ἁρμοστῇ. Κιτιακοὶ προὔτειναν νέας ἐκλογὰς ὑπὸ ἔλεγχον κυβερνήσεως· ἀπεκρούσαμεν πᾶσαν πρότασιν ἐκτὸς διαιτητικῆς ἀποφάσεως. Συνεννόησις ἀνέφικτος. Ἀναμένομεν ἐκλογὴν αὐτόθι». Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ τηλεγραφήματος τούτου, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπήγαγεν· Ἐκ τοῦ τηλεγραφήματος τούτου ἐξάγεται ὅτι ὁ ἁρμοστὴς, ἀφοῦ κατ' ἰδίαν ἐνήργησε παρ' ἑκατέρᾳ τῶν μερίδων, προσεκάλεσε τοὺς ἀρχηγοὺς αὐτῶν καὶ εἰς κοινὴν σύσκεψιν, ἡ ὁποία ἐπίσης εἰς οὐδὲν ἀποτέλεσμα κατάληξεν, καὶ ἑπομένως διὰ μυριοστὴν φορὰν ἀπυδεικνύεται ὅτι οὐδὲν εἶναι δυνα-

τὸν ἵνα γένηται ἐπιτοπίως πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος.

Ἡ Α. Θ. Μακαριότης· Φαίνεται ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις δὲν ἀπηλπίσθη ἔτι, οὐδ' ἐξήντλησε τὰς ἐνεργείας αὐτῆς, τὰς ὑποίας ἴσως ἰδιαιτέρως θὰ συνεχίσῃ.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης· Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω τηλεγραφήματος ἐξάγεται, ὅτι ἐξήντλησεν αὐτὰς, ἄλλως τε τί εἶναι δυνατὸν νὰ ἐνεργήσῃ, ἀφοῦ ἡ μὲν μία μερὶς, ἡ κοπτομένη ὅτι δῆθεν ἀθετεῖται τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου διὰ τῆς ἀποφάσεως ἡμῶν προκαλεῖ τὴν κυβέρνησιν ἵνα ἐπέμβῃ εἰς ζήτημα ἐκκλησιαστικὸν χορηγοῦσα αὐτῇ τὸ δικαίωμα τῆς ἐξελέγξεως τῶν ἐκλογῶν, ἡ δὲ ἄλλη μερὶς ἐμμένει εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Ἡ Α. Θ. Μακαριότης: Δὲν φαίνεται ὅτι ζητοῦμεν ἐπέμβασιν, ἀλλ' ἁπλῶς ἐποπτείαν τῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τῶν προταθεισῶν νέων ἐκλογῶν.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης· Διδομένου τοῦ δικαιώματος τούτου, ἅμα ἐπέλθῃ διαφωνία ἢ σύγκρουσις, ἡ κυβέρνησις ὡς ἐπόπτης θὰ λύσῃ αὐτήν· ἄλλως εἰς τί θὰ χρησιμεύσῃ ἡ ἐποπτεία τῆς κυβερνήσεως. Ἐπειδὴ δὲ μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων ἐκλέγονται καὶ κληρικοὶ, ὅπου ἐπίσης θὰ ἔχῃ τὸν ἔλεγχον ἡ κυβέρνησις, νομίζω ὅτι ἐκ πατριαρχικῆς ὀφειλετικῆς προνοίας δὲν δυνάμεθα ν' ἀποδεχθῶμεν τοιοῦτον ἔλεγχον ἢ ἐποπτείαν. Ἐν τῇ ἀφηγήσει τῶν μεταξὺ τῆς προηγουμένης καὶ τῆς σημερινῆς συνεδριάσεως γενομένων ἐλησμόνησα ν' ἀναφέρω, ὅτι, ἐκ τῶν προταθέντων ὑποψηφίων, πρὸς τῷ ἀρχιεπισκόπῳ Κυριακουπόλεως, παρῃτήθη καὶ ὁ μητροπολίτης Μελενίκου. Ἐὰν ἐγκριθῇ, νὰ συμπληρώσωμεν τοὺς ὑποψηφίους διὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς μονῆς Κύκκου Γερασίμου, τελειοφοίτου τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς, καὶ τοῦ μητροπολίτου Διδυμοτείχου Φιλαρέτου, ἄλλοτε καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἤδη δὲ πρεσβύτου καὶ ἀνδρὸς ἱκανοῦ. Τῶν προταθέντων ὑποψηφίων, μετ' ἀνταλλαγὴν σκέψεων, δεκτῶν γενομένων, ἐνεκρίθη ἅμα, προτάσει τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἵνα δι' ἐπιστολῆς πρὸς τοὺς μητροπολίτας Κιτίου καὶ Κυρηνείας ἐκτεθῶσι τὰ μέχρι τοῦδε ἀπὸ τῆς τελευταίας πρὸς αὐτοὺς ἐπιστολῆς λαβόντα χώραν, τοὺς λόγους τοὺς δικαιολογοῦντας τὴν πρᾶξιν τῆς Διαιτησίας καὶ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ὑποψηφίων, καὶ ἐν τέλει δηλωθῇ ὅτι ἡ διαιτησία ἐμμένει εἰς τὰ ὑπ' αὐτῆς ἀποφασισμένα· ἀνάλογος δ' ἐπιστολὴ γένηται καὶ τῷ μακαριωτάτῳ πατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας, τοσοῦτο μᾶλλον, καθόσον, ὡς ἐπήγαγεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης, παρὰ τῇ Α. Μακαριότητι καὶ ἄλλαι ἐνέργειαι γίνονται καὶ ὑποδεικνύεται αὐτῷ τὸ κακὸν τῆς ἐκ τῆς διαιτησίας ἀποχωρήσεως αὐτῆς. Συνάμα δ' ἐνεκρίθη ἵνα γένηται τοῖς μητροπολίταις Κιτίου καὶ Κυρηνείας καὶ τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα· «Λαβόντες πάντα τὰ σταλέντα ἡμῖν ἀμφοτέρωθεν, ἐμμένομεν στερρῶς εἰς ὅ,τι ἀπεφασίσαμεν, μηδαμῶς κλονισθέντες ἐξ αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ δύο τῶν ὑποψηφίων παρῃτήθησαν, σὺν τῷ Κωνσταντινίδῃ προσλαμβάνομεν μητροπολίτην Διδυμοτείχου Φιλάρετον καὶ ἡγούμενον Κύκκου Γεράσιμον. Ταχυδρομικῶς καθέκαστα».

Ἐπὶ τούτοις διαλύεται ἡ συνεδρίασις.

† ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ

† ὁ Ἱεροσολύμων ΔΑΜΙΑΝΟΣ

Ἕκτη συνεδρίασις τῆς περὶ τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος Κύπρου πατριαρχικῆς διαιτησίας τῇ 26 μαρτίου 1902, τρίτη.

Σήμερον, τῇ 26 μαρτίου 1902, παρόντων τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Α. Θ. Μακαριότητος τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυρίου Δαμιανοῦ καὶ τοῦ χρέη γραμματέως ἐκπληροῦντος ἀρχιμ. Φωτίου, ἐν πρώτοις ἀναγινώσκεται καὶ ἐγκρίνεται τὸ πρακτικὸν τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως 8 μαρτίου.

Ἀκολούθως ἡ Α. Θ. Παναγιότης εἶπε: Μετὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν, ἧς τὸ πρακτικὸν ἤδη ἀνεγνώσθη, ἔλαβον χώραν τὰ ἑξῆς. Ἡ μὲν ἀποφασισθεῖσα ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς μητροπολίτας Κιτίου καὶ Κυρηνείας ἐστάλη ἤδη. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἐλήφθη γράμμα τοῦ μητροπολίτου Κιτίου, δι' οὗ ἐζήτει διασαφή-

σεις εἰς ἀπάντησιν ἰδιωτικοῦ ἐκ μέρους μου πρὸς αὐτὸν τηλεγραφήματος, ἀλλ' εἰς τοῦτο δὲν ἀπήντησα. Ἐν τῷ μεταξὺ παρουσιάσθησαν οἱ δύο ἀντιπρόσωποι τῆς Κύπρου, ἐντολὴν ἔχοντες, ἵνα προσπαθήσωσι νὰ πείσωσιν ἡμᾶς ὅπως προσχωρήσωμεν εἰς τὴν ὀχλαγωγικῶς ἐκφραζομένην ἐπιθυμίαν αὐτῶν περὶ διεξαγωγῆς τῆς ἐκλογῆς ἐν Κύπρῳ. Ὁ εἷς τούτων Θ. Γ. Μορίδης ἀναχωρήσας ἐκ Κύπρου μετέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἵνα μετὰ τοῦ ὁρισθέντος ἑτέρου συναδέλφου αὐτοῦ, τοῦ ἐκεῖ διαμένοντος, ἔλθωσιν ὁμοῦ ἀλλ' ἀσθενήσαντος ἐκείνου διωρίσθη εἰς ἀντικατάστασιν αὐτοῦ ὁ ἐν Ἀθήναις Γ. Σ. Φραγκούδης, ὅστις ἐνήργησε τὸ ἐν Ἀθήναις συλλαλητήριον τῶν Κυπρίων κατὰ τῆς ἡμετέρας πράξεως. Τὸ πληρεξούσιον τοῦ Γ. Μορίδου κατετέθη, τὸ τοῦ συναδέλφου δὲ αὐτοῦ δὲν ἔφθασεν ἔτι. Ὡς ἐκ τοῦ πληρεξουσίου ἐξάγεται, δὲν ἔλαβον ἐντολὴν ὡρισμένως διὰ τὴν πατριαρχικὴν διαιτησίαν, ἀλλὰ γενικῶς νὰ ἐνεργήσωσι παρὰ παντὶ ἁρμοδίῳ, δὲν ἔχει δὲ τοῦτο καὶ οὐδεμίαν ἐπικύρωσιν. Ἦλθον ἀμφότεροι παρ' ἐμοί, εἶπον πολλὰ περὶ τοῦ ζητήματος, ἀλλ' ἀνίσχυρα πρὸς πλήρωσιν τοῦ πόθου αὐτῶν, ἵνα ἐκλεγῇ ἀρχιεπίσκοπος ὁ μητροπολίτης Κιτίου, διότι οὐδεμίαν, ὡς ἐκ τῶν λόγων αὐτῶν ἐξάγεται, ἑτέραν ἐντολὴν ἔχουσιν ἢ νὰ ἐπιτύχωσι τὴν ἐκλογὴν ταύτην. Ἀντετάχθησαν εἰς τοὺς λόγους αὐτῶν ἐπιχειρήματα ἰσχυρὰ καθ' ὅλα τὰ σημεῖα, ἀλλ' αὐτοὶ ἀκραδάντως ἐμμένουσιν εἰς τὰς ἰδέας αὐτῶν καὶ ζητοῦσιν ἵνα ἐξευρεθῇ τρόπος πρὸς διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν. Μεταξὺ ἄλλων ὑπέβαλον καὶ τὰ ἑξῆς· Ἐβολιδοσκόπησαν ἂν δὲν ἦτο καλὸν νὰ μεταβῇ ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας εἰς Κύπρον πρὸς συγκρότησιν Συνόδου καὶ ἀποπεράτωσιν τῆς ὑποθέσεως, εἰς ἀπάντησιν δὲ ὑπεδείχθη αὐτοῖς τὸ δύσκολον τοῦ πράγματος καὶ τὸ ἀλυσιτελές.

Μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτην τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἡ Α. Μακαριότης ἐπήγαγεν· Ὁμολογουμένως ἡ στάσις τῶν πληρεξουσίων τῆς Κύπρου εἶναι πρωτοφανής. Ἐγώ, κατὰ τὴν παρ' ἐμοὶ ἐλευσιν αὐτῶν, παρετήρησα αὐτοῖς ἂν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποδείξωσιν ἄλλον τινὰ ἐκτὸς τοῦ ἁγίου Κιτιου, προσθεὶς ὅτι, ἂν ἐπιμένωσι, δύνανται νὰ ἐκλέξωσι τοῦτον αὐτοί· ὁ κλῆρος ὁ ἐκεῖ ὁ ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ κατ' οὐδένα τρόπον θέλει αὐτόν· ἡμεῖς δὲ οὐδὲν συμφέρον ἔχομεν νὰ ἐπιβάλωμεν ἄλλον.

Εἰς ταῦτα ἀνταπαντῶσιν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ τοῦ ἁγίου Κιτίου, ἀλλ' ὅτι πρέπει νὰ ἐξευρεθῇ τρόπος, ὥστε κλῆρος καὶ λαὸς νὰ προβῇ εἰς ἐκλογὴν ἐκεῖ.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης: παρέλειψα ἐν τῇ γενομένῃ ἀνωτέρω ἀνακοινώσει νὰ προσθέσω ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ ἐλήφθη φάκελλος τῆς μερίδος τοῦ ἁγίου Κυρηνείας. περιέχον γράμμα ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τριῶν προσώπων μετ' ἐπισυνημμένου ἀντιγράφου διαμαρτυρίας πρὸς τὸν ἁρμοστὴν, δι' ἧς δηλοῦται ὅτι ἀμετακλήτως καὶ ἀμεταθέτως ἐπιμένουσιν ἵνα ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασις τῆς διαιτησίας. Τὴν διαμαρτύρησιν ταύτην διεβίβασα ἁρμοδίως τῷ πρεσβευτῇ τῆς Ἀγγλίας ἵνα ἴδῃ αὐτὴν, εὑρισκομένων ἐνταῦθα καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Κύπρου. Διὰ τοῦ ἐγγράφου δὲ τούτου τῆς διαμαρτυρίας δυσχεραίνεται ὁ σκοπὸς τῆς ἐνταῦθα παρουσίας τῶν εἰρημένων ἀντιπροσώπων. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, ὁ ἐνταῦθα ἐπίτροπος τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἐλθὼν παρ' ἐμοὶ ἐδήλωσέ μοι, ὅτι ἔλαβε γράμματα τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ πατριάρχου. Δὲν μοὶ ἔδειξεν αὐτὰ, ἀλλ' ὡς εἶπε, περιέχουσι περὶ πολλῶν καὶ τὴν γνώμην τῆς Α. Μακαριότητος. Ἐξ ἰδίων δὲ τάχα παρεκάλεσέ με νὰ εὕρω τρόπον ἐξοικονομήσεως τοῦ ζητήματος πρὸς τὴν ὁριστικὴν λύσιν αὐτοῦ. Ἀπήντησα ὅτι θέλομεν συνεννοηθῇ μετὰ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καὶ θέλομεν ἀποφασίσει τὸ προσῆκον. Ἤδη, ἐπειδὴ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Κύπρου εἶναι ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, ἂν ἐγκριθῇ, νὰ προσκληθῶσι καὶ λεχθῶσιν αὐτοῖς τὰ προσήκοντα.

Ἐπὶ τούτοις, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἀνωτέρω ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος μνημονευθέντων ἐγγράφων, ἤτοι τοῦ ὑπὸ χρονολ. 16 φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἐπ' ὀνόματος Λοΐζου Ν. Λοϊζου καὶ Γεωργίου Θ. Μορίδου πληρεξουσίου, καὶ τοῦ ὑπ' ἀρ. πρωτ. 2419 καὶ χρονολ. 1 μαρτίου ἐ. ἔ. τριῶν προκρίτων Λευκωσίας ἐγγράφου μετὰ τοῦ ἐπισυνημμένου ἀντιγράφου

διαμαρτυρίας, προσκληθέντων καὶ παραστάντων τῶν ἀντιπροσώπων Κύπρου, ἡ Α. Θ. Παναγιότης εἶπε:

Προσαγορεύομεν ὑμᾶς μετὰ πατρικῆς στοργῆς τὸ ὡς εὖ παρέστητε ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ τῆς Κύπρου, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔρχεσθε κομίζοντες λόγους περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ἐκλαμβάνομεν ὑμᾶς καὶ ὡς ἀντιπροσώπους, ἂν οὐχὶ καθ' ὁλοκληρίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ἀλλὰ μέρους αὐτῆς. Ἐκφράζομεν δὲ τὴν βαθυτάτην ἡμῶν λύπην ἐπὶ τῇ ἀνωμάλῳ καὶ θλιβερᾷ καταστάσει, εἰς ἣν ὤθησαν τὴν ἐκεῖ ἁγίαν Ἐκκλησίαν λόγοι παθῶν καὶ κομμάτων. Ἡ λύπη ἡμῶν εἶναι τοσοῦτο βαθεῖα καὶ ὀδυνηρά, ὅσον πρόκειται περὶ Ἐκκλησίας αὐτοκεφάλου, περιεχούσης ποίμνιον ὀρθόδοξον, ὅλως ὁμογενές, ἀλληλοσπαρασσόμενον διὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ δῆθεν αὐτοῦ πράγματα. Ἐπελήφθημεν τῆς ἐρεύνης καὶ διευθετήσεως τοῦ ζητήματος οὐχὶ τόσον λόγῳ διαιτητικῷ, κατὰ τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν ἐντολήν, ὅσον ἐκ καθήκοντος ὑπερτάτου, ἐκπροσωποῦντες, εἰ καὶ ἀναξίως, τὰ δύο τρίτα τῆς καθόλου ὀρθοδόξου ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Τὸ τοιοῦτον δὲ οὔτε πρωτοφανὲς εἶναι, οὔτε μονομερές, οὔτε ἐκκλησιαστικῶς ἀδόκιμον. Ἀφ' ἑτέρου δὲ ἔχομεν ἄπειρα παραδείγματα, καθ' ἃ, χειμαζομένης λ. χ. τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, ἥτις ἐπίσης εἶναι καὶ αὕτη αὐτοκέφαλος καὶ αὐτοδιοίκητος, παρενέβαινε πρὸς ἀδελφικὴν ἀρωγὴν ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως. Χειμαζομένης τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας, ὁ θρόνος Ἱεροσολύμων προσέφερε τὴν ἀρωγὴν αὐτοῦ, δίδων καὶ χρέη αὐτοῦ καὶ παρέχων πᾶσαν ἄλλην προστασίαν πρὸς ἀναστήλωσιν τῶν πεπτωκότων. Χειμαζομένης ἐπίσης τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, οἱ δύο τῶν ἄλλων Θρόνων, εἴτε οἱ τρεῖς ὁμοῦ παρενέβαινον, παρέχοντες πᾶσαν ἀρωγὴν πρὸς διευθέτησιν, εἴ που εὑρίσκετο ἐν ἀνωμαλίᾳ καὶ τοιαύτῃ καταστάσει, ἥτις ἄνευ τῆς ἐξαιρετικῶς προνοητικῆς παρεμβάσεως ἦτο ἀδύνατον νὰ διευθετηθῇ. Τῆς πορείας ταύτης ὑπάρχουσιν ἄπειρα παραδείγματα ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ, οὐδὲ δύναταί τις εἰπεῖν, ὅτι ἡ τοιαύτη ἐνέργεια ἐμείου τὸ αὐτοκέφαλον ἢ τὰ προνόμια τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης ἢ τῆς πολιτείας. Τοὐναντίον ἤρχοντο τὰ παρεμβαίνοντα Πατριαρχεῖα, διευθέτουν τὴν ἀνωμαλίαν καὶ ἀμέσως μετὰ τοῦτο ἀπεχώρουν, χωρὶς, ὡς ἐλέχθη, νὰ μειωθῇ τὸ αὐτοκέφαλον καὶ αὐτοτελὲς τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης. Ἀτυχῶς καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὰ τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου πράγματα εὑρίσκονται ἐν λίαν ὀλισθηρᾷ καταστάσει. Ἐξ ἑνὸς μὲν ἀποσυνετέθη ἡ Σύνοδος, ἡ μόνη ἁρμοδία ἵνα συγκαλέσῃ ἐκλογικὴν συνέλετσιν. Ἀποσυνετέθη δὲ διότι ἀπεχώρησεν εἷς, ἔλειπον δύο ἐκ θανάτου καὶ ἔμειναν οὕτω οἱ λοιποί, μὴ φέροντες τὸ κῦρος ἱερᾶς Συνόδου. Ἀφ' ἑτέρου τὸ ζήτημα ἐξελαϊκεύθη πέραν τῆς εὐπρεπείας, πέραν τοῦ δέοντος. Τὰ πάντα δεικνύουσιν ὅτι πρόκειται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς περὶ λαϊκῆς ἐνεργείας ἐν ζητήματι ἐκκλησιαστικῷ. Παρωράθησαν ἅπαντα τὰ ἐκκλησιαστικὰ δίκαια καὶ νόμιμα καὶ ἐτέθη ὡς βάσις ἡ πλειονοψηφία τοῦ λαοῦ· πρᾶγμα, ὅπερ οὐδαμῶς ἢ ἐλάχιστα ἰσχύει ἐν ζητήμασιν ἐκκλησιαστικοῖς. Ὁ λαὸς ἔχει δίκαιον νὰ ἐκφράσῃ ἐπιθυμίαν, ἀλλ' ἕτερον τοῦτο καὶ ἕτερον νὰ θελήσῃ νὰ ἐπιβληθῇ. Οὕτω πράττων παρακωλύει τὴν ἐλευθέραν ἐξάσκησιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ κλήρου, πρωτεύοντος ἐν τῇ ἐκλογῇ ἀρχιεπισκόπου, καὶ δεσμεύει αὐτὸν, ἀπαιτῶν νὰ ἐκλεγῇ τὸ πρόσωπον τοῦτο καὶ οὐχὶ τὸ ἄλλο. Διὰ τοῦτο εἴπον, ὅτι, ἐκκλησιαστικὸν ὂν τὸ ζήτημα, ἐξελαϊκεύθη πέραν τοῦ δέοντος. Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἡμεῖς, εἴτε κληθέντες, εἴτε ἰδίῳ δικαιώματι, μίαν ὁδὸν ἐβαδίσαμεν, ὁδὸν ἁγνὴν, ἐκκλησιαστικὴν καὶ σεβομένην τὰ δίκαια τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου. Ὑπεδείξαμεν κατὰ βαθμοὺς διαφόρους ἐνεργείας, ἀφήσαντες ἐλευθέραν τὴν ἐπὶ τόπου ἐφαρμογήν. Ἂν ὁ λαὸς ἔλεγεν ἡμῖν ὅτι μετὰ σεβασμοῦ ἀκούομεν τὴν ἀπόφασιν ὑμῶν, ἀλλὰ δυνάμεθα οἵκοι νὰ λύσωμεν τὸ ζήτημα, ἡμεῖς οὐδὲν ἀντιτείνοντες θὰ ἐπελέγομεν **εὐλογητὸς ὁ Θεός**. Ἀλλ' ἀδύνατος, ἀτυχῶς, κατέστη ἡ ἐπιτόπιος λύσις, τοῦ τόπου ὄντος διηρημένου εἰς δύο ἀντιθέτους μερίδας. Τοσοῦτον δ' ἐφάνη ἀδύνατος ἡ συνεργασία, ὥστε ὑμεῖς μὲν στηριζόμενοι εἰς τὴν πλειονοψηφίαν τοῦ λαοῦ ζητεῖτε καὶ ἐπιμένετε εἰς τὴν λύσιν, τὴν ὁποίαν ὑποδεικνύετε· ἀλλὰ καὶ ἡ ἄλλη μερὶς διαμαρτύρεται καὶ ἐξορκίζει ἡμᾶς νὰ μὴ δεχθῶμεν τὰς αἰτήσεις ὑμῶν, ἐπιμένει δὲ ἀπαιτοῦσα τὴν ἐφαρφογὴν τῆς ὑφ' ἡμῶν ληφθείσης ἀποφάσεως.

Ὑμεῖς μὲν, εἴτε προς ἐνίσχυσιν τῶν ἐπιχειρημάτων ὑμῶν, εἴτε πρὸς ἐκπτόησιν διατείνεσθε ὅτι θὰ συμβῶσι λίαν δυσάρεστα ἐν περιπτώσει μὴ ἐκπληρώσεως τῶν αἰτήσεων ὑμῶν· οἱ ἄλλοι ὅμως διαψεύδουσι ταῦτα καὶ δηλοῦσι τἀναντία, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει λέγουσιν ὅτι κατ' οὐδένα τρόπον θὰ δεχθῶσιν ἀρχιεπίσκοπον τοιοῦτον καὶ τοιοῦτον. Ἀπέναντι τῆς καταστάσεως ταύτης οὐ μόνον ἡμεῖς οἱ ἀσθενεῖς πατριάρχαι ἀπετύχομεν εἰς εἰρηνικὴν ἐπιτόπιον λύσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἰσχυρὰ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἐπιληφθεῖσα τοῦ ζητήματος. Ἡ μερὶς ὑμῶν ἀπέστειλεν ὑμᾶς ἐνταῦθα, ἵνα παραστήσητε τὰ δίκαια αὐτῆς καὶ ζητήσητε, ὅ,τι ζητεῖτε· ἀλλ' ἡ ἄλλη διαμαρτύρεται καὶ δηλοῖ ὅτι ἀδύνατον ν' ἀποδεχθῇ ἄλλο τι πλὴν τῆς ἀποφάσεως τῶν διαιτητῶν. Ἀνακεφαλαιοῦντες τὰ ρηθέντα λέγομεν,ὅτι εἴχομεν δικαίωμα νὰ παρέμβωμεν, ὡς παρενέβημεν, καὶ μὴ πλανᾶται ἐν τούτῳ ἡ μερὶς ὑμῶν. Εἴχομεν δίκαιον, διότι δυστυχῶς ἐδείχθητε ἀνίκανοι, ἵνα ἐπιτοπίως λύσητε τὸ ζήτημα. Ἡ παρέμβασις δ' ἡμῶν αὕτη, ἐπαναλαμβάνομεν κατ' οὐδὲν μειοῖ τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας ὑμῶν. Ἔχομεν σημεῖόν τι νὰ διευθετήσωμεν καὶ ἀμέσως θ' ἀποχωρήσωμεν καὶ θ' ἀφήσωμεν τὴν Ἐκκλησίαν ὑμῶν ἐν ὅλῃ τῇ αἴγλῃ αὐτῆς. Ἠκούσαμεν πολλὰ καὶ διάφορα, ἀλλ' οὐδόλως ἠθελήσαμεν νὰ ἐπηρεασθῶμεν. Ἐλέχθη ὅτι ἐπηρεάσθημεν ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως, ἀλλ' οὐδαμῶς ἐχεται τοῦτο ἀληθείας. Ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις εὐλαβέστατα προσηνέχθη ἡμῖν. Ἂν θέλητε μάλιστα, ἐγὼ ἔσφαλα ἐν τούτῳ διὰ τὸν ἑξῆς λόγον: Κατὰ τὴν τελευταίαν ὥραν ἠθέλησα νὰ βολιδοσκοπήσω τὴν Ἀγγλικὴν Πρεσβείαν ὁποῖον θὰ ἦτο τὸ φρόνημα αὐτῆς δι' ἐκλογὴν ἐνταῦθα. Ἡ Πρεσβεία θερμότατα καὶ διὰ πολλῶν φράσεων ἐπαγωγῶν παρεκάλεσε ν' ἀναβάλωμεν· ἀπεστείλαμεν τότε πρόσωπον ἔμπιστον, δι' οὗ ἐδηλώσαμεν ὅτι χάριν αὐτῆς ἀναβάλλομεν. Ἐν τῷ μεταξὺ κοινοποιηθέντος ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας τοῦ πράγματος ἁρμοδίως, ἐπανελήφθη ἡ εὐχὴ δι' ἀναβολήν· ἐδόθη δ' ἐντολὴ τῷ ἁρμοστῇ ἵνα ἐπιτοπίως ἐργασθῇ διὰ τὸ ζήτημα· εἰς τὰς καὶ ἀκολούθως ἐπαναληφθείσας περὶ ἀναβολῆς παρακλήσεις ὑπενεδώκαμεν σιωπηρῶς. Ἤδη ἡ Ἀγγλικὴ Πρεσβεία ἐκοινοποίησεν ἡμῖν ὅτι τὰ διαβήματα τοῦ ἁρμοστοῦ εἰς οὐηὲν ἀποτέλεσμα κατέληξαν, ὅστις καὶ ὑπέβαλε τοῦτο εἰς τὴν κυβέρνησιν αὐτοῦ. Ταῦτα ἀνακοινούμεθα ὑμῖν οὐχὶ ὡς ἀποτελοῦντα μέρος τῆς ἐντολῆς ὑμῶν, ἀλλὰ διότι ἐν Κύπρῳ ἐλέχθη ὅτι δῆθεν ἡμεῖς χαλκεύομεν τὴν ὑποδούλωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Κύπρου. Ταῦτα πρὸς διάψευσιν, καὶ πληροφορίαν ὑμῶν. Μετὰ τὴν ἔκθεσιν τῶν ἀνωτέρω, περιττὸν θεωρῶ νὰ θίξω τὰ κύρια σημεῖα τοῦ ζητήματος καὶ νὰ ἐξαγάγω συμπεράσματα.

Ἐπὶ τούτοις, λαβὼν τὸν λόγον ὁ ἐκ τῶν πληρεξουσίων Γ. Φραγκούδης εἶπε: Πανευλαβῶς προσαγορεύομεν τήν τε Ὑμετέραν θειοτάτην Παναγιότητα καὶ τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα καὶ μετὰ πολλῆς συγκινήσεως. Ἐρχόμενοι ἐνταῦθα, ἐρχόμεθα ὡς τέκνα εὐσεβῆ τῆς Ἐκκλησίας, διότι μία ἐστὶν ἡ ποίμνη καὶ εἷς ὁ ποιμὴν αὐτῆς. Ἤλθομεν οὐχὶ ἵνα ὑποβάλωμεν παράπονα, ἀλλ' ἐξηγήσεις πρὸς διόρθωσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων τῆς πατρίδος ἡμῶν. Ὁμολογουμένως ἐγένοντο σφάλματα, τὰ ὁποῖα ἴσως ἔφερον τὸ ζήτημα εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο. Ἀλλ' ἐλπίζομεν ὅτι ἡ Ὑμετέρα θεοτάτη Παναγιότης καὶ ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης θέλουσιν ἐξεύρει τὴν αἰσίαν λύσιν αὐτοῦ.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης: Εἴθε ὁ Κύριος νὰ εὐλογήσῃ τὰ ἔργα ἡμῶν, ἀποβλεπόντων πρώτιστα καὶ μάλιστα εἰς εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου συνταρασσομένης ἐπὶ βλάβῃ σπουδαιοτάτων συμφερόντων αὐτῆς ὑπό τε ἐκκλησιαστικὴν καὶ ὑπὸ ἐθνικὴν ἔποψιν. Ἀδύνατον πράγματι ἡ κατάστασις αὕτη νὰ μὴ ἐπηρεάσῃ τὴν αἰσίαν βαθμηδὸν ἀνέλιξιν τῶν ἐν γένει πραγμάτων τῆς νήσου.

Ἡ Α. Θ. Μακαριότης: Αἱ δύο μερίδες ἔπρεπε νὰ εὕρωσι συνεννόησίν τινα καὶ οὐχὶ νὰ περιπέσωσιν εἰς τὰ δύο ἀντίθετα ἄκρα, διότι οὕτως ἀδύνατος ὁ συμβιβασμός.

Ὁ ἕτερος τῶν ἀντιπροσώπων Γ. Μορίδης λαβὼν τὸν λόγον λέγει: Ἡ παρατηρουμένη ἐξέγερσις δὲν προέρχεται μόνον ἐκ τοῦ λαοῦ, ἀλλ' αὐτοι οὗτοι οἱ συνοδικοὶ εἶναι κομματικώτεροι τῶν λαϊκῶν. Πλείων σφοδρότης ἐν τῷ κομματισμῷ παρατηρεῖται παρ' αὐτοῖς, οἵτινες οὔτε ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν κανόνων, οὔτε ἐπὶ ἄλλων νόμων στηρίζονται, ὥστε νὰ θεωρηθῶσιν ὡς

ἀποτελοῦντες Σύνοδον κανονικήν. Ἐξακολουθοῦμεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἥ τε Ὑμετέρα θειοτάτη Παναγιότης καὶ ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης πάντα ταῦτα ἔχοντες ὑπ' ὄψιν θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ ἐνεργήσητε τὰ δέοντα πρὸς διόρθωσιν τῆς καταστάσεως. Ὁ λαὸς τῆς Κύπρου εἰς οὐδὲν ἔπταισε· προέβη κατὰ διαταγὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς εἰς ἐκλογάς, αἵτινες ἔδειξαν τίς ὁ ἐκλεκτὸς αὐτοῦ. Ἂν ὑπάρχῃ κατηγορία κατ' αὐτοῦ, παρακαλοῦμεν νὰ παύσῃ πᾶσα περαιτέρω ἐνέργεια καὶ νὰ ὑποβληθῇ εἰς δίκην. Ὁ λαὸς τῆς Κύπρου ἐπανειλημμένωτ ἀνηνήχθη εἰς τὴν Σύνοδον, ἥτις ἐδημιούργησε τὴν κατάστασιν, καὶ ἐζήτησε συνδιαλλαγὴν, ἀλλ' οὔτε ἀκροάσεως ἠξιώθη. Τὴν διαγωγὴν ταύτην τῶν συνοδικῶν καθῆκον ἡμῶν θεωροῦμεν νὰ καταγγείλωμεν ἐνταῦθα, καὶ ἂν δὲν δίδωται πίστις εἰς τοὺς λόγους ἡμῶν, δυνατὸν νὰ διαταχθῇ ἐξέτασις περὶ αὐτῶν.

Ἐπὶ τούτοις, μετά τινα ἔτι ἀνταλλαγέντα μεταξὺ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, τῆς Α. Μακαριότητος καὶ τῶν πληρεξουσίων Κύπρου, ἐξελθόντων αὐτῶν, ἡ Α. Θ. Παναγιότης εἶπεν: Ἤδη ἐν ᾗ θέσει εὑρίσκεται τὸ ζήτημα, φρονῶ ὅτι δύο τινὰ ἔχομεν νὰ πράξωμεν ὡς προπαρασκευαστικὰ τοῦ ἔργου ἡμῶν. Ἂν ἐγκριθῇ, σήμερον νὰ διαβιβάσωμεν εἰς τὸν μητροπολίτην Κυρηνείας καὶ τοὺς συνοδικοὺς τηλεγράφημα, ἐρωτῶντες πῶς καὶ ὑπὸ τίνων δύναται νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἐκεῖ ἱερὰ Σύνοδος, ἀκολούθως δὲ συμπληρώνομεν τοὺς ὑποψηφιους, καθότι καὶ ἐκ τῶν τελευταῖον ὁρισθέντων ὑποψηφίων, ὁ μητροπολίτης Διδυμοτείχου διὰ γράμματος αὐτοῦ παρῃτήθη.

Ἡ Α. Μακαριότης: Τοῦτο ἴσως θὰ ἐξηγηθῇ ὡς ὑποχώρησις· δὲν εἶναι καλὸν, λαμβάνοντες ὡς ἀφορμὴν τὴν παραίτησιν τοῦ ἑνὸς τῶν ὑποψηφίων, νὰ συστήσωμεν τὴν συμπλήρωσιν τῆς Συνόδου;

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης: Φρονῶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ δηκώσωμεν τοιοῦτόν τι· ἁπλῶς ἐρωτῶμεν, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ γίνεται πλαγία συνεννόησις μετὰ τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας, ἵνα ἴδωμεν τί φρονεῖ, Σκοπὸς εἶναι νὰ δείξωμεν εἴς τε τὴν μειονοψηφοῦσαν μερίδα καὶ εἰς τὴν κυβέρνησιν, ὅτι δὲν παρῃτήθημεν τῶν ἀποφάσεων ἡμῶν.

Ἐπὶ τούτοις ἐγκρίνεται, ἵνα διαβιβασθῇ τῷ μητροπολίτῃ Κυρηνείας καὶ τοῖς συνοδικοῖς τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα: «Ἰδιωτικῶς μὲν, πατριαρχικῶς δὲ ἐπιθυμοῦμεν μαθεῖν πῶς δύναται καὶ ὑπὸ ποίων συμπληρωθῆναι κανονικῶς ἱερὰ Κυπριακὴ Σύνοδος».

Ἐπὶ τούτοις διελύεται ἡ συνεδρίασις.

† ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ
† ὁ Ἱεροσολύμων ΔΑΜΙΑΝΟΣ

Ἑβδόμη συνεδρίασις τῆς περὶ τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος Κύπρου πατριαρχικῆς διαιτησίας τῇ 5 ἀπριλίου 1902, παρασκευῇ.

Σήμερον, τῇ 5 ἀπριλίου 1902, παρόντων τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Α. Θ. Μακαριότητος τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυρίου Δαμιανοῦ, καὶ τοῦ χρέη γραμματέως ἐκπληροῦντος ἀρχιμ. Φωτίου, ἐν πρώτοις ἀναγινώσκεται καὶ ἐγκρίνεται τὸ πρακτικὸν τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως 26 μαρτίου.

Ἀκολούθως ἡ Α. Θ. Παναγιότης εἶπε: Μετὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν ἡμῶν ἐλήφθησαν δύο τηλεγραφήματα τοῦ μητροπολίτου Κυρηνείας· καὶ διὰ μὲν τοῦ πρώτου, φέροντος χρονολ. 27 μαρτίου, δηλοῖ ὅτι ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν ἡμῶν περὶ συγκροτήσεως τῆς ἐκεῖ ἱερᾶς Συνόδου στέλλεται ταχυδρομικῶς, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου, φέροντος χθεσινὴν ἡμερομηνίαν, ὅτι ἡ Σύνοδος συνεδριάζει σήμερον καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τίνες οἱ ἀντικαταστάται τῶν παραιτηθέντων ὑποψηφίων. Ἡ ταχυδρομικὴ ἀπάντησις οὔπω ἐλήφθη· προσέτι ἐλήφθη καὶ τηλεγράφημα τοῦ ἡγουμένου τῆς μονῆς Κύκκου Γερασίμου, παραιτουμένου τῆς ὑποψηφιότητος. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Κύπρου, ὧν καὶ ὁ ἕτερος κατέθηκε τὸ πληρεξούσιον αὐτοῦ, ὃν ὅμοιον πρὸς τὸ πρῶτον, ἤρχοντο παρ' ἐμοὶ καὶ ἐπανελάμβανον ταὐτά. Πρὸς τούτοις, παρὰ τοῦ γνωστοῦ φίλου, ὁμιλήσαντος μετὰ τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἀγγλίας περὶ τοῦ ζητήματος, ἐπληροφορήθην ὅτι ὅ τε ἁρμοστὴς καὶ ὁ ἁρμόδιος ὑπουργὸς ἐπιθυμοῦσιν ἵνα μὴ μειωθῇ τὸ δίκαιον τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ὅπως ἡ ἐκλογὴ γένηται μᾶλλον ἐκεῖ ἢ

ἐδῶ καὶ ὅτι, ὅσον ἀφορᾷ τὴν γνώμην τοῦ πρεσβευτοῦ, αὐτὸς μᾶλλον εἶναι τῆς γνώμης τῶν πατριαρχῶν, ἀλλ' ὅτι τ' ἀνωτέρω ἐτηλεγραφήθησαν αὐτῷ. Εἰς ἀπάντησιν τῶν ἀνωτέρω διεβίβασα προφορικῶς ἀντιπαρατηρήσεις τινὰς, ἃς προὔκειτο ὁ εἰρημένος φίλος προφορικῶς, ἂν ἠρωτᾶτο, νὰ διακοινώσῃ. Χθὲς δὲ ταὐτὰ ἐπανέλαβον καὶ δι' ὑπομνήματος, ὅπερ διεβίβασα τῷ φίλῳ κ. Εὐγενίδῃ ἐξ ἀφορμῆς τῆς γενομένης αὐτῷ ὑπ' ἐμοῦ δι' ἐπιστολῆς ἐρωτήσεως ἂν ὑπάρχῃ ἀπάντησίς τις ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας καὶ τὸ ὁποῖον ὑπόμνημα παρεκάλεσα νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸν πρεσβευτήν.

Ἐπὶ τούτοις, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὡς ἄνω μνημονευθέντων ἐγγράφων, σκέψεως γενομένης περὶ τῆς δοθησομένης ἀπαντήσεως εἰς τὸ ἀνωτέρω περὶ ὑποψηφίων τηλεγράφημα τοῦ μητροπολίτου Κυρηνείας, καὶ ἐγκριθέντος ἵνα εἰς ἀντικατάστασιν τῶν παραιτηθέντων ὁρισθῶσιν ὑποψήφιοι οἱ μητροπολῖται Μεσημβρίας Χαρίτων καὶ Καστορίας Γερμανὸς, ἀπεφασίσθη ἵνα ἀποσταλῇ τῷ μητροπολίτῃ Κυρηνείας τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα: «Τηλεγράφημα ἐλήφθη· γράμματα οὐχί. Συνεδριάσαντες σήμερον ἀντὶ παραιτηθέντων ὑποψηφίων ὡρίσαμεν Μεσημβρίας Χαρίτωνα, κύριον καὶ Καστορίας Γερμανὸν Καραβαγγελην, ἄνδρα ἐπιστήμονα καὶ ἱκανόν. Ἀγγέλλοντες τοῦτο ἐφιστῶμεν προσοχὴν εἰς ἔργα».

Ἐπὶ τούτοις διαλύεται ἡ συνεδρίασις.

† ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ

† ὁ Ἱεροσολύμων ΔΑΜΙΑΝΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΗ'.
ΑΡΙΘ. 41

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 6 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Στρωμνίτσης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀπαισία εἰκών — Ἐπίκαιρα γράμματα — Γράμματα περὶ τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ Νεκρολογίαι (Πρώην Κίτρους Θεόκλητος Στέφανος Κ. Καραθεοδωρῆ) — Ἱστορικὴ ἀπορία — Γεωργίου Αἰτωλοῦ στίχοι.

ΑΠΑΙΣΙΑ ΕΙΚΩΝ

Ἡ ἐκ βαρυαλγούσης ψυχῆς κραυγὴ ὀδύνης καὶ διαμαρτυρίας, τὴν ὁποίαν, ἐν ὀνόματι τῶν ἀπαραγράπτων δικαίων τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως, ἔρριξεν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βεροίας κ. Ἀπόστολος, ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτοῦ τῇ δημοσιευθείσῃ ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», κατὰ τῶν αἱματηρῶν ὀργίων εἰς ἃ ἐξετραχηλίσθησαν, ἀποπτύσσασαι πάντα χαλινόν, αἱ ἑτερογενεῖς συμμορίαι αἱ στρατολογηθεῖσαι πρὸς ἐπιδίωξιν τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ὅσον μεγαλομανῶν τόσων καὶ χιμαιρῶν ὀνείρων τῆς ρωμουνικῆς ἐν Μακεδονίᾳ προπαγάνδας, θὰ ἀπηχήσῃ, ἐσμὲν βέβαιοι, βαθύτατα εἰς πᾶσαν ἀνθρωπίνην καρδίαν, παρ' ἣ ὁ σεβασμὸς τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς συνειδήσεως δὲν κατέστη λέξις μόνον, κενὴ πάσης σημασίας καὶ ἐννοίας.

Εἴκοσι καὶ ἓξ δολοφονίαι, ἐν διαστήματι ἑνὸς καὶ μόνου μηνὸς, τοῦ Αὐγούστου καὶ ἐν τῇ περιφερείᾳ μόνης τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας Βεροίας, κατὰ ἀθώων θυμάτων, ὧν τὸ μοναδικὸν ἔγκλημα ἦτο ὅτι ἐνέμενον στερρῶς εἰς τὰ πάτρια καὶ ἀπέκρουον τὰς γενομένας αὐτοῖς προτάσεις ὅπως, ἀπαρνούμενοι τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἐθνικὴν αὐτῶν συνείδησιν, συνταχθῶσι τοῖς ρωμουνίζουσιν, ἰδοὺ ὁ τελευταῖος φρικώδης ἀπολογισμὸς τῆς ἀφηνιασάσης ρωμουνικῆς προπαγάνδας· τῆς ἐξακολουθούσης νὰ βαυκαλίζηται ὑπὸ τῆς ματαίας ἐλπίδος, ὅτι, διὰ τοιούτων ἐγκληματικῶν πράξεων καθοσιώσεως κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως, διὰ τῆς τρομοκρατίας καὶ τοῦ δολοφονικοῦ φασγάνου, θὰ κατασυντρίψῃ τὴν ἄκαμπτον ἀντίστασιν τοῦ γενναίου καὶ φιλογενοῦς ἑλληνοβλαχικοῦ πληθυσμοῦ καὶ θὰ ἐκβιάσῃ αὐτὸν νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ ἑλληνικοῦ ὀρθοδόξου ἔθνους, οὗτινος ἀπὸ μα-

κρῶν αἰώνων ἀποτελεῖ τίμιον ἀναπόσπαστον μέλος, καὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ τοὺς πέραν τοῦ Ἴστρου ὡς ὁμαίμονας, υἱοθετῶν μὲν τὴν ἀκατάληπτον αὐτῷ γλῶσσαν ἐκείνων ὡς ἰδίαν ἑαυτοῦ γλῶσσαν, ἅμα δὲ ἱδρύων καὶ ἰδίαν σχισματικὴν Ἐκκλησίαν ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὴν Μητέρα αὐτοῦ Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ὑπὸ τὴν μητρικὴν αἰγίδα τῆς ὁποίας ἐγεννήθησαν καὶ ἐβίωσαν καὶ ἐτελεύτησαν αἱ γενεαὶ τῶν πατέρων καὶ προπατόρων αὐτοῦ. Ἀφοῦ ἡ βροχὴ τοῦ χρυσοῦ καὶ πάντα τὰ λοιπὰ ὕπουλα σαγηνευτικὰ προσηλυτιστικὰ μέσα, τὰ ἀπὸ δεκαετηρίδων ἐτῶν τεθέντα εἰς ἐνέργειαν πρὸς ἀποπλάνησιν τοῦ Ἑλληνοβλαχικοῦ πληθυσμοῦ, ἀπεδείχθησαν ὅλως φροῦδα καὶ ἀνεπαρκῆ πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ρωμουνικῶν πόθων.

Καὶ ὅμως, ἡ μακροχρόνιος αὕτη ἀνεπιτυχὴς δοκιμὴ ἔδει νὰ διανοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν πέραν τοῦ Ἴστρου καὶ νὰ πείσῃ αὐτούς, ὅτι σφόδρα ἠπατήθησαν ἐν ταῖς σκέψεσί των ἐκλαβόντες τὸν Ἑλληνοβλαχικὸν πληθυσμὸν ὡς ἀνήκοντα εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν λαῶν ἐκείνων, τῶν μόνῃ τῇ φωνῇ τοῦ μὴ πρόβατα εἶναι διαφερόντων, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ληθαργοῦσα ἐθνικὴ συνείδησις ἀφίεται νὰ ρυμουλκῆται, πειθηνίως καὶ νὰ μεταπλάττηται, δίκην εὐπλάστου κηροῦ, κατὰ τὰς ὀρέξεις καὶ βλέψεις παντὸς ἐπιδιώκοντος τὴν κάρπωσιν ἰδιωτελῶν ὠφελημάτων, διὰ τῆς ἐξασκήσεως τῆς τοιουτοτρόπου ἀνοσίας σωματεμπορίας.

Διότι περὶ σωματεμπορίας ἑνὸς ὁλοκλήρου λαοῦ, προοριζομένου νὰ χρησιμεύσῃ ἐν καιρῷ εὐθέτῳ, ὡς ἀντάλλαγμα πολιτικῆς συναλλαγῆς, πρόκειται. Τὰς δὲ περὶ τῆς σκοπουμένης συναλλαγῆς ταύτης ὁμολογίας—ὁμολογίας σαφεστάτας καὶ ἀνεπιδέκτους οἱασδήποτε ἀμφιβολίας,—αὐτῶν τούτων τῶν Ρωμούνων δημοσιεύσαντες ἄλλοτε ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», παραθέτομεν νῦν, πρὸς μείζονα πίστωσιν τῶν λεγομένων ἡμῶν, τὰς σχετικὰς δηλώσεις συγγραφέως ἥκιστα ὑπόπτου ἐπὶ εὐμενείᾳ πρὸς τὸ Γένος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν, τοῦ κ. *de Launay*, ἐν τῷ προσφάτῳ, ὑπὸ τὸν τίτλον «*La Bulgarie de hier et de demain*» (ἡ Βουλγαρία τῆς χθὲς καὶ τῆς αὔριον συγγράμματί του.

«Ἡ Ρουμανία—γράφει ὁ κ. de Launay—τὸ πλουσιώτερον, τὸ βιομηχανικώτερον, τὸ ἀρχαιότερον, καὶ τὸ κάλλιον ἐξωπλισμένον (ἀφοῦ τὴν σήμερον ἡ στρατιωτικὴ ἀξία κρίνεται ἐκ τῆς ἀγορᾶς τηλεβόλων) ἐξ ὅλων τῶν κρατῶν τῆς χεσρονήσου τοῦ Αἵμου, εἶνε καὶ αὐτὴ δυσηρεστημένη ἐκ τῆς μερίδος της καὶ ἐπιζητεῖ τὴν ἐπαύξησιν ταύτης. Ἀλλὰ, ἐξαιρουμένης τῆς Δόβρουτζας, αἱ ἱστορικαὶ αὐτῆς φιλοδοξίαι καὶ αἱ ἐπὶ τῆς ταυτότητος τῆς καταγωγῆς ἐρειδόμεναι ἀξιώσεις αὐτῆς δὲν συναντῶσι προσκόμματα ἐκ μέρους τῆς Βουλγαρίας. Μεταξὺ Ρουμανίας καὶ Βουλγαρίας, ἡ μεθόριος γραμμὴ τοῦ Δουνάβεως εἶναι λίαν φυσικὴ ἐν τῷ συνόλῳ της καὶ, ὡς τοιαύτη, ἀνεπίδεκτος μεταβολῆς. Μόνον πρὸς ἀνατολὰς, ὅπου διέβησαν ἤδη πρὸς νότον τοῦ ποταμοῦ οἱ Ρωμοῦνοι, μὴ ἀναχαιτιζόμενοι ὑπὸ φυσικοῦ τινος προσκόμματος, αἰσθάνονται κνισμοὺς πρὸς ἐπέκτασιν. Ἀφοῦ οἱ Ρῶσσοι ἔδωκαν ἤδη αὐτοῖς μέρος τῆς βουλγαρικῆς χώρας τῆς Δόβρουτζας εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ρουμανικῆς χώρας τῆς Βεσσαραβίας, διατί νὰ μὴ ἀποκτήσωσι καὶ τὸ ἐπίλοιπον; Accessorium sequitur principale (τὸ δευτερεῦον ἕπεται τῷ πρωτεύοντι), **ὁ δὲ λιμὴν τῆς Βάρνας, μετὰ μεθορίου γραμμῆς Ρουχτσουκίου-Βάρνας ἐξασκεῖ ἀκαταμάχητον ἔλξιν. ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΟΥΤΟΝ ΕΦΕΥΡΕΘΗΣΑΝ ΟΙ ΚΟΥΤΣΟΒΛΑΧΟΙ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ».**

Ταῦτα προκηρύσσει δεδηλωμένος ἐχθρὸς τῶν Ἑλλήνων.

Ἀλλ' οἱ Ἑλληνόβλαχοι τῆς Μακεδονίας ἀνέτρεψαν ἄρδην τοὺς λογαριασμοὺς τούτους, τοὺς γενομένους «ἄνευ τοῦ ξενοδόχου» καὶ ἐπὶ μόνῃ τῇ πεποιθήσει ἐπὶ τὴν ἀκαταγώνιστον δύναμιν τοῦ χρυσοῦ.

«Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1904 — ἔγραφεν ἐπ' ἐσχάτων περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου ὁ διάσημος Ἰταλὸς δημοσιογράφος Cancani ἐν ἄρθρῳ δημοσιευθέντι ἐν τῷ περιοδικῷ «la Nuova Antologia» (ἡ Νέα Ἀνθολογία) καὶ ὅπερ ἄρθρον ἀνεδημοσίευσαν μετ' εὐμενεστάτων σχολίων αἱ ἐγκριτώτεραι ἰταλικαὶ ἐφημερίδες, οἷον ὁ Corriere d' Italia, ὁ Popolo Romano, ἡ Italie κτλ.—περὶ τὰ τέλη τοῦ 1904, ἡ ρουμανικὴ Βουλὴ ἐψήφιζε πίστωσιν 600 χιλιάδων φράγκων πρὸς ἀναζωογόνησιν τῆς ἐν Μακεδονίᾳ προπαγάνδας, τῆς ἐπιδιωκούσης νὰ μετατρέψῃ τοὺς Κουτσουβλάχους εἰς Ρωμούνους. **Τεσσαράκοντα δὲ ἑκατομμύρια εἶχον δαπανηθῇ ἤδη, πρὸς ἵδρυσιν σχολῶν καὶ χρη-**

ματικὰ χορηγήματα πρὸς ἐξαγορὰν πελατῶν. Τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν ἥκιστα λαμπρά. . . . . Ἡ Ρουμανία ἡ δικαιουμένη νὰ ἀριθμῇ 3,200,000 Ρωμούνων ἐν Αὐστροουγγαρίᾳ καὶ 1,200,000 ἐν Ρωσσίᾳ, δὲν δύναται, χωρὶς νὰ αὐταπατᾶται, νὰ ἀριθμῇ ὁμοεθνεῖς αὐτῆς ἐν Μακεδονίᾳ. Ἐν τούτῃ ἔχει μόνον πελάτας, περὶ τοὺς χιλίους περίπου, λαμβάνοντας ἀπὸ 60 ἕως 100 φράγκα κατὰ μῆνα ἐπίδομα. . . . . .

» **Μετὰ μακροχρόνιον πεῖραν, ἡ Ρουμανία ἔδει νὰ πεισθῇ ὅτι διὰ τοῦ χρυσοῦ καὶ τῆς τρομοκρατίας οἱ Κουτσόβλαχοι δὲν θὰ μετατραπῶσιν εἰς Ρωμούνους καὶ ὅτι, ἐν πάσῃ περιπτώσει, πρὶν ἢ προβῶσιν οἱ Ρωμοῦνοι εἰς ἐγκαίνισιν πολιτικῆς τυχοδιωκτικῆς, ἐν συμμαχίᾳ πρὸς ἀρχαῖον, αἰώνιον καὶ ἐπίφοβον ἐχθρὸν, οἷος ὁ Βούλγαρος, ὤφειλον νὰ μελετήσωσιν ὡριμώτερον, μήπως ἡ συμμαχία αὕτη ἐκθέσῃ οὐ μόνον τὴν καλὴν φήμην τῆς χώρας τῶν, ἀλλ' ἐνταυτῷ καὶ αὐτὰ τὰ σπουδαιότερα καὶ ζωτικώτερα αὐτῆς συμφέροντα».**

Ἀτυχῶς ἐνῷ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἐκεῖθεν τῶν μεθορίων τῆς Ρουμανίας πραγματικῶν Ρωμούνων μεμψιμοιροῦσι, κατὰ δὲ τὰ ἐκ Βιέννης, πρό τινων μηνῶν, τηλεγραφήματα «οἱ ἐν Οὐγγαρίᾳ ἐπίσκοποι τῶν ρουμανικῶν κοινοτήτων ἀπέστειλαν πρὸς τὸν Καισαροβασιλέα ὑπόμνημα διὰ τοῦ ὁποίου παρακαλοῦσιν αὐτὸν ὅπως μὴ κυρώσῃ τὸν περὶ σχολῶν νόμων διότι ἀπειλεῖται ἡ ἐθνικὴ παίδευσις τῶν Ρωμούνων ἐν Οὐγγαρίᾳ», ἐνῷ θρησκευτικὰ ἀκόμη βιβλία τούτων, οἷον κατηχήσεις, ἀπαγορεύονται ὡς πολιτικῶς ἐπιλήψιμα, οἱ πέραν τοῦ Ἴστρου, ἀποστρέφοντες τὸ πρόσωπον ἀπὸ τούτων, ἀτενίζουσι πρὸς τοὺς ἐκεῖ κάτω πέραν τοῦ Αἵμου Ἑλληνοβλάχους, τὸ δὲ Μακεδονορρωμουνικὸν Κομιτᾶτον, οὗτινος προΐσταται ὁ σέρβος ἰατρὸς Ἀναστάσεβιτς, ὁ μεταβαπτισθεὶς εἰς Μακεδονορρωμοῦνον ἰατρὸν Λεόντη,(ἐνῷ, κατὰ τὰς πληροφορίας αὐτῶν τούτων τῶν ρωμουνικῶν φύλλων, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, διευθύνων ἐν Ρουμανίᾳ ἀγροτικόν τι κτῆμα, διετήρησε τὸ σερβικὸν αὐτοῦ ὄνομα Ἀναστάσεβιτς μέχρι τοῦ θανάτου του ἐπισυμβάντος κατὰ τὰς ἀγροτικὰς ταραχὰς τοῦ παρελθόντος Μαρτίου, (βλέπ. ἐφημ. Κόσμον Ὀδησσοῦ 28 Μαρτίου 1907), τὸ δὲ Μακεδονορωμουνικὸν Κομιτᾶτον—λέγομεν—ἐπιδιώκει τὸν δι' ἀνηκούστου τρομοκρατίας ἐκρωμουνισμὸν αὐτῶν. Καὶ ἐνῷ ἁπλῇ ἐπίσκεψις Ρωμούνων πολιτικῶν ἀνδρῶν πρὸς ἐκεῖθεν τῶν Καρπαθίων οἰκούντας ὁμαίμονας, καίπερ διαψευσθεῖσα, ἐθεωρήθη ὡς παράβασις τῶν διεθνῶν αὐτῶν καθηκόντων καὶ ἀνεκλήθησαν οὗτοι, δημοσίᾳ, διὰ γλώσσης ἀπειλιτικωτάτης, εἰς τὴν ἀπαρέγκλιτον τήρησιν τούτων, ἐν Θεσσαλονίκῃ, πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων, ὁ αὐτόθι Ρωμοῦνος πρόξενος προήδρευσε καὶ διηύθυνε τὰς ἐργασίας συνελεύσεως τῆς αὐτόθι τεχνητῶς συμπηχθείσης μικροσκοπικῆς ρωμουνιζούσης κοινότητος καὶ ὑπέδειξε τοὺς ἐκλεκτέους ἐφόρους τῶν σχολῶν, καθὰ ἀνέγραψεν ὁ ὁμόγλωσσος τύπος τῆς Θεσσαλονίκης ἐκπλησσόμενος, πάνυ δικαίως, ἐπὶ τῷ πρωτακούστῳ τολμήματι τῆς προπαγάνδας, φανταζομένης ὅτι πᾶς Ἑλληνόβλαχος, ἀπεκδυόμενος, δίκην χιτῶνος καὶ διὰ τῶν γνωστῶν μέσων, τὴν ἐθνικότητά του καὶ, μεταβαπτιζόμενος εἰς Ρωμοῦνον, συναπεκδύεται καὶ τὴν ὑπηκοότητά του, παύων τοῦ νὰ ᾖ ὑπήκοος τῆς Α. Α. Λ. τοῦ Σουλτάνου καὶ δύναται, πλέον, νὰ διατελῇ εἰς ἀμέσους σχέσεις πρὸς ξένας προξενικὰς Ἀρχὰς καὶ νὰ συμπράττῃ μετὰ τούτων ἐν τῇ ρυθμίσει τῶν κατ' αὐτὸν πραγμάτων.

Μάτην ὅμως ἡ ρωμουνικὴ προπαγάνδα μαίνεται, μάτην ταράττεται, μάτην, ἐπωφελουμένη τῶν καιρικῶν περιστάσεων καὶ τῆς ἀσθενείας τῶν ἐπιβουλευομένων, ἐπιζητεῖ τὴν κεφαλὴν παντὸς Ἑλληνοβλάχου μὴ ὑπείκοντος τοῖς κελεύσμασιν αὐτῆς. Κατώρθωσε μὲν, καὶ θὰ κατωρθώσῃ, ἴσως, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, νὰ προσθέσῃ εἰς τὸ μαρτυρολόγιον τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου φυλῆς αἱματηράς τινας σελίδας ἀναγραφούσας τὰ τετιμημένα ὀνόματα τῶν Ἑλληνοβλάχων τῶν ἐπισφραγιζόντων διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος τὴν ἀδιάρρηκτον συνταύτισιν αὐτῶν μετὰ τῆς ὁλομελείας τῶν Ἑλλήνων ἀδελφῶν των. Πέραν ὅμως τούτου οὐδὲν θὰ ἐπιτύχῃ, ἀλλὰ πᾶς νέος φόνος θὰ ἀποτελῇ ἕνα ἐπὶ πλέον συνεκτικὸν μεταξὺ ἀμφοτέρων κρίκον· ὁ δὲ Ἰησοῦς, ὁ καθεύδων νῦν ἐν τῇ δεινῶς κλυδωνιζομένῃ ὁλκάδι τῆς Ἐκ-

κλησίας καὶ τοῦ Γένους, ἐξεγειρόμενος αἴφνης ἐκ τῶν γοερῶν ἐπικλήσεων καὶ τῶν στεναγμῶν τῶν θυμάτων, «ἀποκαταστήσει δίαιταν δικαιοσύνης, συνθλάσει δὲ μύλας ἀδίκων καὶ τοὺς ὕβρει φερομένους ταπεινώσει,» ἐπιτάσσων ἅμα τῇ ἐξηγριωμένῃ θαλάσσῃ τῆς προπαγάνδας τάδε: «μέχρι τούτου ἐλεύσει καὶ οὐχ ὑπερβήσει, ἀλλ' ἐν σεαυτῇ συντριβήσεταί σου τὰ κύματα».

Οὐδόλως λανθάνει ἡμᾶς ὅτι οἱ παρὰ τὰς ὄχθας τῆς Δημποβίτσας σκεπτικισταὶ φιλόσοφοι, θὰ ἐκραγῶσιν εἰς μυκτηριστικοὺς καγχασμούς, ἀκούοντες ἡμᾶς στηρίζοντας τὰς ἐλπίδας ἐπὶ τὴν ἐξ ὕψους ἀντίληψιν καὶ θὰ ἀναφωνήσωσιν ὅτι, ἂν δὲν ἔχωσι νὰ φοβηθῶσι ἄλλον τινὰ ἐκτὸς τῆς θείας Δίκης, δύνανται νὰ κοιμῶνται ἀμέριμνοι καὶ νὰ ἀδικῶσιν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. «Ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι», ἀλλὰ«μὴ δοκείτω τὸ γένος ἡμῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καταλελεῖφθαι». Ἂν δὲ θελήσωσι νὰ ἐπισκοπήσωσι, νηφαλιώτεροι γινόμενοι, τὰ καθ' ἑαυτοὺς καὶ τὰ διαδραματισθέντα ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ ἤδη πρὸς τὸ τέρμα αὐτοῦ χωροῦντος ἐνεστῶτος ἔτους, θὰ καταλήξωσιν, ἀφεύκτως, εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ θεία Νέμεσις ἤρξατο ἤδη ἐπεκτείνουσα βαρεῖαν τὴν τιμωρὸν αὐτῆς χεῖρα ἐπὶ τῶν ἀγνωμόνων υἱῶν, τῶν ἀνασταυρούντων τὸν Ἰησοῦν ἐν τῷ προσώπῳ τῶν πιστῶν καὶ ἀρωσιωμένων τέκνων τῆς πνευματικῆς αὐτῶν Μητρός τῆς εἰς τὸ παρὸν εὖ εἶναι, ἐφ' ᾧ τοσοῦτον γαυριῶσιν, αὐτοὺς προαγαγούσης· διότι, «ἔστι δίκης ὀφθαλμὸς ὃς τὰ πίνθ' ὁρᾷ, πρὸς δὲ τοὺς σκολιοὺς σκολιὰς ὁδοὺς ἀποστέλλει ὁ Θεὸς», λέγει Κύριος.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἔκθεσις μητροπολίτου Κορυτσᾶς

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Γνωστὴ τυγχάνει ἡ λεγομένη Πλιάσα τῇ Ὑμετέρᾳ Θειοτάτῃ Παναγιότητι. Ἡ Πλιάσα, κώμη τῆς ἐμῆς ταπεινῆς ἐπαρχίας καὶ ἀφισταμένη τῆς Κορυτσᾶς δίωρον καί τι πλέον βορειοανατολικῶς, κατοικεῖται ὑπὸ Βλάχων, διακριθέντων, οὐ πρό πολλοῦ, ἐξ ἡμισείας, εἰς Ἑλληνοβλάχους, τοὺς πιστούς, τοὐτέστιν, εἰς τὰ πάτρια καὶ Ρωμουνοβλάχους, τοὺς ἀποσκιρτήσαντας. Οἱ ρωμουνίζοντες οὗτοι Βλάχοι, ἀριθμούμενοι περίπου εἰς οἰκογενείας πεντήκοντα, ἐπωφελούμενοι ἐπιτηδείως τῶν παρεχομένων καιρικῶν εὐκολιῶν, οὕτως ἢ ἄλλως, εἰ καὶ λίαν δυσανάλογον ἀποτελοῦσι μειονότητα ἐν τῇ περιφερείᾳ Κορυτσᾶς, ἀπὸ τοῦ προτελευταίου ἔτους ἐθεάθησαν ἀδεῶς ἐκτρεπόμενοι εἰς τὰς τολμηροτέρας ἰταμότητας καὶ αὐθαδείας. Καὶ ἀφοῦ, τῇ 12 Ἰουνίου 1906, λιθοβολήσαντες δ.ὰ τοῦ ἀνοσιωτέρου τρόπου τὸν ἀοίδιμον προκάτοχον Μητροπολίτην Κορυτσᾶς Φώτιον, ἐπέτυχον τῆς ὑποστροφῆς τούτου πρὸς τὰ ὀπίσω, τίνα ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ διανοηθέντες μετὰ τῶν ἐν Κορυτσᾷ, εὑρισκομένων ἰσαρίθμων ὁμοφρόνων Βλαχοφώνων διεπράξαντο, ὁ Θεὸς καὶ ἡ Ἱστορία γινώσκει, ἐπακολουθήσαντος τοῦ μεγάλου καὶ στυγεροῦ δράματος τῆς δολοφονίας τοῦ ἀειμνήστου Φωτίου τῇ 9 Σεπτεμβρίου 1906. Ἔκτοτε, συνωμοσίαν ὀμόσαντες, φαίνεται, κατὰ τῶν συνοίκων Ἑλληνοβλάχων, πάντα λίθον κινοῦσι καὶ παντοιοτρόπως μηχανῶνται ὅπως, καταπιέσαντες αὐτούς, ἐπιτύχωσι τῆς ἰδιοτελοῦς ἐπιστροφῆς καὶ ἑνώσεως. Κύριοι γενόμενοι, αὐθαιρέτως καὶ ἀνοχῇ τῶν ἐποπτευόντων τῆς τε ἐκκλησίας καὶ τῆς σχολῆς, κοινῶν ἀμφοτέρων ἀπ' ἀρχῆς κτημάτων τῶν κατοίκων Πλιάσης, ἐπισείουσι φόβον καὶ τρόμον καὶ παντοδαπὴν ἐξασκοῦσι πίεσιν κατὰ τῶν μετριοπαθεστέρων καὶ σωφρονεστέρων ἀδελφῶν Ἑλληνοβλάχων. Μόλις διὰ πολλῶν ἐνεργειῶν καὶ διαβημάτων κατώρθωτα ἐσχάτως, περὶ τὰ τέλη Ἰουνίου 1907, τῇ ἐπισήμῳ ἀδείᾳ τῆς τε Νομαρχίας καὶ τῆς ἐνταῦθα Διοικήσεως νὰ ἐπαναφέρω τὴν ἀπότινος διακοπεῖσαν λειτουργίαν τῆς ἑλληνικῆς σχολῆς ἔν τινι ἰδιωτικῇ οἰκίᾳ εὐγενῶς παραχωρηθείσῃ ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου. Ἀλλὰ τὰ περιστατικὰ σὺν τῷ χρόνῳ ἐκτραχύνονται καὶ οἱ ματαιόφρονες Ρωμουνόβλαχοι, ἐκδικοῦντες καὶ θρασυνόμενοι, προέβησαν, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ Δημητρίου Τσαμπάζη, Ἑλληνοβλάχου κατοίκου Πλιάσης, πατρὸς πολυμελοῦς οἰκογενείας, ἐπιστρέφοντος ἐκ Κορυτσᾶς μετὰ τοῦ ὑποζυγίου, ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ Κορυτσᾶς—Μοναστηρίου καὶ κατὰ τοὺς πρόποδας τῆς ἀνωφερείας Πλιάσης περὶ τὴν 11 ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τὴν 21 Αὐγούστου 1907, δι' ὀργάνων ἐπὶ τούτῳ ἐγκαθέτων. Ὁ δολοφονηθεὶς χρηστὸς καὶ τίμιος οἰκογενειάρχης, τὴν ἐπαύριον μετηνέχθη, περὶ μεσημβρίαν, εἰς Κορυτσᾶν, καὶ ἐκηδεύθη λίαν προσηκόντως καὶ ἐκπρεπῶς, παρακολουθήσαντος τὴν ἐκφορὰν ὁλοκλήρου τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς πόλεως καὶ πολλοῦ λαοῦ, προϊσταμένου τοῦ

ἀρχιερέως. Τὸ παράβολον κίνημα προὐξένησε γενικῶς κατάπληξιν καὶ ὀλῖψις προστεγένετο βαρεῖα ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἀβουλίᾳ τῶν ἀρχομένων χειρῶν ἀδίκων ρωμουνιζόντων Βλάχων Πλιάσης. Ὑποτίθεται μάλιστα ὅτι τὸ ἀπονενοημένον τόλμημα, εἰς δίωρον ἀπὸ Κορυτσᾶς ἀπόστασιν χώραν λαβόν, ὀφείλεται εἰς κοινὰς καὶ συμμίκτους ἐνεργείας συναντωμένων προσπαθειῶν καὶ πόθων, ἀφοῦ μετὰ τὴν δολοφονίαν καὶ τὴν ἐνεργηθεῖσαν ὑπὸ τῶν σεβαστῶν Ἀρχῶν ἐπὶ τόπου ἐνέργειαν, ὁ φρουρὸς ἐν Πλιάσῃ χωροφύλαξ, μετ' ἄλλου τινὸς συνεργοῦ ἐδραπέτευσαν. Ὅτι δὲ τοιαῦται ἐνέργειαι ὑποκινοῦνται καὶ παρασκευάζονται, καὶ ἄλλοτε ἐδόθησαν κατὰ τὸ Μέγα Πάσχα, ἔξωθεν, ἐνδείξεις καὶ ἐσχάτως πληροφορίας ἔσχον διαβιβαζομένας ἔκ τε Ρουμανίας καὶ ἐξ Ἀμερικῆς. Ἀναγνωσθήτω, εἰ δυνατόν, ἡ ἔγκλειστος ἐξ Ἀμερικῆς ἐπιστολή, ἀπευθυνομένη πρός τινα ἐκ τῶν ἐνταῦθα καταμενόντων ξένων συγγενῆ τοῦ γράφοντος. Ἀλλαχοῦ ὁ ἀγὼν ἤδη κατατερματίζεται, ἐν Κορυτσᾷ καὶ κατὰ τὴν περιφέρειαν ἤδη προεγκαινίζεται, πολλῶν, ὡς λέγεται, περιτρεχόντων κατὰ τὰ ὄρη καὶ τὰ κρησφύγετα ὑπόπτων ἐνόπλων ὀργάνων τοῦ ρωμουνικοῦ Κομιτάτου. Καὶ ταῦτα τοιαῦτα γνωρίζων τῇ Αὐτῆς Θειοτάτῃ Παναγιότητι καὶ τῇ περὶ Αὐτὴν ἁγίᾳ καὶ ἱερᾷ Συνόδῳ, ἐπικαλοῦμαι τὰς σεπτὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας συναρωγοὺς ἐπὶ τῇ κυκλούσῃ οὕτωσι μεμονωμένῃ ἀσθενείᾳ κτλ.

Ἐν Κορυτσᾷ, τῇ 30 Αὐγούστου 1907.

† ὁ Κορυτσᾶς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

Ἔκθεσις μητροπολίτου Σαρράντα Ἐκκλησιῶν

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Μετὰ συνοχῆς καρδίας γνωρίζω τῇ Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ ὅτι τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, περὶ τὴν πρώτην ἑσπερινὴν ὥραν, Βούλγαροι Κομιτατζῆδες, δώδεκα τὸν ἀριθμόν, μεταβάντες εἰς τὸ χωρίον Γκερδελῆ τῆς ἐπαρχίας Ἀδριανουπόλεως, ἀπήγαγον ἐκ τοῦ καφενείου, ὅπου περὶ τοὺς ἑξήκοντα εὑρίσκοντο χωρικοί, τὸν ἐκ τῶν προκρίτων Πέτρας τῆς ἐμῆς ἐπαρχίας κ. Σταυράκην τσορμπατζῆν, χάριν ἐργασίας ἐκεῖ μεταβάντα, οὗτινος τὸν υἱὸν κατὰ τὸν παρελθόντα Μάϊον ἐφόνευσαν ἐν τῷ παρὰ τὴν Πέτραν, τρίωρον ἀπέχουσαν ἀπὸ τῶν 40-Ἐκκλησιῶν, ὑλορομύλῳ, ἀλέθοντα σῖτον. Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης οὐδεμία περὶ τῆς τύχης τοῦ δυστυχοῦς ἐλήφθη εἴδησις, εἰ καὶ πολὺς στρατὸς ἐξῆλθεν εἰς καταδίωξιν τῶν κακούργων, οἵτινες ἀπὸ πολλοῦ, κατάλληλον καραδοκοῦντες εὐκαιρίαν ἐπέτυχον ἐπὶ τέλους τὴν σύλληψιν αὐτοῦ, ἀπὸ πολλοῦ ἐξουδετεροῦντος, ἕνεκα τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἐπιρροῆς, τοὺς προσηλυτιστικοὺς καὶ καταχθονίους αὐτῶν σκοπούς. Νέα παρεμφερὴς διέδραμεν ἀνὰ τὴν πόλιν μας ἀπὸ τῆς χθὲς φήμη, καθ' ἣν ἑτέρα συμμορία κομιτατζήδων, παρὰ τὸ Κουροῦ-δερὲ τῆς ἐμῆς ἐπαρχίας, ἀπήγαγεν εἰς τὰ ὄρη τὸν ἐκ 40-Ἐκκλησιῶν Γεώργιον Ἀρβανίτην, μὴ βεβαιωθεῖσα ὅμως εἰσέτι.

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

Ἐν Σαρανταεκκλησίαις τῇ 24 Αὐγούστου 1907.

† ὁ Σαρανταεκκλησιῶν ΑΝΘΙΜΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΥΠΡΟΥ

Ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» ἐκδόντες τὰ πρακτικὰ τῆς πατριαρχικῆς διαιτησίας περὶ ἐκλογῆς ἀρχιεπισκόπου Κύπρου, σήμερον ἐκδίδομεν τὰς τελευταίας πατριαρχικὰς ἐπιστολὰς πρὸς τοὺς ἐν Κύπρῳ πατριαρχ. ἀντιπροσώπους, τοὺς μητροπολίτας Κυρηνείας καὶ Κιτίου καὶ τὸν μακαριώτατον πατριάρχην Ἱεροσολύμων ἐχούσας οὕτω:

Α'.

Μακαριώτατε καὶ ἁγιώτατε πάπα καὶ πατριάρχα Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης γῆς Αἰγύπτου, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Φώτιε, τὴν φίλην ἡμῖν σεβασμίαν Αὐτῆς Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Παρὰ τοῦ ἀφικομένου πρό τινος ἐνταῦθα ἱερωτάτου μητροπολίτου Χαλεπίου καὶ ἀγαπητοῦ ἡμῖν ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ κὺρ Νεκταρίου μετὰ πόθου ἐδεξάμεθα τὴν ἀπὸ κς'. Ἰουλίου ἀδελφικὴν ἐπιστολὴν τῆς λίαν ἡμῖν περισπουδάστου σεβασμίας Αὐτῆς Μακαριότητος, ἣν καὶ μετὰ πάσης ἐπιστασίας διεξήλθομεν ἐν συνεδρίᾳ τῆς περὶ ἡμᾶς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, μετὰ προσοχῆς ἅμα ἀκούσαντες καὶ ὅσα ἀπὸ στόματος ἐξέθηκεν ἡμῖν ὁ εἰρημένος ἐν Χριστῷ ἀδελφός. Ἔχοντες δ' ὑπ' ὄψει καὶ ὅσα κατ' ἀξίωσιν ἡμῶν ὑπέβαλεν ἔναγχος ἡμῖν ὁ ἡμέτερος αὐτόθι ἀντιπρόσωπος ἱερώτατος μητροπο-

λίτης Ἀγχιάλου κὺρ Βασίλειος, προαγομένῳ, διαγνώμῃ τῆς περὶ ἡμᾶς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, ἀνακοινώσασθαι ἀπαντητικῶς τῇ σεβασμίᾳ Αὐ ἧς Μακαριότητι τὰ ἀκόλουθα. Οἶδε δήπου ἡ περισπούδαστος ἡμῖν Μακαριότης Αὐτῆς ὅτι καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Κύπρου ἀνέκαθεν ἐκράτει, ἀπὸ τῶν μέσων δὲ τῆς παρῳχημένης ἑκατονταετηρίδος ἔτι σαφέστερον καθορισθὲν κρατεῖ, τὸ συνοδικὸν σύστημα, καθ' ὃ ἡ διοίκησις καὶ διακυβέρνησις τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου διεξάγεται καὶ διενεργεῖται ἐν τοῖς γενικοῖς ὑπὸ Συνόδου ἐπταμελοῦς, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἀρχιεπισκόπου διατελούσης καὶ ἐργαζομένης. Εἰκὸς ἦν ἄρα καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ ἀειμνήστου ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Σωφρονίου ἵνα ἡ ἀνωτάτη αὕτη ἐν Κύπρῳ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή, ὡς μόνη ἁρμοδία, ἐπιλάβηται καθηκόντως τῆς διευθετήσεως τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν τοῦ διαδόχου ἐκλογὴν καὶ προνοήσῃ περὶ τῆς τῶν δεόντων ἐνεργείας. Εἰς τὸ ἔργον δὲ αὐτῆς τοῦτο χωροῦσα, οὐδὲν εἰκότως τῶν πρὸς τοῦτο δικαιωμάτων αὐτῆς ἀποβαλεῖν ἠδύνατο οὔτε διὰ τὴν προγεγενημένην τελευτὴν τοῦ μητροπολίτου Πάφου, οὔτε διὰ τὴν συμβᾶσαν εἶτα τελευτὴν καὶ ἄλλου αὐτῆς μέλους, ἥκιστα δὲ πάντων διὰ τὴν αὐτόβουλον ἀπ' αὐτῆς ἀποχώρησιν τοῦ ἑτέρου τῶν μητροπολιτῶν, τοῦ ἱερωτάτου δηλονοῦν μητροπολίτου Κιτίου κὺρ Κυρίλλου. Διὸ δὴ καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ταῦτα πάντα ὑπ' ὄψει ἔχουσα οὐδέποτε ἐπαύσατο ἀναγνωρίζουσα τὴν ὑπόστασιν τῆς εἰρημένης Συνόδου καὶ τὸ προσῆκον κῦρος ταῖς πράξεσιν αὐτῆς ἀπονέμουσα. Ἐβάσιζε δὲ τὴν περὶ τούτου τοιαύτην γνώμην αὐτῆς ἡ καθ ἡμᾶς Ἐκκλησία οὐ μόνον εἰς τὸ εἰρημένον παλαίτατον τῆς νήσου καθεστὼς καὶ εἰς τὸ παράδειγμα δὲ ἄλλων αὐτοκεφάλων καὶ αὐτοδιοικήτων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν καὶ εἰς τὰ ἀπὸ τῆς ἱστορίας ἀνάλογα παραδείγματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν προφανῆ καὶ ἀναμφήριστον ἀνάγκην, ἣν ἐπέβαλλεν ἡ ἔκτακτος κατάστασις τῆς ἐν τῇ νήσῳ ἀδελφῆς Ἐκκλησίας, ἥτις οὐδαμῶς βεβαίως ἠδύνατο ἵνα μένῃ ἄνευ τινὸς διοικούσης κεντρικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, καὶ τοῦτο τέλος ὡς ἕνα ἐπὶ πλέον λόγον ἔχουσα τῆς τοιαύτης περὶ τῆς Συνόδου γνώμης αὐτῆς, ὅτι ὁ ἀκολούθως ἀποχωρήσας ἀπ' αὐτῆς ἱερώτατος μητροπολίτης Κιτίου κὺρ Κύριλλος καὶ συνειργάσθη τὸ κατ' ἀρχὰς μετ' αὐτῆς καὶ πρακτικὰ καὶ ἐγκύκλιον κοινὴν συνυπέγραψε μετὰ τῶν λοιπῶν μελῶν, ἐπιμαρτυρήσας διὰ τῶν πράξεων τούτων ὅτι καὶ αὐτὸς τότε ἀνεγνώριζε τὴν ὑπόστασιν τοῦ διοικητικοῦ τούτου σώματος. Οὕτως οὖν ἀπ' ἀρχῆς περὶ τῆς ἐν Κύπρῳ Συνόδου φρονοῦσα ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία, ἥκιστα βεβαίως δύναται ἵνα μεταβάλῃ γνώμην νῦν, ὅτε ἀνάγκη ἐπιτακτικὴ καὶ προφανὴς ἐνδείκνυται ὅπως ἄνευ τινὸς, μηδὲ τῆς ἐλαχίστης, παρεκκλίσεως εἰς τὴν ἐξέτασιν ἑτέρων θεμάτων, ἐπιδιωχθῇ ὑπὸ τῆς Ὑμ. σεβασμίας Μακαριότητος καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν δύο ἄλλων ἁγιωτάτων πατριαρχικῶν Ἐκκλησιῶν ὡρισμένως καὶ ἀποκλειστικῶς ὁ κύριος σκοπὸς τῆς αὐτόσε μεταβάσεως, ὁ τῆς διεξαγωγῆς δηλ. τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἀρχιεπισκόπου κατὰ τὰ τοῦ τόπου συνήθη θέσμια καὶ τὴν τάξιν, πάσης οἱασδήτινος τροποποιήσεως καὶ ἐπὶ τὰ κρείττω διευθετήσεως τῶν ὑπαρχόντων ἐν χρήσει ἀναβαλλομένης εἰς καιρὸν τὸν εὔθετον καὶ προσήκοντα. Μὴ δυνάμενοι οὖν διὰ τοὺς λόγους τούτους ἵνα ἀποδεξώμεθα τὴν προτεινομένην ἀδελφικὴν γνώμην τῆς γερασμίας Αὐτῆς Μακαριότητος περὶ τῆς αὐτόθι Συνόδου, δηλοῦμεν ἀπαντητικῶς ὅτι εἰς ὃ σημεῖον περιέστησαν νῦν καὶ εὑρηνται τὰ αὐτόθι πράγματα. ἡ καθ' ἡμᾶς Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία πρὸς εὐόδωσιν καθ' ἕνα οἱονδήποτε τρόπον τοῦ ἔργου τῆς πατριαρχικῆς ἀντιπροσωπείας χάριν τῶν ὑψίστων συμφερόντων τῆς Ἐκκλησίας θεωρεῖ λυσιτελῆ καὶ ἐπιβαλλόμενα ὑπὸ τῶν περιστάσεων τὰ ἀκόλουθα. Κατὰ μέρος δηλονοῦν τιθεμένης τῆς συζητήσεως περὶ παντὸς οἱουδήποτε ἄλλου ζητήματος, μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν δὲ πρό τινος ἐπ' αἰσίοις συμφωνίαν μεταξὺ τῶν δύο μητροπολιτῶν τῆς νήσου, ἐξ ἧς προεκλήθη καὶ ἡ τῆς πατριαρχικῆς ἀντιπροσωπείας αὐτόσε μετάβασις, ὡς ἀργούσης κατ' οἰκονομίαν θεωρουμένης καὶ τῆς ληφθείσης ἄλλοτε ὑπὸ τῆς πατριαρχικῆς Διαιτησίας ἀποφάσεως περὶ ἀποκλεισμοῦ ἀμφοτέρων τῶν εἰρημένων μητροπολιτῶν ἀπὸ τῆς ὑποψηφιότητος, ἀνάγκη κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν ἵνα προσκληθῇ νῦν ὑπὸ τῆς πατριαρχικῆς ἀντιπροσωπείας ὁ ἱερώτατος μητροπολίτης Κιτίου καὶ ὑποχρεωθῇ ἵνα ἐπανέλθῃ καθηκόν-

των εἰς τὴν Σύνοδον καὶ ἄρξηται καὶ αὖθις συνεργαζόμενος ἐν αὐτῇ πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ διακοπέντος ἔργου τῆς ἐκλογῆς, εἴτε συνεχιζομένης τῆς ἐξελέγξεως τῶν παλαιῶν ἐκλογῶν, εἴτε διατασσομένων νέων τοιούτων ἐξ ὑπαρχῆς, τῆς πατριαρχικῆς ἀναιπροσωπείας ἐχούσης ἐν πάσῃ τυχὸν ἀναφυησομένῃ διαφωνίᾳ κατὰ τὸ ἔργον τῆς ἐκλογῆς τὴν τελευταίαν κρίσιν καὶ ἀπόφανσιν, τῆς ἐκλογικῆς δὲ συνελεύσεως ἐλευθέρας οὔσης ἵνα ἐκλέξῃ οἱονδήτινα βούλεται, μὴ ἐξαιρουμένων, ὡς εἴρηται, καὶ τῶν δύο ἐν τῇ νήσῳ ἱερωτάτων μητροπολιτῶν. Ἐὰν δέ, ὅπερ οὐδαμῶς θέλομεν ἵνα πιστεύσωμεν, ὁ ἱερώτατος μητροπολίτης Κιτίου μετὰ τὴν τοιαύτην πρόσκλησιν μὴ θελήσῃ ἵνα ἐπαναλάβῃ τὰ ἐν τῇ Συνόδῳ καθήκοντα αὐτοῦ, ἐπέλθῃ δὲ καὶ πάλιν διάστασις μεταξὺ τῶν δύο μητροπολιτῶν, κωλύουσα τὸ ἔργον τῆς ἐκλογῆς, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀναγκαῖον ἡγούμεθα ἵνα ἀποκλεισθῶσι μὲν ἀμφότεροι τῆς ὑποψηφιότητος, προβῇ δὲ ἡ ἐκλογικὴ συνέλευσις εἰς τὴν ἐκλογὴν ἄλλου καταλλήλου προσώπου, εἴτε ἐκ τοῦ αὐτόθι κλήρου, εἴτε καὶ ἔξωθεν. Ἐὰν δὲ συμβῇ ἵνα καὶ τοῦτο τυχὸν μὴ εὐοδωθῇ, φρονεῖ ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία ὅτι ἀνάγκη ἐπιβάλλεται ἵνα ζητηθῇ ὑπὸ τῆς πατριαρχικῆς ἀντιπροσωπείας παρὰ τοῦ αὐτόθι κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ ἡ πληρεξουσιότης αὐτῶν, ὅπως οἱ τρεῖς πατριάρχαι προβῶσιν ἀπὸ κοινοῦ, διὰ τὸ ἔκτακτον τῶν περιστάσεων καὶ κατ' ἐξαίρεσιν βεβαίως, εἰς τὴν ἀνάδειξιν τοῦ κανονικοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς νήσου, ἐκλέγοντες αὐτὸν πρώτιστα μὲν καὶ κυρίως μεταξὺ τοῦ κλήρου τῆς νήσου, ἐν ἐλλείψει δὲ τυχὸν καταλλήλου προσώπου ἐπιτοπίως, ἀναδεικνύοντες καὶ ἔξωθεν τὸν κατάλληλον. Τέλος δ' ἐὰν καὶ τοῦτο ἀποβῇ ἀδύνατον καὶ ἀνεκτέλεστον, ὅπερ ἐξ ὅλης ψυχῆς ἀπευχόμεθα, ἐν τοιαύτῃ ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ ἐπιβάλλεται, ὑπολαμβάνομεν, τοῖς ἁγιωτάτοις πατριαρχικοῖς θρόνοις, ὅπως ἐν τῇ ὑπάτῃ αὐτῶν περὶ τῶν τιμαλφῶν συμφερόντων τῆς Ἐκκλησίας μερίμνῃ, συνῳδὰ ἄλλως τε καὶ ἀρχαίοις παραδείγμασιν ἐν παρομοίοις δυσχερέσι περιστάσεσι, διὰ τὸ ἔκτακτον καὶ ἐξαιρετικὸν τῶν περιστάσεων καὶ τὸ ἀδιέξοδον καὶ ἀπροχώρητον τῶν πραγμάτων, θῶσι δι' ἐνεργοῦ πλέον ἐπεμβάσεως τέρμα εἰς τὴν τοιαύτην ἔκρυθμον καὶ θλιβερὰν καὶ ἐπιζήμιον εἶς τε τὰ τῆς νήσου καὶ εἰς τὰ τῆς καθόλου ἡμῶν Ἐκκλησίας τιμαλφῆ συμφέροντα κατάστασιν, ἀναδεικνύντες αὐτοὶ τὸν κατάλληλον τῆς νήσου ἀρχιεπίσκοπον κατὰ τὴν ἑαυτῶν κρίσιν καὶ ἐκλογήν. Ὅστις δὴ ἀρχιεπίσκοπος καὶ ἀναδεικνύμενος καθ' ἕνα οἱονδήποτε ἐκ τῶν ὡς ἄνω εἰρημένων τρόπων, πρῶτον μὲν μέλημα αὐτοῦ ἔξει ἵνα μετὰ τῶν λοιπῶν τῆς νήσου ἱερωτάτων μητροπολιτῶν προβῇ εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς χηρευούσης ἐπαρχίας Πάφου, μετὰ δὲ ταῦτα ὑπὸ τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῶν ἀδελφῶν πατριαρχικῶν θρόνων προβήσεται μετὰ τῆς Συνόδου τῆς νήσου εἰς τὴν ἐκπόνησιν κανονισμοῦ καθορίζοντος τὸν τρόπον τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν μητροπολιτῶν τῆς νήσου καὶ εἴτι ἕτερον συναφὲς, ὅστις κανονισμὸς περιβαλλόμενος καὶ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἐπιτοπίου ἀρχῆς μέλλει διέπειν εἰς τὸ ἑξῆς τὰ τῆς γενικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐν τῇ νήσῳ διοικήσεως, προλαμβανομένης οὕτω τῆς ἐπαναλήψεως ἐν τῷ μέλλοντι παρομοίων θλιβερῶν καὶ ἐπιζημίων γεγονότων, οἷα τὰ ἐπὶ τοσοῦτον ἤδη χρόνον, ὡς μὴ ὤφελε, συνταράττοντα τὴν αὐτόθι Ἐκκλησίαν καὶ τὸν εὐσεβῆ αὐτῆς λαόν. Ταῦτα τό γ' ἐφ' ἡμῖν φρονοῦντες καὶ ἐν συνοδικῇ συνεδρίᾳ προκρίναντες περὶ τῆς πορείας, ἣν κατὰ τὴν γνώμην τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ὡς ἐκ τοῦ σημείου, εἰς ὃ περιέστησαν τὰ αὐτόθι πράγματα, δέον ἵνα διαχαράξῃ ἑαυτῇ καὶ χωρήσῃ ἡ αὐτόθι πατριαρχικὴ ἀντιπροσωπεία πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς, εὐελπιστοῦμεν ὅτι ἥ τε γεραρὰ καὶ πεπνυμένη σεβασμία Αὐτῆς Μακαριότης καί ὁ περισπούδαστος ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, πρὸς ὃν ἐπίσης σήμερον γράφομεν, καθ' ὁλοκληρίαν ἐπιδοκιμάσουσι καὶ ἀποδέξονται τὰς ἀδελφικὰς ταύτας σκέψεις καὶ προτάσεις ἡμῶν, διὰ τῆς ἀπὸ κοινοῦ δὲ κατὰ τὰ ἄνω ἐνεργείας τάχιστα, Θεοῦ συναιρομένου, ἀποκατασταθήσεται ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ὁμαλὴ τάξις ἐν τῇ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον χειμαζομένῃ ἀδελφῇ Ἐκκλησίᾳ, πρὸς χαρὰν καὶ ἀνακούφισιν πάντων τῶν ὀρθοδόξων τῶν τε αὐτόθι καὶ τῶν ἁπανταχοῦ. Ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ δὲ ταχείας ἐν οὐ μακρῷ μέλλοντι ἐνωτίσεως εὐαρέστων σὺν Θεῷ εἰδήσεων περὶ τῆς εὐοδώσεως τῶν ἡμετέρων ἀδελφικῶν προ-

σπαθειῶν, κατασπαζόμενοι καὶ αὖθις Αὐτὴν ἀδελφικῶς ἐν φιλήματι ἁγίῳ, διατελοῦμεν

ϛϡζ΄. Σεπτεμβρίῳ κέ.

Τῆς λίαν ἡμῖν περισπουδάστου σεβασμιωτάτης Αὐτῆς Μακαριότητος

ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς
καὶ ὅλως πρόθυμος
† ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ

Β΄

Ἱερώτατε μητροπολῖτα Ἀγχιάλου, ὑπέρτιμε καὶ ἔξαρχε Μαύρης θαλάσσης, ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὲ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κὺρ Βασίλειε, ὁ ἐν Κύπρῳ ἐξαρχικῶς διατελῶν, χάρις εἴη τῇ αὐτῆς ἱερότητι καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Ἀσφαλῶς ἐλάβομεν τὰ ἀπὸ κβ΄ καὶ κς΄ καὶ κζ΄ τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἀδελφικὰ αὐτῆς γράμματα, ἅπερ καὶ διεξελθόντες συνοδικῶς μετ' ἐπιστασίας, ἔγνωμεν τὰς παρεχομένας πληροφορίας περὶ τῆς πορείας τῶν ἐργασιῶν τῆς πατριαρχικῆς ἀντιπροσωπείας καὶ τοῦ σημείου, εἰς ὃ εὕρηνται τὰ πράγματα. Ἔχοντες δ' ὑπ' ὄψει καὶ ὅσα προλαγόντως ἔγραψεν ἡμῖν ὁ Μακαριώτατος πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ περισπούδαστος ἡμῖν ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς κ. Φώτιος, ἔγνωμεν, διασκεψάμενοι συνοδικῶς, πρὸ τοῦ ἀπροχωρήτου καὶ ἀδιεξόδου, εἰς ὃ τὰ πράγματα περιέστησαν, καθορίσαι κατὰ τὴν παρουσιαζομένην ἀνάγκην τὴν πορείαν, ἣν κατὰ τὴν γνώμην τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ἀνάγκη ἵνα χωρήσῃ περαιτέρω ἡ πατριαρχικὴ ἀντιπροσωπεία πρὸς εὐόδωσιν καθ' ἕνα οἱονδήποτε τρόπον τοῦ ἔργου τῆς ἐκλογῆς. Γράφοντες δὲ περὶ τούτου σήμερον πρὸς ἑκάτερον τῶν μακαριωτάτων πατριαρχῶν, πληροφοροῦμεν ἅμα διὰ τῆς παρούσης καὶ τὴν αὐτῆς Ἱερότητα πρὸς γνῶσιν καὶ ἀνάλογον ἐνέργειαν. Καὶ περὶ μὲν τοῦ ζητήματος τῆς Συνόδου, ἧς διὰ τὸ ἐλλιπὲς τοῦ καταρτισμοῦ, διημφισβητήθη ἡ ὑπόστασις, ἔστι γνωστὸν ἀπὸ τῆς ἄχρι τοῦδε ἐνεργείας ἡμῶν ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία (κτλ. ὡς ἐν τῇ πρὸς τὸν Ἀλεξανδρείας ἐπιστολῇ).

Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετ' αὐτῆς.

ϛϡζ΄. Σεπτεμβρίου κέ.

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς

Γ΄

Ἱερώτατοι μητροπολῖται ὅ,τε Κιτίου κὺρ Κύριλλος καὶ ὁ Κυρηνείας κὺρ Κύριλλος, ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ συλλειτουργοὶ τῆς ἡμῶν Μετριότητος, καὶ εὐλαβέστατοι κληρικοί. οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, χάρις εἴη ὑμῖν καί εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Ἀπὸ τῶν ληφθέντων γραμμάτων τοῦ ἡμετέρου αὐτόθι ἀπεσταλμένου ἱερωτάτου μητροπολίτου Ἀγχιάλου καὶ ἀγαπητοῦ ἡμῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ κὺρ Βασιλείου καθὼς καὶ ἀπὸ σχετικῆς ἀδελφικῆς ἐπιστολῆς τοῦ περισπουδάστου ἡμῖν ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Φωτίου, γνόντες τὰ ἄχρι τοῦδε ἐν τῷ ζητήματι τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς ὑμετέρας νήσου γενόμενα, λύπην, ὁμολογοῦμεν, βαθεῖαν ἐλυπήθημεν ὅτι καὶ μετὰ τὴν αὐτόσε, κατὰ τὴν κοινὴν ὑμῶν παράκλησιν, τῆς πατριαρχικῆς ἀντιπροσωπείας ἔλευσιν, τὰ πράγματα καὶ πάλιν οὐ μόνον οὐδὲν βῆμα πρὸς τὰ πρόσω ἀσφαλὲς ἐποιήσαντο, ἀλλ' οὐδὲ πόρρωθεν φαίνονται λύσιν τινὰ καὶ πέρας τῆς θλιβερᾶς ἀνωμαλίας προοιωνιζόμενα. Ἐπειδὴ δέ, ὡς ὑπὸ πάντων βεβαίως κατανοεῖται, ὕψιστα συμφέροντα οὐ μόνον τῆς δεινῶς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον χειμασθείσης Ἐκκλησίας τῆς νήσου ὑμῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς καθόλου ἁγίας ἡμῶν ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπιβάλλουσιν ὅπως μετὰ τὴν τῆς πατριαρχικῆς ἀντιπροσωπείας αὐτόσε ἔλευσιν δοθῇ ἀφεύκτως καθ' ἕνα οἱονδήποτε τρόπον πέρας εἰς τὴν παροῦσαν λυπηρὰν κατάστασιν, ἡ Μετριότης ἡμῶν μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, τὸ ἀπροχώρητον καὶ ἀδιέξοδον, εἰς ὃ καὶ πάλιν, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, τὰ πράγματα περιέστησαν, βλέποντες, ἱερὰν ὀφειλὴν ἡγησάμεθα ἵνα συντόνως περὶ αὐτῶν διασκεψάμεθα, ἀπὸ κοινῆς δὲ γνώμης καὶ ἀποφάσεως καὶ τῶν λοιπῶν ἁγιωτάτων πατριαρχῶν τὰ ὑπὸ περιστάσεων ἐπιβαλλόμενα μέτρα ὑποδείξωμεν καὶ διενεργήσωμεν, τὸν ἀπειλούμενον δεινὸν κίνδυνον τῆς ἀποτυχίας ἐκ παντὸς τρόπου προκαταλαμβάνοντες. Γράφοντες οὖν σήμερον καὶ ἐκτιθέντες διὰ τὰ περαιτέρω τὰς ἡμετέρας σκέψεις καὶ ἀποφάσεις πρὸς τοὺς ἁγιωτάτους πατριάρχας, προαγόμεθα προτρέψασθαι καὶ ἀξιῶσαι διὰ τῆς παρούσης καὶ τὴν ἡμῶν ἱερότητα καὶ

ὁσιότητα ὅπως καὶ ὑμεῖς, τὸ ἐπεῖγον καὶ κρίσιμον τῶν πραγμάτων ὑπ' ὄψει ἔχοντες, συντελέσητε τὸ ἐφ' ἑαυτοῖς, ἐν συναισθήσει τῆς ἐπιβαρυνούσης πάντας εὐθύνης, εἰς τὴν ἀσφαλῆ καὶ ἄφευκτον λύσιν, καθ' ἕνα ἐκ τῶν ὑποδεικνυομένων τρόπων, περὶ ὧν ἀνακοινώσεται ὑμῖν ὁ ἡμέτερος αὐτόθι ἀντιπρόσωπος ἱερώτατος μητροπολίτης Ἀγχιάλου κ. Βασίλειος Ἐπὶ τῇ ἀκραδάντῳ δὲ πεποιθήσει ὅτι μετὰ τὰς τοσαύτας δοκιμασίας χρέος ἱερὸν οἱ πάντες θεωρήσουσιν ἵνα συντελέσωσι προθύμως καὶ εἰλικρινῶς εἰς τὴν ἐκ παντὸς τρόπου αἰσίαν τῆς ἐκλογῆς διεξαγωγὴν καὶ διεκπεραίωσιν, δεόμεθα τοῦ Ὑψίστου ὅπως φωτίσῃ πάντας εἰς τὸ ἀγαθὸν, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μεθ' ὑμῶν.

ᾳϡζ'. Σεπτεμβρίου, κε'.

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ εὐχέτης

Δ'

Μακαριώτατε καὶ ἁγιώτατε πατριάρχα τῶν Ἱεροσολύμων καὶ πάσης Παλαιστίνης, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Δαμιανὲ, τὴν φίλην ἡμῖν σεβασμίαν Αὐτῆς Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Πολλὴν ἔχομεν θλῖψιν ἐπὶ τῇ ἀμηχάνῳ θέσει, εἰς ἣν καὶ αὖθις ἀδοκήτως τὰ ἐν Κύπρῳ περιέστησαν πράγματα, οὐδὲ πόρρωθεν καὶ νῦν λύσιν τινὰ, καὶ μετὰ τὴν αἰσίαν σὺν Θεῷ αὐτόσε τῆς πατριαρχικῆς ἀντιπροσωπείας μετάβασιν, προοιωνιζόμενα. Τὸ τῆς συμφορᾶς δὲ μέγεθος ἀναλογιζόμενοι, εἴπερ καὶ ἡ νῦν μὴ ἐπιτύχῃ ἀδελφικὴ ἡμῶν συναρωγὴ καὶ προσπάθεια, ὅπερ μὴ δῴη Κύριος γενέσθαι ποτὲ, ὀφειλὴν ἱερὰν καὶ ἀπαραίτητον ἡγούμεθα μηδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἀνακόψαι τὴν περὶ τῶν ἐκεῖ πραγμάτων ἀδελφικὴν ἡμῶν φροντίδα καὶ πρόνοιαν, ἀλλὰ σπουδῇ πάσῃ τὸν ἀπειλούμενον κίνδυνον προκαταλαβεῖν, τὰ προσήκοντα ταῖς περιστάσεσιν ἀπὸ κοινῆς ἀδελφικῆς γνώμης ἀποφασίζοντες καὶ ἐφαρμόζοντες. Καὶ ὁ μὲν ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς μακαριώτατος πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Φώτιος, καὶ αὐτὸς βαθέως ἐπὶ τῇ καταστάσει ἀλγῶν, τὴν τῆς αὐτόθι Συνόδου, ὡς ἔχει νῦν, ὑπόστασιν ὡς σκόπελον ἐπιπροσθοῦντα εἰς τὴν περαιτέρω ἐπὶ τὴν λύσιν πορείαν γράφων πρὸς ἡμᾶς ἀδελφικῶς δείκνυσιν, ἐν τούτῳ πρὸ παντὸς ἐπενεκτέαν τὴν προσήκουσαν διόρθωσιν ἡγούμενος. Ἀλλ' ἡμεῖς τὸ μὲν τὸν καιρὸν ἥκιστα πρόσφορον πρὸς οἱουδήτινος ἄλλου ζητήματος ἀνακίνησιν καθορῶντες, ἐκτὸς τῆς τοῦ ἀρχιεπισκόπου κατὰ τὰ θέσμια καὶ τὴν τάξιν τῆς νήσου ἐκλογῆς, τὸ δὲ οὐδὲ δίκαια ἐν πᾶσιν ὅσα κατὰ τῆς εἰρημένης Συνόδου καταλέγονται κρίνοντες, τὴν μὲν περὶ τῆς Συνόδου ἀδελφικὴν τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος γνώμην καὶ πρότασιν ἀποδέξασθαι διὰ τοὺς λόγους τούτους ὡς εἰκὸς οὐ δυνάμεθα, ἄλλην δὲ ὑπολαμβάνομεν, ὡς ἐκ τοῦ σημείου, εἰς ὃ τὰ πράγματα περιέστησαν, τὴν τηρητέαν πορείαν, περὶ ἧς καὶ ἐκτίθεμεν ὧδε καὶ πρὸς τὴν περισπούδαστον ἡμῖν Αὐτῆς Μακαριότητα τὰς ἡμετέρας ἀδελφικὰς σκέψεις, ὅπως, εἴπερ καὶ τῆς ἐγκρίσεως καὶ τῆς ἀποδοχῆς καὶ τῆς σεβασμίας Αὐτῆς Μακαριότητος, ὥσπερ δὴ καὶ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, πρὸς ὃν ἐπίσης γράφομεν, τύχωσι τὰ ὑφ' ἡμῶν προτεινόμενα, συντόνως κατ' αὐτὰ ἐνεργηθῇ τὸ προσῆκον. Καὶ ὅσον μὲν περὶ τοῦ ζητήματος τῆς Συνόδου, οἶδε δήπου καὶ ἡ σεβασμία Αὐτῆς Μακαριότης. (κτλ. ὅσα καὶ πρὸς τὸν Ἀλεξανδρείας).

ᾳϡζ'. Σεπτεμβρίου κε'.

Τῆς λίαν ἡμῖν περισπουδάστου σεβασμιωτάτης Αὐτῆς Μακαριότητος

ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς
καὶ ὅλως πρόθυμος
† ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος.—Τῶν δύο τελευταίων τῆς ἱερᾶς Συνόδου συνεδριῶν, τῆς πέμπτης καὶ τοῦ σαββάτου (σημερινῆς), προήδρευσεν ὁ σεβ. γέρων Κυζίκου κ. Ἀθανάσιος, ἀντὶ τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἀναγκαζομένου νὰ οἰκουρῇ ἐν τῷ ἐν Βαφεοχωρίῳ οἴκῳ αὐτοῦ, ἕνεκα παθήματος ἑλαφροῦ κατὰ τὸν πόδα. Τὰς ὑπὲρ ταχείας ἀναρρώσεως τῆς Α. Θ. Π. ἀδελφικὰς καὶ ἐνθέρμους εὐχὰς τῆς

ἱερᾶς Συνόδου ὑπέβαλε, κατ' ἐντολὴν αὐτῆς, τὴν πέμπτην, ὁ πανοσλγ. ἀρχιγραμματεὺς ἀρχιμ. κ. Ἀθανάσιος Πιπέρας, τὰ σεβάσματα δὲ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου μετὰ διαπύρων ὑπὲρ ὑγιείας τοῦ παναγιωτάτου πατριάρχου εὐχῶν, ἀποφάσει χθεσινῇ τοῦ Συμβουλίου, ἡρμήνευσεν ὁ ἐκ τῶν κληρικῶν μελῶν αὐτοῦ σεβ. μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως κ. Λουκᾶς μετὰ τοῦ ἐκ τῶν ἀξιοτίμων συμβούλων Π. Καραθεοδωρῆ ἐφέντη.

Ἐπίσκεψις εἰς τὰ ἀνάκτορα.—Τὴν παρελθοῦσαν κυριακὴν, εὐμενεῖ αὐτοκρατορικῇ προσκλήσει καὶ συνωδὰ τῇ ἀπό τινων ἐτῶν εἰσαχθείσῃ συνηθείᾳ, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, μεταβὰς εἰς τὰ ἐν Γιλδὶζ αὐτοκρ. ἀνάκτορα, παρεκάθησεν εἰς τὸ γεῦμα, κατὰ τὸ ἰφτάριον. Μετέσχον τοῦ γεύματος οἱ ἐξοχ. Χατζῆ Ἀλῆ πασᾶς, πρῶτος τῆς Α. Α Μ. θαλαμηπόλος, Μεχμὲτ Ἀλῆ πασᾶς, μουστεσάρης τῆς Μ. Βεζυρείας, Ὀσμὰν πασᾶς μέλος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Μ. λογοθέτης Στ. Ἀριστάρχης βέης καὶ καπικεχαγιᾶς τῶν Πατριαρχείων Ἀντ. Οἰκιάδης ἐφέντης. Μετὰ τὸ γεῦμα ἡ Α. Θ. Π. ἔτυχε τῶν αὐτοκρατορικῶν προσρήσεων δεόντως διαβιβασθεισῶν.

Αὐτοκρατορικὴ εὐμένεια.—Συστάσει τῆς Α. Θ. Π. ἀπενεμήθησαν ὁ μὲν βαθμὸς μουτεμαὶζ τῷ βοηθῷ καπικεχαγιᾷ κ. Σπ. Κωνσταντινίδῃ, τὸ δὲ παράσημον Ὀσμανιὲ Δ' τάξεως τῷ ἐκ τῶν πατριαρχικῶν γραμματέων κ. Θεοδώρῳ Φαρμακοπούλῳ καὶ τῷ πατριαρχ. ἀρχικλητῆρι κ. Θεοχάρει Χατζησταύρου, τὸ δὲ Μεδζιδιὲ Ε' τάξεως τῷ εἰσηγητῇ παρὰ τῇ Α. Θ. Π. κ. Χατζῆ Μηνᾷ Γ'αϊταντζῆ.

Πατριαρχικαὶ προσρήσεις.—Τῇ τρίτῃ μεταβάντες εἰς τὴν Αὐστριακὴν Πρεσβείαν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ὁ πανοσ. Μ. πρωτοσύγκελλος μετὰ τοῦ πρώτου γραμματέως τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου κ. Π. Δ. Νικολοπούλου διηρμήνευσαν τῷ ἐξ. κόμητι Παλαβιτσίνῃ, πρεσβευτῇ τῆς Αὐστροουγγαρίας, τὰς ὑπὲρ ἀναρρώσεως τοῦ ἀσθενοῦντος μεγαλειοτάτου αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας καὶ βασιλέως τῆς Οὐγγαρίας Φραγκίσκου Ἰωσὴφ πατριαρχικὰς εὐχάς.

Μητρόπολις Χαλδείας. — Οἱ ἐν Συμφερουπόλει τῆς Ρωσσίας ὁμογενεῖς ἄποικοι, οἱ ἐκ τῆς ἐπαρχίας Χαλδείας, ζήλῳ θείῳ κινούμενοι ἀπεφάσισαν τὴν ἀπὸ κοινοῦ οἰκοδομὴν ἱεροῦ ναοῦ ἐν τῇ κώμῃ Ζωλάχενᾳ, ἐξ' ἧς καὶ κατάγονται.

Ἅγιον Ὄρος.—Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν τῇ τρίτῃ, πάσας ἐπισκεψάμενος τὰς ἱερὰς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει μονὰς, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως κ. Φώτιος. —Ἀντιπρόσωπος τῆς ἱερᾶς μονῆς Καρακάλλου παρὰ τῇ ἱερᾷ Κοινότητι διωρίσθη ὁ ὁσιώτ. κ. Ματθαῖος Καρακαλληνὸς, ἀντὶ τοῦ τέως τοιούτου, ὁσιωτ. γέροντος κ. Φιλίππου, κληθέντος συμβούλου τοῦ ἡγουμένου.—Ὁ τέως διευθυντὴς τῆς Ἀθωνιάδος σχολῆς ὁσιολογ. μοναχὸς κ. Κυριακὸς Ζαχαριάδης, ἀποσυρθεὶς εἰς τὴν ἱερὰν αὐτοῦ μετάνοιαν (τὴν τοῦ Ξηροποτάμου μονὴν), ἀσχολεῖται, καθ' ἃ μανθάνομεν εὐχαρίστως, εἰς τὴν τακτοποίησιν τῆς ἀξιολόγου βιβλιοθήκης τῆς ἱερᾶς ταύτης μονῆς.

Μουσικὴ Σχολή.—Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς Σχολῆς διωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ προεδρείου τοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου, κατὰ τὸν κανονισμὸν αὐτοῦ, οἱ κκ. Λαμπαδάριος Ἰάκωβος Ναυπλιώτης καὶ πρῶτος δομέστικος Κωνσταντῖνος Κλάβας, Γεώργιος Παχτῖκος ὁ γνωστὸς μουσικολόγος καὶ τελειοδίδακτος τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς τοῦ ἐθν. πανεπιστημίου καὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὠδείου καὶ Δημ. Μπαλαμπάνης, πρώην διδάσκαλος τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ἐν τῷ διδασκαλείῳ Ἡρακλείου Κρήτης, ἐν ᾧ ἐπὶ ἑπταετίαν ἐδίδαξεν ἐπιμελῶς διατελῶν ἅμα καὶ πρῶτος ψάλτης τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ. Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν μαθητῶν τῆς Μουσικῆς Σχολῆς ἤρξαντο πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ἐνεγράφησαν δὲ μέχρι σήμερον ἑξήκοντα μαθηταί.

Μητρόπολις Σηλυβρίας.—Ὑπ' ὄψιν ἔχομεν τὸν Κανονισμὸν τῆς ἀρτισυστάτου γυναικείας ἐν Ἐξαστέρῳ (Σηλυβρίας) Ἀδελφότητος, ἧς σκοπὸς ἡ παροχὴ βοηθημάτων (ἐν ὡρισμένῃ καὶ ἐκτάκτῳ ἐποχῇ) εἰς τὰς ἐνδεεῖς καὶ ἀναξιοπαθούσας οἰκογενείας τῆς κωμοπόλεως ταύτης. Ὁ κανονισμὸς ἐπικυροῦται ὑπὸ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί.—Τῇ τρίτῃ, 2 ἀρξαμένου, ἡ Α. Θ. Π. ηὔξατο τὰ δέοντα τῇ τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῆς ἑορτὴν ἀγούσῃ ἐλλογίμῳ διευθυντρίᾳ τοῦ ἐθν. Ἰωακειμίου παρθεναγωγείου δεσποσύνῃ Ἰουστίνῃ Κ. Λαγουδάκη—τῇ τετάρτῃ τηλεγραφικῶς συνεχάρη τῷ ἐπίσης ἑορτάζοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Σηλυβρίας κ.

Διονυσίῳ—τῇ πέμπτῃ (4 ἀρξαμένου) τῷ ἑορτάζοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Παραμυθίας κ. Ἱεροθέῳ.

Μητρόπολις Βοδενῶν.—Τῇ 3 τοῦ μηνὸς τούτου κατῆλθεν εἰς **Θεσσαλονίκην**, κατὰ τὴν «Ἀλήθειαν» τῆς πόλεως ταύτης, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βοδενῶν κ. Στέφανος.

ΠΡΩΗΝ ΚΙΤΡΟΥΣ ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Ἀνηγγέλθη πρό τινος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Βοδενῶν ὁ θάνατος τοῦ αὐτόθι ἐφησυχάζοντος ἐπισκόπου **πρώην Κίτρους Θεοκλήτου Παπαϊωάννου,** προσεγγίσαντος τῷ ἑβδομηκοστῷ τῆς ἡλικίας ἔτει. Καταγόμενος ἐκ χωρίου τινὸς τῆς ἐπαρχίας Μογλενῶν, ἐσπούδασεν ἐν τῇ Θεολ. σχολῇ Χάλκης, δαπάνητοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Βερροίας Θεοκλήτου καὶ ἀπελύθη τῆς σχολῆς τῷ 1866, τὸν βαθμὸν ἄριστα λαβὼν ἐν τῷ διπλώματι. Ἐδίδαξεν ἐν ἐπαρχίαις ἐπὶ βραχὺ, καὶ διηύθυνε τὴν ἀλληλοδιδακτικὴν σχολὴν Θεσσαλονίκης. Πρὸ τριακονταετίας ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους, μενὰ βραχὺ μετετέθη εἰς Πολιάναν, κατόπιν εἰς τὴν ἐπισκοπὴν Πέτρας καὶ μετ' αὐτὴν εἰς τὴν Κίτρους, ἀφ' ἧς ἐδέησε ν' ἀποχωρήσῃ πρὸ τετραετίας περίπου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Κ. ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ

Τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη τῇ Α. Θ. Π. τῇ πρώτῃ τοῦ μηνὸς ὁ θάνατος τοῦ ἐν Βρυξέλλαις διαμένοντος πρώην πρεσβευτοῦ τῆς Ὑψ. Πύλης ἐν τῇ πόλει ταύτῃ **Στεφάνου Κ. Καραθεοδωρῆ**. Υἱὸς τοῦ ἀνακτορικοῦ ἰατροῦ Κωνσταντίνου Καραθεοδωρῆ, ἀνεψιοῦ τοῦ ἰατροῦ καὶ θεολόγου Στεφάνου, σπουδάσας ἐν Γερμανίᾳ τὰς πολιτικὰς ἐπιστήμας, εἰσήχθη νεαρὸς τὴν ἡλικίαν εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον, χρηματίσας κυρίως καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη πρῶτος γραμματεὺς τῆς ἐν Βερολίνῳ τουρκικῆς πρεσβείας ἐπὶ πρεσβευτοῦ Ἰωάννου Ἀριστάρχου βέη, εἶτα δὲ ἐπὶ πολλὰ ἔτη πρεσβευτὴς τῆς Υ. Πύλης ἐν Βρυξέλλαις, ἀποσυρθεὶς τῇ ὑπηρεσίας πρὸ ἓξ ἐτῶν. Λαμπρὸς ὑπάλληλος τῆς ὀθωμ. κυβερνήσεως, εὐσεβὴς υἱὸς τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, ὁ Στέφανος Κ. Καραθεοδωρῆ ἐνέκυπτε καὶ εἰς ἐθνικὰς μελέτας, ἀνάγωσμα δ' αὐτοῦ σπουδαῖον, ἐν σοφῷ σωματείῳ τοῦ Βερολίνου γενόμενον τῷ 1865, ἐπεσπάσατο τοὺς ἐπαίνους τῆς ἀειμνήστου αὐτοκρατείρας τῆς Γερμανίας, μάμμης τοῦ νῦν αὐτοκράτορος, καὶ τὴν πρὸς τὸν Στέφανον ἀγάπην σοφῶν γερμανῶν, οἷος ὁ περιώνυμος ἀρχαιολόγος Αὔγουστος Βοῒκχιος καὶ ἄλλοι. Ἡ Ἐκκλησία τηλεγραφικῶς διεβίβασε τοῖς πενθοῦσιν αὐτοῦ τέκνοις εὐχὰς ὑπὲρ τοῦ πρὸς Κύριον εὐσεβῶς μεταστάντος, παραμυθήσασα αὐτὰ τὰ δὲ διαμειφθέντα τηλεγραφήματα ἔχουσιν οὕτω:

Βρυξέλλαι, 1 ὀκτωβρίου, ὥρᾳ 3,10' ἑσπέρας.

Βαθέως τεθλιμμένοι ἀγγέλλομεν Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι ἀπώλειαν φιλτάτου πατρός. Εὐσεβῆ ἐν Χριστῷ τέκνα Ὑμετ. Παναγιότητος

Κωνστ. Καραθεοδωρῆ,
Γεώργιος Ἰουλία Στρέϊτ.

(**ἀπάντησις**)

Ἐγκαρδίως ἐθλίβημεν ἐπὶ ἀνεπανορθώτῳ ἀπωλείᾳ διὰ θάνατον ὑμετέρου πατρὸς καὶ ἀγαστοῦ τέκνου μητρὸς Ἐκκλησίας, εὐχομένης ὑπὲρ ἀναπαύσεως ψυχῆς αὐτοῦ καὶ ὑμετέρας παρηγορίας.

Πατριάρχης ΙΩΑΚΕΙΜ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΠΟΡΙΑ

Ἐν ταῖς πράξεσι τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις συνελθούσης τῷ 1672 συνόδου πρὸς ἀποκήρυξιν τῶν ἐπ' ὀνόματι Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως φερομένων αἱρετικῶν κεφαλαίων ὑπογράφουσι σὺν ἄλλοις «ὁ Ἰωάσαφ ὁ μητροπολίάης Πτολεμαΐδος καὶ Πολισείδονος (sic) καὶ πρόεδρος Καισαρείας-Παλαιστίνης», «ὁ μητροπολιτης Βηθλεὲμ Νεόφυτος», «Χριστοφόρος ἁμαρτωλὸς ἀρχιεπίσκοπος Νεαπόλεως καὶ πρόεδρος Σεβαστείας» καὶ ὁ «ἀρχιεπίσκοπος Γάζης Χριστόδουλος καὶ τὸν τόπον ἐπέχων Ἰωαννικίου τοῦ θεοφιλεστάτου ἀρχιεπισκόπου τοῦ ἁγίου Σπηλαίου[1]».

Καὶ ἦδη ἐρωτῶμεν· διατί ὁ μητροπολίτης Πτολεμαΐδος ὑπογράφει καὶ πρόεδρος Καισαρείας-Παλαιστίνης; Μήπως καὶ κατὰ τὴν ΙΖ' ἑκατονταετηρίδα ἴσχυεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἱεροσολύμων ἡ πρᾶξις τῆς κατ' ἐπίδοσιν ἐκχωρήσεως ἐπαρχιῶν στερουμένων γνησίων ποιμένων καὶ μὴ δυναμένων ἕνεκα καιρικῶν ἀνωμαλιῶν ἔχειν τοιούτους, ὡς συνέβαινε τοῦτο ἐν τῷ κλίματι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἀπὸ τῆς ΙΑ' ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐφεξῆς;

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν διάληψιν τοῦ πρακτικοῦ, ἕτερος ὁ μητροπολίτης Βηθλεὲμ καὶ ἕτερος ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἁγίου Σπηλαίου, καὶ ἐπειδὴ οὔτε ἐν ταῖς ἀρχαιοτέραις ἀναγραφαῖς ἀρχιερέων οἵα ἡ παρὰ Γοάρῳ (Goir), οὔτε ἐν τῷ Συνταγματίῳ τοῦ ἀοιδίμου Χρυσάνθου[2], ἀλλ' οὔτε ἐν τοῖς νεω-

1. Mansi Sacrorum Conciliorum Nova Collectio XXXIV p. 1772-77.

2. Συνταγμα ἱερῶν κανόνων Ε' 455, 471 καὶ 490. Χρυσάνθου Νοταρᾶ Συνταγμάτιον σελ. 71 καὶ ἑφεξῆς.

τέροις Συνταγματίοις[3] ἀναφέρεται ἀρχιεπίσκοπος ἁγίου Σπηλαίου, τί δέον νὰ παραδεχθῶμεν; Μήπως ὁ ἀναφερόμενος ἐνταῦθα ἀρχιεπίσκοπος τοῦ ἁγίου Σπηλαίου Ἰωαννίκιος ἦν ἁπλοῦς ἐπὶ ψιλῷ τίτλῳ ἐπίσκοπος ὑποκείμενος τῷ μητροπολίτῃ Βηθλεὲμ καὶ ὢν ἀντ' αὐτοῦ προϊστάμενος τῶν ἐν τῷ ἁγίῳ Σπηλαίῳ ἱεροτελεστιῶν, τιμητικῶς δὲ ἐξ ὀφφικίου, ὡς εἰπεῖν, ἐτιτλοφορεῖτο ἀρχιεπίσκοπος;

Ἡ ἔκφρασις «τὸν τόπον ἐπέχων» σημαίνουσα ἐνταῦθα ἐπιτροπείαν ἣν κοινῶς ἐν χρήσει ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μέχρι τῆς ΙΔ' ἢ ΙΕ' ἑκατονταετηρίδος, εἶτα ἀντικατέστη δι' ἄλλων ὁμοίων φράσεων. Παραδόξως ὅμως ὁ Γάζης Χριστόδουλος ὑπογράφει, καθ' ἃ ἀνωτέρω εἴπομεν, ὡς «τὸν τόπον ἐπέχων» τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἁγίου Σπηλαίου. Ἐχρῆτο ἄρά γε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἱερουσαλὴμ τῇ φράσει ταύτῃ καὶ μετὰ τὴν ΙΕ' ἑκατονταετηρίδα;

Οἱ ἐν Ἱεροσολύμοις λόγιοι καὶ ἰδίως οἱ εὐπαίδευτοι κληρικοὶ ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἁγιοταφιτικῆς ἀδελφότητος, ἔχοντες προχείρους πρὸς μελέτην καὶ ἀρχαίους συνοδικοὺς κώδηκας καὶ τὴν εἰς πολύτιμα χειρόγραφα πλουσίαν βιβλιοθήκην τοῦ παναγίου Τάφου, δύνανται νὰ διευκρινήσωσι τὰ ἐν ταῖς ὑπογραφαῖς τῶν πράξεων τῆς ὡς εἴρηται Συνόδου ἀπαντῶντα σημεῖα, ἅπερ ὑποδεικνύονται διὰ τοῦδε τοῦ σημειώματος.

ΗΛ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΙΩΑΣΑΦ

Προσφιλής μου μαθητὴς, νῦν δὲ καθηγητὴς τῶν ἱερῶν μαθημάτων ἐν τῷ γυμνασίῳ τῆς Ἀδριανουπόλεως, ὁ κ. Β. Στεφανίδης ἐκ κώδικος τοῦ γυμνασίου ἐξέδωκεν ἐν τῷ βυζαντιακῷ περιοδικῷ συγγράμματι τοῦ κ. K. Krumbacher, ἐν τόμῳ ις' (1907) σελ. 468 καὶ 469, Γεωργίου τοῦ Αἰτωλοῦ († 1580) τρία εἰς τὸν Θεσσαλονίκης μητροπολίτην Ἰωάσαφ τὸν Ἀργυρόπουλον ἡρωελεγεῖα, ἄγνωστα ἡμῖν μέχρι τοῦ νῦν ἀλλαχόθεν ὄντα.

Περὶ τοῦ μητροπολίτου (1565—1577), ὅστις τὸ γένος ἀνῆγεν εἰς ὀνομαστὸν καὶ πολυσχιδῆ τοῦ Φαναρίου οἶκον, διέλαβον μὲν ἐγὼ ἐν τῷ εἰρημένῳ περιοδικῷ συγγράμματι Ζ' (1898) σελ. 75 κ. ἑ., 81 κ. ἑ. (ἔνθα καὶ ἐπίγραμμα ἐξέδωκα κρήνης ἐν τῇ ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς μονῇ τῆς ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας, ἣν κρήνην ἐποίησεν ὁ Ἰωάσαφ) καὶ Η' (1899) σελ. 410 κ. ἑ., διέλαβε δὲ, μάλιστα κατὰ τὰς ἐμὰς πηγὰς, λόγιος ζητητικὸς ἀνὴρ, ὁ κ. L. Petit ἐν τῷ περιοδικῷ Echos d' Orient. ἐν τόμῳ Ε' (1902) σελ. 152 καὶ 153.

Τοῦ Αἰτωλοῦ τὰ ποιήματα πολλά τινα νέα προστίθενται εἰς τὰς περὶ τοῦ Ἰωάσαφ καὶ τῆς μακρὰς αὐτοῦ ἀρχῆς περισωθείσας ἡμῖν πενιχρὰς εἰδήσεις, ὡς εἰδικὴ ἐμοῦ πραγματεία, μετ' ὀλίγον ἐκδοθησομένη, μέλλει νὰ δείξῃ. Ἐνταῦθα δὲ ἀρκοῦμαι κριτικῶς ἐπανορθῶν δύο τῶν ἡρωελεγείων ἐφθαρμένα χωρία, ὧν ὁ κ. Στεφανίδης, ἄλλως ἱκανὰ ἄλλα τοῦ ἀντιγραφέως σφάλματα εὐστόχως ἐπανορθώσας, τὸ μὲν παρεῖδεν ὅλως, τὸ δὲ δὲν ἀποκατέστησε προσηκόντως.

Καὶ τὸ μὲν πρῶτον χωρίον, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἡρωελεγείων κείμενον, ἔχει ὧδε:

ὅς ρ' ὑπὸ δυσμενέων θυμοφθόρα κήδεα ἔτλης,
σῇ, πάτερ, εὐτυχίῃ, τηκομένων μαλερῶς·
νῦν δὲ ποδῶν προπάροιθεν ἀ ο χ λ έ ω ς οἳ' ἀθέμιστοι
λίττονταί σε τεῶν μνωόμενοι χαρίτων.

Ἀλλὰ **ἀοχλέως** λέξις οὔτε ποτὲ ἐρρήθη, οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ ρηθῇ ὑπὸ στόματος ἑλληνικοῦ, τὸ δὲ ἀληθὲς εἶναι τὸ **ἀολλέες**, εἰ μὴ τὸ **ἀολλέως** (λ=χ).

Τὸ δὲ δεύτερον ἐν τῷ δευτέρῳ ἡρωελεγείῳ φερόμενον, ἔχει ὧδε:

καὶ Παλλὰς φρένας ὖπασ', ἀτὰρ Χάριτες σ ο ῖ ο ὠ π ή ν
κάλλος δ' ἡμερόεν Φοῖβος ἔθηκε μόνῳ.

Ἀντὶ τοῦ **σοῖο** ἀνέμενέ τις τὸ **σοι** (**Χάριτές σοι**), πρὸς τὸ **μόνῳ**, ὅπως παραλίπω ὅτι τῆς λέξεως **ὠπὴ** πολλῷ εὐχρηστοτέρα εἶναι ἡ **ὀπωπή**. Εὐτυχῶς αὐτοῦ τοῦ κώδικος ἡ γραφὴ **πωπὴν**, ἣν ὁ ἐκδότης μετέγραψεν **ὠπὴν**, ὁδηγεῖ ἡμᾶς εἰς τὸ ἀληθὲς **σοι ὀπωπήν**. Τὰ γράμματα **σοιοπωπην** ὁ ἀντιγραφεὺς, μὴ γινώσκων ἃ ἀνεγίνωσκεν, ἐχώρισε **οοῖο πωπὴν,** ὥσπερ τὰ **σωνενεκαρχιθυτα (σῶν ἕνεκ' ἀρχιθύτα)** ἐχώρισε **σῶν ἓν ἐκαρχιθύτα** καὶ τὰ **ιωασαφουκοτεοντα (Ἰωάσαφ οὐ κοτέοντα)** ἀνέγνω **ἰωάσα φουκοτέοντα!**

Ὁδοῦ πάρεργον, τὸ **ἡμερόεν** εἰς τὸ **ἱμερόεν** διορθούσθω.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ, τῇ 24 σεπτεμβρίου 1907.

ΠΕΤΡΟΣ Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

3. **Σύνταγμα** ἱερῶν κανόνων Ε' 524 καὶ νεώτερον ἐν χρήσει **Συνταγμάτιον** σελ. 12.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΗ'.
ΑΡΙΘ. 42

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 13 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Στρωμνίτσης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διαμαρτυρίαι Κουτσοβλάχων — Διωγμὸς ὀρθοδόξων — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Καινοπρεπῆ ἔθιμα — Εἰδήσεις ἐκ χωδήκων Θρακικῶν — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΚΟΥΤΣΟΒΛΑΧΩΝ

Ἐπιστολὴ μητροπολίτου Βελλᾶς καὶ Κονίτσης.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Πάνυ ἀσμένως ὑποβάλλω τῇ Ὑ. Θ. Π. τὰς συνημμένας διαμαρτυρίας τῶν κατοίκων τῶν Βλαχοφώνων χωρίων Πλαισελίου, Πάδων, Ἁρματόβου, Βράζας, Φούρκας καὶ Μετζήτιε τῆς ταπεινῆς μου ἐπαρχίας, ἐξ ὧν ἀριδήλως καταφαίνεται, ὅτι οἱ Βλαχόφωνοι οὗτοι ἦσαν ἀείποτε καὶ εἰσὶ χριστιανοὶ Ὀρθόδοξοι, πιστὰ τέκνα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰλικρινέστατα ἀφωσιωμένοι εἰς τὰς ἱερὰς παραδόσεις τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους.

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

Ἐν Κονίτσῃ, τῇ 17 Σεπτεμβρίου 1907.

† Ὁ Βελλᾶς καὶ Κονίτσης ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Διαμαρτυρία τῆς Κοινότητος Πλαισελίου.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον, ὅτι ἐπείδεν ἐξ ὕψους τοῦ ἁγίου αὐτοῦ κατοικητηρίου ἐπὶ τὸν πεπλανημένον τοῦ χωρίου ἡμῶν Ρωμουνοδιδάσκαλον καὶ ηὐδόκησεν, ἐν τῇ ἀπείρῳ αὐτοῦ ἀγαθότητι, ὅπως τὸ ἀποσκιρτῆσαν τοῦτο πρόβατον, ἀνανῆψαν καὶ σωφρονῆσαν καὶ τὰ τῆς ἐπαράτου ξένης καὶ ἀποφωλίου καὶ σατανικῆς προπαγάνδας ἀποπτῦσαν, προσέλθῃ τῇ Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ ἐν συντριβῇ καὶ μετανοίᾳ καὶ ἐξαιτήσηται, διὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου ἡμῶν Μητροπολίτου κ. Σπυρίδωνος, τὸ ἔλεος καὶ τὴν συγγνώμην αὐτῆς. Καὶ οὕτως, ὁ μόνος Ρωμουνίζων ἐν τῷ χωρίῳ ἡμῶν, προσελθὼν εἰς τὰ πάτρια, ἔθηκε μὲν τέρμα εἰς τὰς πλεκτάνας καὶ ῥαδιουργίας καὶ σατανικὰς ἐνεργείας ἀργυρωνήτων καὶ ἀρνησιπατρίδων κοινωνικῶν ἀποβρασμάτων, παρέσχε δ' ἡμῖν τὴν εὐκαιρίαν ἵνα, διὰ μυριοστὴν ἤδη φοράν, κηρύξωμεν διὰ τῆς Μητρὸς ἡμῶν Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὅτι εἴμεθα Ἕλληνες Χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι, πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι ὑπήκοοι τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ κραταιοτάτου

ἡμῶν Ἄνακτος Σουλτὰν, Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν Ἐφένδου μας. Ἂς παύσωσι δὲ τοὐντεῦθεν ἐνοχλοῦμενοι οἱ περὶ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν τύχης κοπτόμενοι, εἴτε Ρωμοῦνοι εἶναι οὗτοι, εἴτε οἱοιδήποτε ἄλλοι, γεωγράφοι καὶ ἐθνολόγοι, εἴτε ἱστορικοὶ καὶ γλωσσολόγοι. Μαθέτωσαν δὲ, ἅπαξ καὶ διὰ παντὸς, ὅτι τὸ ἐθνικὸν ἡμῶν μέλλον στηρίζεται ἐπὶ προαιωνίου ἐθνικοῦ παρελθόντος, ἐνδόξου, ἀθανάτου καὶ πλέον ἢ γνωστοῦ εἰς σύμπαντα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον. Εἴμεθα Ἕλληνες! Θέλουσι νὰ εἴπωμεν τοῦτο εἰς αὐτοὺς διὰ τῆς παγκοσμίου γλώσσης; «Nous sommes Hellènes». Παυσάσθω δὲ καὶ ἡ ἀδελφὴ ρωμουνικὴ Ἐκκλησία κροκοδείλεια λειβομένη δάκρυα ἐπὶ τῇ θρησκευτικῇ ἡμῶν ἀπωλείᾳ, διότι θρησκευτικῶς ἱστάμεθα ὑψηλότερον τῶν τέκνων της, ὄντες πολλῷ ἐκείνων εὐτυχέστεροι, διότι εὐαγγελιζόμεθα εἰς τὴν ἀθάνατον τῶν προγόνων ἡμῶν γλῶσσαν τὰ ῥήματα τῆς σωτηρίας, εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ θείου Παύλου καὶ τοῦ Θεολόγου Ἰωάννου, εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Βασιλείων καὶ Γρηγορίων καὶ τῆς λοιπῆς χρυσορρήμονος χορείας.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ κατασπαζόμενοι μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ τὴν ἁγίαν δεξιὰν τῆς Ὑ. Θ. Π. ἐπικαλούμεθα ἐφ' ἡμᾶς τὰς ἁγίας Αὐτῆς εὐχὰς καὶ διατελοῦμεν πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι Αὐτῇ θεράποντες.

Ἐν Παλαιοσελίῳ, τῇ 16 Αὐγούστου 1907.

Ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ τοῦ κλήρου, τῶν κοινοτικῶν Ἀρχῶν καὶ τριάκοντα τριῶν προκρίτων, δεόντως κεκυρωμέναι διὰ τῆς μικταρικῆς σφραγῖδος.

Διαμαρτυρία
τῆς Κοινότητος Πάδων.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Μόνοι ἴσως ἡμεῖς, οἱ εὐσεβάστως ὑποσημειούμενοι τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης καὶ Παντεβάστου ἡμῖν Παναγιότητος ταπεινοὶ θεράποντες, δυνάμεθα νὰ καυχώμεθα, ἐξ ὅλων τῶν βλαχοφώνων, ὅτι ὑπήρξαμεν ἡ ἀπροσπέλαστος Ἀκρόπολις τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ ἐν ὅλῳ τῷ τμήματι τῆς Λάκκας, τῆς θεοσώστου ἐπαρχίας Βελλᾶς καὶ Κονίτσης. Αἱ αἰῶνας ὅλους ἀριθμοῦσαι Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἡμῶν, αἱ ἑλληνικώτατα Σχολαί μας, τὰ ἀμιγῶς ἑλληνικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς ἀγαπητῆς ἡμῶν πατρίδος, ὑπερηφάνως μαρτυροῦσι τὴν ἐκ τοῦ εὐγενεστάτου καὶ ἐνδοξοτάτου ἑλληνικοῦ ἔθνους γνησίαν ἡμῶν καταγωγήν. Βέβηλος προπαγανδικὸς ποῦς οὐδέποτε ἐπάτησεν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τῆς πατρίδος ἡμῶν ἐδάφους, αἱ δὲ μακρόθεν τῶν ρωμουνιζόντων κατοπτεύσεις, ἀξιοπρεπέστατα περιφρονηθεῖσαι, παρέσχον τοῖς ραδιούργοις ξένοις τὴν πεποίθησιν, ὅτι ματαιοπονίαν καὶ οἶκτον ὀφλισκάνουσιν οἱ ἀποπειρώμενοι τὴν διὰ ραδιουργιῶν καὶ χρυσίου ἐκπόρθησιν τῆς ὑπερηφάνου Ἀκροπόλεως τῆς ἑλληνικωτάτης Σάκκας, τῶν Πάδων. Τούτου ἕνεκα ἀκριβῶς καταλαμβανόμεθα ὑπὸ ἱερᾶς ἀγανακτήσεως, ὅταν ἀκούωμεν καὶ βλέπωμεν ἀνθρώπους ἔχοντας τὴν ἀξίωσιν νὰ λέγωνται πεπολιτισμένοι, σκαιῶς ὅμως καὶ βιαίως καὶ σκληρῶς καὶ ἀδεξίως στρεβλοῦντας τοὺς στοιχειωδεστάτους τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ ἐκπολιτισμοῦ κανόνας, διὰ τῆς ἀγενεστάτης προσπαθείας τοῦ νὰ ἀποσπάσουν ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἀγκαλῶν τῆς Μεγάλης ἡμῶν Μητρὸς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τοῦ λοιποῦ ἡμῶν εὐγενοῦς ἔθνους καὶ τῶν ἄλλων Ἠπειρωτῶν, μεθ' ὧν ἀνέκαθεν μίαν ἐθνικὴν ζύμην ἀποτελοῦμεν. Τὴν δικαίαν δὲ ταύτην ἀγανάκτησιν σφόδρα ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐμάνθανεν ἅπας ὁ πεπολιτισμένος κόσμος διὰ τῆς Ὑμετέρας τρισεβάστου κορυφῆς.

Κατασπαζόμενοι πανευλαβῶς τὴν ἁγίαν δεξιὰν τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος καὶ τὰς πατρικὰς Αὐτῆς εὐχὰς ἐξαιτούμενοι, διατελοῦμεν ἐσαεὶ πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι Αὐτῆς θεράποντες.

Ἐν Πάδαις τῇ 28 Ἰουλίου 1907

Ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν κοινοτικῶν Ἀρχῶν καὶ τεσσαράκοντα προκρίτων, δεόντως κεκυρωμέναι διὰ τῆς μικταρικῆς σφραγῖδος.

Διαμαρτυρία
τῆς Κοινότητος Ἀρματόβου.

Παναγιώτατε Δέσποτα.

Μικροὶ μὲν καὶ πτωχοὶ οἱ βαθυσεβάστως ὑποφαινόμενοι θεράποντες τῆς Ὑμετέρας Θεοφρουρήτου Παναγιότητος, ἐν τῇ χορείᾳ ὅμως τῶν βλαχοφώνων χωρίων τῆς Ἠπείρου ἀποτελοῦμεν ὑπὸ ἐθνικὴν ἔποψιν ἐξαίρεσιν λίαν τιμῶσαν τὴν σμικρὰν κοινότητα ἡμῶν, ἣν μυριάκις ἀπεπειράθησαν νὰ καταπνίξωσιν αἱ ρωμουνικαὶ προπαγάνδαι διὰ τοῦ χρυσίου καὶ τῶν πασιγνώστων μηχανορραφιῶν των, οὐδέποτε ὅμως κατώρθωσαν τὴν ἐν αὐτῇ ἐγκατάστασίν των. Μεθ' ὅλην τὴν τιμίαν πενίαν της, ἡ ἡμετέρα Κοινότης ἑλληνοπρεπέστατα διατηρεῖ τὴν

ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν καὶ σχολήν της ἐκ μικρῶν οἰκονομιῶν αὐτῆς, οὐδένα ἐνοχλοῦσα, ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε εἰς ξένας ἐπιρροὰς ὑποκύπτουσα. Διετήρησε δέ, καὶ πέποιθεν ὅτι θέλει διατηρήσει, τὸ ἱερόν της ἔδαφος ἀμόλυντον ἀπὸ τῶν ρωμουνιζόντων. Ἡ ἐθνική μας συνείδησις εἶνε τὸ μόνον σέμνωμα τοῦ χωρίου ἡμῶν, ἥπερ, ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην τῶν πατέρων μας ἀντὶ πάσης θυσίας ἀκεραίαν θέλομεν φυλάξει, δυνάμει τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας εὐχῶν καὶ τῶν εὐλογιῶν τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης καὶ προσκυνητῆς ἡμῶν Παναγιότητος, ἧς τέκνα ἐν Χριστῷ εὐπειθέστατα καὶ ἀφωσιωμένα τυγχάνομεν.

Ἐν Ἁρμάτοβῳ τῇ 18 Αὐγούστου 1907

Ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν κοινοτικῶν Ἀρχῶν καὶ δεκαὲξ προκρίτων, δεόντως κεκυρωμέναι ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου τοῦ χωρίου.

Διαμαρτυρία

Τῆς Κοινότητος Βράζας.

Παναγιώτατε Δέσποτα.

Ἐπέπρωτο φαίνεται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ὑφιστάμεθα καὶ μίαν ἀστείαν ἐνόχλησιν παρὰ τῶν μεγάλων ἐν μωρίαις Βουκουρεστιάνων πατριωτῶν, τῶν περιαγόντων νοτίως γῆν καὶ θάλασσαν τοῦ ποιῆσαι ἀνὰ τὰς ἑλληνικωτάτας τῆς Ἠπείρου καὶ Μακεδονίας χώρας προσήλυτον ἕνα τῷ ρωμουνισμῷ, καὶ μὴ τρεπομένων πρὸς βορρᾶν. ἔνθα ἑκατομμύρια ὅλα γνησίων ἄλλων Ρωμούνων ὑπὸ ξένον σκῆπτρον τὸν αὐχένα κλίνοντα, ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἐκφυλίζονται, χωρὶς κἂν μιᾶς παρηγόρου λέξεως νὰ ἀξιῶνται παρὰ τῶν ἄγαν σωβινιστῶν τοῦ Βουκουρεστίου ὁμοεθνῶν των. Μὴ δὲν εἶπε τὸ γνησιότερον τῆς Ρωμουνίας τέκνον πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ Κράτους «λείπουσι, Βασιλεῦ, ἀπὸ τοῦ στέμματός σου τρεῖς λαμπροὶ ἀδάμαντες, Βανάτ, Βουκοβίνη καὶ Τρανσυλβανία»; Ἔχουσι λοιπὸν οὐχὶ μόνον εὐρύτατον στάδιον ἐθνικῆς ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ καθῆκον ἱερώτατον ἐκείνους τοὺς ἀδελφούς των νὰ φροντίζωσιν ἐκ παντὸς τρόπου νὰ σώζωσι· διότι εἶναι γνήσιοι Ρωμοῦνοι ὑπὸ ξένον σκῆπτρον. Εἶναι δὲ αἴσχος, νομίζομεν, διὰ τοὺς μεγαλοϊδεάτας τοῦ Βουκουρεστίου, νὰ κατασπαταλῶσι τόσον ἐθνικὸν χρῆμα εἰς μερικοὺς ἀρνησιπάτριδας προδότας τῆς Μακεδονίας καὶ Ἠπείρου, εἰς μερικὰ ἀποφώλια κοινωνικὰ ὀντάρια, ἐν ᾧ ἠδύναντο ἄριστα νὰ διαθέτωσι τοῦτο, ἂν ὄχι διὰ τοὺς γνησίους ἀδελφούς των Ρωμούνους, τῶν ἄνω ἀναφερθέντων σπουδαίων μερῶν, ἀλλὰ τοὐλάχιστον διὰ τοὺς Ρωμούνους τῆς Βασσαραβίας. Τί, πρὸς κέντρα λακτίζοντες, πειρῶνται νὰ σαγηνεύσωσι δι' ὅλων τῶν σατανικῶν μέσων φυλὴν ἑλληνικήν, ἑλληνικωτάτην, ἀποτελοῦσαν, ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων, ἀναπόσπαστον μέρος τοῦ ὅλου Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς ἀμωμήτου Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας; Μὴ δὲν διεσαλπίσαμεν τοῦτο διὰ τοῦ μᾶλλον κατηγορηματικοῦ τρόπου; Μὴ πάντα τὰ περὶ ἡμᾶς καὶ τὰ ἐν ἡμῖν δὲν εἶναι ἑλληνικώτατα; Ἂν εἴμεθα Ἀρωμοῦνοι, δὲν εἴχομεν ἀνάγκην τοῦ χρυσίου των, ἵνα γείνωμεν Ρωμοῦνοι· ἓν α μᾶς ἐχώριζε καὶ εὐκολώτατα τὸ ἀπεκόπτομεν. Ἀλλ' ἤδη χωρίζουσιν ἡμᾶς αἰσθήματα, πεποιθήσεις, ἀρχαί, ἤθη, ἔθιμα καὶ αὐτὴ ἡ γλῶσσα· καθ' ὅσον ἡμεῖς ὁμολογοῦμεν ὅτι μὲ τὴν γλῶσσαν μας αὐτήν, (ἂν καὶ δὲν εἶναι ἡ μόνη ἣν ὁμιλοῦμεν), εὐκολώτερον θὰ συνεννοούμεθα πρὸς τοὺς Κινέζους, παρὰ πρὸς τοὺς Ρωμούνους. Ἀπέστειλαν ἡμῖν χείμαρρον χρυσίου καὶ ὑποσχέσεις, ἐκίνησαν καθ' ἡμῶν ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας, καὶ ὅμως οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἀπώλετο, εἰμὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ὁ ψωριῶν Ρωμουνοδιδάσκαλος Τσιαπραγγάνης, ἵνα τὸ ῥηθὲν πληρωθῇ καὶ ἐντεῦθα. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπὶ τριακονταετίαν καὶ ἐπέκεινα, τὰ πάντα κινοῦντες, ἕνα προσεκτήσαντο, οὗ τὸ σωματικὸν βάρος ἐλαφρότερον τοῦ πρὸς κτῆσιν του ἐξωδευθέντος χρυσίου, διατὶ ἐν τῇ ἀσυνεσίᾳ των ἐπιμένουσι τὸν οἶκτον τῶν περὶ αὐτὸν προκαλοῦντες; Ἂν τὰ στίφη τοῦ Ξέρξου καὶ οἱ λεγεῶνες τοῦ Αἰμυλίου δὲν κατώρθωσαν νὰ μεταβάλωσιν ἡμᾶς, οὐδ' ὁ σύμπας αἰὼν μεταβαλεῖ ἡμᾶς. Ἐσμὲν ὅ,τι ἦμεν. Ἕλληνες χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι, πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι ὑπήκοοι τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ τρισενδόξου ἡμῶν ἄνακτος Σουλτὰν Ἀπτοὺλ Χαμὶτ Χὰν ἐφένδου ἡμῶν, καὶ ἀφωσιωμένα πνευματικὰ τέκνα τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης καὶ Πανσεβάστου ἡμῖν Παναγιότητος, ἧς τὰς θεοπειθεῖς εὐχὰς εὐσεβάστως ἐξαιτούμενοι, κατασπαζόμεθα τὴν πανίερον Αὐτῆς δεξιάν.

Ἐν Μπράζῃ τῇ 20 Ἰουλίου 1907.

Ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ τοῦ κλήρου, τῶν κοινοτικῶν Ἀρχῶν, καὶ ἑβδομήκοντα ἓξ προκρίτων, δεόντως κεκυρωμέναι διὰ τῆς μικτορικῆς σφραγῖδος.

Διαμαρτυρία

Τῆς Κοινότητος Φούρκας

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Δοκιμασθέντες ἐδοκιμάσθημεν ἐν μυρίαις ταλαιπωρίαις καὶ ὡς χρυσὸς ἐκ τοῦ χωνευτηρίου ἐξήλθομεν καθαρώτεροι καὶ ἀμιγέστεροι. Αἱ προδοσίαι ἀντικατέστησαν τὰς παρακλήσεις, αἱ διαβολαὶ τὰς προσφορὰς καὶ αἱ καταγγελίαι τὰς ἀδελφικά, τῶν Ρωμούνων προπαγανδιστῶν ὑποσχέσεις περὶ τῆς διὰ τοῦ ρωμουνικοῦ χρυσίου εἰσαγωγῆς μας εἰς τὸν ἐπίγειον παράδεισον. Τὰ πάντα ὅμως διελύθησαν ὡς ἱστὸς ἀράχνης καὶ, ὡς μόνη σκληρὰ πραγματικότης ὄπισθεν τούτων, ἔμεινεν ἡ ἐθνικὴ μὲν ἀντοχὴ τῆς ἡμετέρας κοινότητος ὡς κύριον τραῦμα τῶν ρωμουνιζόντων, ὡς ἀντίκτυπος δὲ ἐκ βάθρων διασάλευσις τῆς εὐημερίας τῶν κατοίκων, ἐξαντληθέντων μὲν ὑλικῶς καὶ σκληρῶς δοκιμαζομένων, ἐπιβεβαιωσάντων δὲ, διὰ μυριοστὴν φοράν, ὅτι ἡ ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἡμῶν συνείδησις εἶνε τόσον βαθέως ἐγκεχαραγμένη εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν, ὥστε μετὰ τὸν τελευταῖον μόνον ἐκείνης παλμὸν δύναται νὰ διασαλευθῇ. Διαβεβαιούμεθα δὲ τὴν Ὑ. Θ. Π. ὅτι σήμερον, εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε, ἡ ἡμετέρα Κοινότης αἰσθάνεται πλήρη τὴν ἐθνικὴν καὶ Θρησκευτικὴν αὐτῆς χαράν, ὁπότε ἐκ τῶν κόλπων της ἐξέλιπε καὶ τὸ τελευταῖον ἔτι ἴχνος τοῦ Ρωμουνισμοῦ.

Ἐπὶ τῇ πεποιθήσει δὲ ὅτι διὰ τῶν ἁγίων εὐχῶν τῆς Ὑμετέρας Πανσεβάστου καὶ προσκυνητῆς ἡμῖν Παναγιότητος δὲν θέλει μιάνῃ πλέον ποῦς ξένος καὶ ραδιοῦργος τὸ ἱερὸν τῆς πατρίδος μας ἔδαφος καὶ ὅτι ἡ κοινότης Φούρκας θὰ διακρίνηται πάντοτε διὰ τὴν ἀνδρικὴν καὶ ἐθνοπρεπῆ κατὰ τῶν προπαγανδιστῶν στάσιν της, διατελοῦμεν εὐσεβάστως ἐπικαλούμενοι τὰς ἁγίας Αὐτῆς εὐχὰς καὶ κατασπαζόμενοι τὴν ἁγίαν της δεξιὰν μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ.

Ἐν Φούρκᾳ τῇ 5 Αὐγούστου 1907,

Ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν κοινοτικῶν Ἀρχῶν καὶ τεσσαράκοντα ἑπτὰ προκρίτων, δεόντως κεκυρωμέναι διὰ τῆς μικταρικῆς σφραγῖδος.

Διαμαρτυρία

Τῆς Κοινότητος Μετζητιέ.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Οἱ βαθυσεβάστως ὑποσημειούμενοι, κάτοικοι τοῦ βλαχοφώνου χωρίου Μετζητιέ, τοῦ τμήματος Πογωνίου τῆς ἐπαρχίας Βελλᾶς καὶ Κονίτσης, πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως δοκιμασθέντες ὑπὸ τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας δι' ἀπειλῶν καὶ ὑποσχέσεων καὶ προσφορῶν ὅπως ἀσπασθῶμεν τὰ καταχθόνια αὐτῆς σχέδια καὶ τοὺς ἀντεθνικοὺς αὐτῆς σκοπούς, εἴδομεν ἐπ' ἐσχάτων καὶ ἔκτακτόν τινα αὐτῆς ἀπεσταλμένον, ὑπὸ τὸν τίτλον Προξένου, ἐπισκεφθέντα τὴν κοινότητα ἡμῶν καὶ ἀποπειραθέντα τὴν τελευταίαν ματαίαν ἀπόπειραν πρὸς μεγίστην ἀπογοήτευσιν ἑαυτοῦ τε καὶ τῶν ἀποστειλάντων αὐτόν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ λοιπὸν ταύτῃ σπεύδομεν νὰ παρακαλέσωμεν θερμῶς τὴν Ὑ. Θ. Π. ἵνα, ἐξ ὀνόματος τῆς Μητρὸς ἡμῶν Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους, εὐμενῶς ἀποδεχθῇ τὴν ἐξῆς ἐλευθερωτάτην καὶ εἰλικρινεστάτην ἡμῶν δήλωσιν. «Εἴμεθα ὀρθόδοξοι χριστιανοί, βλαχόφωνοι Ἕλληνες, πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι ὑπήκοοι τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ τρισεβάστου ἡμῶν Ἄνακτος Σουλτὰν Ἀβδοὺλ Χαμὴτ Χὰν ἐφένδου μας, καὶ οὐδεμία φυλητικὴ σχέσις ἢ ἐθνικὴ συγγένεια συνδέει ἡμᾶς πρὸς τοὺς Ρωμούνους, οὓς, οἰκτείροντες διὰ τὴν μωρὰν αὐτῶν ματαιοπονίαν, παρακαλοῦμεν ὅπως, ἅπαξ καὶ διὰ παντός, πτύσωσιν ἐνοχλοῦντες ἡμᾶς καὶ πρὸς κέντρα λακτίζοντες».

Τρανωτάτη δ' ἀπόδειξις τῆς δηλώσεως ἡμῶν ταύτης ἔστω ἡ ἑλληνοπρεπεστάτη διατήρησις τῶν Εὐαγῶν ἡμῶν Ἱδρυμάτων καὶ ὅτι οὐδέποτε οὐδεὶς ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐδελεάσθη ὑπὸ τοῦ ἀφθόνως προσενεχθέντος Ρωμουνικοῦ χρυσίου.

Ἐπικαλούμενοι δ' ἐφ' ἡμᾶς τὰς Θεοπειθεῖς αὐτῆς εὐχὰς καὶ μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ κατασπαζόμενοι τὴν ἁγίαν αὐτῆς δεξιὰν διατελοῦμεν.

Τῆς Ὑμετέρας κτλ.

Ἐν Μετζητιέ, τῇ 5 Αὐγούστου 1907.

Ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν κοινοτικῶν Ἀρχῶν καὶ εἰκοσιὲξ προκρίτων, δεόντως κεκυρωμέναι διὰ τῆς μικταρικῆς σφραγῖδος.

Διαμαρτυρία

Τῆς Κοινότητος Ἀβδέλλης τῆς Ἐπαρχίας Γρεβενῶν.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Οἱ βαθυσεβάστως ὑποσημειούμενοι κάτοικοι τῆς κωμοπόλεως Ἀβδέλλης, κατὰ τὸν χειμῶνα παραχειμάζοντες μακρὰν τῆς πατρίδος ἡμῶν καὶ διεσκορπι-

σμένοι ὄντες, μετὰ πλείστης θλίψεως, ἅμα δὲ καὶ βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης, ἐπληροφορούμεθα περὶ τῶν πιέσεων, ὅσας χάριν ἡμῶν ὑφίστατο καὶ περὶ τοῦ δεινοῦ ἀγῶνος, ὃν διεξῆγεν ἡ πανσέβαστος ἡμῶν Μήτηρ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία πρὸς ἀπόκρουσιν καὶ καταπολέμησιν τῶν παντοίων τοῦ Ἐθνισμοῦ ἡμῶν ἐχθρῶν.

Τώρα μόλις, συγκεντρωθέντες ἐν τῇ πατρίδι ἡμῶν, πρώτιστον αἰσθανόμεθα καθῆκον νὰ ἐκφράσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν τῇ τε Ἱ. Θ. Π. καὶ τῇ περὶ Αὐτὴν ἱερᾷ Συνόδῳ διὰ τὴν ὑπὲρ ἡμῶν προστασίαν, καὶ νὰ διακηρύξωμεν καὶ πάλιν δι' ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς ἡμῶν ὅτι, πιστότατοι διατελοῦντες ὑπήκοοι τῆς Α. Α. Μ. τοῦ εὐεργετικωτάτου ἡμῶν Ἄνακτος Σουλτάνου Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν, εἴμεθα, ἐσμὲν καὶ θὰ εἴμεθα τέκνα ἀφωσιωμένα τῆς φιλοστόργου ἡμῶν Μητρὸς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀδιασπάστως ἡνωμένοι μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν ἡμῶν Ἑλλήνων, μεθ' ὧν κοινὴν ἔχομεν τὴν καταγωγήν, τὰ ἤθη, τὰ ἔθιμα, τὰ παθήματα τοὺς ἀγῶνας, τὰς χαρὰς καὶ τὰς λύπας, καὶ ὅτι οὐδὲν μᾶς συνδέει πρὸς τοὺς παρὰ τὸν Δούναβιν ῥαδιούργους, οἵτινες, ἐπωφελούμενοι γλωσσικοῦ ἰδιώματος, κρίμασι οἷς οἶδε Κύριος, παραμείναντος ἐν ἡμῖν, καίπερ ὅλως διαφόρου τῆς γλώσσης τῶν Μολδοβλάχων, ἀπεπειράθησαν, μάτην ἐργαζόμενοι καὶ δαπανῶντες ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν διὰ νὰ ἀποκτήσωσι προσηλύτους, νὰ ἐνσπείρωσι τὴν διχόνοιαν, τὰς ἔριδας καὶ τὰ μίση μεταξὺ ἀδελφῶν. Εὐτυχῶς οὐδεὶς ἡμῶν ἀπωλέσθη, πλὴν τινων υἱῶν τῆς ἀπωλείας, οἵτινες, Ἰοῦδαι τοῦ Γένους ἡμῶν γενόμενοι, ἐπώλησαν ἀντὶ ρωμουνικοῦ ἀργυρίου καὶ Ἐθνισμὸν καὶ Πατρίδα καί οἷς Κύριος γένοιτο ἵλεως, διάφωτίζων καὶ ἐπανάγων αὐτοὺς εἰς τὴν ἐθνικὴν ποίμνην.

Καὶ πάλιν καὶ πολλάκις ἐκφράζοντες τὴν βαθυτάτην ἡμῶν εὐγνωμοσύνην καὶ ἐκδηλοῦντες τὴν ἀμετάτρεπτον καὶ ἀδιάσειστον ἡμῶν ἐμμονὴν εἰς τὰ πάτρια διατελοῦμεν.

Τῆς Ὑμετέρας κτλ.

Ἐν Ἀβδέλλῃ, τῇ 20 Ἰουνίου 1907.

Ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ τοῦ κλήρου, τῶν κοινοτικῶν Ἀρχῶν καὶ διακοσίων τεσσαράκοντα ἑπτὰ οἰκογενειαρχῶν, δεόντως κεκυρωμέναι διὰ τῆς μικταρικῆς σφραγῖδος.

Ταυτοσήμους ταύτῃ διαμαρτυρίας ὑπέβαλον καὶ οἱ Βλαχόφωνοι κάτοικοι τῶν Κοινοτήτων Περιβολίου καὶ Σμίξεως τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας Γρεβενῶν, ἐξ ὧν ἡ μὲν τοῦ Περιβολίου, ὑπὸ ἡμερομ. 15 Ἰουλίου 1907, φέρει τὰς ὑπογραφὰς τοῦ κλήρου, τῶν Κοινοτικῶν Ἀρχῶν καὶ ἑκατὸν τεσσαράκοντα ἑπτὰ κατοίκων οἰκογενειαρχῶν, δεόντως κεκυρωμένας διὰ τῆς μικταρικῆς σφραγῖδος, ἡ δὲ τῆς Κοινότητος Σμίξεως, ὑπὸ ἡμερομ. 27 Ἰουλίου 1907, φέρει τὰς ὑπογραφὰς τῶν Κοινοτικῶν Ἀρχῶν (δημογερόντων καὶ ἐφοροεπιτρόπων) καὶ ἑκατὸν ὀκτὼ οἰκογενειαρχῶν κατοίκων κεκυρωμένων διὰ τῆς Κοινοτικῆς σφραγῖδος.

ΑΘΛΟΙ ΡΩΜΟΥΝΙΖΟΝΤΩΝ

Κατὰ πληροφορίας ἃς διαβιβάζει τῇ Ἐκκλησίᾳ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βερροίας κ. Ἀπόστολος, ὁ πέρυσιν ἐκλεγεὶς ὡς μέλος (ἀζᾶς) τοῦ ἐπιτοπίου διοικητικοῦ Συμβουλίου (Ἰδαρὲ Μετζλὶσ) ρωμουνίζων Χατζῆ Γῶγος, **ἀποδειχθεὶς ἀρχηγὸς καὶ ὑποκινητὴς ληστανταρτικῶν πράξεων**, ἀπεμακρύνθη, κυβερνητικῇ ἀποφάσει, ἐκ Βερροίας, ἐξορισθεὶς εἰς τὴν ἀπομεμακρυσμένην μακεδονικὴν κώμην Ρέπτσε.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ὅσημέραι πολλαπλασιάζονται αἱ ἀνὰ τὸν νομὸν Ἀδριανουπόλεως βιαιοπραγίαι τῶν βουλγαρικῶν λησταντικῶν συμμοριῶν.

Οὕτω, κατ' αὐθεντικὰς πληροφορίας, τὴν μεταξὺ Ἀγαθουπόλεως καὶ Βασιλικοῦ χώραν λυμαίνεται εἰκοσιπενταμελὴς βουλγαρικὴ συμμορία, ὑποδιηρημένη εἰς τέσσαρα τμήματα, ὑπὸ τὴν γενικὴν ἀρχηγίαν τοῦ βουλγάρου λησταντάρτου Πέϊτσου Σαμακοβλῆ. Τὰ τελευταῖα κακουργήματα τῆς συμμορίας ταύτης εἰσὶ τὰ ἀκόλουθα·

Τῇ 16 Σεπτεμβρίου, ὁ ἕλλην πλοίαρχος καπετὰν Γεράσιμος Τσαμούρης, μεταβαίνων ἐξ Ἀγαθουπόλεως εἰς Βασιλικὸν (ἡ μεταξὺ ἀπόστασις εἶναι 17 χιλιομέτρων) ὅπως ἐπισκεφθῇ

τὸν αὐτόθι υἱόν του, ἐνέπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς βουλγαρικῆς συμμορίας ἥτις καὶ, δείρασα, ἐλήστευσεν αὐτόν.

Αὐθημερὸν, μετὰ μίαν ὥραν, ὁ ἕλλην Γιακάνης Μιχαὴλ, συλληφθεὶς εἰς τὴν αὐτὴν περίπου θέσιν ὑπὸ τῆς βουλγαρικῆς συμμορίας, ἐκακοποιήθη καὶ ἀφῃρέθη τριάκοντα δύο λίρας ἃς ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ.

Πρὸς ἑσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, κληρικὸς Μωαμεθανὸς (χώντζας), ἐμπεσὼν εἰς τοὺς ὄυχας τῆς αὐτῆς συμμορίας, εἶδεν ἀφαιρούμενα παρ' αὐτῆς, ἐκτὸς τῶν ὀλιγίστων χρημάτων, καὶ ἅπαντα τὰ ἐνδύματά του· οὕτω δὲ, γυμνὸς καὶ ἐκτετραχηλισμένος, ἐπανέκαμψεν εἰς τὰ ἴδια.

Αἱ βιαιοπραγίαι αὗται ἐνέσπειραν, ὡς ἦν ἐπόμενον, τὸν πανικὸν εἰς τὰ πέριξ.

Τῇ 24 Σεπτεμβρίου, ὁ πρόκριτος τοῦ χωρίου Σαμακοβίου Θεόφιλος Τσάρτος, μεταβαίνων ἐκ τοῦ χωρίου του εἰς Ἀγαθούπολιν, εὑρέθη ἀντιμέτωπος, περὶ ὥραν 4 μ. μ., πρὸς τὴν βουλγαρικὴν συμμορίαν. Ἀλλ' ἐπειδὴ συνωδεύετο ὑπὸ τεσσάρων συνεγχωρίων του καὶ πέντε χωροφυλάκων, οἱ κομῖται ἐτράπησαν εἰς φυγὴν καὶ ἐσώθησαν ἐντὸς τοῦ δάσους. Ὁ Τσάρτος, ἀφικόμενος εἰς Ἀγαθούπολιν, κατήγγειλε τὸ γεγονὸς εἰς τὴν ἐπιτόπιον διοίκησιν.

Τὰς βιαιοπραγίας τῶν βουλγαρικῶν συμμοριῶν ὑποβοηθεῖ ὁμόφυλος αὐτῶν, ὀνόματι Μπάγιος, κατοικῶν ἐν τῷ βουλγαρικῷ χωρίῳ Κιουπροὺ Ἀλτὶ, κειμένῳ ἐπὶ τῆς μεθορίου γραμμῆς (πρὸς τὴν βουλγαρικὴν πλευρὰν) ὅστις, παραμονεύων, καταγγέλλει τοῖς κακούργοις τὰς κινήσεις τῶν ἀποσπασμάτων τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ καὶ οὕτω διευκολύνει τὴν διέλευσιν τῆς μεθορίου γραμμῆς εἰς τοὺς ἐκ Βουλγαρίας προσερχομένους Βουλγάρους λησταντάρτας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος.—Τῶν τελευταίων δύο τῆς ἱερᾶς Συνόδου συνεδριῶν προήδρευσεν ὁ πρῶτος τῇ τάξει τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολιτῶν γέρων Κυζίκου κ. Ἀθανάσιος, ὃς, ἐντολῇ πατριαρχικῇ, τῇ κυριακῇ, κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ.

Ἐκδηλώσεις σεβασμοῦ καὶ στοργῆς πρὸς τὸν παναγιώτατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἐξακολουθοῦσιν ἐπιδεικνύμενοι καθ' ἑκάστην οἵ τε σεβασμ. ἀρχιερεῖς καὶ οἱ λογάδες τοῦ Γένους, ὡς καὶ ἐπιτροπαὶ ναῶν καὶ κοινωφελῶν ἱδρυμάτων καὶ σωματείων. Τηλεγραφικῶς δὲ ἢ δι' ἐπιστολῶν ἐξέφρασαν τὰς ὑπὲρ ταχείας ἀναρρώσεως τῆς Α.Θ.Π. ἀδελφικὰς καὶ υἱϊκὰς εὐχὰς αὐτῶν οἱ πανιερ. μητροπολῖται Σηλυβρίας, Γάνου καὶ Χώρας, Πρεσπῶν, Τυρολόης, ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Μετρῶν, οἱ κκ. Ἀντ. Σούρλας, Ἰω. Χότζης, Θεοδ. Παπαδόπουλος ἐφέντης καὶ ἄλλοι.—Ἡ Α. Θ. Π. κατῆλθε χθὲς εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Μητρόπολις Ἀδριανουπόλεως.—Ἐγκριθέντος συνοδικῶς ἵνα χειροτονηθῇ ἐν Ἀδριανουπόλει, κατ' αἴτησιν τοῦ κυριάρχου μητροπολίτου, ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Ροδοστόλου κ. Ἀλέξανδρος, ἐνετάλησαν οἱ πανιερ. μητροπολῖται Διδυμοτείχου κ. Φιλάρετος καὶ Λιτίτζης κ. Νικόδημος ἵνα μεταβῶσιν εἰς Ἀδριανούπολιν καὶ συμμετάσχωσι τῆς χειροτονίας.

Καινὴ Διαθήκη.—Συνεπληρώθη πρό τινος, ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ τυπογραφείου ἀπολυθεῖσα, ἡ δευτέρα πατριαρχικὴ ἔκδοσις τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὁμοία τῇ πρώτῃ, διορθωθέντων ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτῃ τυπογραφικῶν τινῶν σφαλμάτων παρεισφρησάντων ἐν ἐκείνῃ. Τὴν παροῦσαν ἔκδοσιν, προνοίᾳ τῆς Α. Θ. Π., κοσμοῦσιν αἱ εἰκόνες τῶν τεσσάρων ἱερῶν εὐαγγελιστῶν, κατὰ χειρόγραφον μεμβράνινον κώδηκα τῆς ἱερᾶς μονῆς Μεγίστης Λαύρας καὶ τέσσαρα πανομοιότυπα τῆς ἀρχῆς τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων, ὡς ἐν λαυριωτικῷ κώδηκι κεῖνται, φιλοτεχνηθέντα πάντα ἐν ὀνομαστῷ ἐργοστασίῳ τῆς Λειψίας. Τὸ ἀντίτιμον καὶ τῆς νέας ταύτης φιλοκάλου ἐκδόσεως ὥρισται ὡς τὸ τῆς πρώτης.

Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια.—Ἡ διεύθυνσις τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» εὐχαριστεῖ, κατὰ καθῆκον, ταῖς ἑλληνικαῖς ὀρθοδόξοις κοινότησιν Ἀμισοῦ, Καβάλλας, Δράμας, Μοναστηρίου, Βοδενῶν, Βερροίας, Ναούσης, Δοξάτου, ἐπὶ τῇ προθυμίᾳ πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἡμετέρου φύλλου, οὗ αἱ δαπάναι ὑπεραυξήσασαι μόλις καλύπτονται ἐκ τῶν τακτικῶν συνδρομῶν, ἐὰν ἐγκαίρως καὶ τακτικῶς ἀποστέλλωνται. Τὰς εὐχαριστίας ταύτας ἐπισπᾶται καὶ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σηλυβρίας κ. Διονύσιος, ἀποτελεσματικῶς με-

ριμνῶν περὶ τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ διαδόσεως τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας».

Ἅγιον Ὄρος. — Ἡ ἱερὰ μονὴ τοῦ Ἁγίου Παύλου, διαρρυθμίζουσα τὰ κατὰ τὴν διοίκησιν αὐτῆς, συνέταξεν ἴδιον ἐπὶ τούτῳ κανονισμὸν, ὃν ἐπεκύρωσην ἡ ἱερὰ Σύναξις.—Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἱερὰν αὐτοῦ μετάνοιαν ἐκ Θεσσαλονίκης, ἐπαναλαβὼν τὰ καθήκοντα τοῦ γραμματέως ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἰβήρων, ὁ ὁσιολογ. μοναχὸς κ. Ἰωακεὶμ Ἰβηρίτης.—Ἐξ Ἁγίου Ὄρους τρεῖς ἀπεστάλησαν ἐφέτος εἰς τὴν πατριαρχικὴν Μ. τοῦ Γ. Σχολὴν ὅπως ἐν αὐτῇ συμπληρώσωσι τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς αὐτῶν, ἀνήκοντες εἰς τὰς ἀδελφότητας τῶν ἱερῶν μονῶν Βατοπεδίου, Ἰβήρων καὶ Παντοκράτορος.

Μουσικὴ σχολή.—Ἀπὸ τῆς δευτέρας ἤρξαντο τὰ μαθήματα τῆς Μουσικῆς σχολῆς, τοῦ ἑλλογ. κ. Γ. Παχτίκου ποιησαμένου εὔληπτον εἰσαγωγὴν εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν τεσσάρων τάξεων τῆς σχολῆς ταύτης. Ἐνεγράφησαν δ' ἄχρι σήμερον ἑκατὸν περίπου μαθηταί.

Κανονικὴ ἄδεια.—Τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Δράμας κ. Χρυσοστόμῳ ἐκκλησιαστικῶς ἐπετράπη ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Τριγλείαν (τῆς Βιθυνίας) διά τινα καιρόν· ποιούμενος δὲ χρῆσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ταύτης ἀδείας, ἐπινεύσει καὶ τῆς ὑψηλῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως, διῆλθεν ἐντεῦθεν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Δράμας τῇ παρελθούσῃ πέμπτῃ καὶ μετὰ διαμονὴν τετραήμερον μετέβη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον. Πιστεύομεν ἀδιστάκτως ὅτι ὁ πανιερ. μητροπολίτης μετ' οὐ πολὺ, καὶ μετὰ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἐν τῇ πατρίδι προσφιλῶν οἰκείων, ἀποκατασταθήσεται προσηκόντως.

Ἱερατικαὶ σχολαί.—Δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Νεοκαισαρείας κ. Ἀμβρόσιος ἤγγειλεν ὅτι ἐν τῇ πάλαι μονῇ Κουκουσοῦ (βεβαίως τῇ νῦν Κέκζα) συνέστησεν ἱερατικὴν σχολὴν, χάριν ἐκπαιδεύσεως τῶν ἱερέων τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ταύτης. Οἱ μαθηταὶ νῦν ἀριθμοῦνται δώδεκα, τὴν ἐπιστασίαν δ' ἀνέλαβε, προνοίᾳ τοῦ μητροπολίτου, παλαιὸς τελειόφοιτος τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς. Πάντα καλὰ καὶ πολλῶν ἐπαίνων ἄξια, ὅταν μάλιστα καὶ τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως τοῦ σεμνοῦ τούτου παιδευτικοῦ καθιδρύματος ἐξασφαλισθῶσι καὶ ὁ τῶν μαθητῶν ἀριθμὸς περιορισθῇ τό γε νῦν εἰς τοσούτους, ὅσων ἔχει κατ' ἔτος ἀνάγκην ἡ ἐπαρχία Νεοκαισαρείας. Οἱ δὲ ὀρθόδοξοι ὁμογενεῖς ἐπαρχιῶται, βλέποντες καὶ τὴν ἀξιέπαινον ταύτην τῆς ἱερᾶς αὐτῶν μητροπόλεως φροντίδα περὶ παρασκευῆς ἐνοριακοῦ κλήρου καταλλήλου, ἱκνοῦ, εὐπαιδεύτου, δυναμένου νὰ θεραπεύῃ κατ' ἐπίγνωσιν τὰς θρησκευτικὰς αὐτῶν ἀνάγκας καὶ δὴ ν' ἀντεξέρχηται διὰ τῶν ὅπλων τοῦ Πνεύματος ἐναντίον ξένων προπαγανδῶν, θέλουσι φανῇ πρόθυμοι ἐν μέλλοντι πρὸς ὑλικὴν ὑποστήριξιν τῆς σχολῆς, ἥτις ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ᾖ, μέγα καὶ σπουδαῖον ἔργον ἔχει νὰ ἐπιτελέσῃ.

Ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες.—Ὑπ' ὄψιν ἔχομεν τὰ πέντε πρῶτα φύλλα τῆς καλλίστης ἐν Ἀθήναις καθημερινῆς συναδέλφου «Ταχυδρόμου», ἧς τὴν ἔκδοσιν ἀνέλαβεν ὁ δόκιμος τοῦ καλάμου χειριστὴς κ. Ἀριστ. Κυριακός. Ἐκ τῶν πρώτων αὐτοῦ φύλλων ὁ «Ταχυδρόμος» φαίνεται περί τινων γεγονότων λεπτομερεῖς εἰδήσεις ἀρυόμενος, ἃς ἐλπίζομεν ἐν μέλλοντι νὰ θέτῃ ὑπὸ αὐστηρὰν βάσανον. Ἀλλ' ἡ ὕλη τῆς νέας ἐφημερίδος, ἐκλεγομένη μετά τινος ἐμπειρίας, συνίστησιν εἰς τὴν κοινὴν ἐκτίμησιν τὸν ἀθηναϊκὸν «Ταχυδρόμον».—Ἡ ἑβδομαδιαία ἐφημερὶς «Νέον Βῆμα» ἀγγέλλει ὅτι, μικρὸν ἀναβαλοῦσα τὴν τακτικὴν ἔκδυσιν αὐτῆς, ἐξακολουθήσει ταύτην ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς νοεμβρίου μηνός, ἀπρόσκοπτον, ὡς εὐχόμεθα.—Τῆς ἐπίσης ἑβδομαδιαίας ἐφημερίδος «Κράτους» διαιρεθείσης, ἕνεκα τῆς διαιρέσεως τῶν συντακτῶν αὐτῆς, ἐκδίδονται ἀπὸ δεκαπενθημέρου σχεδὸν δύο «Κράτη». Δυστυχῶς, ἐν ἑκατέρῳ τούτων πολλὰ καταλέγουσιν ἀλλήλων οἱ δύο τέως συνεργάται, ὧν ἡ διάστασις οὐδεμίαν ἐπήνεγκεν ἀλλοίωσιν εἰς τὴν πορείαν τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νέας ἐφημερίδος ἐν γενικωτέροις ζητήμασιν, ἐν οἷς οἱ ἐκ τινων πόλεων ἐπιστέλλοντες, χάριν τοῦ γενικοῦ καλοῦ, καλὸν καὶ φρόνιμον νὰ ἐκλέγωνται μεταξὺ τῶν ἀκριβῶς γινωσκόντων τὰ καθ' ἡμᾶς πρόσωπα καὶ πράγματα καὶ νηφαλίως κρινόντων.—Ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ περὶ τῶν ἐφημερίδων, νῦν μόλις δραττόμεθα τῆς εὐκαιρίας ἵνα ὑπομνήσωμεν ὅτι κάλλιστον ἔργον ἔσται ἡ ὑλικὴ ὑποστήριξις τῆς ἐν τῇ πόλει τῆς Παλλάδος «Ψυχιατρικῆς καὶ Νευρολογικῆς Ἐπιθεωρήσεως», ἧς ἐκδότης καὶ συντάκτης ἐστὶν ὁ διακεκριμένος ἐν Ἀθήναις ἰατρὸς κ. Σιμωνίδης Βλαβιανός. Αἱ ἐμβριθεῖς αὐτοῦ μελέται ἀνάγονται εἰς θέματα κοινῆς ὠφελείας, τινὲς δὲ τούτων ἅπτονται καὶ θεμάτων ἐθνικῶν, οὕτως εἰπεῖν, ἅτινα καὶ πρέπει, διότι καὶ δύνανται, νὰ μελετή-

σωσι πάντες οἱ λόγιοι καὶ πάντες οἱ τὰ κοινὰ παρ' ἡμῖν πράττοντες. Διὰ τοῦτο ἡ «Ψυχιατρικὴ καὶ Νευρολογικὴ Ἐπιθεώρησις», ἡ τιμῶσα τὴν ἐπιστημονικὴν ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος κίνησιν, πρέπει νὰ ὑποστηριχθῇ ὑλικῶς, ἀφοῦ μάλιστα ἡ ἐτησία συνδρομὴ αὐτῆς, ἐκδιδομένης εἰς φυλλάδια ἐκ σελίδων 32 μεγάλου ὀγδόου κατὰ μῆνα, ὡρίσθη 10 φράγκα.

Ἐκ τῆς ἐπαρχίας Δεβρῶν καὶ Βελισσοῦ, ἧς τὰς ἀνάγκας, ἠθικὰς, κοινωνικὰς καὶ θρησκευτικὰς, ἡ Ἐκκλησία γινώσκει βασίμως καὶ κάλλιον πάντων τῶν μακρόθεν τὰ καθ' ἡμᾶς πολυπραγμονούντων, περιδεῆ τηλεγραφήματα πρὸς ἡμᾶς τείνουσι νὰ ζητήσωσι μητροπολίτην οὐχὶ τὸν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας προκρινόμενον, ἀλλὰ τὸν ὑπό τινων ἱερέων καὶ προκρίτων, ποθούντων ἀρχιερέα σέρβον, τοῦθ' ὅπερ καὶ δι' ἐπιστολῆς ὑπεδείχθη. Ὃ δὲ λυπηρὸν. ὅτι καὶ τηλεγραφικῶς εἰς τὰς ξένας ἐφημερίδας ἠγγέλλετο ἐκ Σκοπίων πρό τινος, ὅτι πολλαῖς μὲν δυσχερείαις συναντᾶ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βελισσοῦ καὶ Δεβρῶν κ. Παρθένιος, πολεμεῖται δὲ τὸ ποιμαντικὸν ἔργον αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τῶν ἐν Βελιγραδίῳ τῆς Σερβίας ἐφημερίδων, ὧν οἱ ὑποβολεῖς φρονοῦσιν ὅτι, προκαλοῦντες οὕτω τὴν παραίτησιν τοῦ μητροπολίτου, θέλουσιν εὐοδώσει τὰ σχέδια τῶν σέρβων πατριωτῶν.

Οἱ γράφοντες παρομοίας ἀτασθαλίας ἀγνοοῦσι βεβαίως ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀείποτε ἐπήρκεσεν εἰς τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν· οὐδέποτε δὲ τὰς φυλετικὰς διακρίσεις ἀποδεξάμενον, οὔτε τὰς ἐθνολογικὰς ἀντιζηλίας εὐνοῆσαν, ἀπεδοκίμασε καὶ κατέκρινε τὴν ὀθνείαν ἀρχὴν τοῦ φυλετισμοῦ, ἣν διαδίδοντες ὑποστηρίζουσι ξένοι πολιτευταὶ καὶ δημοσιογράφοι καὶ ξέναι προπαγάνδαι, ὧν πάντων σκοπός ἐστιν ὁ κατὰ τῆς Μ. Ἐκκλησίας πόλεμος. Ἀκριβῶς δὲ τῆς Ἐκκλησίας ἡ πορεία καταδεικνύει πάντοτε. πρότερόν τε καὶ νῦν, ὅτι οὐδέποτε ἀποκλείει τῆς εἰς τὸν ὑψηλὸν βαθμὸν τῆς ἀρχιερωσύνης ἀνυψώσεως πάντα κληρικὸν φέροντα τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, δυνάμενον νὰ θεραπεύῃ τὰς ἠθικὰς, κοινωνικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἀνάγκας τῶν ὀρθοδόξων. Τῶν ἀναγκῶν τούτων ἔχει πληρεστάτην γνῶσιν ἡ Ἐκκλησία, προχειρίζουσα ἐπισκόπους οὐ μόνον Ἕλληνας, ἀλλὰ πάντα δόκιμον κληρικὸν, εἰς οἱανδήποτε κἂν ἀνήκῃ ἐθνικότητα.

Τὸ κοινὸν ἐν Καρεαῖς τοῦ Ἁγίου Ὄρους ὕδωρ.

Τὴν παρὰ πόδας δήλωσιν ἐκδίδομεν ὡς ἡμῖν ἀπεστάλη. Ἀναφερομένη εἰς ἔριδα οὐχὶ μονῆς πρὸς ἑτέραν μονήν, ἀλλὰ τῆς τοῦ Χελανδαρίου πρὸς τὴν ἱερὰν Κοινότητα, ἀγγέλλει πᾶσι τὴν δικαίαν ἀπόφασιν τῶν αὐτοκρατορικῶν δικαστηρίων, ἀποδόντων τὸ δίκαιον τῇ Κοινότητι. Λυπούμεθα καὶ διὰ τὴν δημοσίευσιν καὶ διὰ τὴν ἀφορμὴν, ἐξ ἧς αἱ ἔριδες καὶ προστριβαί. Καλὸν νὰ μὴ συμβαίνωσι τοιαῦτα ἐν τῷ ἱερῷ ἐκείνῳ τόπῳ, ἀφ' οὗ διδάγματα καὶ παραδείγματα χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ συμπνοίας ἔπρεπε νὰ προέρχωνται· θλιβόμεθα δ' ὅτι τὸ δίκαιον διδάτκει τοῖς ἀδικοπραγοῦσιν ἡ σεβαστὴ κυβέρνησις, ἐνῷ κληρικοὶ καὶ μοναχοὶ ἔπρεπεν εἰς ἄλλους τοῦτο νὰ διδάσκωσιν. Ἡ ἐπίσημος δήλωσις ἔχει κατὰ λέξιν ὧδε.

Τὸ πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων θεωρούμενον κοινὸν τοῦτο ὕδωρ, ἐξ οὗ ὑδρεύοντο καὶ συνετηροῦντο τὰ ἐν Καρυαῖς κελλία, κανονιζόμενον, διευθετούμενον καὶ διανεμόμενον ἀνέκαθεν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ἐσχάτως ἡ ἱερὰ μονὴ τοῦ Χιλιανδαρίου ὡς πηγάζον ἐκ τῆς περιοχῆς τοῦ αὐτόθι κονακίου αὐτῆς, πρότερον ὄντος καὶ τούτου ἑνὸς τῶν ἐκ τοῦ «πρώτου» τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἕνεκα κοινοῦ χρέους πρὸς ἐξόφλησιν αὐτοῦ πωληθέντων πρὸς διαφόρους μονὰς κελλίων, πωληθέντος δὲ καὶ τούτου πρὸς τὴν ἱερὰν μονὴν τοῦ Χιλιανδαρίου, μὲ μόνον τὸ δικαίωμα ἵνα καὶ τοῦτο λαμβάνῃ τὸ ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου ἀναλογοῦν αὐτῷ, ἠβουλήθη νὰ ἀντιποιηθῇ αὐτὸ ὡς ἴδιον ἐπιβαλοῦσα αὐθαίρετον χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ, κατὰ βούλησιν δὲ ἰδίαν καὶ ἀρέσκειαν διανέμουσα αὐτό. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης, μὴ ἀνεχομένη τὴν αὐθαιρεσίαν ταύτην καὶ τὸν σφετερισμὸν ὑπὸ τῆς Ἱ. μονῆς τοῦ Χιλιανδαρίου τῶν ἀνέκαθεν κεκτημένων δικαιωμάτων αὐτῆς, βλέπουσα δ' ἐξ ἄλλου τὰ δικαιοῦχα κελλία, ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως τοῦ ζωτικωτέρου τούτου πρὸς συντήρησίν των μέσου, διακινδυνεύοντα ν' ἀποσυντεθῶσι, διεμαρτυρήθη ἐγκαίρως καταγγείλασα ἁρμοδίως τὴν αὐθαιρεσίαν ταύτην. Ἐξετάσεως δὲ ἐπὶ τόπου ἐπανειλημμένως γενομένης, ἀπεδείχθησαν νόμιμα καὶ σεβαστὰ τὰ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος δικαιώματα, ἐφ' ᾧ καὶ διοικητικῶς ὑπὲρ αὐτῆς ἐπεδικάσθη ἡ ὑπόθεσις. Ἐμμενούσης ὅμως τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Χιλιανδαρίου αὖθις ἐν τῇ αὐθαιρεσίᾳ, ἦχθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὰ δικαστήρια. Μετὰ ἀρκετὴν δὲ ἐν αὐτοῖς διαπάλην καὶ ἐν πᾶσι τούτοις ἀναγνωρισθέντων ὡς νομίμων καὶ σεβαστῶν τῶν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος δικαιωμάτων, ἐξηνέχθη κατ' αὐτὰς ἀνέκκλητος τῶν σεβαστῶν δικα-

στηρίων ἀπόφασις, ἥτις ἀναγνωρίζουσα ἅπαντα τὰ δικαιώματα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος παλαιά τε καὶ νέα ἐπὶ τοῦ κοινοῦ τούτου ὕδατος, κηρύττει αὐτὴν ἐλευθέραν ἵνα κατέχῃ, κανονίζῃ, διευθετῇ καὶ διανέμῃ αὐτό, καταδικάζει δὲ τὴν ἀντίδικον ἱερὰν μονὴν τοῦ Χιλιανδαρίου εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης.

ΚΑΙΝΟΤΡΟΠΑ ΕΘΙΜΑ

Λόγος ἐγένετο, ἀπὸ τῶν στηλῶν ἐπιχωρίου ὁμογλώσσου ἐφημερίδος, περὶ τοῦ μετὰ πομπώδους ἐπιδεικτιάσεως πανηγυρισμοῦ, ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς παλαιᾶς Ρώμης, τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκατονταετηρίδος τοῦ θανάτου τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου, ἐπισυμβάντος, τῇ 14 Σεπτεμβρίου τοῦ 407 εἰς Κόμανα καὶ, οἰονεὶ, ἐκακίσθη ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, ὡς ὀλιγωρήσασα περὶ τὴν ἐπιτέλεσιν ἱεροῦ καθήκοντος πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Διδάσκαλον τὸν καταγλαΐσαντα τὸν θρόνον τοῦ Πρωτοκλήτου τῶν Ἀποστόλων.

Τοὺς τὰ τοιαῦτα, ἀπὸ χρηστοῦ, πάντως, τοῦ συνειδότος, γράψαντας, ἔλαθεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, καὶ μετ' αὐτῆς σύμπασα ἡ Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, οὐχὶ ἅπαξ, ἀλλὰ τρὶς τοῦ ἔτους γεραίρει τὴν μνήμην τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου· τῇ 13 Νοεμβρίου, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημήσεως αὐτοῦ, μετατεθείσῃ εἰς ταύτην τὴν ἡμέραν ἕνεκα τῆς κατὰ τὴν 14 Σεπτεμβρίου, ἑορτῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ, τῇ 27 Ἰανουαρίου, ἐπὶ τῇ ἀνακομιδῇ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ λειψάνου, τῇ γενομένῃ τῷ 438 ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως Πρόκλου, καθ' ἣν πανήγυριν, ὡς καὶ κατὰ τὴν προηγουμένην, ἀπονέμεται, αὐτῷ μόνῳ τῷ ἱερῷ Πατρὶ, ἡ ἐξαιρετικὴ τιμὴ τῆς ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου τοποθετήσεως τῆς εἰκόνος αὐτοῦ, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου χοροστατοῦντος ἀπὸ τοῦ παραθρονίου· καὶ, τέλος, τῇ 30 Ἰανουαρίου, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν δύο ἄλλων μεγάλων Ἱεραρχῶν καὶ Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων Βασιλείου τοῦ Μεγάλου καὶ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, οὐδεὶς εὐλογοφανὴς ὑφίσταται λόγος ὅπως ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπομιμηθῇ τὰ ξένα καὶ ἀήθη αὐτῇ ἔθιμα τοῦ πανηγυρισμοῦ εἰκοσιπενταετηρίδων, ἢ πεντηκονταετηρίδων ἢ ἑκατονταετηρίδων τῶν ἁγίων αὐτῆς, τοιαύτην δὲ διαγνώμην ἀπεφήνατο καὶ ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἂν δὲ οἱ ἐκδηλώσαντες τὴν ἀπορίαν αὐτῶν ἐπὶ τῇ μὴ ἀπομιμήσει τῶν ξένων καὶ ἀήθων ἐθίμων, λάβωσιν ὑπ' ὄψει ὅτι καὶ παρ' αὐτῇ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς παλαιᾶς Ρώμης οὐδέποτε ἄλλοτε, εἰς παρωχημένους χρόνους, ἐωρτάσθη, καὶ δὴ οὑτωσὶ πομπωδῶς καὶ ἐπιδεικτικῶς, οἱαδήποτε προηγουμένη ἑκατονταετηρὶς τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἢ ἄλλου μεγάλου τινὸς Πατρὸς εἴτε τῆς Ἀνατολικῆς εἴτε καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, (λ. χ. ἡ κατὰ τὸ 1904 συμπληρωθεῖσα δεκάτη τρίτη ἑκατονταετηρὶς ἀπὸ τοῦ θανάτου Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου πάπα Ρώμης τοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις καὶ μεγάλοις Πατράσιν αὐτῆς καταλεγομένου ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Δύσεως), τότε, διορῶντες τὰς ἐνυπολανθανούσας βλέψεις καὶ τάσεις, θὰ πεισθῶσιν ὅτι λίαν ἐμφρόνως καὶ συνετῶς ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐμμένει στερρῶς **εἰς ἃ ἔμαθε καὶ παρέλαβε καὶ ἤκουσε**, μὴ μεταίρουσα τὰ ὅρια ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚ ΚΩΔΗΚΩΝ ΘΡΑΚΙΚΩΝ

Ἡ ἑλληνικὴ κοινότης Ραιδεστοῦ κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα*

Τὸ ξενοδοχεῖον ἐχρησίμευε, κατ' ἐμὲ, πρὸς διαμονὴν καὶ περίθαλψιν βραχύχρονον τῶν πενήτων, οἵτινες ἄστεγοι καὶ πεινῶντες διήρχοντο διὰ τῆς Ραιδεστοῦ. Παρόμοιον ἀγαθοεργὸν θεσμὸν βλέπομεν κατὰ τὰ τέλη τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος ἐν Μιτυλήνῃ «πρὸς θεραπείαν καὶ βοήθειαν τῶν ξένων καὶ τῶν ἄλλως ἔνδειαν ἐχόντων τῆς τοιαύτης περιθάλψεως[1]» καὶ φρονῶ ὅτι καὶ ἡ ἑλληνικὴ τῆς Ραιδεστοῦ κοινότης πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν διετήρει τὸ ξενοδοχεῖον. Οἱαδήποτε δ' ἑτέρα κοινότης τῶν παρ' ἡμῖν ἐπὶ φιλα-

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 553 – 556

1. Πατριαρχ. Πίνακες· σελ. 612.

δελφείᾳ χριστιανικῇ καὶ τοῦτ' αὐτὸ εὐνομίᾳ διακρινομένων εἶχε ξενοδοχεῖον, ἔπραττε τοῦτο «κατά τι πάτριον σύνηθες», ἵνα χρήσωμαι βυζαντινῇ φράσει· γινώσκομεν δ' ὅτι Ρωμανὸς ὁ Λακαπηνὸς σὺν ἑτέραις ἀγαθαῖς πράξεσι «καὶ ξενοδοχεῖον καθίδρυσεν εἰς τὰ Μαβριανοῦ, καὶ σταύλους ποιήσας, καὶ ὀσπήτια κάλλιστα, καὶ κραββατοστρώσια διὰ τοὺς εἰσερχομένους πάντας ἐξωτικούς[2].

Τῶν κοινωφελῶν τῆς ἑλληνικῆς ἐν Ραιδεστῷ κοινότητος ἱδρυμάτων, ταμείου πτωχῶν καὶ ὀρφανῶν, ταμείου «τοῦ νεροῦ τῆς πολιτείας», ξενοδοχείου καὶ νοσοκομείου οἱ ἔφοροι καὶ διαχειρισταὶ, ἀνὰ εἷς ἑκάστου, καθ' ἃ συμπεραίνω, συγκαλουμένης συνελεύσεως ἱερέων, ὀφικιάλων λαϊκῶν, καὶ προκρίτων τῆς κοινότητος, ὑπέβαλλον εὐθύνας καὶ λόγους, ἤδη ἀπὸ τοῦ 1729, εἰ οὐχὶ καὶ πρότερον.

Τῆς ἑλληνικῆς δὲ σχολῆς ἡ πρώτη μνεία γίνεται τῷ 1790, ὅτε Μεθόδιος ὁ μητροπολίτης Ἡρακλείας ὁ ἐκ Λέρου ἀφιεροῖ βιβλία εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ὧν ὁ κατάλογος σώζεται. Συνεστήθη δ' ὑπὸ Νεκταρίου ἴσως ἱερομονάχου, ἀφιερώσαντος αὐτῇ καὶ τὴν ἰδίαν βιβλιοθήκην καὶ ἀποβιώσαντος τῇ 29 ἰανουαρίου 1797. Οὗτος ὁ Νεκτάριος εἶχεν ἐπὶ τόκῳ κατατεθειμένα εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου 400 γρόσια, ὧν ἀπελάμβανε τὸν τόκον ἕως τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Κατὰ τὰ ἔτη 1794—1795 σημειοῦται ὅτι ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ ναοῦ τῆς Κοιμήσεως ἄσπρα 5164, διετῆ μισθὸν ταπεινὸν καὶ γλίσχρον, ὡς ἦσαν οἱ τότε διδασκαλικοὶ μισθοί[3]. Τῷ 1798 ἀναφέρεται ἐν τῷ ὑπ' ὄψιν μου κώδηκι κληροδότημα εἰς τὴν σχολὴν γροσίων 25.

Καλὸν ἐνταῦθα 'να σημειωθῇ ὅτι σελίς τις τοῦ κώδηκος τούτου φωτίζει ἡμᾶς περὶ τοῦ θρυλληθέντος πλούτου τῆς ἐν τῷ μητροπολιτικῷ οἴκῳ βιβλιοθήκης, ἧς ἐνομίζομεν ἀναρίθμητα τὰ χειρόγραφα. Πρὸ δεκαεπτὰ σχεδὸν ἐτῶν ὁ μητροπολίτης Ἀμασείας κ. Ἄνθιμος Ἀλεξούδης ἔγραφεν ἐν τῇ «Ἐκκλησ. Ἀληθείᾳ» βεβαιῶν[4] ὅτι μόλις ἦσαν δέκα ἢ δώδεκα. Ὁ κώδηξ μου διέσωσε σημείωσιν τῶν «βεβραΐνων» ἀριθμῶν αὐτὰ δέκα καὶ τέσσαρα· ἦσαν δὲ ταῦτα· «Βιβλίον περιέχον λόγους Γρηγορίου καὶ Χρυσοστόμου ἕν.—Ἕτερον· Λόγοι τοῦ Χρυσοστόμου ἕν.—Παλαιὰ καὶ Νέα Διαθήκη.—Συνταγμάτιον ἕν.—Ἕτερον βιβλίον περιέχον λόγους ἑλληνικοὺς ἕν.—Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας ἐξηγητικὸν ἕν.—Ἕτερον· Λόγοι Γρηγορίου καὶ Χρυσοστόμου ἓν καὶ ἄλλων πατέρων.—Ἕτερον· Λόγοι τῶν Πατέρων, βεβραΐνον.—Εὐαγγέλιον βεβραΐνον ἕν.—Ἕτερα τρία παμπάλαια βεβραΐνα.—Τυπικὰ δύο χειρόγραφα παλαιά».

Ὁ περὶ τῆς ἑλληνικῆς σχολῆς Ραιδεστοῦ λόγος ὀλιγίστας εἰδήσεις προστίθησιν εἰς τὰ ἐπίσης ὀλίγα, ἅπερ ὁ ἑλλόγιμος συντάκης τοῦ περὶ τῶν μετὰ τὴν ἅλωσιν ἑλληνικῶν σχολείων «Σχεδιάσματος» κ. Ματθαῖος Παρανίκας ἔγραψεν ἐν τόμῳ ΙΑ΄ τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου[5], ἀφ' ὧν ἐμάθομεν ὅτι ἡ σχολὴ ἐλειτούργει καὶ πρὸ τοῦ 1790. γνωστοὶ δ' εἰσὶ λόγιοί τινες ραιδεστηνοὶ, βεβαίως πρὸ τοῦ 1780 διδαχθέντες τὴν ἑλληνικήν· ἀλλὰ καὶ ἕδρα μητροπολίτου μητροπόλεως ἐξόχου ἦν ἀδύνατον 'να στερῆται σχολῆς.

Ἐκ τῶν πατριαρχικῶν κωδήκων μανθάνομεν μόνον τὴν ἀνασύστασιν αὐτῆς ὑπὸ Μελετίου Ἡρακλείας ἀνεψιοῦ τοῦ Μεθοδίου, οὗ χάριν γράμμα σιγιλλιῶδες ἐν μεμβράναις ἀπέλυσεν ὁ πατριάρχης Κύριλλος, ἔχον ὧδε:

Κύριλλος ἐλέῳ Θεοῦ κτλ.

Τῶν πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν συντεινόντων ἀναθῶν καὶ λαμπρῶν εὐεργετημάτων ἡ μετὰ φιλοτιμίας ἀντίληψις καὶ προάσπισις ἀναγκαία προϊόντως καὶ ἀπαραίτητος· αὔξει γὰρ οὕτω καὶ κρατύνεται, καθ' ὃν ἐνεστήσαντο σκοπὸν καὶ οἱ ταῦτα κατορθώσαντες. Ἐπεὶ δὲ τῶν ἀγαθῶν ὁμολόγως ὑπερέχει καὶ

2. Theophanis Continuati σελ. 430.

3. Ἀνάγνωθι περὶ τῆς θλιβερᾶς ταύτης ὑποθέσεως τὸ φυλλάδιόν μου, τὸ φέρον τίτλον «Παιδεία καὶ πτωχεία παρ' ἡμῖν κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας». Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 1893. Ὁ δὲ κατ' ἔτος μισθὸς τοῦ διδασκάλου τῆς ἐν Ραιδεστῷ σχολῆς ἦν 64 γρόσια καὶ 22 ἄσπρα, ἤτοι 110 περίπου φράγκα. Ὁ διάκονος τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ Ραιδεστοῦ ἐλάμβανε τότε 1600 ἄσπρα ἤτοι 40 γρόσια, σχεδὸν 70 φράγκα.

4. Βλέπε τόμου Γ΄ σελ. 158—160, ὅπου καὶ ἐπισημείωσις ἐμὴ κεῖται εἰς τὴν διατριβὴν τοῦ σεβ. μητροπολ. Ἀμασείας.

5, τόμου ΙΑ΄ σελ. 75—76. Πλείονα δὲ τῶν παρὰ Παρανίκᾳ βλέπε ἐν τοῖς ἐμοῖς «Χρονικοῖς τῆς πατριαρχικῆς ἀκαδημίας» σελ. 210, ἐν ὑποσημειώσει μακρᾷ. Εἰς δὲ ταῦτα προσθετέον τὰ ἐκ τοῦ ραιδεστηνοῦ κώδηκος ἡμῖν γνωριζόμενα.

ὑπερίδρυται τὸ τῆς θεοσδότου παιδείας πολυύμνητον χρῆμα, οἷα ψυχῆς κόσμος ἀκήρατος· συμπληρωτικὸν τῆς κατὰ λόγον καὶ γνῶσιν ἐνεργείας, καὶ εἰ δυνατόν, πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐξομοιωματικόν, ἀναγκαιοτέρα πάντων καὶ ἡ ἐπὶ τῇ συστάσει τῶν κατὰ μέρος συγκροτουμένων κοινῶν φροντιστηρίων ἐκκλησιαστικὴ ἔνθερμος προστασία, καὶ δικαιοτέρα ἡ τῶν ἐπαίνων δαψίλεια τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα θεοφιλῶς ἐσπουδακόσιν ἀνδρασιν. Ἐπειδὴ τοιγαροῦν καὶ ὁ ἱερώτατος μητροπολίτης Ἡρακλείας πρόεδρος τῶν ὑπερτίμων κτλ. κτλ. κὺρ Μελέτιος, πρὸς ταῖς ἄλλαις ἐξαιρέτοις φιλοκαλίαις, δι' ὧν τὴν θεόθεν αὐτῷ λαχοῦσαν ταύτην ἐπαρχίαν κατεκόσμησέ τε καὶ κατεπλούτισε καὶ παντοίαις πνευματικαῖς περιθάλψεσι καὶ πατρικαῖς, ἃς ἐπεδείξατο τῷ ἐν αὐτῇ διατελοῦντι χριστεπωνύμῳ πληρώματι καὶ λογικῷ ἑαυτοῦ ποιμνίῳ, ἡμῖν τε γνωστὰς καὶ δι' εὐφήμου γλώττης ἀγομένας καὶ παρὰ πάντων αὐτῶν διαθέσει καρδίας εὐγνώμονι ἀνακηρυττομένας καὶ κροτουμένας, προήχθη ζήλῳ ἐνθέῳ καὶ τὴν τῶν λοιπῶν ὑπερέχουσαν προσθῆναι καὶ προσεπιμετρῆσαι, ἀναγκαίαν διέγνω καὶ τὴν σύστασιν σχολείου ἑλληνικοῦ κἀν τῇ χώρᾳ Ραιδεστοῦ, τῇ ἐν τῇ θεοσώστῳ αὐτοῦ ἐπαρχίᾳ κειμένῃ· καθορῶν γὰρ αὐτὴν αὐχμῶσαν ἀγαθοῦ τοιούτου καὶ τὴν ἐκεῖ νεολαίαν γνόφῳ ἀμαθείας ἐπιπροσθουμένην καὶ ὡς εἰπεῖν, ἄτης ἐν λειμῶνι κατὰ σκότον ἡλάσκουσαν καὶ ταύτην παραμυθήσασθαι προθέμενος ἐκ τῶν ἐνόντων, ὥσπερ καὶ πρότερον ἄλλα μέρη τῆς ἐπαρχίας, ἔνθα διὰ πολυειδοῦς συνδρομῆς, ὡς διὰ τοσούτων ὑπεκκαυμάτων, τὸν τῆς μαθήσεως ἀνῆψε πυρσὸν, πρῶτον μὲν διεπράξατο τὴν ἐν ἐπικαίρῳ καὶ ἁρμοδίῳ τόπῳ ἀνέγερσιν τοῦ σχολείου διά τινος ἐκεῖ φιλοκάλου καὶ φιλομούσου εὐσεβοῦς, εἶτα ἡ αὐτοῦ ἱερότης προσδιορισάμενος ἑπτὰ χιλιάδας πεντακοσίων γροσίων, ὡς δή τινα προῖκα τῷ ἀρτισυστάτῳ καὶ ἀρτιπαγεῖ κατορθώματι, κατέβαλεν ἐξ ἰδίων καὶ διετάξατο μένειν ἀναφαίρετα διὰ παντὸς καὶ ἀναπόσπαστα, καὶ τοκίζεσθαι κατ' ἔτος πρὸς ἐκπορισμὸν τοῦ ἐτησίου διδασκαλικοῦ μισθοῦ· ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ἀρίστης αὐτοῦ διοικήσεως καὶ οἰκονομίας τὴν προσήκουσαν ἐνδειξάμενος πρόνοιαν, προείλετο καὶ ἀποκατέστησε κυριαρχικῶς ἐπιτρόπους τρεῖς τῶν ἐκεῖ τὰ πρῶτα φερόντων τὸν . . . . τὸν . . . . καὶ τὸν . . . * ἄνδρας τιμίους, εὐσυνειδήτους καὶ φιλερνοὺς, διορισάμενος ὅπως, χρείας γενομένης ἀντικαταστάσεως ἑτέρου εἰς ἔλλειψίν τινος ἐξ αὐτῶν, γίγνηται διαδοχικῶς παρ' αὐτῶν μὲν ἡ ἐκλογὴ, ἡ δὲ ἐπικύρωσις τῆς ἀποκαταστάσεως παρὰ τῆς αὐτοῦ ἱερότητος καὶ τῶν μετὰ ταῦτα κανονικῶν αὐτοῦ διαδόχων, ἐπὶ τῷ διαμένειν ἀεὶ ὡσαύτως ἐνεργούμενα, καλῶς δηλονότι καὶ συμφερόντως, τὰ τῆς διοικήσεως τοῦ ἐνθέου σπουδάσματος Ταῦτα τοίνυν διαπραξάμενος, ἀνήγγειλεν ἀκολούθως καὶ διεσάφησε τῇ ἡμῶν μετριότητι συνοδικῶς καὶ ἐζητήσατο γενέσθαι τὴν ἐπικύρωσιν αὐτῶν καὶ δι' ἡμετέρου πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ σιγιλλιώδους ἐν μεμβράναις γράμματος· καὶ δὴ τὴν ἀδελφικὴν αἴτησιν καὶ ἀξίωσιν τῆς αὐτοῦ ἱερότητος λίαν ἀσμένως καὶ εὐχαρίστως ἀποδεξάμενοι, καὶ τῆς θεοφιλοῦς προθέσεως ἀγασάμενοι, ταῖς τε ἀπὸ βάθους ψυχῆς καὶ καρδίας συνοδικαῖς εὐχαῖς καὶ τοῖς προσήκουσιν ἐπαίνοις καὶ εὐφημίαις καταστρέψαντες, γράφομεν συνῳδὰ τῇ ἀδελφικῇ γνώμῃ καὶ βουλήσει τῆς αὐτοῦ ἱερότητος καὶ ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων ἀρχιερέων, τῶν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν κτλ. κτλ. ἵνα ἡ ῥηθεῖσα τῶν ἑλληνικῶν μαθημάτων σχολὴ, ἡ ἐπὶ κοινῇ ὠφελείᾳ τῶν ὁμογενῶν ἐκείνων συσταθεῖσα ὑπάρχει ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸν ἑξῆς ἅπαντα χρόνον κλεϊζομένη τῷ ὀνόματι τοῦ συνίστορος περισπουδάστου ἡμῶν συναδελφοῦ τούτου ἱερωτάτου μητροπολίτου Ἡρακλείας κυρίου Μελετίου καὶ λέγηται καὶ γινώσκηται παρὰ πάντων σχολὴ τῆς αὐτοῦ ἱερότητος, ἀδούλωτος, ἐλευθέρα καὶ οἱασοῦν καταχρήσεως καὶ κατακτήσεως ἀνωτέρα, καὶ πρὸς ὑποδοχὴν ἑτοίμη οὐ μόνον τῶν κατοίκων φιλομαθῶν νέων, ἀλλὰ καὶ τῶν περιοίκων ἢ καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν ἔρωτι παιδείας προσφοιτώντων ὁμογενῶν. Τὰ δὲ προσενεχθέντα καὶ ἀφιερωθέντα παρὰ τῆς αὐτοῦ ἱερότητος ἑπτὰ χιλιάδες πεντακόσια γρόσια ὑπάρχωσι καὶ γινώσκωνται παρὰ πάντων δίκαια αὐτῆς ἀναφαίρετα εἰς ἅπαντα τὸν αἰῶνα καὶ ἀναπόσπαστα, κατατιθέμενα ἐπὶ τόκῳ ἐν μέρεσιν ἀσφαλέσι πρὸς πεντήκοντα γρόσια εἰς τὸ πουγγεῖον τὸν χρόνον· ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ διωρισμένοι ἐπίτροποι παρὰ τῆς αὐτοῦ ἱερότητος ἀνώτεροι οἱασοῦν ἐπηρείας καὶ ἐξετάσεως τῶν λοιπῶν ἐκεῖ χριστιανῶν, ὡς κυριαρχικῶς ἐκλελεγμένοι καὶ δεδοκιμασμένοι· οὗτοι δὲ ὀφείλουσι παραλαμβάνειν τὸ ἐκ τῶν κεφαλαίων προσποριζόμενον ἐτησίως διάφορον τὰ ἑπτακόσια πεντήκοντα γρόσια, καὶ ἐξοικονομεῖν τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ συμπεφωνημένου διδασκαλικοῦ μισθοῦ χρείας δὲ γενομένης ἀποκαταστάσεως ἐπιτρόπου, ἢ ἐξ ἀφορμῆς θανάτου μεσολαβήσαντος, ἢ δι' ἄλλην τινὰ αἰτίαν, ἔχουσιν ἐπ' ἀδείας ἐκλέγειν ἄλλον ἀντ' ἐκείνου ἐκ τῶν ἀξιωτέρων καὶ ὑπολληπτικωτέρων τοῦ τόπου, καὶ δηλοποιεῖν τῷ κατὰ καιροὺς γνησίῳ κυριάρχῃ τῆς ἐπαρχίας, ὅπως ἐγκρινόμενος διορίζηται κυριαρχικῶς, αὐτὸ δὲ τοῦτο ποιεῖν καὶ ἡνίκα ἐκλογῆς διδασκάλου γένηται χρεία, ἀναγγέλλειν δηλονότι τῷ κανονικῷ κυριάρχῃ ὅπως ἐκλέγηται καὶ διορίζηται παρ' αὐτοῦ ὁ τοῖς ἤθεσι κόσμιος, καὶ παιδείας εὖ ἤκων, καὶ φρονημάτων διαπρεπὼν ὀρθότητι, καὶ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ ἐγκάρδιον κεκτημένος, ἵνα καὶ τοὺς μαθητευομένους τοιοῦτος ὢν ὠφελῇ τὴν ὄντως ὠφέλειαν, ἔργον ἔχων τὴν πρόοδον αὐτῶν ἐπὶ τὰ μαθήματα καὶ ἐπίδοσιν, τὴν κοσμιότητα καὶ χρηστότητα τῶν ἠθῶν, καὶ τὴν κατάρτισιν τῶν πατροπαραδότων τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως δογμάτων δίχα τινὸς δόξης ὀθνείας καὶ ἐπιμιξίας θολερᾶς· ὀφείλουσι δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις οἱ ῥηθέντες ἐπίτροποι, ἔχοντες ἰδιαίτερον τῆς σχολῆς κώδηκα, καταγράφειν τάς τε προσόδους αὐτῆς καὶ δαπάνας, καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἑκάστου χρόνου ἐξαποστέλλειν καθαρὸν καὶ ἀκριβῆ λογαριασμὸν τῷ κυριάρχῃ, ἵνα μετὰ τῆς δεούσης ἐπεξεργασίας θεωρούμενος ἐπικυρῶται· ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ κάτοικοι εὐσεβεῖς, οἷς ἔρως φιλογενείας καὶ περὶ τὰ θεάρεστα ζῆλος ἐνέστακται, ὀφείλουσιν ἀπαραιτήτως συντρέχειν καὶ βοηθεῖν ἐκ τῶν ἐνόντων τῇ σχολῇ ταύτῃ, ὡς οὐ μόνον ὠφελείας τῇ πατρίδι αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ λαμπρότητος καὶ εὐκλείας παραιτίῳ οὔσῃ, εὐγνωμόνως τε διὰ παντὸς τῷ κτίτορι αὐτῆς καὶ συνίστορι πνευματικῷ αὐτῶν προστάτῃ· μείζονι δὲ λόγῳ ἡ τοιαύτη συνδρομὴ καὶ ἀνάληψις ἐπωφείλεται παρὰ τῶν νομίμων τῆς αὐτοῦ ἱερότητος διαδόχων, τοιαύτης ἐξαιρέτου φιλοκαλίας ἐχόντων παράδειγμα καὶ κατόρθωμα λαμπρὸν, φωνὴν μονονοὺ ἀφιέν, καὶ οὐ μόνον εἰς γενναίαν προστασίαν καὶ ὑπεράσπισιν, ἀλλὰ καὶ εἰς μίμησιν αὐτοὺς διεγεῖρον, ἵνα μένῃ τοιουτοτρόπως εἰς αἰῶνας ἀδιαδόχως συμπαρεκτεινόμενον καὶ βελτιούμενον, καὶ θάλλον ἀεὶ,

* ἐλλείπουσι τὰ ὀνόματα.

καὶ καρποῖς βρίθον ὡραίοις ἀναλόγως τῇ κοινωφελεῖ προθέσει καὶ ταῖς χρηστοῖς ἐλπίσι τῆς αὐτοῦ ἱερότητος. Ταῦτα ἀπεφάνθη καὶ κεκύρωται συνοδικῶς κτλ. (ἕπονται τὰ συνήθη).

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,αωιζ' κατὰ μῆνα αὔγουστον, ἐπινεμήσεως Ε'.

† **Κύριλλος ἐλέῳ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμ. πατριάρχης.**

† ὁ Καισαρείας Ἰωαννίκιος † ὁ Ἐφέσου Διονύσιος † ὁ Ἡρακλείας Μελέτιος.

(ἕπεται συνέχεια)

Μ. Ι. Γ.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ἡ Ἑλένη Χρήστου Κυριαζοπούλου, τὸ γένος Κωνσταντίνου Τζελέπη, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανή, ἄνευ ἐπαγγέλματος, τέως κάτοικος Φαναρίου Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ.μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Χρήστου Χ'' Γεωργίου Κυριαζοπούλου, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανοῦ, ὑπαλλήλου καὶ κατοίκου Φαναρίου, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως δικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 25 αὐγούστου 1907.

Ὁ προεδρεύων 2

† **ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ**

ὁ γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθμ 63 καὶ ἡμερ. 6 σεπτεμβρίου 1907 ἐρήμην ἀποφάσεως).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρ 77 καὶ ἐπ. καὶ 207 τῶν πατριαρχικῶν Δικονομ. Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφαίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 5272 καὶ ἀπὸ 9 ἰουλίου 1907 ἀγωγὴν τῆς Ρωμυλίας Ἠλ. Σκαναβῆ, τὸ γένος Ἰ. Δημητριάδου, κατὰ Ἠλία Σκαναβῆ, ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον,

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον ἵνα καταβάλῃ τῇ ἐναγούσῃ λόγῳ διατροφῆς αὐτῆς μηνιαίως λίρας ὀθωμ. τρεῖς (ἀριθ. 3) ἀπὸ τῆς 31 ἰουλίου 1907 καὶ ἐπ' ἀόριστον ἤτοι μέχρις οὗ ἀναλάβῃ οὗτος σπουδαίως καὶ σοβαρῶς τὰ συζυγικὰ αὐτοῦ καθήκοντα,

Κηρύσσει τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ταύτην προσωρινῶς ἐκτελεστὴν,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶ ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἐρημοδικήσαντι τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια διακόσια ἑξήκοντα πέντε (ἀριθ. 265) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 25 Ὀκτωβρίου 1907

Ὁ προεδρεύων 1

† Ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ἐκ τοῦ πατριαρχ. ἀρχειοφυλακείου πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας καὶ περὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω

Ἐκδοθέντα ταῦτα, εὐλογίᾳ καὶ κελεύσει τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου Ἰωακεὶμ Γ' τοῦ ἀπὸ Θεσσαλονίκης, ἀποτελοῦσι τόμους τρεῖς, ὧν ὁ μὲν περὶ Ἁγίου Ὄρους περιέχει σελ. 344 — ὁ περὶ τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ Κύπρου 729, καὶ ὁ περὶ τῶν ὁμοίων Ἐκκλησιῶν Ρωσσίας, Ρουμανίας καὶ Σερβίας καὶ τῶν ἄλλοτε ἀρχιεπισκοπῶν Ἀχριδῶν καὶ Πεκίου σελίδας 1115. Τιμῶνται ὁ Α' γροσίων ἀργυρῶν 20—ὁ Β' 40 ὁ Γ' 60, καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν.

Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομᾶς ὀφείλοντες εἰς τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν» ὅπως σπεύσωσιν, ἀποστείλωσιν αὐτάς.

Οὐδὲν φύλλον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀπολεσθὲν ἀναπληροῦται δωρεὰν, ἀλλ' ἐπὶ καταβολῇ 40 παράδων διὰ τὸ ὀκτασέλιδον καὶ 60 παράδων διὰ τὸ δωδεκασέλιδον τεῦχος.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΗ'.
ΑΡΙΘ. 43

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 20 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† Ὁ Στρωμνίτσης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπίκαιρα γράμματα — Ἐν ἔγγραφον τοῦ οἰκουμεν. πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως — Νικόλαος Α' ὁ Μυστικός — Εἰδήσεις ἐκ Κωδήκων θρακικῶν — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Α' ἔκθεσις μητροπολίτου Πελαγονίας

Παναγιώτατε,

Ὁ μὴν τοῦ Ραμαζανίου εἶναι μὴν τῶν ὀργίων τοῦ βουλγαρικοῦ Κομιτάτου ἐν τῇ ἀτυχεῖ Μακεδονίᾳ! Ἐπωφελοῦνται οἱ Βούλγαροι τῆς ἐξασκήσεως τῶν ἱερῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων ὑπὸ τῶν Μωαμεθανῶν καὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ καὶ ἀλέως, ἐν πάσῃ ἡσυχίᾳ καὶ ἀταραξίᾳ, περὶ λύχνων ἀρὰς καὶ ἐν νυκτὶ καταστρέφουσι πυρὶ καὶ σιδήρῳ πᾶν τὸ προστυχὸν ὀρθόδοξον. Καὶ ἡ κατ' ἐμοῦ ἐπίθεσις ἐν τῷ χωρίῳ Δράγος πρὸ ἡμερῶν, ἀκριβῶς κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον τοῦ Ραμαζανίου ἐγένετο.

Ἡ 8-η τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἐσημειώθη ὑπὸ φρικτοῦ γεγονότος ἐν τῇ δυτικῇ ἐπαρχίᾳ Πελαγονίας. «**Οἱ βούλγαροι κατέστρεψαν ὁλόκληρον τὸ χωρίον Ράκοβον**» ἐτηλεγράφησέ μοι ὁ θεοφιλ. ἅγιος Πέτρας **ἐκ** Μοναστηρίου, αὐθημερὸν δ' ἔγραψέ μοι βεβαιῶν τὸ τηλεγράφημα ὅτι «θύματα ὑπάρχουσι πέντε ἄνδρες καὶ τρεῖς γυναῖκες· ὅτι ἐπυρπολήθησαν πᾶσαι αἱ οἰκίαι τοῦ χωρίου πλὴν δέκα μόνον· καὶ ὅτι τῇ ἐπαύριον θὰ μετεβαινεν ἐπὶ τόπου ὅπως ἴδῃ ἰδίοις ὄμμασι τὴν μεγάλην καταστροφὴν καὶ ἐξιστορήσῃ μοι τὰ καθέκαστα».

Ἀναβάλλω λοιπὸν Παναγιώτατε, τὴν λεπτομερῆ τῶν γεγονότων περιγραφὴν ἕως οὗ λάβω τὴν ἐξαγγελλομένην τοῦ ἁγίου Πέτρας ἔκθεσιν.

Ἀλλ' ἔχω καὶ ἄλλους δύο φόνους προκρίτων χωρικῶν τῆς Πελαγονίας νὰ ἐξαγγείλω.

Περὶ τοῦ ἐν τῇ Πελαγονικῇ πεδιάδι χωρίου Δοβρομερίου καὶ τῶν παθημάτων αὐτοῦ ἔγραψα οὐχ ἅπαξ τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ, καθὼς καὶ περὶ τοῦ ἐν αὐτῷ θανόντος νέου Ἰακὼβ παπᾶ Γιαγκούλα καὶ τῶν ὅρων ὑφ' οὓς θνήσκων ηὐλόγησε τοὺς πολλοὺς οἰκογενεῖς αὐτοῦ. Τὸν ἀδελφὸν τοῦ διασήμου ἐκείνου ὁμολογητοῦ τῆς πίστεως Κωνσταντῖνον Γράσδαν ἐφόνευσαν σφάξαντες οἱ Βούλγαροι, τῇ 24 παρελθόντος Σεπτεμβρίου, ἔξωθι τοῦ Δοβρεμερίου, ἐπιστρέφοντα οἴκαδε ἐκ τῆς ἀγορᾶς Μοναστηρίου, διεμήνυσαν δὲ αὐθημερὸν καὶ τῷ ἀνεψιῷ αὐτοῦ παπᾷ Χρήστῳ ἐφημερίῳ τοῦ χωρίου — πλειστάκις ἀπειληθέντι, ἀλλὰ θύματι διασωζομένῳ — ὅτι ἡ αὐτὴ ἀναμένει καὶ αὐτὸν τύχη, μετὰ τὴν καταστροφὴν

ἁπάσης τῆς περιουσίας του, γενομένην ὑπὸ τῶν αὐτῶν Βουλγάρων λῃστῶν πρό τινων μηνῶν, ὡς ἔγραψα τότε τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ.

Κατὰ Μάρτιον τοῦ 1905, βουλγαρικὴ συμμορία, ἐπιδραμοῦσα τὸ ὀρθόδοξον τῆς Πελαγονικῆς πεδιάδος χωρίον Σίρψι, ἐφόνευσε, τῇ καθαρᾷ Τετάρτῃ, τὸν ἐφημέριον παπᾶ Ἄγγελον, μόλις ἐξελθόντα τῆς ἱερᾶς λειτουργίας, καί τινας συγγενεῖς αὐτοῦ, ἐπυρπόλησε δὲ τὸν οἶκον καὶ ἅπασαν τὴν οὐσίαν τῆς ἁβραμιαίας ταύτης οἰκογενείας. Αὕτη δέ, ἀπολέσασα τοὺς στύλους αὐτῆς τόν τε παπᾶ Ἄγγελον καὶ πρὸ ἑνὸς ἔτους τὸν θεῖον αὐτοῦ παπᾶ Τάλην, προσέφυγεν εἰς τὸ Μοναστήριον καὶ ἔζη ἐν ἰδίῳ οἴκῳ, ἐγγὺς τῆς Μητροπόλεώς μου. Τὸ πρεσβύτερον τῶν μελῶν αὐτῆς, ὁ ἑβδομηκοντούτης Γεώργιος Γούλης, ἀδελφὸς καὶ θεῖος τῶν σφαγέντων δύο, ὡς εἴρηται ἱερέων, ἀπώλετο, τῇ 6 τοῦ μηνὸς τούτου καὶ, ἀναζητηθεὶς ὑπὸ τῶν γυναικῶν τοῦ οἴκου, ἀνευρέθη μετὰ δύο ἡμέρας ἐσφαγμένος ἐν τῇ βουλγαρικῇ συνοικίᾳ τοῦ Μοναστηρίου, τῷ Γενῇ-Μαχλᾷ λεγομένῳ.

Τοιαύτην ἀπάντησιν ἔδωκε, Παναγιώτατε, το βουλγαρικὸν Κομιτᾶτον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Πελαγονίας εἰς τὴν διακοίνωσιν τῶν δύο συμφώνων Δυνάμεων Αὐστρίας καὶ Ρωσσίας.

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

Ἐν Φαναρίῳ 15 Ὀκτωβρίου 1907.

† ὁ Πελαγωνείας ΙΩΑΚΕΙΜ

Τὰς ἐν τῷ γράμματι τούτῳ πληροφορίας περὶ τῆς φοβερᾶς καταστροφῆς τοῦ Ρακόβου συμπληροῖ ἡ ἔκθεσις τοῦ ἐν Βιτωλίοις θεοφιλ. ἐπισκόπου Πέτρας, Ἐπιτρόπου τοῦ σεβ. μητροπολίτου Πελαγονίας, τὴν ὁποίαν καὶ καταχωρίζομεν, ὧδε, ἔχουσαν, ἐπὶ λέξει, ὡς ἑξῆς:

Σεβασμιώτατε Δέσποτα,

Τῇ 9 τρέχοντος ἐτηλεγράφησα τῇ ὑμετέρᾳ σεπτῇ μοι Σεβασμιότητι ὡς ἑξῆς: «Βούλγαροι κατέστρεψαν Ράκοβον ὁλόκληρον». Ἐννοῶ ὁπόσην μετεδωκα Αὐτῇ τὴν θλῖψιν διὰ τοῦ ἀπαιτίου τούτου ἀγγέλματος!

Νῦν δέ, ἐπισκεφθεὶς τὸν τόπον τῆς καταστροφῆς, εἰ καὶ καταπεπονημένος ἐκ τῶν συγκινήσεων, ἐκθέτω Αὐτῇ καθηκόντως τὸ γεγονὸς λεπτομερέστερον. Τὴν Τρίτην πρωΐ, ὀθωμανός τις, κάτοικος Κλεστίνης, παρουσιασθεὶς εἰς τὴν ἱερὰν Μητρόπολιν, ἀνήγγειλεν ὅτι εἶδε μακρόθεν τὸ χωρίον Ράκοβον καιόμενον. Μέχρι μεσημβρίας πολλὰ ἠκούσθησαν ἀδόμενα ἐντὸς τῆς πόλεως, ὁπότε, μεταβὰς παρὰ τῷ ἐξοχ. Νομάρχῃ, ἐπληροφορήθην, ἐπισήμως πλέον, ὅτι πολυπληθὴς στρατιὰ Βουλγάρων αἱμοβόρων καὶ λῃσταναρτῶν ἐπέπεσον κατὰ τοῦ χωρίου Ρακόβου καὶ ἐπέφερον τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ. Τῇ ἐπαύριον, λίαν πρωΐ, ἐκίνησα ἐκ Μοναστηρίου, ὅπως φθάσω εἰς βοήθειαν καὶ παρηγορίαν τῶν παθόντων τοῦ ἐν λόγῳ χωρίου, ὅπερ, ὡς γνωστὸν καὶ Αὐτῇ, ἀπέχει ἐκ τῆς πόλεως πέντε ὥρας. Καθ' ὅλην τὴν ὁδὸν μέχρις Ὀψειρίνης, χωρίου ὥραν ἀπὸ Ρακόβου ἀπέχοντος, συνήντων δυστυχεῖς Ρακοβίτας μεταφέροντας ἐπὶ τῶν νώτων καὶ ἐπὶ τῶν ζώων αὐτῶν τὰ λείψανα τῶν ἐκ τῆς καταστροφῆς διασωθέντων ἐπίπλων καὶ σκευῶν καὶ ἀπέτεινον αὐτοῖς λόγους παρηγορητικούς. Τὸ θέαμα ἦτο ὄντως σπαραξικάρδιον, διότι ἔβλεπέ τις ἄνδρας καὶ γυναικόπαιδα εἰς ἀξιοθρήνητον κατάστασιν διασωθέντα καὶ φεύγοντα ἐκ τῆς ἐπιδρομῆς αἱμοχαρῶν τίγρεων. Περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἔφθασα εἰς τὸν τόπον της καταστροφῆς. Ἐπὶ τῇ θέᾳ μου, οἱ ἐναπολειφθέντες χωρικοὶ ἐν μέσῳ τῶν καπνιζόντων ἔτι ἐρειπίων περικυκλώσαντές με ἀνελύθησαν εἰς θρήνους, ζητοῦντες παρ' ἐμοῦ τοῦ ἀδυνάτου βοήθειαν καὶ παρηγορίαν. Ἀφ' οὗ ἀπέτεινα αὐτοῖς λόγους τινὰς παραμυθητικούς, ἐπελήρθην ἀμέσως τῆς ἐξετάσεως τῆς φοβερᾶς ταύτης ἐπιδρομῆς, ἥτις ἐγένετο ὡς ἑξῆς:

Πολλάκις οἱ Βούλγαροι κομῖται ἠπείλησαν ὅτι θὰ καταστρέψουν, διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου, τὸ ὡραῖον χωρίον Ράκοβον, ὅπερ ἠρνεῖτο νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν βουλγαρικὴν ἐξαρχίαν καὶ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰ ἀντιχριστιανικὰ αὐτῶν κελεύσματα· πλὴν δὲν ἠδύναντο νὰ ἐφαρμόσωσι τοὺς σκοποὺς αὐτῶν, διότι δὲν ἐτόλμων νὰ ἐπιτεθῶσι κατ' αὐτοῦ, οὕτινος οἱ κάτοικοι διακρίνονται διὰ τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν. Ἀλλ' ἐπειδή, διὰ τὴν περαιτέρω ἁρπαγὴν τῶν ἐν τῷ βραχίονι τοῦ Μπούφ πρὸς τὸ Μοναστήριον χωρίων, ἔδει νὰ ἐκλείψῃ τὸ Ράκοβον, ἀπεφάσισαν, ὡς φαίνεται, ὁριστικῶς πλέον τὴν καταστροφὴν τοῦ Ρακόβου. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον ἐτέθησαν εἰς κίνησιν πολλοὶ βοεβόδαι, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγονται, ἀσφαλῶς, ὁ τοῦ Γέρμαν Πέτρος Ἄτσεφ, ὁ τοῦ Ζελόβου Τράϊκος, ὁ τῆς Μπανίτσης Τσῶλε καὶ ὁ Λεόντεφ, οἵτινες, πλὴν τῶν ὁπαδῶν αὐτῶν, παρέλαβον, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν παρ' αὐτοῖς γνωστὸν σύστημα καὶ πολλοὺς ἄλλους ἐνόπλους. Τὴν τοιαύτην κίνησιν καὶ τὸν σκοπὸν αὐτῆς ὡρισμένως ἀντελήφθησαν ἥ τε ὑποδιοίκησις Φλωρίνης καὶ ἡ ἐνταῦθα Νομαρχία, διότι ὁ ἐξοχ. Νομάρχης, δύο ἡμέρας πρὸ τῆς καταστροφῆς, διεβίβασεν ἁρμοδίως διαταγὰς πρὸς προφύλαξιν τοῦ Ρακόβου. Συμφώνως τῇ διαταγῇ ταύτῃ, τρεῖς μιλαζίμιδες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ τοῦ

Μπούφ, χωρίου βουλγαρικοῦ ἐκ 400 οἰκιῶν καὶ ὥρας ἀπέχοντος ἀπὸ Ρακόβου, κινήσαντες ἀπὸ τὸ Μπούφ μετὰ 50 στρατιωτῶν τὴν Δευτέραν 8 Ὀκτωβρίου ἦλθον, περὶ τὴν 4ην ὥραν τουρκιστί, εἰς Ράκοβον, ἔνθα ἀνεκοίνωσαν τοῖς προκρίτοις ὅτι Βούλγαροι κομιταδζῆδες θὰ ἐπιτεθῶσιν αὐθημερὸν κατ' αὐτῶν καὶ ὅτι ἦλθον πρὸς προφύλαξιν αὐτῶν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐγευμάτισαν, οἱ μὲν δύο τῶν μιλαζίμιδων ἔλαβον τὴν πρὸς τὰ κάτω εἰς Ὀψείριναν καὶ ἔτι περαιτέρω ἄγουσαν ὁδόν, ὁ δὲ τοῦ Μπούφ τὴν πρὸς τὸ Μπούφ μετὰ τῶν στρατιωτῶν αὐτῶν, ἀφ' οὗ πρότερον διεβεβαίωσαν τοὺς χωρικοὺς ὅτι μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἐπιστρέψωσι καὶ πάλιν.

Δὲν παρῆλθον ὅμως δύο ὧραι ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν ἐν λόγῳ μιλαζίμιδων, καὶ στρατιὰ ὁλόκληρος ἐκ 250—300 ἀνθρώπων, περιβεβλημένων στρατιωτικὴν στολὴν τοῦ κυνηγητικοῦ τάγματος, ἐπὶ κεφαλῆς ἐχόντων σημαιοφόρον κρατοῦντα τουρκικὴν σημαίαν καὶ ἀκολουθουμένων ὑπὸ πολλῶν ἵππων καὶ ἡμιόνων, φορτωμένων καὶ μή, ἤρχετο ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Μπούφ εἰς Ράκοβον, ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν τουρκιστί. Δὲν ἦσαν οὗτοι στρατιῶται μεταβαίνοντες πρὸς προφύλαξιν τοῦ χωρίου Ρακόβου, ἀλλ' ἦσαν κακοῦργοι ἐπιτιθέμενοι πρὸς ἀποτέφρωσιν τῶν 140 οἰκιῶν τοῦ προγραφέντος χωρίου καὶ παντελῆ καταστροφὴν τῶν 270 οἰκογενειῶν αὐτοῦ! Εἰς ἀπόστασιν 15 λεπτῶν τῆς ὥρας ἀπὸ τοῦ χωρίου, ἤρξαντο τοῦ καταστρεπτικοῦ αὐτῶν ἔργου, διότι, ἐκληρθέντες ὡς στρατιῶται, συνέλαβον ἐντὸς τῆς κοιλάδος τὸν ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ ἐργαζόμενον Νεδὰν Δημητρίου, ἐτῶν 40, ἀγροφύλακα καὶ τὸν Ἰωάννην Δημητρίου ἐτῶν 30, καὶ διὰ πολλῶν λογχισμῶν ἐφόνευσαν αὐτούς, οὐδόλως συγκινηθέντες οἱ αἱμοχαρεῖς ἐκ τῶν ἱκεσιῶν καὶ δακρύων τῆς μητρὸς τοῦ τελευταίου, ὄντος μονογενοῦς, ἀλλὰ τραυματίσαντες καὶ αὐτὴν εἰς τὴν κεφαλήν. Εὐτυχῶς τοὺς φόνους τούτους διαπραττομένους εἶδεν ἕτερος χωρικός, ὅστις, ἐσπευσμένως ἐλθών, ἀνήγγειλε μετὰ κραυγῶν τὴν ἔλευσιν τῶν κακούργων καὶ ἔπεσε λιπόθυμος, οἱ δὲ χωρικοί, ἐξελθόντες τῶν οἰκιῶν αὐτῶν, κατώρθωσαν, ἐντὸς πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας, ν' ἀφήσωτι τὸ χωρίον καὶ νὰ κρυβῶσιν ἐντὸς τῶν χαραδρῶν τῆς πρὸς τὴν Ὀψείριναν ὁδοῦ καὶ οὕτω νὰ διασωθῶσιν ἐκ βεβαίου θανάτου.

Οἱ δολοφόνοι Βούλγαροι μετ' ἀλλαγμῶν εἰσῆλθον ἀμέσως εἰς τὸ χωρίον, καὶ ἀπὸ τῆς ὀγδόης ὥρας τουρκ. μέχρι τῆς πρώτης τῆς νυκτός, διὰ βομβῶν καὶ δι' ἄλλων ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, κατέκαυσαν ἐντελῶς 115 περίπου οἰκίας καὶ ἐφόνευσαν δι' ὅπλου μάνλιχερ τὸν ἐκ τῆς ἀλβανικῆς συνοικίας Μοναστηρίου κτίστην Γεώργιον Γκέκαν ἐτῶν 50 φεύγοντα καὶ αὐτόν, τελευταῖον ὡς φαίνεται, πρὸς τὸ μέρος τῶν χωρικῶν. Πρὸς τούτοις ἐτραυματίσθησαν ὁ Στοΐτσος Χρήστου καὶ ὁ Ἀθανάσιος Στοϊκνου, ζῶντες δὲ ἐκάησαν ἐντὸς τῶν οἰκιῶν αὐτῶν ὁ Ἠλίας Νικολάου ἐτῶν 85 καὶ ἡ Τασίτσα Δημητρίου. Θὰ ἐφονεύοντο δέ, πάντως, καὶ οἱ πρὸς τὴν χαράδραν τραπέντες χωρικοί, ἂν μή τινες αὐτῶν ὀλίγιστοι, μόλις 3—4 ἐλθόντες ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς Μοναστηρίου καὶ ἐπωφελούμενοι τοῦ σκότους τῆς πρώτης ὥρας τουρκ. τῆς νυκτός, ἐπυροβόλουν κατ' αὐτῶν καὶ ἔτρεπον αὐτοὺς εἰς φυγήν. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ἐκ τῶν κακούργων τινὲς ἐφονεύθησαν καὶ ἄλλοι ἐτραυματίσθησαν, διότι, παρὰ μὲν τὸ χωρίον Ράκοβον εὑρέθησαν δύο ἐκ τούτων φονευμένοι, ἐξ ὧν ὁ μὲν εἷς ἦν ἔσωθεν μὲ χωρικὰ ἐνδύματα ἰδιάζοντα τοῖς κατοίκοις τοῦ χωρίου Καλενίκ παρὰ τὴν Φλώριναν, ὁ δὲ ἕτερος ἐκ Μπούφ, ὁ Σῖμος Ἠλίκ Γάγατς, παρὰ δὲ τὸ Γέρμαν συνελήφθησαν δύο τετραυματισμένοι. Ἐπὶ τοῦ Σίμου Γάγατς εὑρέθησαν ἔγγραφα σπουδαιότατα, περιέχοντα τὰς ἀποφάσεις τὰς ληφθείσας ἐν τῇ 6ῃ συνελεύσει τοῦ Μακεδονο-Ἀδριανοπολιτικοῦ βουλγαρικοῦ Κομιτάτου τῆς 14 Αὐγούστου 1907 ἐν σχέσει πρὸς τὴν δράσιν τῶν κομιταδζήδων ἐν τῇ περιφερείᾳ Μοναστηρίου. Ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐγγράφων τούτων τὰ κακουργήματα θὰ ἐξακολουθήσωσι, μετὰ περισσῆς δραστηριότητος, ἰδιαιτέρα δὲ προσοχὴ σύντονος θὰ καταβληθῇ πρὸς προσέλκυσιν εἰς τὸ Σχίσμα τῶν ἐν τῷ βραχίονι Μπούφ ἡμετέρων χωρίων, ἅτινα θὰ ἐξαρτῶνται τοῦ λοιποῦ ἐκ τοῦ βουλγαρικοῦ κέντρου τῆς Φλωρίνης.

Οὕτω λοιπόν, Σεβασμιώτατε, συνέβη ἡ καταστροφὴ τοῦ χωρίου Ρακόβου, οὗτινος οἱ δυστυχεῖς κάτοικοι, ἔρμαια τῆς δυστυχίας, ἄστεγοι καὶ ἄσιτοι, οὐδαμόθεν ἄλλοθεν ἔχουσι ν' ἀναμείνωσι περίθαλψιν καὶ ἀνακούφισιν, εἰ μὴ ἐκ τῆς Μητροπόλεως αὐτῆς. Καὶ ἔπραξα ἤδη πᾶν τὸ δυνατὸν ὑπὲρ αὐτῶν· ἐγκατέστησα ὅλους προσωρινῶς εἴς τι διαμέρισμα τοῦ Νοσοκομείου τῆς Κοινότητος καὶ διώρισα Ἐπιτροπήν, ἥτις, θαρέστως καὶ μετὰ ζήλου, πράττει τὸ καθῆκον αὐτῆς, φροντίζουσα περὶ τοῦ σιτισμοῦ καὶ περὶ τῶν λοιπῶν αὐτῶν ἀναγκῶν. Ἀλλὰ τί δύναται νὰ πράξῃ ἡ Μητρόπολις Αὐτῆς ἠπτωχὴ ἀπέναντι τοσαύτης πλήθυος ἀστέγων, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει ὅτι καὶ ὁ χειμὼν ἐγγὺς καὶ σύντονος ἀπαιτεῖται ὑπὲρ αὐτῶν φροντίς; Περὶ τούτων ἐπικαλοῦμαι τὰς σεπτὰς Αὐτῆς ὁδηγίας καὶ τὴν εὐεργετικὴν μέριμναν. . . . . Ἐπιτούτοις κτλ.

Ἐν Μοναστηρίῳ τῇ 13 Ὀκτωβρίου 1907.

ταπεινὸς ἐπίτροπος

† ὁ Πέτρας ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ

Β' ἔκθεσις μητροπολίτου Πελαγονίας.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Γνωστὸν τυγχάνει τῇ Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ ὅτι τῇ 22 παρελθόντος Αὐγούστου, συλληφθεὶς ἀπροσδοκήτως ἐν Μοναστηρίῳ ὁ Γραμματεὺς τῆς Μητροπόλεώς μου κ. Ἀναστάσιος Νάλτσας, πρόκριτος οἰκογενειάρχης, μετὰ τριῶν ἑτέρων Μοναστηριωτῶν τῆς λαϊκῆς τάξεως, ἐξωρίσθησαν εἰς Πογραδέτσι τοῦ Καζᾶ Σταρόβου (ἐπαρχίας Δυρραχίου) ὑπὸ τοῦ ἔξοχ. Χιλμῆ πασᾶ, ὅστις εἰς τὸν ἐπίτροπόν μου ἅγιον Πέτρας, διαμαρτυρηθέντα ἐπὶ τῇ ἄνευ δίκης ἐξορίᾳ αὐτῶν, εἶπε δήλωσεν ὅτι «δὲν παραπέμπει μὲν αὐτοὺς εἰς τὰ δικαστήρια διότι στερεῖται ἀποδείξεων τῆς ἐνοχῆς των· ἐξορίζει δὲ αὐτούς, διότι ἐκ τῶν καταγγελιῶν τῆς καλῶς διωργανωμένης μυστικῆς Ἀστυνομίας ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν ὅτι ἐνέχονται εἰς τοὺς γενομένους ἐν Μοναστηρίῳ φόνους καὶ θέλει νὰ προλάβῃ ὁμοίας εἰς τὸ μέλλον ἀταξίας».

Ἐπειδὴ δὲ προσεπεδήλωσεν ἡ Ἐξοχότης του ὅτι ἡ ἐξορία αὐτῶν θὰ διαρκέσῃ μῆνάς τινας μόνον, συμπληροῦνται δὲ κατ' αὐτὰς δύο μῆνες ἀπὸ τῆς συλλήψεώς των· καὶ ἐπειδὴ οἱ ἐξόριστοι οὗτοι — περὶ ὧν ἡ Μητρόπολίς μου πέποιθεν ὅτι εἶσι θύματα Ρωμουνικῶν συκοφαντιῶν — γράψαντες τῷ ἁγίῳ Πέτρας προσεκλαύθησαν ἐπὶ τῷ ὅτι ἡ Μητρόπολις οὐδὲν ἐνήργησεν εἰσέτι ὑπὲρ ἀπαλλαγῆς αὐτῶν ἀπὸ ποινῆς βαρυτάτης, περιαγαγούσης εἰς δυσχερεστάτην θέσιν τὰς οἰκογενείας τῶν τριῶν, ἐργατῶν ὄντων, διὰ ταῦτα, παρακαλῶ ὅπως, ἐὰν ἐγκριθῇ Συνοδικῶς, ζητηθῇ, διὰ πατριαρχικοῦ τακριρίου, ἡ ἀπαλλαγὴ αὐτῶν, ἀκουμένου τοῦ ἔξοχ. Χιλμῆ πασᾶ εἰς τὴν δίμηνον αὐτῶν ἐξορίαν.

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

Ἐν Φαναρίῳ, 15 Ὀκτωβρίου 1907.

† Ὁ Πελαγωνείας ΙΩΑΚΕΙΜ

Ἔκθεσις μητροπολίτου Καστορίας

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγκατέλιπον τὴν τάλαιναν καὶ πολυπαθῆ ἐπαρχίαν μου, τὸ βουλγαρικὸν Κομιτᾶτον ἐπωφελήθεν τῆς ἀπουσίας μου καὶ τέλεον ἀφηνιασθέν, ἐνέτεινε πάσας τὰς σατανικὰς αὐτοῦ προσπαθείας πρὸς ἐκβουλγαρισμὸν αὐτῆς, διὰ τοῦ φόνου τῶν ἐξεχόντων προσώπων καὶ τοῦ ἐμπρησμοῦ τῶν χωρίων ὅσα τυχὸν δὲν ἐννοοῦσι νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὰς ἰδιοτελεῖς αὐτοῦ ἀπαιτήσεις· καὶ οὕτως ἡ ἄλλοτε εὐτυχὴς ἐπαρχία μου, ἡ περισσότερον πάσης ἄλλης δοκιμασθεῖσα καὶ ἐν τῷ αἵματι τοῦ μαρτυρίου ἀναβαπτισθεῖσα, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἀπαισίως ἱδρύθη τὸ δολοφονικὸν βουλγαρικὸν Κομιτᾶτον, κατέστη, τοὺς τελευταίους μῆνας, θέατρον τοιούτων βανδαλισμῶν, οἵτινες ἐγκολάπτουσι μελανὰ στίγματα εἰς τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος.

Τῇ 13 Αὐγούστου, οἱ ἐκ Κλεισούρας ὁμογενεῖς Δημ. Σαλίσπης, ἡλικίας ἐτῶν 70, καὶ ὁ Βασίλειος Μπῆμπε, ἡλικίας 68 ἐτῶν, μεταβαίνοντες εἰς Φλώριναν, περιέπεσον εἰς χεῖρας τῶν Βουλγάρων Κομιτατζήδων, οἵτινες τὸν μὲν πρῶτον κατεκρεούργησάν, τοῦ δὲ δευτέρου ἐξώρυξαν ἀπανθρώπως τοὺς ὀφθαλμούς.

Τῇ 16 τοῦ αὐτοῦ μηνός, ὁ ἐκ Σμαρδεσίου ὁμογενὴς Λάμπρος Κοβάτσης, μεταβαίνων ἐκ τοῦ χωρίου αὐτοῦ εἰς τὴν ἀγορὰν Βιγλίστης, ἐπυροβολήθη ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, ὑπὸ ἄλλης βουλγαρικῆς συμμορίας καὶ, βληθεὶς ὑπὸ σφαίρας, ἔπεσεν ἐκ τοῦ ἵππου· οἱ κακοῦργοι, σπεύσαντες ἐπὶ τόπου, ἐκάλυψαν διὰ λίθων τὸ πτῶμα αὐτοῦ, ὅπως συγκαλύψωσι τὸ κακούργημά, ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ὡρῶν τινων, ἀναλαβὼν τὰς αἰσθήσεις αὐτοῦ ὁ τραυματισθεὶς καὶ ὑπερανθρώπους καταβαλὼν προσπαθείας, κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ τάφου καὶ μεταβάς, κακῶς ἔχων, εἰς τὸ χωρίον αὐτοῦ, ἀπεβίωσεν ὁ ἀείμνηστος μετὰ 3 ἡμέρας ἐν τῷ μέσῳ φρικτῶν ἀλγηδόνων.

Τῇ 1 Σεπτεμβρίου ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου Ναούμ Καράντζας, φονευθεὶς οἰκτρῶς, ἐν Μπογδανίστῳ, ἐξηφανίσθη ὑπὸ τῶν φονέων αὐτοῦ.

Τῇ 5 τοῦ αὐτοῦ μηνός, ὁ Ἡγούμενος τῆς παρὰ τὸ Τσιρίλοβον Ἱερᾶς μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τῆς πυρποληθείσης ὑπὸ τῶν Βουλγάρων Κομιτατζήδων, Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος, ἡλικίας 75 ἐτῶν, μεταβαίνων ὅπως προσκυνήσῃ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀποτεφρωθείσης μονῆς, ἐπυροβολήθη καθ' ὁδόν, ἀλλ' ἐσώθη ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας.

Τῇ 19 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς πολυάριθμος βουλγαρικὴ συμμορία ἀποτελουμένη ἐκ 200 Κομιταδζήδων, ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῆς Βουλγάρους ἀξιωματικούς, ἐπετέθη, ἐν πλήρῃ μεσημβρίᾳ, κατὰ τοῦ χωρίου **Νεγοβάνις**, ἀποτελουμένου ἐκ 350 ὀρθοδόξων ἑλληνικῶν οἰκιῶν, μὲ τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ φονεύσῃ τοὺς κατοίκους αὐτοῦ καὶ νὰ ἐξαφανίσῃ, ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς ὁλόκληρον τὴν κωμόπολιν. Οἱ κακοῦργοι ἐπιτεθέντες ἀπετέφρωσαν 22 οἰκίας καὶ ἀχυρῶνας, ἐφόνευσαν 13 γυναῖκας, 3 μικρὰ παιδία, τὸν

φύλακα τοῦ χωρίου καὶ δύο παρατυχόντας χωροφύλακας, τ. ἔ. τὸ ὅλον 19 ψυχάς, θὰ εἴχωμεν δὲ νὰ θρηνήσωμεν νέαν Ἀγχίαλον, ἂν μὴ ἐγκαίρως οἱ χωρικοί, ἐπιστρέφοντες ἐκ Φλωρίνης καὶ λαβόντες τὰ ὅπλα, ἔτρεπον εἰς φυγὴν τοὺς ἀνάνδρους δολοφόνους, ἐξ ὧν ἀρκετοὶ ἐφονεύθησαν ὑπ' αὐτῶν.

Ἐπὶ ἑπτὰ ὁλόκληρα ἔτη παρακολουθήσας, ἐκ τοῦ πλησίον, τὰς ἐνεργείας τοῦ βουλγαρικοῦ Κομιτάτου, ἔχω μορφώσῃ τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι ἀφορμὴ τῆς καταστάσεως ταύτης δὲν εἶνε τόσον τὰ βάρβαρα ἔνστικτα τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ, ὅσον ἡ ἰδιάζουσα εὔνοια ἣτις ἐπεδείχθη πρὸς αὐτοὺς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς σήμερον ἐκ μέρους τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς καὶ ἡ ἀναλγησία ἣν ἐπεδείξαντο οὗτοι πρὸς τὰς ἐθνικὰς καταστροφὰς ἡμῶν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ. . . . .

Σήμερον οἱ Βούλγαροι ἐπείσθησαν τέλεον, ὅτι τὰ κακουργήματα καὶ οἱ βανδαλισμοί, ἀποτελοῦσι μέσα ἐπιτρεπόμενα πρὸς καταστρατήγησιν τοῦ δικαίου καὶ καταπάτησιν συνθηκῶν κεκυρωμένων ὑπὸ τῆς ὁμοφωνίας τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, καὶ ὅτι τὰ μέσα ταῦτα εὐδοκιμοῦσιν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ θριαμβεύουσι. Τὰ πράγματα δὲ ἀποδεικνύουσι, περιτράνως, ὅτι δὲν ἀπατῶνται οἱ Βούλγαροι ἐν τοῖς ὑπολογισμοῖς αὐτῶν καὶ ὅτι ἐξασφαλίσαντες ἑαυτοῖς τὸ δικαίωμα τοῦ ἀτιμωρητεὶ σφετερίζεσθαι τὰ ἡμέτερα δίκαια διὰ τῶν φόνων καὶ ἐμπρησμῶν, ὀφείλουσι νὰ συνεχίσωσι τὸ ἀπαίσιον τοῦτο ἔργον μέχρι παντελοῦς ἐξοντώσεως τοῦ ἡμετέρου στοιχείου, χωρὶς νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν τὰς εὐρωπαϊκὰς διακοινώσεις, ἡ πρᾶξις τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ, δι' αὐτοὺς καὶ μόνους, προνόμιον ἀποκλειστικόν.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1903 καὶ ἐντεῦθεν, ἑκατοντάδες χωρίων ὀρθοδόξων ἑλληνικῶν, μετὰ τῶν σχολῶν καὶ Ἐκκλησιῶν αὐτῶν, ἐν Μακεδονίᾳ, περιῆλθον, διὰ τῆς σπάθης, εἰς χεῖρας βουλγαρικὰς. Ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ, μετὰ τὴν πυρπόλησιν τῆς Ἀγχιάλου καὶ τὰς ἄλλας καταστροφὰς, ἐκκλησίαι, μοναί, σχολαὶ νοσοκομεῖα καὶ ἄλλα θρησκευτικὰ καὶ ἐθνικὰ ἡμῶν καθιδρύματα, περιῆλθον εἰς τὴν κατοχὴν τῶν Βουλγάρων, εἰς τοὺς φόνους δὲ τούτους καὶ ἐμπρησμοὺς ἀπεδείχθη ὅτι ἐνείχετο αὐτὴ ἡ ἐπίσημος βουλγαρικὴ Κυβέρνησις, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν τελευταίων ἀποκαλύψεων τοῦ Νάτσιβιτς καὶ οἱ Μιχαηλόβσκη. Ἐν τούτοις τὰ πράγματα μαρτυροῦσι, ὅτι ταῦτα οὐ μόνον ἀτιμωρητεὶ διεπράχθησαν, ἀλλ' ἀπέβησαν ἐπ' ἀγαθῷ τῶν Βουλγάρων, ἀφοῦ οὐδεμία ἐγένετο σοβαρὰ σκέψις καὶ ἀπόφασις ἐκ μέρους τῶν ἁρμοδίων πρὸς ἀναστήλωσιν τοῦ λακπατηθέντος κύρους τῶν συνθηκῶν καὶ ἀπόδοσιν τῶν ἁρπαγέντων εἰς τοὺς δικαιούχους αὐτῶν. . . . .

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

Ἐν Φναρίῳ τῇ 16ῃ Ὀκτωβρίου 1907.

† Ὁ Καστορίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΕΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ

ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ

Ἐπεσκέψατο ἐπ' ἐσχάτων τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ αἰδεσ. κ. Caraczon, ἐντεταλμένος ἐκ μέρους τῆς ἐν Βουδαπέστῃ Οὐγγρικῆς Ἀκαδημίας, ὅπως ἀναζητήσῃ ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ἡμῶν Ἀρχείοις τὸ κείμενον γράμματος τοῦ Ἡγεμόνος τῆς Τρανσυλβανίας Βετλὲν Γαβὸρ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κύριλλον τὸν Λούκαριν, οὗτινος τὴν πρὸς τὸν Ἡγεμόνα ἀπάντησιν ἀποθησαυρίζει ἡ μνησθεῖσα Ἀκαδημία.

Τὸ ζητούμενον ἡγεμονικὸν γράμμα ἐγένετο ἀτυχῶς βορὰ τοῦ πανδαμάτορος χρόνου. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἀπαντητικοῦ γράμματος τοῦ Λουκάρεως, ὅπερ σχεδὸν ἄγνωστον τοῖς ἡμετέροις τυγχάνει — καίπερ δημοσιευθὲν ὑπὸ τῆς Οὐγγρικῆς Ἀκαδημίας ἐν Török Magyarkori, TörténeImi Emlékek Okmanitar Τόμ. IV 137—140 Pest 1869, — τούτου ἕνεκεν προβαίνωμεν, ὧδε, εἰς τὴν ἀναδημοσίευσιν, ἐν τῷ λατινικῷ πρωτοτύπῳ (ἐπισυναπτομένης καὶ ἑλληνικῆς μεταφράσεως) τοῦ σπουδαίου ἱστορικοῦ τούτου γράμματος, ἐπαφίνοντες τὴν διατύπωσιν τῶν ἐξ αὐτοῦ συμπερασμάτων τοῖς περὶ τὴν διευκρίνισιν τῶν ἔργων καὶ τῆς πολιτείας τοῦ περιωνύμου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀσχολουμένοις.

Κ. Δ.

Serenissime Princeps,

Ex nuperis iteratis Serenitatis Vestræ litteris, uti et ex ore Domini Legati, dolenter, sane, intelligere cogebamur, rudam indoctamque Ditionique S. V. summe nocivam ignominiosamque Valachorum S. V. subditorum sacerdotum sortem, eamque eo jam progressam esse, ut nec legere, multo minus sacra evangelia intelligere et docere valeant; unde, uti recte S. V. monet,

summa morum religionisque Christianæ depravatio, in diis magis excrescenda, merito deploranda est. His intellectis, premit dolor animum calamumque nostrum, et nisi universalis nos, nostræque fidei homines, hic terrarum premeret in medio Christi . . . . calamitas, eo sane ire properaremus, ubi necessaria adeo est Christi religionis doctrina morumque repurgatio. Hic detinemur tamen continuis subjecti ob Christi fidem, quam profitemur, suspicionibus, nec talibus abundamus apostolis, quibus tanta fidei depravatio et neglectus ad sanandum concredi posset. Solatium interim nobis est, quod S. V. qui Deus tot tantosque populos ad tuendum concredidit, miseræ huic genti sacerdotibusque ejus amplam benevolentiam et protectionem suam se concessurum promiserit, cum interim tamen conditio ea, quam S. V. huic suæ benevolentiæ in mercedem quasi præfixit, quamve quam secretissime litteris suis nobis scriptis concredidit, ejusmodi sit, ut eam lucide intelligere nequamus. Sed, si etiam lucidissime expressa esset, eam tamen intelligere nos summi Patriarchalis officii nostri fides vetet; hinc facile assequi poterit S. V., nos ejusmodi operibus assistentiam nostram palam nequaquam prestare posse. Quod S. Væ propositum hanc in rem finem facilius assequi posse speret, si Gennadius, episcopus terrarum illarum, vel levissimum a nobis obtinerit afflatum, id sane intelligimus, prout et illud, quod idem Gennadius facile ad tacendum peride ac ad agendum inducendus sit, dummodo nos oculos auresque nostros obcludamus; ast secreta quoque sua habere solent sæpissime fata. Intelligimus quoque et illud, quod potentissimus Turcarum Imperator huic S. Væ intento nullos positurus sit obices, cum illi sufficiat fideles habere sibi subjectos populos, si illi alliam etiam profiterentur a Mahomete fidem. Ast, an indubius Turcarum assensus, gentem Valachorum ad id inducere queat, elusis omnibus alliis religionum sectis, solam et unicam fidem illam lubens amplectatur quam S. Va pie profitetur (hoc enim in votis S. Væ positum esse perspicuum nobis est), id dubitare cogimur, cum id, sine præjudicio alliarum sectarum in ditione S. Væ existentium iisdemque juribus gaudentium, sineque animorum turbatione ac irritatione effectuari nequeat. Sed ad id feliciter pacateque assequendum, rumpi deberet, ante omnia, sanguinis affectumque nexus, qui inter Valachos ditionis Transylvanicæ, ac incolas terrarum Valachiæ Moldaviæque, clancularius quamquam, ast arctissimus tamen viget. In id sane Principes vicini dictarum terrarum numquam concedent, obicesque, si non armis, saltem occultis, suggestionibus certo certius ponent.

Non negamus quidem religionem illam, quam S. Va majorque popularium pars sequitur, esse omnino Christianam, non autem paganam; ea tamen a fide quam Orientalis profitetur Ecclesia, cujus hic in terris summus nos sumus Sacerdos, in esentialibus (tamen) magis plane differt, quam ipsa ea quæ Romæ traditur, quæve, ut ipsa S. Va quoque recte reflectit, plena errorum est.— Scribit, porro S. Va, calugeros papasque Valachorum terrarum dominatione S. Væ subjectarum, nullam plane habere religionem; optabilius proinde esse, ut hi saltem aliquam, si etiam judicio Ecclesiæ nostræ erroneam, quem nullam plana habeant religionem. Ast, erroneam habere religionem, idem esse ac nullam habere religionem, quis negaverit;

Si misera gens illa, omnis rectioris doctrinæ expers, ex ignorantia aut vi, quam tamen in terris S. Væ adesse aud credimus, ad fidem S. Væ transierit, id, ob tantam loci distantiam et virium nostrarum defectum impedire quidem nequimus, nec decet nobis aliter quam verbis dimicare. Ast, palam aut in secreto, manus nostras huic desertioni porrigere, esset peccatum a parte nostra, quod omnes cruciatus terrarum obluere nequirent.

Assentimur quidem et illi S. Væ asserto, quod nonnisi illa sint feliciora regna, in quibus quam paucissimæ religionun vigent discrepantiæ, idque assequi sit regnantium Principum politica lex et ratio. Ast, sit hoc argumentum, pace mea, Imperantium politica, numquam tamen erit illud et ecclesiasticum præceptum. Non licet enim nobis ob terrena bona, etiam si illa maxima forent, fidem nostram politicis rationibus immolare; salus enim animæ præcellit salutem terrenam.

Nec dubitamus illius S. Væ asserti veritatem, quin lucida plane nobis est, quod potentis-

simus Sveciarum rex et Smus Brademburgensis Dux, multique Germaniæ Principum huic S. Væ intento applausum denegare nequiverint. Ast, quod pluribus placet, quodve saluberrimam esse multis patet, id potest interim esse ejusmodi, quid quod detrimentum uni alicuji adferat.

Quid in tanta rerum sententiarunque discrepantia sequendum,quidve omittadum sit,id prudentia S. Væ optime perpendit. Nos non reluctabimur fatis; non est enim nostri terrena gestare arma. Præcabimur tamen Deo, ut miseræ genti Spiritum Sanctum, in quo omnis recondita est veritas et sapientia, clementissime affundat, S. vero Væ vitam ab omnibus adversis tueatur incolumen.

Serenitatis Vestræ

Constantinopoli die 2 Septembris 1629.

Obligatissimus

Cyrillus

Patriarcha Constantinopolitanus.

P. S. Secretorum taciturnitatem servabimur constanter.

Erdelyi Gr. Kemeny J. Apparatus epist supplementum.

(μετάφρασις)

Γαληνότατε Ἡγεμών

Ἐκ τῶν προσφάτων ἐπαναληπτικῶν τῆς Ὑμετ. Γαληνότητος γραμμάτων καθὼς καὶ ἀπὸ στόματος τοῦ κυρίου Πρεσβευτοῦ, μετὰ λύπης ἔγνωμεν τὴν κατάστασιν τοῦ κλήρου τῶν ἀξέστων καὶ ἀμαθῶν καὶ τῇ ἐπικρατείᾳ τῆς Ὑμ. Γ. ὑποκειμένωνἄκρως ἐπιβλαβῶν καὶ ὀνείδους προξένων Βλάχων ἱερέων ἥτις εἰς τοσοῦτον ἤδη ἐξίκετο, ὥστε οὐδὲ κἂν νὰ ἀναγινώσκωσι, πολλῷ δὲ ἔλαττον νὰ ἐννοῶσι καὶ νὰ διδάσκωσι, τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον ἱκανοὶ εἰσί· ἐξ ἧς καταστάσεως, καθὰ ὀρθῶς ἡ Ὑμ. Γ. ὑποδεικνύει, εὐλόγως προκύπτει ἀξιοθρήνητος ἄκρα διαφθορὰ τῶν ἠθῶν καὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ὑσημέραι ἐπιτεινομένη Κατὰ συνέπειαν λύπη βαθεῖα συνέχει τὴν ψυχὴν καὶ τὸν κάλαμον ἡμῶν καὶ, ἂν δὲν ἐπίεζεν ἡμᾶς καὶ τοὺς οἰκοῦντας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ὁμοθρήσκους ἡμῶν ὑψίστη ἀθλιότης, θὰ ἐσπεύδωμεν νὰ μεταβῶμεν βεβαίως ἐκεῖσε, ὅπου τοσοῦτον ἀναγκαία ἀποβαίνει ἡ ἀνακάθαρσις τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ τῶν ἠθῶν. Ἀλλὰ παραμένομεν ἐνταῦθα, ὑπὸ τὸ κράτος διαρκῶν, ὡς ἐκ τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἣν πρεσβεύομεν, ὑποσιῶν· οὐδ' ἀφθονοῦμεν τοιούτων ἀποστόλων, εἰς οὓς νὰ δυνάμεθα νὰ ἐμπιστευθῶμεν τὴν θεραπείαν τηλικαύτης διαφθορᾶς καὶ παραμελήσεως τῆς πίστεως. Ἀνακουφίζει δ' ἡμᾶς ἡ ὑπόσχεσις τῆς Ὑμ. Γ., ᾗ τινι ὁ Κύριος τὴν προστασίαν τοσούτων καὶ τηλικούτων λαῶν ἐνεπιστεύθη, περὶ παροχῆς ἁπλέτου τῆς εὐμενείας καὶ προστασίας Αὐτῆς τῷ ἀθλίῳ τούτῳ λαῷ καὶ τοῖς ἱερεῦσιν αὐτοῦ.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὸν ὅρον, ὃν ἡ Ὑμ. Γ. οἱονεὶ εἰς ἀμοιβὴν τῆς εὐμενείας Αὐτῆς ταύτης ἔθετο καὶ ὅν τινα ἐν ὑψίστῃ ἐχεμυθείᾳ ἐν ταῖς πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολαῖς ἀνέγραψεν, οὗτος τοιαύτης ἐστὶ φύσεως, ὥστε ἀδυνατοῦμεν ἵνα κατανοήσωμεν τοῦτον εὐκρινῶς. Ἀλλὰ, καὶ ἂν διετυποῦτο οὗτος εὐκρινέστατα, ὅμως, τὰ καθήκοντα τοῦ ὑπερτάτου πατριαρχικοῦ ἀξιώματος, θὰ μᾶς παρακώλυον ἀπὸ τῆς κατανοήσεως αὐτοῦ. Ὅθεν εὐχερῶς δύναται νὰ συμπεράνῃ ἡ Ὑμ. Γ. ὅτι οὐδαμῶς δυνάμεθα νὰ παράσχωμεν ἀπροκαλύπτως τὴν συνδρομὴν ἡμῶν εἰς ἔργα τοιαῦτα. Κατανοοῦμεν, βεβαίως, τὴν δήλωσιν τῆς Ὑμ. Γ. ὅτι ἐλπίζει ἐπὶ τὴν εὐχερεστέραν ἐπίτευξιν τοῦ σκοπουμένου ἂν ὁ ἐπίσκοπος τῶν μερῶν ἐκείνων Γεννάδιος τύχῃ παρ' ἡμῶν καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἐπιδοκιμαστικοῦ νεύματος, καθὼς καὶ τὸ ὅτι ὁ αὐτὸς Γεννάδιος πάνυ ῥαδίως πεισθήσεται τόσον πρὸς τὸ τηρῆσαι σιωπὴν ὅσον καὶ πρὸς τὸ ἐνεργῆσαι, ἐὰν ἡμεῖς καμμύσωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ βύσωμεν τὰ ὦτα· καθόσον καὶ αὐτοὶ οἱ χρησμοὶ ἔχουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰ ἀπόρρητα αὐτῶν. Κατανοοῦμεν ἐπὶ τούτοις καὶ τὸ ὅτι ὁ κραταιότατος Αὐτοκράτωρ τῶν Ὀθωμανῶν οὐδὲν παρεμβαλεῖ πρόσκομμα εἰς τὰ σχέδια τῆς Ὑμ. Γ. καθόσον ἐξαρκεῖται νὰ ὦσι πιστοὶ οἱ ὑποκείμενοι αὐτῷ λαοὶ, οἱ πρεσβεύοντες διάφορον τῆς μωαμεθανικῆς θρησκείαν Ἂν ὅμως ἡ ἀνεμφισβήτητος συναίνεσις αὕτη ἐξαρχῇ ἵνα πείσῃ τὸν βλαχικὸν λαὸν ὅπως, παρορῶν πάσας τὰς λοιπὰς θρησκευτικὰς κοινωνίας, ἐκὼν ἀσπασθῇ μόνην τὴν πίστιν ἐκείνην ἣν εὐσεβῶς πρεσβεύει ἡ Ὑμ. Γ. (διότι πρόδηλον ἡμῖν ἐστὶν ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ τὸν πόθον τῆς Ὑμ. Γ.) περὶ τούτου κατ' ἀνάγκην ἔχομεν ἐνδοιασμούς, καθόσον τὸ πρᾶγμα, ἄνευ ζημίας τῶν λοιπῶν θρησκευτικῶν κοινωνιῶν τῶν διαβιουσῶν ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τῆς Ὑμ. Γ. καὶ τῶν αὐτῶν ἀπολαυουσῶν δικαίων, καθὼς καὶ ἄνευ συγχύσεως καὶ ὀργασμοῦ τῶν πνευμάτων, ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῇ. Πρὸς εὐχερῆ ἄλλως καὶ ἤρεμον ἐπίτευξιν τούτου, θὰ ἔδει νὰ διασπασθῶσι, πρὸ παντὸς, οἱ στενώτατοι, καίπερ ἀφανεῖς, δεσμοὶ τοῦ αἵματος καὶ τῆς συμπαθείας τῶν ἐν Τρανσυλβανίᾳ Βλάχων πρὸς τοὺς ἐν ταῖς χώραις τῆς Βλαχίας καὶ Μολδαβίας οἰκοῦντας. Τοῦτο ὅμως οἱ νεωτεριάζοντες ταῖς χώραις ταύταις Ἡγεμόνες οὐδέποτε ἀνεχθήσονται, καὶ τὸ μάλα βέβαιον ἐστιν ὅτι παρεμβαλοῦσι προσκόμματα, ἂν μὴ διὰ τῶν ὅπλων, πάντως ὅμως διὰ μυστικῶν παρορμήσεων.

Δὲν ἀρνούμεθα μὲν ὅτι ἡ θρησκεία ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἡ Ὑμ. Γ. καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ λαοῦ αὐτῆς πρεσβεύει ἔστι καθόλου χριστιανικὴ καὶ οὐχὶ ἐθνική· ἀλλ' ὁμολογουμένως αὕτη διαφέρει, ἐν τοῖς οὐσιώδεσι, τῆς πίστεως ἣν ὁμολογεῖ ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, (ἧς τινος ἐν ταῖς χώραις ταύταις ἐσμὲν ὁ Πρωθιεράρχης) πολλῷ μᾶλλον ἀπὸ τῆς διδασκομένης ὑπὸ τῆς Ρώμης καὶ ἥτις, κατὰ τὴν ὀρθὴν σκέψιν τῆς Ὑμ. Γ , βρίθει πλανῶν.

Ἐπιστέλλει ἐνταυτῷ ἡ Ὑμ Γ. ἡμῖν, ὅτι οἱ Βλάχοι ἱερεῖς καὶ καλόγηροι τῶν ὑποκειμένων Αὐτῇ χωρῶν εἰσὶ πάντῃ ἄθρησκοι καὶ ὅτι αἱρετώτερόν ἐστι ἵνα πρεσβεύωσι θρησκείαν, ἔστω καὶ πεπλανημένην,κατὰ τὴν κρίσιν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, παρὰ νὰ μὴ ἔχωσιν ὁλοσχερῶς τοιαύτην. Ἀλλὰ τίς δύναται ἀρνηθῆναι ὅτι ταὐτόν ἐστι τὸ πρεσβεύειν θρησκείαν σφαλερὰν πρὸς τὸ μὴ πρεσβεύειν ὅλως τοιαύτην;

Ἂν ὁ ἄθλιος οὗτος λαός, ὁ πάσης ὀρθῆς διδασκαλίας ἄμοιρος, ἐξ ἀμαθείας ἢ ἐξαναγκασμοῦ,—ὁντινα ὅμως δὲν πιστεύομεν

ἐφαρμοζόμενον ἐν ταῖς χώραις τῆς Ὑμ. Γ. – μεταστῆ εἰς τὴν πίστιν Αὐτῆς, τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης τοπικῆς ἀποστάσεως καὶ τῆς ἀσθενείας τῶν ἡμετέρων μέσων, βεβαίως ἀδυνατοῦμεν νὰ παρακωλύσωμεν· οὐδ' ἐπιτέτραπται ἡμῖν ἑτέρα ἀπὸ τῆς τοῦ λόγου ἄμυνα. Ἀλλὰ τὸ νὰ παράσχωμεν, κρύφα ἢ ἀναφανδόν, τὴν ἡμετέραν συνδρομὴν πρὸς τοιαύτην λειποταξίαν, θὰ ἦν ἁμάρτημα ὅπερ δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ ἀπαλείψωσι πάντα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς βασανιστήρια.

Ἀποδεχόμεθα πάντως τὴν γνώμην τῆς Ὑ. Γ. ὅτι εὐτυχέστερα εἰσὶ τὰ κράτη ἐκεῖνα ἐν οἷς, ὡς οἷόν τε, ἐλάσσονες θρησκευτικαὶ διακρίσεις ὑφίστανται καὶ ὅτι ἐν τῇ ἐπιδιώξει τούτου ἔγκειται ὁ λόγος καὶ ὁ πολιτικὸς νόμος τῆς ὑπάρξεως τῶν βασιλευόντων Ἡγεμόνων. Ἐπιτρέψατε ὅμως νὰ θεωρήσω τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο ὡς γνώμονα τῶν ἡγεμονευόντων, ἀλλ' οὐδέποτε καὶ ὡς ἐκκλησιαστικὸν παράγγελμα· καθόσον, οὐδόλως ἐπιτρέπεται ἡμῖν, χάριν ὑλικῶν ἀγαθῶν, καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν μείστων, νὰ θυσιάζωμεν τὴν πίστιν ἡμῶν εἰς πολιτικοὺς ὑπολογισμούς· διότι ἡ ψυχικὴ σωτηρία προεξέχει τῆς ἐπιγείου εὐημερίας.

Οὐδ' ἀμφισβητοῦμεν τὴν ἀλήθειαν τῆς διαβεβαιώσεως ἐκείνης τῆς Ὑμ. Γ., τῆς σαφεστάτης ἡμῖν, ὅτι ὁ κραταιότατος βασιλεὺς τῆς Σουηδίας, ὁ Γαληνότατος δοὺξ τοῦ Βρανδεμβούργου ὡς καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ἡγεμόνες τῆς Γερμανίας δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ μὴ ἐπικροτήσωσι τὴν πρόθεσιν ταύτην τῆς Ὑμ. Γ. Πλὴν ἀλλὰ, τὸ ἀρέσκον τοῖς πολλοῖς, καὶ ὡς σωτηριωδέστατον αὐτοῖς φαινόμενον, δυνατὸν νὰ ᾖ τοιαύτης φύσεως, ὥστε ἐπιζήμιον νὰ ἀποβαίνῃ ἑτέροις.

Τί λοιπὸν τὸ πρακτέον καὶ τί τὸ ἀποφευκτέον ἐν τοιαύτῃ πραγμάτων καὶ γνωμῶν διαφορᾷ, κάλλιστα διαγιγνώσκει ἡ περίνοια τῆς Ὑμ. Γ. Ἡμεῖς δὲν θὰ ἀντιστῶμεν εἰς τὸ μοιραῖον, καθόσον οὐκ ἔστιν ἴδιον ἡμῶν ἡ χρῆσις ἐπιγείων ὅπλων· θὰ ἱκετεύσωμεν ὅμως τὸν Κύριον, ὅπως πολυευσπλάγχνως καταπέμψῃ ἐπὶ μὲν τὸν ἄθλιον τοῦτον λαὸν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐν ᾧ εὑρηται πᾶσα ἀλήθεια καὶ γνῶσις, τὰς δὲ ἡμέρας τῆς Ὑμ. Γ. περιῤῥουρῇ ἀσινεῖς ἀπὸ παντὸς ἀνιαροῦ.

Τῆς Ὑμ. Γαληνότητος

Ἐν Κωνσταντινουπόλει 2 Σεπτεμβρίου 1629.

Προθυμότατος

† ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΚΥΡΙΛΛΟΣ

Γ. Γ. Τηρήσωμεν ἐσαεὶ ἐν ἐχεμυθείᾳ τὰ μυστικῶς γραφέντα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Α΄ Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ*

Τέλος ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ συναριθμῶ τὴν φροντίδα τῆς διατηρήσεως τῶν ἱερῶν κτημάτων τῶν ταῖς ἐπισκοπαῖς ἰδιαζόντων· ταύτης τεκμήριον ἡ πρὸς Στυλιανόν τινα διάκονον ἐπιστολή, ὃν διατάττει 'να πέμψῃ αὐτῷ κατάλογον τῶν ἱερῶν τῶν τῇ μητροπόλει προσόντων· καὶ τῆς μὲν μητροπόλεως οὐ φέρεται τὸ ὄνομα· ἦν δέ τις τῶν ὑπὸ τῆς κοσμικῆς ἀρχῆς ἐπηρεαζομένων· διότι τῷ Στυλιανῷ δίδει καὶ τὴν ἐντολήν[1], κατὰ τὴν αἴτησιν αὐτοῦ, «τοῦ ἀνοῖξαι μὲν τὸ σκευοφυλακεῖον, ἐξενεγκεῖν δὲ τὸ χαρτίον, ὃ πρὸς τὸ ἀνεπηρέαστον τῶν ἱερέων τῆς Ἐκκλησίας οἱ κατὰ καιροὺς ἔδωκαν βασιλεῖς».

Κατὰ τὴν πρώτην ἱερατείαν τοῦ Νικολάου Μυστικοῦ καὶ ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ Κωνσταντίνου Πορφυρογεννήτου (δῆλα δὴ τῷ 905) Λέων ὁ Σοφὸς ἐξέδωκε χρυσόβουλλον ὑπὲρ τῆς οὐ μακρὰν τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Νικαίας, ἐν ταῖς ἐπορείαις, μονῆς τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀθηνογένους, διότι προηγουμένως ἐπισκεψάμενος αὐτὴν ἤκουσεν ἀπὸ στόματος τοῦ ταύτης ἡγουμένου Πέτρου ὅτι γεννήσει υἱόν, ὅστις ἐπίσης θέλει ἐπισκεφθῇ τὸν Ὄλυμπον, οἰκητήριον ὁσίων ἀνδρῶν ὄντα[2].

Ἐπὶ τῆς ἱερατείας τοῦ Νικολάου Α΄ ταύτης, ὁ αὐτοκράτωρ Λέων ᾠκοδόμησεν οὐ μακρὰν τοῦ βυζαντινοῦ παλατίου, ἐν τοῖς «Τόποις», τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Λαζάρου (τῶν εὐνούχων μοναχῶν) ἀποθησαυρίσας ἐν αὐτῇ τό τε λείψανον τοῦ ὁσίου Λαζάρου καὶ τὸ τῆς Μαγδαληνῆς Μαρίας[3]. Καὶ χρόνον μὲν ἱδρύσεως ὁ Muralt ὁρίζει τὸ 899, ἀλλ' ὁ τοῦ σοφοῦ τούτου χρονογράφου καθορισμὸς δεῖται ἐπικυρώσεως[4].

Ἐπὶ τοῦ Νικολάου, πιθανῶς ἐν τῇ δευτέρᾳ ἱερατείᾳ, Συμεὼν ὁ Μεταφραστὴς συνέταξε τὸ μέγα καὶ θαυμαστὸν ἐκεῖνο σῶμα, τῶν βίων τῶν ἁγίων[5]. Καὶ λόγιοι μὲν Ἕλληνες συνήκμαζον τῷ Νικολάῳ πολλοί, γνῶσται, ὡς φαίνεται, καὶ τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ νό-

---

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 563—564.

1. Migne τόμου ΡΙΑ΄ στήλη 225.

2. ἡ εἴδησις ἐν "Χρονογραφίᾳ συγγραφείσῃ ἐκ προστάγματος Κωνσταντίνου Πορφυρογεννήτου,, ἐν σελ. 464 Theophanis Continuati.

3. Theophanis Continuati σελ. 364—365. Συμεὼν Μάγιστρος, σελ. 704. Γεώργιος Μοναχὸς σ. 860. Λέων Γραμματικὸς σελ. 274. Κείσθω δὲ λόγου πάρεργον ἡ ὑπόμνησις ὅτι δυσκόλως ἐννοεῖ τις τὰ περὶ ναοῦ ἁγίου Λαζάρου κτισθέντος ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Λέοντος ἐν Κύπρῳ καθ' ὃν τρόπον γράφονται παρὰ Σακελλαρίῳ. Κυπριακὰ· ἐν Ἀθήναις, 1890, σελ. 84.

4. Essai de Chronographie Byzantine· ἐν Πετρουπόλει, 1855, σελ. 477.

5. Κωνστ. Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων Περὶ τῶν Ο΄ ἑρμηνευτῶν τῆς Παλαιᾶς θείας Γραφῆς· τόμου Δ΄ σελ. 769. Σοφοκλέους τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Περὶ τῆς ἁγίας Ὄλγας κλπ. σελ. 19.

μων τῶν κοσμικῶν[6], ἤκμαζον δὲ καὶ καλλιτέχναι, Ἀνδρέας ὁ ἐπὶ ζωγραφικῇ τέχνῃ λάμψας[7] υἱὸς Ἀρταβάσδου πρωτοπρεσβυτέρου τοῦ μεγάλου ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας, καὶ Μάρκος «ὁ σοφώτατος μοναχὸς», οἰκονόμος τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Μωκίου, ὑμνογράφος, «ὃς ἦν ἀναπληρώσας τὸ τετράῳδον τοῦ κυροῦ Κοσμᾶ τῆς μεγάλης ἑβδομάδος, ἤτοι τοῦ μεγάλου σαβάτου[8]».

Καὶ ἐν τούτοις πρέπει 'να σημειωθῇ λεπτομερέστερον ὅτι λόγιοι, κληρικοὶ πάντες, εἰσὶ γνωστοί, ἀκμάσαντες ἐπὶ τοῦ Μυστικοῦ, Νικηφόρος ὁ φιλόσοφος καὶ ῥήτωρ, ὁ γράψας ἐγκώμιον εἰς τὸν μακάριον πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Ἀντώνιον Καυλέαν[9], Ἰωάννης Καμηνιάτης, ὁ γνωστὸς (ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῶν βυζαντινῶν χρονογράφων) συγγραφεὺς τοῦ λόγου περὶ τῆς ἁλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης, Ἀρέθας ὁ μητροπολίτης Καισαρείας Καππαδοκίας ὁ τῷ πατριάρχῃ Εὐθυμίῳ προσκείμενος, Θεόδωρος ὁ τοῦ Κωνσταντίνου Πορφυρογεννήτου παιδαγωγός, ἐξορισθεὶς εἰς τὸ θέμα τοῦ Ὀψικίου, τῷ 918 ἢ 919, καὶ πιθανῶς αὐτόθι τελευτήσας[10], ὑπὲρ εὐκολύνας τῷ Λακαπηνῷ Ρωμανῷ τὴν εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν ἀρχὴν ἄνοδον[11], Λεόντιος ὁ βυζάντιος[12], Γρηγόριος, εἰς ὃν ὁ Καμηνιάτης ἐπιστέλλει τὸν περὶ Θεσσαλονίκης ἱστορικὸν λόγον, ἐπαινῶν αὐτὸν ὡς πολυμαθέστατον καὶ μαρτυρῶν ὅτι[13] καὶ «ἡ ῥῆμη βοᾷ τὴν σὴν ἐν ἅπασι τελειότητα . . . . . οὗ λόγοι μὲν τὰς πράξεις ἰθύνουσι, πράξεις δὲ συμφωνοῦσαι τοῖς λόγοις τὸ ἀκριβὲς ἀλλήλοις ἀντιδιδόασιν», Ἰμέριος καὶ Συμεὼν οἱ πρωτασηκρῆται, ὧν ὁ πρῶτος ἐγένετο καὶ λογοθέτης τοῦ δρόμου, Κωνσταντῖνος Ῥόδιος ὁ γνωστὸς ἰαμβογράφος, Παντολέων ὁ μητροπολίτης Συννάδων, ὁ ἀστρονόμος, Νικήτας ἀσηκρίτης ὁ μετὰ ταῦτα γεγονὼς καὶ πρωτονοτάριος, Κωνσταντῖνος ἀσηκρίτης ὁ τῆς Μαλελίας, Θεόκλητος ὁ νοτάριος, Δημήτριος ὁ νοτάριος τοῦ εἰδικοῦ ὁ καὶ κατὰ τὸ προτελευταῖον ἴσως ἔτος τῆς τοῦ Μυστικοῦ ζωῆς εἰς ἀποστασίαν ἐμπλακεὶς, Χριστοφόρος ὁ πρωτοβεστιάριος καὶ Καλοκῦρος ὁ κοιτωνίτης τοῦ Σοφοῦ Λέοντος[14], καὶ Νικήτας ῥήτωρ ὁ ἐκ Παφλαγονίας, ἀνεψιὸς Παύλου ἡγουμένου τῆς τοῦ ἁγίου Φωκᾶ μονῆς[15] καὶ τὸν τίτλον «ἀνδρὸς ἁγίου» κερδάνας, ὃν ἀπένειμαν αὐτῷ τῶν χειρογράφων οἱ γραφεῖς. Τούτοις προσθετέον τοὺς μητροπολίτας καὶ μοναχοὺς, οἷς ἔγραφεν ὁ Μυστικὸς, ὡς καὶ Κωνσταντῖνον τὸν πρωτασηκρίτην, φίλον καὶ τοῦτον τοῦ μακαρίου πατριάρχου. Ὁ δὲ τοῦ Εὐθυμίου βιογράφος ἐπαινεῖ «τὸ πλῆθος τῶν πατέρων, ὡς ἅτε λόγου μετέχοντας» καὶ τούτων ἡμῖν ποιεῖται γνωστοὺς τοὺς μητροπολίτας Δημήτριον τὸν Ἡρακλείας καὶ Γρηγόριον τὸν Νικομηδείας καὶ Γαβριὴλ τὸν Ἀγκύρας καὶ Πέτρον τὸν Σάρδεων καὶ τὸν Ἱεραπόλεως Ἱλαρίωνα[16].

Εἰς τοὺς χρόνους τῆς πρώτης ταύτης ἱερατείας ἐπιγράφω καὶ τὴν δημοσίευσιν τῆς 88ης τοῦ Λέοντος Σοφοῦ νεαρᾶς, δι' ἧς ἐθέσπισε «μὴ ἀγεράστους, μηδ' ἀνεόρτους εἶναι τὰς μνήμας» Ἀθανασίου τοῦ μεγάλου, Βασιλείου τοῦ μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Νύσσης, Ἰωάννου τοῦ Χρυ-

6. Χρονογραφία συγγραφεῖσα ἐκ προστάγματος κλπ. "καὶ γὰρ διενοεῖτο ὁ βασιλεὺς πονηρὸν νόμον ἐκθεῖναι τοῦ ἔχειν γυναῖκας ἄνδρα τρεῖς καὶ τέσσαρες, πολλῶν λογιωτάτων ἀνδρῶν εἰς τοῦτο αὐτῷ συνεργούντων„ τὰ αὐτὰ καὶ Συμεὼν καὶ Γεώργιος. Theophanis Continuati, σελ. 371, 709 καὶ 866. Λέων Γραμματικὸς, σ. 280. Κεδρηνὸς· Β', σ. 265 "πολλῶν ἐλλογίμων ἀνδρῶν εἰς τοῦτο συνεργούντων αὐτῷ„. Δυστυχῶς τὸ "ἐλλογίμων„ μετέτρεψεν εἰς illustres ὁ τοῦ Κεδρηνοῦ μεταφράστης οὐ μεταφράσας ἀλλὰ διαστρέψας· ὁ τοῦ Γραμματικοῦ Λέοντος μετέφρασεν ὀρθῶς pluribus doctissimis viris κλπ. Οἱ τοῦ Θεοφάνους συνεχισταὶ ἔγραψαν viri eruditissimi.

7. Κεδρηνὸς Βόννης, τόμου Β' σελ 279.

8. καὶ ἡ "Χρονογραφία ἐκ προστάγματος„, καὶ ὁ Συμεὼν καὶ ὁ Γεώργιος τὰ αὐτὰ πλέκουσιν εἰς τὸν Μάρκον ἐγκώμια.

9. Φαβρικίου Ἑλλην. Βιβλιοθήκη· τῆς πρώτης ἐκδόσεως τόμου ΣΤ' σελ. 300. Cave Scriptorum Ecclesiast. Hist. Litteraria· τῆς ἐκδόσεως (ἣν κέκτημαι) τοῦ 1743, ἐν Ὀξονιῳ, σελ. 13.

10. Λέων Γραμματικὸς· Βόννης, σελ. 296, 299 καὶ 303. Χρονογραφία συγγραφεῖσα ἐκ προστάγματος κλπ. σελ. 397, καθ' ἣν ὁ Θεόδωρος καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Συμεὼν ἐκέκτηντο ἐπαύλεις εἰς τὸ Ὀψίκιον.

11. Κεδρηνὸς· Βόννης, τόμου Β' σελ. 321.

12. Cave· τῆς παρ' ἐμοὶ ἐκδόσεως τόμου Β' σελ. 94.

13. Καμηνιάτης· Βόννης, σελ. 487, 488.

14. Γεώργιος Μοναχὸς· Βόννης, σελ. 858· «ὁ δὲ εἶπεν· ἀπόστειλον πιστοὺς ἀνθρώπους, οὓς κελεύεις, ἐν τῷ ἐμῷ κελλίῳ, καὶ ἵνα εἰσὶν ἐγκεκρυμμένοι, καὶ εἴ τι ἂν ἀκούωσι παρὰ Βασιλείου καὶ ἐμοῦ γράφωσι . . . . ἀποστέλλει Χριστοφόρον ἅμα Καλοκύρῳ . . . . κατελθόντες Χριστοφόρος καὶ Καλοκῦρος διὰ γραφῆς ἀνέγνωσαν πάντα τῷ βασιλεῖ». Περὶ τῶν λοιπῶν λογίων βλ. τόν τε Συμεὼν καὶ τὸν Γεώργιον καὶ τὸν Λέοντα καὶ τὴν Χρονογραφίαν κλπ.

15. Vita Euthymii, σελ. 56.

16. Vita Euthymii, σελ. 62.

σοστόμου, Ἐπιφανίου Κύπρου, Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας καὶ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου[17].

Μ. Ι. Γ.

(ἕπεται συνέχεια)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚ ΚΩΔΗΚΩΝ ΘΡΑΚΙΚΩΝ

Ἡ ἑλληνικὴ κοινότης Ραιδεστοῦ κατὰ τὸν ΙΗ΄ αἰῶνα*

Ἀλλ' ἐν τῷ λόγῳ περὶ βιβλιοθήκης τῆς σχολῆς καλὸν 'να προστεθῇ ὅτι μεταξὺ μὲν τῶν ὑπὸ Μεθοδίου Ἡρακλείας δωρηθέντων βιβλίων ἀναφέρονται πέντε ἔτι χειρόγραφα, ἐκτὸς τῶν δεκατεσσάρων, περὶ ὧν εἴδομεν πρὸ μικροῦ, ταῦτα «Περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας βιβλία χειρόγραφα Μελετίου τρία—Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου Λόγοι καὶ ἑτέρων, χειρόγραφον ἓν—Χρυσοστομικὸν ἓν βεβράϊνον»· ἐν δὲ τοῖς ὑπὸ Νεκταρίου τοῦ διδασκάλου δωρηθεῖσι τῇ ἑλληνικῇ σχολῇ βιβλίων τὸ ἓν ἐπιγράφεται «Βιβλίον Μελετίου τοῦ γεωγράφου γεωγραφικὸν»=ὅπου τὸ ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ἀναγραφαῖς ἀναφερόμενον ὄνομα τοῦτό ἐστι τὸ τοῦ ἀλήστου μνήμης ἱστοριογράφου Μελετίου Ἀθηνῶν.

Ἐπίσης εἰς τὸ δεύτερον μέρος τῆς διατριβῆς μου ταύτης προστίθημι ὅτι ἐν κοινοτικῷ τινὶ γράμματι ἀπὸ δεκεμβρίου 1736 ἀναφέρεται ὁ θάνατος Δημητρίου Τατλίκαρα, οὗ ἕνα τῶν ἀπογόνων ἐγνωρίσαμεν ἤδη τοῖς ἀναγνώσταις τὸν Εἰρηναῖον, τὸν ἐν Ἀθήναις πρὸ ἐννενήκοντα σχεδὸν ἐτῶν διδάξαντα.

Τῶν ἐγγράφων, τῶν ἐν τῷ ραιδεστηνῷ κώδηκι μεταγεγραμμένων, τινὰ μὲν ἐπικυροῖ ἤδη ἀπὸ 2 ὀκτωβρίου 1743 Νικόδημος ὁ Μυριοφύτου καὶ Περιστάσεως ἐπίσκοπος, οὗ βλέπω τὴν ὑπογραφὴν μέχρι τοῦ 1751, κάτωθι δ' ἑνὸς ἀπολυθέντος τῇ 1 ὀκτωβρίου 1747 ἀναγινώσκω τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Λήμνου Παρθενίου. Ἐν ἐγγράφῳ δὲ πατριαρχικῷ καὶ συνοδικῷ πρὸς τὸν Ἡρακλείας Γεράσιμον περί τινος ἰδιωτικῆς ὑποθέσεως ἀπολελυμένῳ καὶ ὑπογραφομένῳ καὶ ὑπὸ τοῦ Γερασίμου, δηλοῦντι δὲ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ διὰ τῶν λέξεων «μηνὶ ὀκτωβρίῳ ἰνδικτιῶνος Ζ'» εἶτ' οὖν 1728, ὑπογράφει καὶ Βαρθολομαῖος ὁ Γάνου καὶ Χώρας μητροπολίτης, ὃν μέλλομεν 'ν' ἀπαντήσωμεν ἐν ἰδίᾳ συναφεῖ διατριβῇ. Τὰ ὀνόματα τοῦ τε Βαρθολομαίου Γάνου καὶ Χώρας καὶ τῶν Μυριοφύτου ἐπισκόπων Ἰακώβου καὶ Νικοδήμου ἀναφέρω, διότι ὑπομνήματα συνεχῆ ἀρχιερατικῶν ἐκλογῶν οἱ πατριαρχικοὶ κώδηκες σώζουσι τὰ μέχρι τέλους τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος, δῆθεν συνεχῆ, εἶτα δὲ τὰ ἀπὸ τοῦ 1739, σπανιώτατα ὅμως ἀναφέρουσιν ἐπισκόπων τοιούτων ὀνόματα καὶ αὐτοὶ οἱ σωθέντες καὶ δῆθεν ἐν τάξει ὄντες.

Ἓν ἔγγραφον ἀποστῶ ἐκ τοῦ ραιδεστηνοῦ κώδηκος μαρτυροῦν ἔν τινι μέτρῳ τὴν ὕπαρξιν «ἐσναφίων» καὶ τὸν πόθον τῆς διατάξεως τῶν κοινῶν ἑκάστου ἐσναφίου συμφερόντων· ἔστι δὲ τὸ μόνον ἐκ τῶν παλαιῶν ἐγγράφων ἀναφερόμενον εἰς τὸ ἔτος 1802 καὶ ἔχει κατὰ λέξιν οὕτως·

«Ἴσον ἀπαράλλακτον τοῦ συμφωνητικοῦ γράμματος τοῦ ἐσναφίου τῶν μπογιαδζήδων.

Διὰ τοῦ παρόντος συμφωνητικοῦ γράμματος δῆλον γίνεται ὅτι ἐρχόμενοι ὅλοι οἱ μαστόροι μπογιαδζῆδες τῆς Ραιδεστοῦ εἰς σύναξιν καὶ κοινὴ γνώμη γενομένη, εὑρέθη εὔλογον μὲ ἰδίαν αὐτῆς προαίρεσιν ὅτι τοῦ καθ' ἑνὸς τὸ γεντίκι νὰ ἦναι ἡ τιμή του γρόσια 500, ἤτοι πεντακόσια, ἔχει καὶ ἡ κοινότης σημαγιὰ γρόσια 303, ἤτοι τριακόσια τρία· εἰ μὲν ὅμως, ἐκτὸς τῶν ἑνδεκα ὑπογεγραμμένων, καὶ φθάσῃ νὰ γένῃ μάστορις εἰς τὴν τάξιν μας, νὰ δίδῃ γρόσια πεντακόσια, καὶ τότε νὰ γίνεται γεντίκι σαμπὴς*, εἰ μὲν καὶ ἤθελεν ἀκολουθήσῃ θάνατος, ὃ μὴ γένοιτο, νὰ πέρνουν οἱ κληρονόμοι τετρακόσια γρόσια, καὶ ἀπὸ τὴν σημαγιὰ τὸ ἀνάλογόν τους, ὅταν θελήσουν νὰ πάραιτηθοῦν νὰ πέρνουν καὶ τὸ διάφορον μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης, ἔτι· εἰ μὲν καὶ οἱ κληρονόμοι φθάσουν νὰ ἦναι ἀνήλικοι, καὶ θελήσουν τὸ πατρικὸ γεντίκι νὰ πέρνουν ἀπὸ ἑξήντα γρόσια τὸν χρόνον ἕως ὅτου νὰ φθάσουν εἰς ἡλικίαν καὶ καθὼς ἔμβῃ εἰς τὴν αὐτὴν τέχνη, νὰ δουλεύσῃ κατὰ τὸ σάρτι μας καὶ ἐν καιρῷ ὅπου θανὰ γένῃ μάστορης, νὰ δίδῃ τοὺς μαστόρους ἑκατὸ γρόσια, καὶ ἔτσι νὰ γίνηται καὶ αὐτὸς μάστορης, ὡς καὶ οἱ λοιποί. Ὅθεν εἰς ἔνδειξιν ἐγράψαμεν τὸ παρόν μας συμφωνητικὸν μὲ ὁμογνωμίατῆς κοινότητος, καὶ τὰ πρὸ

17. Jus Graeco-Romanum, ἐπιμελείᾳ Ἰωάννου Δ. Ζέπου· ἐν Ἀθήναις, 1902, σελ. 202 καὶ 68.

* συνέχεια ἀπ σελ. 625 –628.

* ἰδιοκτήτης τοῦ γεδικίου.

καιροῦ γράμματά μας νὰ ἦναι ἄκυρα καὶ ἀνενέργητα καὶ ὅποιος ἀπὸ ἐμᾶς βουληθῇ νὰ χαλάσῃ τὸ παρὸν γράμμα, ἀπροκριμάτιστος νὰ παιδεύεται. Κατεστρώθη δὲ εἰς φανέρωσιν ἀληθείας καὶ τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν ὑπογραφῇ καὶ σφραγίδι εἰς τὸ γράμμα ὅπου ἔχουν.

ᾳωϐ'. Φεβρουαρίου ϐ'.

(ὑπογραφαὶ δεκατρεῖς ἀντὶ ἑνδεκα)

γ'.

Εἰς τὴν γεωγραφικὴν ἱστορίαν ἀναφέρονται πληροφορίαι τινὲς, ἃς χορηγεῖ «κανὼν» ἀσματικὸς εἰς τὴν πολιτείαν Ραιδεστοῦ, καὶ ἐγκώμια καὶ τροπάρια ποιηθέντα ὑπὸ τοῦ ραιδεστηνοῦ λογίου Ἀθανασίου Φωτεινίδου. Ὅτι ραιδεστηνοί τινες εἶχον κλίσιν πρὸς τὴν ἱερὰν ἡμῶν μουσικὴν, δημιουργήσαντες καὶ συνθέσεις ἰδίας καὶ διακριθέντες καὶ ὡς ἱεροψάλται κατέδειξαν ἐφ' ἡμῶν τε καὶ πρὸ ἡμῶν οἱ δύο Γεώργιοι Ραιδεστηνοὶ, πρὸ τριακοσίων δ' ἐτῶν καὶ Μελχισεδὲκ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ραιδεστοῦ, εὐπαίδευτος ὢν ἀνὴρ, καὶ, συγχρονήσας ἴσως αὐτῷ[1], Δημήτριος Ραιδεστηνὸς, ὁ τούτου ἀρχαιότερος ραιδεστηνὸς Δαβὶδ[2], κατὰ τὴν ΙΕ' ἑκατονταετηρίδα πιθανῶς δὲ καὶ πρὶν αὐτῆς ἀκμάσας, καί τινες ἕτεροι. Γνώστης τῆς ἱερᾶς ἡμῶν μουσικῆς φαίνεται καὶ Ἀθανάσιος Φωτεινίδης ὁ ραιδεστηνὸς ὁ συνθεὶς τὸν ἐπαινετικὸν εἰς τὴν Ραιδεστὸν κανόνα. Ἐγκωμιάζονται ἐν αὐτῷ ἡ τῆς πόλεως εὐρυχωρία, τὸ σιτοπαραγωγὸν καὶ εὔφορον τῆς γῆς, παραγούσης καὶ οἶνον καὶ ἄλλα πολλά. Ἐπαινεῖται ὁ λεπτὸς, ἡδύπνοος, εὐκρὰὴς καὶ πανεύδροσος ἀήρ· τὰ ἐργαστήρια τῆς πόλεως «καὶ τὰ κοινοπρατήρια τὰ κροτούμενα ἐπὶ ρηταῖς ἡμέραις, ἡ πλουσιότης τῶν αὐτῶν καὶ ἡ λαμπρόιης ἑκάστης ὧν ἔσχηκε πραγματείας ἓν ἕκαστον». Ἐπαινοῦνται αἱ ὡραῖαι γέφυραι, βεϐαίως αἱ ἔξω τῆς πόλεως· τὰ φορεῖα· οἱ ἵπποι· τὰ μεγάλα πλοῖα, ἐξ οὗ τεκμαίρεταί τις ὅτι τότε οἱ ραιδεστηνοὶ εἶχον ἐμπορικὸν ναυτικόν· τὰ κρεωπωλεῖα· ἡ τῶν ἰχθύων ἀφθονία· τὰ ὑπερήδιστα τῶν πηγῶν αὐτῆς ὕδατα, ἅπερ ἴσως καθ' ἑκάστην ἑκατονταετηρίδα μεταϐάλλουσι σύστασιν καὶ γεῦσιν· καὶ ἡ ὑγιεία καὶ εὐεξία τῶν κατοίκων καθὼς καὶ ἡ ὡραιότης αὐτῶν. Περίεργον ὅτι κεφάλαιά τινα ἢ θέματα τῶν ἐπαίνων δύναται 'ν' ἀμφισϐητήσῃ τις σήμερον, ὡς καὶ τὸ κεφάλαιον τῆς ὡραιότητος. Ὁ τοῦ Φωτεινίδου κανὼν ἐγκωμιάζει καὶ τὴν εὐσέϐειαν τῶν κατοίκων, ἧς ἕνεκεν ἐξέπληττεν αὐτὸν ὁ στολισμὸς τῶν ἱερῶν ναῶν, καὶ τὴν καλαισθησίαν αὐτῶν διαφαινομένην ἐν τῇ διακοσμήσει τῶν οἰκιῶν δι' ἐπίπλων καὶ καθρεπτῶν καὶ ὑελίων.

Ἐν τοῖς πλείστοις, ἵνα μὴ εἴπωμεν ἐν πᾶσιν, ὁ κανὼν τοῦ Ἀθανασίου τούτου ϐαίνει παράλληλος τῷ «πατρίδος ἐγκωμίῳ» τοῦ Ἀθανασίου Μιχαὴλ ραιδεστηνοῦ, τοῦ κατόπιν Ἀθηνῶν μητροπολίτου. Τὸ ἐγκώμιον καταλαμϐάνει σελίδας ὅλας ὀκτὼ τοῦ Ι' τόμου τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Ἑλλην. Φιλολογ. Συλλόγου καὶ πολλαχοῦ ϐαίνει κατὰ μίμησιν τοῦ γνωστοῦ τοῦ Περικλέους ἐπιταφίου, γεραῖρον ἐν τέλει τοὺς ραιδεστηνοὺς ὅτι πόλιν τοιαύτην κατώρθωσαν 'να καταστήσωσιν ἕδραν μητροπολίτου καὶ μητρόπολιν τῆς ἐπαρχίας, τὴν καθέδραν μετενεγκόντες ἐκ τῆς Ἡρακλείας τῆς παλαιφάτου εἰς Ραιδεστόν.

Ἐκ τοῦ ὅλου κανόνος παρατίθημι δώδεκα στίχους δῆθεν ἰαμϐικοὺς, ἐν οἷς ζητεῖ 'να πείσῃ ὁ ἀσματογράφος ὅτι ὑπερέκειτο κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΗ' αἰῶνος ἡ Ραιδεστὸς, ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ τε πλήθους τῶν κατοίκων καὶ τοῦ ἐν αὐτῇ πλούτου, πολλῶν ἐν τῷ κράτει πόλεων· ἀλλ' οἱ στίχοι δεικνύουσιν ἅμα καὶ τὸ ἄτεχνον τοῦ Φωτεινίδου

Ἐπίγραμμα δι' ἰάμϐων

Λίαν ἐπαίνων ἄν τις ἐνδίκων τύχοι
σὲ τὴν Ροϊστὸν ὡς ῥόδον τερπνὴν πόλιν,
ἀγακλυτήν τε καὶ πανολβίην αἰνῶν
ὅπως ἔχει ἰσχύος ἐκ σῆς ἀγάπης·
ὅτι ἐφ' ἡμῖν σὺ ὑπὲρ πάσας ἤρθης
πόλεις τὰς ἀστραπτούσας τῇ οἰκουμένῃ,
κάλλει τε καὶ πλούτῳ ἀεὶ αὐξουμένη
καὶ πληθύϊ βροτῶν ἐγκατῳκισμένη,
ἔτι τε καλῶς εὐνομουμένη ἀεὶ
καὶ μηδενὸς τῶν ἀγαθῶν στερουμένη.
Ἀνθ' ὧν Θράκης μὲν γῇ ἐπὶ σοὶ νῦν χαίρει,
μάλα δ' ἐν ἅπασιν Εὐρώπα ἅπασά σε γεραίρει.

Τὴν ἐμπορικὴν καὶ βιομηχανικὴν τῆς Ραιδεστοῦ σημασίαν μαρτυρεῖ παλαιὸς χρονογράφος, ὡς ἄριστα ἐξεικονίσας τὴν ἐν τούτῳ ζωὴν τῆς πόλεως, οὖσαν καὶ ἐν τῇ Ι' ἑκατονταετηρίδι,

1. Μαυρογορδάτειος Βιβλιοθήκη, καταρτισθεῖσα κτλ. ὑπὸ Ἀθαν. Π. Κεραμέως· σελ. 117, ἀριθμ. 245.

2. Σακκελίωνος Κατάλογος χειρογράφων ἐθνικῆς βιβλιοθήκης. ἀριθμ. 886.

ὁμοίαν τῇ σημερινῇ. Μιχαὴλ Ἀτταλειάτης[3], τὸν λόγον ἀναφέρων εἰς τὰ ἔτη 1073—1074, γράφει «ἐν τῷ κάστρῳ τῇ Ραιδεστῷ κατάγουσιν ἅμαξαι τὸν σῖτον πολλαὶ, καὶ διαπιπράσκουσι, διασκεδαννύμεναι εἴς τε τὰ τῶν μοναστηρίων ξενοδοχεῖα καὶ κατατόπια καὶ αὐτῆς τῆς μεγάλης ἐκκλησίας καὶ πολλῶν ἐγχωρίων, καὶ ἄνετον ποιοῦνται τὴν πρᾶσιν πρὸς τὸν βουλόμενον καὶ ἀκώλυτον». Πόλις, εἰς ἣν τοσαύτη συνέρρεε πληθὺς ἀνθρώπων ἐπὶ ἐμπορίῳ καὶ τοσοῦτος ἐκομίζετο σῖτος εἶχε καὶ πλοῦτον, ἀφοῦ μάλιστα ἐπὶ τῆς ἀποστασίας τοῦ Βρυεννίου ἀναφέρονται καὶ ἔλληνες τὰ πρῶτα φέροντες καὶ ἰσχυροὶ, βεβαίως ἀπὸ τοῦ ἐμπορίου πλουτήσαντες. Ἀλλὰ τούτων μὲν ἡ ἀφήγησις οὐκ ἐμὸν ἔργον τό γε νῦν, διότι τὴν πρὸς συγγραφὴν τῆς ἐπὶ βυζαντινῶν ἱστορίας τῆς πόλεως ὕλην φιλόπονος συλλέγει φίλος, ὁ τῆς θρακικῆς ἱστορίας καὶ τοπογραφίας εἰδήμων κ. Γ. Λαμπουσιάδης, δυνάμενος ἐμοῦ πλείονα 'να γράψῃ καὶ τελειότερα.

δ'

Ἰδίαν ἐπισκοπικὴν περιφέρειαν ἡ Ραιδεστὸς ἀποτελοῦσα ἠδύνατο 'να συντηρῇ ἐπίσκοπον ἴδιον, Ἴσως αὐτὴ μόνη, εἶτ' οὖν ὁ ἑλληνικὸς πληθυσμὸς συνετήρει τὸν ἐπίσκοπον, διότι τὸ Πάνιον εἶχεν ἐπίσκοπον ἴδιον τούλάχιστον ἐπὶ βυζαντινῶν ἢ μέχρι τῆς ἁλώσεως, τὸ Δάνειον ἢ Δαόνειον (Δοάντζα νῦν;) ἴδιον, ἡ δὲ οὐ πόρρω κειμένη Ἡράκλεια εἶχε τὸν μέγαν καὶ πολὺν μητροπολίτην αὐτῆς, ὅστις ἄχρι τοῦ 1700 σχεδὸν ἠδύνατο 'να συντηρῇ ἑαυτόν τε καὶ τὴν ἐκ κληρικῶν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ μετ' ἀνέσεως καίπερ στερούμενος τῆς Ραιδεστοῦ καὶ τοῦ Πανίου καὶ βεβαίως τῶν ἐκεῖθεν μέχρι τῆς ἐπαρχίας Γάνου καὶ Χώρας χωριδίων. Ἀλλ' ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς ἐν Ραιδεστῷ Ἐκκλησίας ὀλίγα γινώσκομεν, καὶ ἔτι ὀλιγώτερα περὶ τῶν ἐπισκόπων Ραιδεστοῦ, διότι τὴν αἴγλην πάντων τῶν ἀρχιερέων τῶν παραλίων θρακικῶν ἐπαρχιῶν ἐν ἑαυτῷ συνεκεφαλαίου ὁ μητροπολίτης τῆς Ἡρακλείας, πολὺ συνεχῶς ἐν Κωνσταντινουπόλει διατρίβων·

διὰ τοῦτο τῶν μὲν μητροπολιτῶν Ἡρακλείας ἔχομεν πλήρη σχεδὸν τὴν σειρὰν, ἐνῷ τῆς Ραιδεστοῦ γινώσκομεν ὀλιγίστους, ὧν ἐνταῦθα κατατάττω τὰ ὀνόματα, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐλπίδος συμπληρώσεως τῆς παρούσης ἀναγραφῆς· εἰσὶ δὲ, καθ' ἃ παρὰ Lequien[4] φέρονται

Ἰωάννης ἐπίσκοπος, ὁ γνωστὸς ἐπὶ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου· ὅτε γινώσκομεν συγχρονοῦντας ἐπισκόπους τῇ μητροπόλει τῆς Ἡρακλείας ὑποκειμένους[5] Μελχισεδὲκ Καλλιουπόλεως, Θεοφύλακτον Χαριουπόλεως, Λεωνίδαν Μαδύτου ἤτοι Κόλης, Σισίνιον Τζουρουλοῦ, Θωμᾶν Δαονίου καὶ Γρηγόριον Θεοδωρουπόλεως·

Νικόλαος παρὼν ἐν τῇ ὑπὲρ τοῦ πατριάρχου Φωτίου συναθροισθείσῃ Συνόδῳ·

ἀρχιερεύς τις ἀναφέρεται Ραιδεστοῦ φίλα φρονῶν τῷ αὐτοκράτορι Μιχαὴλ, (1074 . . . . .) ἀλλ' ἀπεσιώπησεν ὁ χρονογράφος[6] τὸ ὄνομα αὐτοῦ·

Ἰωάννης ἕτερος, ἀκμάζων ἐν ἀρχαῖς τῆς ΙΓ' ἑκατονταετηρίδος·

(ἕπεται συνέχεια)

Μ. Ι. Γ.

3. Ἀτταλειάτης· Βόννης σελ. 201—204.

4. Orient Christianus· τόμου Β' στ. 1129—1130.

5. βλέπε προχείρως παρὰ Migne, γΗ' στ. 205.

6. Κεδρηνός, Βόννης σελ. 565.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Μέριμνα τῶν Ἐκκλησιῶν.—Ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ἐνεκρίθη ν' ἀποσταλῶσιν ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου ἑκατὸν μὲν λίραι τουρκικαὶ βοήθημα εἰς τοὺς παθόντας ἐν Ρακόβῳ ἕνεκα τῆς πρὸς τὴν πίστιν τῶν πατέρων αὐτῶν ἀφοσιώσεως, τριάκοντα δὲ προς βοήθειαν τῶν διὰ τὸν αὐτὸν λόγον παθόντων ἐν Νεγοβάνῃ. Ἡ μήτηρ Ἐκκλησία στοργὴν ὁσίαν ὑπὲρ τῶν ἀφωσιωμένων αὐτῇ τέκνων τεκμηριοῦσα κατάρχεται τοιουτοτρόπως τῆς ὑπὲρ αὐτῶν κοινῆς εἰσφορᾶς, διότι οἱ εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξοι αὐτῆς υἱοὶ πολλῶν βοηθῶν ἔχουσιν ἀνάγκην εἰς τὸν ἐπιφανῆ ὑπὲρ τοῦ πατρίου δόγματος ἀγῶνα.

Δεήσεις ὑπὲρ τοῦ μεγαλειοτάτου αὐτοκράτορος τῆς Αὐστροουγγαρίας, ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἀνεπέμφθησαν τῷ Ὑψίστῳ τῇ παρελθούσῃ ἑβδομάδι ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῆς ἑλλην. ὀρθοδόξου κοινότητος ἐν Βιέννῃ πανοσιολγ. ἀρχιμ. κ. Σεραφεὶμ Ζερλέντη, ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γεωρ-

γίου, ὡς καὶ ἐν Σεραγέβῳ, τῇ τετάρτῃ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος, προϊσταμένου τῆς τελετῆς τοῦ πανοσλγ. ἀγιοταφίτου ἀρχιμανδρίτου κ. Βενιαμὶν Νικολαΐδου μετὰ εἴκοσιν ἱερέων καί τινων διακόνων. Οἱ τὰ πρῶτα φέροντες, ἐν οἷς καὶ ὁ διοικητὴς κ. Ἀ. Βίντσορ παρῆσαν συνενοῦντες τὰς εὐχὰς αὐτῶν ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως τῆς πολυτίμου τῇ κοινῇ εἰρήνῃ ὑγιείας τῆς Α. ΚΒ. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ.

Ἐκδηλώσεις σεβασμοῦ καὶ στοργῆς πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἐπιδείκνυνται οἵ τε τοῦ κλίματος τοῦ πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου πανιερ. ἀρχιερεῖς καὶ κοινότητες καὶ ἰδιῶται, ἐκφράζοντες ἐγγράφως ἢ ἀπὸ στόματος τὰς συγχαρητικὰς αὐτῶν προσρήσεις ἐπὶ τῇ ἀναρρώσει τῆς Α. Θ. Π. ἢ συλλυπητικὰς ἐπὶ τῷ παθήματι. Ἐν τοῖς ἐγγράφως ἐκδηλώσασι ταύτας σημειοῦμεν τοὺς σεβασμιωτάτους μητροπολίτας Ἐφέσου, Προύσης, Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης, Διδυμοτείχου, Ἀγκύρας, Φιλαδελφείας, Μεθύμνης, Μελενίκου, Σηλυβρίας, Προικοννήσου, καὶ Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν, τὸν σεβασμ. ἀρχιεπίσκοπον Νεαπόλεως κ. Ἀρσένιον ὡς καὶ τὴν ἐντιμ. δημογεροντίαν Σμύρνης. Ἐν δὲ τοῖς ἐπισκεψαμένοις τὴν Α. Θ. Π. σημειοῦμεν τὸν ἔξοχ. πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάριν, τὸν ἔξοχ. ὑποστράτηγον ἰατρὸν Φενερλῆν πασᾶν, τὸν ἐξ. Ἀλεξ. Καμπούρογλουν πασᾶν, τὸν ἔξοχ. Ἀριστείδην βέην Κυριακοῦ, τοὺς ἐριτίμους τραπεζίτας κκ. Εὐγενίδης καὶ Ζαρίφην, ἀντιπροσώπους τῶν πρεσβειῶν Ρωσσικῆς, Αὐστριακῆς καὶ Σερβικῆς καὶ πολλοὺς τῶν τὰ πρῶτα παρ' ἡμῖν φερόντων. Ἐκ τῶν σεβ. ἀρχιερέων οἱ μητροπολῖται Σηλυβρίας καὶ Ἀγκύρας ἔψαλον καὶ δεήσεις ὑπὲρ τῆς πλήρους ἀποκαταστάσεως τῆς ὑγιείας τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου.

Πατριαρχικαὶ προσρήσεις.—Τῇ τετάρτῃ ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη διὰ τοῦ ἔξοχ. ἄρχοντος καπικεχαγιᾶ Ἀντ. Οἰκιάδου ἐφέντη τὸν ἄρτι διορισθέντα πρόεδρον τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους καὶ τέως ὑπουργὸν τῶν τελωνείων ἔξοχ. Χασὰν Φεχμῆ πασᾶν.

Κανονικὴ ἄδεια.—Ληξάσης τῆς κανονικῆς αὐτοῦ ἀδείας, ἀπῆλθεν ἐκ της πόλεως ἡμῶν πρὸ δέκα ἡμερῶν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου κ. Ἱερώνυμος, ἀφικόμενος αἰσίως εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ.

Ἐπισκοπὴ Μετρῶν.—Ἔξαρχος πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν κατὰ τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Μετρῶν κ. Ἰωακεὶμ παραπόνων ἐπαρχιωτῶν τινῶν διωρίσθη συνοδικῶς ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βάρνης κ. Νεόφυτος, ἀναχωρῶν εἰς Μέτρας μεθαύριον

Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστήματα. — Μέλος ἀντιπροσωπευτικὸν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ἐν τῇ ἐφορίᾳ τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων ὠνομάσθη ὁ ἐκ τῶν ἐφόρων αὐτῶν ἐξ. Ἰω. βὲης Ἰωαννίδης, ὁ δ' ἐκ τῶν ἐφόρων τῶν Καταστημάτων τούτων καὶ μέλος τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου κ. Π. Τσαούσογλους ὁ καὶ μέλος τῆς ἐφορίας καὶ τοῦ ἐθν. Ὀρφανοτροφείου τῶν ἀρρένων ἔσται ὁ ἐν τῇ ἐφορίᾳ τούτου ἐκπροσωπῶν τὴν ἐφορίαν τῶν Φιλανθρ. Καταστημάτων.

Πατριαρχικὰ γραφεῖα. — Ἐνεκρίθη χθὲς ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ἡ συγχώνευσις τῶν πατριαρχικῶν γραφείων ἐλεγκτικοῦ καὶ μοναστηριακοῦ, συνεργαζομένων τῶν κκ. Ἰωάννου Ἀσπριώτου καὶ Κ. Σαραφιανοῦ, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ λογιστοῦ κ. Κωνστ. Ἰωαννίδου.

Ἐθνικὸν ταμεῖον.—Ταμίας τοῦ ἐθνικοῦ ταμίου, ἀντὶ τοῦ ἀποβιώσαντος Νικολάου Νικολαΐδου, διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Μ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, κατὰ τὴν χθεσινὴν διοικητικὴν αὐτοῦ συνεδρίαν ὁ ἑλλόγιμος κ. Ἐμμ. Ταβανιώτης, γνωστὸς ἐν τῷ παρ' ἡμῖν δημοσιογραφικῷ ὁμίλῳ.

Ζάππειον ἐθν. παρθεναγωγεῖον. — Κατὰ τὴν χθεσινὴν κοινὴν ἱερᾶς Συνόδου καὶ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου συνεδρίαν ὠνομάσθησαν μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐθνικοῦ Ζαππείου παρθεναγωγείου, ἀντὶ τῶν ἀποσυρομένων μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν κκ. Ἀντ. Σούρλα, Γ. Νούλη. καὶ Θεοδ. Κουρτζῆ, ὁ ἔξοχ. Ἀλ. Μαυρογένης βέης καὶ οἱ κκ. Μάρκος Πορτοκάλογλους καὶ Θεοδ. Τζούνης, ἔφορος δὲ ἐκπροσωπῶν τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον ὁ ἐξ. Ἀλ. Παντζείρης βέης.

Ἅγιον Ὄρος.—Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἁγίου Ὄρους ἀγγέλλουσιν ὅτι ἡ κοινῷ εὐσεβεῖ ἐράνῳ γινομένη ἐπισκευὴ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Πρωτάτου ἐν Καρεαῖς συνετελέσθη, γίνεται δὲ νῦν ὁ χρωματισμός. — Μετ' εὐχαριστήσεως πληροφοροῦσιν ἡμᾶς ὅτι αἰσίως ἔληξε τὸ ζήτημα τῆς βατοπεδινῆς σκήτης τοῦ ἁγίου Δημητρίου, κατεδείχθη δὲ καὶ πάλιν ἡ φιλαδελφία τῆς κυριάρχου μονῆς τοῦ Βατοπεδίου, διορισθέντος ἐν ὁμοφωνίᾳ

μονῆς τε καὶ σκήτης τοῦ τε δικαίου αὐτῆς καὶ πέντε συμπρακτόρων.—Ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ Δοχειαρίου διαταραχθείσης ἐσχάτως, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, τῆς μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν γαλήνης, ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνάξεως ἵνα κατέλθωσι τὰ μέλη αὐτῆς εἰς τὴν μονὴν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης.—Τῇ τετάρτῃ τῆς παρούσης ἑβδομάδος ἀνεχώρησεν εἰς Ἅγιον Ὄρος ὁ διὰ λόγους ὑγιείας ἐλθὼν εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν πανοσιολ. πρωτεπιστάτης γέρων Σπυρίδων Ἰβηρίτης.

Χοροστασία.— Τῶν ἐνταῦθα εὐσεβῶν κεφαλλήνων πανηγυριζόντων, κατ' ἔθος, σήμερον τὴν ἱερὰν μνήμην τοῦ ὁσίου Γερασίμου τοῦ νέου ἀσκητοῦ, τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ, ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Νικολάου ἐν Γαλατᾷ, ἡ **Α. Θ. Π.** ἐχοροστάτησεν ἐν αὐτῷ κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τῆς ἑορτῆς, χθὲς, ἐν μέσῳ πυκνοτάτου ἐκκλησιάσματος.

Ὀνοματικαὶ ἑορταί. — Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, 14 μεσοῦντος, ἡ **Α. Θ. Π.** συνεχάρη τηλεγραφικῶς τοῖς τὴν ὀνοματικὴν αὐτῶν ἑορτὴν ἄγουσι σεβ. μητροπολίταις Καισαρείας καὶ Κορυτσᾶς—τῇ πέμπτῃ δ' ἐπεσκέψατο τὸν ἐπίσης ἑορτάζοντα σεβ. μητροπολίτην Δρυϊνουπόλεως κ. Λουκᾶν, ὃν ἐπεσκέψαντο καὶ συνεχάρησαν οἵ τε σεβασμ. συνοδικοί, οἱ τὰ πρῶτα παρ' ἡμῖν φέροντες καὶ οἱ ἐνταῦθα ἐπαρχιῶται αὐτοῦ.

Ἀρχιεπισκοπῆς ἐνορίαι. — Ἀρχιερατικὸς προϊστάμενος τῆς ἐνορίας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ Γαλατᾶ διωρίσθη ὁ ἐν **Μ.** Ρεύματι θεοφιλ. ἐπίσκοπος Ἀργυροπόλεως κ. Γερμανὸς (Πολίτης), τῆς δὲ ἐνορίας τοῦ **Μ.** Ρεύματος ὁ τέως ἐν Κεσάνῃ βοηθὸς ἐπίσκοπος θεοφιλ. Χαριουπόλεως κ. Φιλόθεος.

Λυχνοκαῖα πατριαρχικοῦ ναοῦ.—Πρὸ καιροῦ τινος εἴχομεν ἀναγράψει συνοδικὴν ἀπόφασιν συνιστῶσαν ταῖς ἐν τῷ κλίματι τοῦ πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ **Θρόνου** σταυροπηγιακαῖς ἱεραῖς μοναῖς ἵν' ἀποστέλλωσιν ἀνὰ τέσσαρας ὀκάδες κηροῦ κατ' ἔτος εἰς τὸν πατριαρχ. ναὸν ἑκάστη, συντελοῦσα εἰς πληρεστέραν φωταγώγησιν αὐτοῦ κατὰ παλαιὸν μάλιστα καθεστώς, καθ' ὃ οὐμόνον ἐπεβάλλετο πάσαις ταῖς ἱεραῖς μοναῖς ἡ χορηγία κατ' ἔτος ἐλαίου καὶ κηροῦ, ἀλλὰ καὶ ἡγεμονίαι καὶ κοινότητες ὥριζον ἐτησίαν προσφορὰν ἐλαίου καὶ κηρίων πρὸς τὸν πατριαρχικὸν ναόν. Ἀρχαῖοι κώδηκες αὐτοῦ καὶ γράμματα σιγιλλιώδη μαρτυροῦσι τοῦτο, ὅπερ ὑπ' ὄψιν ἔδει νὰ ἔχωσι πάντες οἱ ἡγούμενοι καὶ τὰ συμβούλια τῶν μοναστηρίων, τῶν τε σταυροπηγιακῇ προνομίᾳ τετιμημένων καθὼς καὶ τῶν ἐνοριακῶν λεγομένων.

Εἰς τὴν συνοδικὴν ταύτην ἀπόφασιν ἡ Ἐκκλησία ἐπίστευεν ὅτι ἤθελον συμμορφωθῇ πᾶσαι αἱ ἱεραὶ μοναί, ἀφοῦ καὶ δὶς καὶ τρὶς ὑπεμνήσθησαν τὴν ὀφειλήν. Δυστυχῶς, ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ἱερῶν μονῶν μόνον δεκαπέντε συμμορφωθεῖσαι τῇ συνοδικῇ ἀποφάσει ταύτῃ ἀπέστειλαν διὰ τῆς **Μ.** Ἀρχιδιακονίας αἱ μὲν κηρὸν, ἡ δὲ γεραρὰ τῶν Ἰβήρων μονὴ καὶ ἔλαιον, αἱ πλείονες δὲ ποσότητά τινα χρηματικὴν, βοηθοῦσαι τοιουτοτρόπως ἐν τοῖς ἀναλώμασιν αὐτοῦ τὸ ταμεῖον τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ μᾶλλον ἀποτελεσματικῶς. Καὶ κατὰ μὲν τὸ ἔτος 1906 τὸν ὁρισθέντα κηρὸν ἀπέστειλαν αἱ ἱεραὶ σταυροπηγιακαὶ μοναὶ Φανερωμένης, Βαζελῶν, Ἁγίου Μηνᾶ, Μουνδῶν καὶ Νέα Μονὴ (Χίου), Ἰωάννου Θεολόγου (Πάτμου), Βλατέων καὶ Ἰβήρων, δέκα ὀκάδας (ὄχι τέσσαρας) καὶ εἰκοσιπέντε ὀκάδας ἐλαίου, πλείονας δηλ. τῶν ὁρισθεισῶν· ἡ τοῦ Τιμίου Προδρόμου Βερροίας γρόσια 108, ἡ τῆς Σκλωτῆς (Αἴνου) γρ. 100, ἡ τοῦ Σωσίνου 95, ἡ τοῦ Λειμῶνος 86 καὶ ἡ τοῦ Ρουκουνιώτου (Ρόδου) 75—Κατὰ δὲ τὸ παρὸν ἔτος 1907 τὸν κηρὸν μὲν αἱ μοναὶ Βαζελῶν καὶ Μουνδῶν, ἀνὰ 108 δὲ γρόσια ἡ τοῦ Τ. Προδρόμου (Βερροίας) καὶ ἡ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου Σφιντζας (Κίτρους), 86 ἡ μονὴ τοῦ Λειμῶνος, καὶ ἀνὰ 80 ἡ τῶν Ταξιαρ-Πάτμου, πρὸς δὲ τούτοις ὁ πανιερ. μητροπολίτης Κολωνίας ἑπτὰ σχεδὸν ὀκάδας κηροῦ.

χῶν Καισαρείας καὶ ἡ]τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου

Ἀναγγέλλομεν τὰς χορηγίας καὶ τὰς προσφορὰς πρὸς μίμησιν, ἀλλὰ καὶ φρονοῦμεν ὅτι μεταξὺ τῶν ὀγδοήκοντα σταυροπηγιακῶν μονῶν οὐδεμία ὑπάρχει φοβουμένη ζημίαν ἢ ναυάγιον οἰκονομικὸν ἕνεκα χορηγίας μικρᾶς ποσότητος κηροῦ πρὸς τὸν πατριαρχικὸν ναόν, οὗ τὴν λαμπροτέραν φωταγώγησιν καὶ τὸν διάκοσμον ἄλλοτε καθῆκον ἑαυτῶν ἐθεώρουν ἡγεμόνες καὶ πρεσβευταὶ καὶ ἀντιπρόσωποι κρατῶν καὶ πολλοὶ ἰδιῶται, ὧν τὴν ἀρετὴν ταύτην ἠδυνάμεθα νὰ μιμηθῶμεν οὐχὶ δυσκόλως οἱ ἀπόγονοι.

Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας

Ὁ πατριαρχικὸς ἐν Καΐρῳ ἐπίτροπος πανιερ. μητροπολίτης Χαλεπίου κ. Νεκτάριος ἀπῆλθε τὴν παρελθοῦσαν πέμπτην εἰς Ἀλεξάνδρειαν, μετὰ βραχεῖαν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει διαμονήν.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων

Ἀφίκετο τὴν παρελθοῦσαν πέμπτην ἐξ Ἱεροσολύμων εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ ἐνταῦθα ἐπίτροπος τοῦ παναγίου Τάφου πάνιερ. ἀρχιεπίσκοπος Σεβαστείας κ. Γλυκέριος.

Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία

Ὁ ἀγγλικὸς τύπος ἐξαίρει, ὡς σπουδαιότατον γεγονός, τὴν Σύνοδον τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, τὴν συγκροτηθεῖσαν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς Γιάρμουθ. Τὰς ἐργασίας τῆς Συνόδου, εἰς ἣν παρεκάθηντο, πλὴν τῶν ἐπισκόπων, καὶ πολλοὶ ἕτεροι κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἐνεκαίνισεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας (Cantorbery,) ἡ δὲ προεδρεία ταύτης ἀνετέθη τῷ ἐπισκόπῳ τῆς Νόρβις.

Καθὰ ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἡμερησίας διατάξεως καὶ ἐκ τῶν συζητήσεων τῆς Συνόδου, ἣν πολλοὶ ἀπεκάλεσαν «Κοινοβούλιον τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας», αὕτη ἐπιζητεῖ τὰ μέσα πρὸς ἁρμονικὸν συνδυασμὸν τῆς διδασκαλίας αὐτῆς μετὰ τῶν πορισμάτων τῶν νεωτέρων ἐπιστημονικῶν ἰδεῶν. Ἡ τάσις δὲ αὕτη ἐδημιούργησεν ἐν τοῖς κόλποις τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας περίεργον ρεῦμα πρὸς χωρισμὸν ἀπὸ τῆς Πολιτείας. Τὸ θέμα τοῦτο ἐπραγματεύθη, ἐν τῷ ἐναρκτηρίῳ προεδρικῷ αὐτῷ λόγῳ ὁ ἐπίσκοπος τῆς Νόρβις, ἀναπτύξας ὅτι ὁ χωρισμὸς οὗτος πιθανὸν μέν νὰ ἦτο ἐπιζήμιος διὰ τὸ ἔθνος ἀλλ' ἀναντιρρήτως θὰ ἀπετέλει μέγα εὐεργέτημα διὰ τὸν κλῆρον, ὅστις θὰ ἐξησφάλιζε τοιουτοτρόπως τὴν πλήρη ἀνεξαρτησίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Πολιτείας.

Τὸ ρεῦμα τοῦτο, ὅπερ οἱ ὑποστηρικταὶ αὐτοῦ ἀπεκάλεσαν ἀπελευθερωτικὸν (liberationiste), ὀσημέραι, ἐξογκούμενον φαίνεται ὅτι θὰ προκαλέσῃ, οὐκ εἰς μακράν, τὸν, ἀξιώτει τῆς Ἐκκλησίας, φιλικὸν χωρισμὸν ταύτης ἀπὸ τῆς Πολιτείας.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΠΕΡΙ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΩΝ
ΣΧΟΛΕΙΑΚΩΝ

Ἐπὶ ταῖς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὑποβληθείσαις αἰτήσεσιν ἐκ μέρους τινῶν τῶν πανιερ. μητροπολιτῶν, ἐκρίθη ἀπαραίτητος ἡ ἔκδοσις τῆς πρὸ ἑπταετίας ἐπὶ τοῦ παναγιωτάτου πατριάρχου κ. Κωνσταντίνου τοῦ ἀπὸ Ἐφέσου ἀπολυθείσης περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς ἐγκυκλίου. Ἐν τῷ διαγράμματι, ὅπερ ἡ ἐγκύκλιος (19 στίχῳ) ἀναφέρει, σημειοῦνται ἐν χωρισταῖς στήλαις ἕνδεκα, ὁ νομὸς — ἡ διοίκησις — ἡ ὑποδιοίκησις — ὁ δῆμος — ἡ πόλις, κωμόπολις ἢ χωρίον (ἐν ᾧ τὸ σχολεῖον — τὸ ἰδιαίτερον ὄνομα τῆς σχολῆς (ἂν ὑπάρχῃ) — τὸ εἶδος: ἀρρεναγωγεῖον ἢ παρθεναγωγεῖον — ὁ βαθμός, ἤτοι δημοτικόν, ἢ ἀστικόν, ἢ γυμνάσιον — ὁ τῶν μαθητῶν (ἢ μαθητριῶν) ἀριθμὸς — ὁ τῶν διδασκάλων (ἢ διδασκαλισσῶν) ἀριθμὸς — καὶ ἂν οἱ μαθηταὶ ὦσιν ἐσωτερικοὶ ἢ ἐξωτερικοί.

Δημοσιεύοντες τὴν ἐγκύκλιον ταύτην, διατυποῦμεν τὴν εὐχὴν ἵνα πάντες οἱ ἐν ταῖς ἱεραῖς μητροπόλεσιν ὑπάλληλοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ συλλέγοντες διατηρῶσι πάσας τὰς πατριαρχικὰς ἐγκυκλίους τὰς περὶ γενικωτέρων τουλάχιστον ὑποθέσεων, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καταφεύγωσιν εἰς αὐτὰς ἀρυόμενοι τὰς ἀπαιτουμένας ὁδηγίας ἐπὶ ὁμοίων ὑποθέτεων.

Ἡ παλαιὰ καὶ νῦν ἰσχύουσα ἐγκύκλιος ἔχει οὕτω:

ἀριθμ. $\frac{281}{143}$

Ἱερώτατε μητροπολῖτα κτλ. Καταρτιζομένης ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ Ὑπουργείῳ τῆς παιδείας γενικῆς στατιστικῆς τῶν ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ σχολῶν, ζητηθεισῶν ὑπὸ τῆς σεβ. αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως τῶν σχετικῶν πληροφοριῶν, προσῆκον ἐκρίθη συνοδικῶς ἵνα τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ αἱ ἱεραὶ μητροπόλεις, ἐπισκοπαὶ καὶ ἐξαρχίαι ἐν ταῖς ἐπαρχίαις συμπράξωσι πρὸς πλήρη καὶ ἀκριβῆ καταρτισμὸν στατιστικῶν πινάκων τῶν καθ' ἡμᾶς ὀρθοδόξων σχολῶν, περιεχόντων δήλωσιν τοῦ τόπου, τοῦ εἴδους καὶ τοῦ βαθμοῦ ἑκάστης σχολῆς μετὰ τοῦ ἰδιαιτέρου ὀνόματος ἐὰν ἔχῃ τοιοῦτο, ἔτι δὲ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν διδασκάλων ἢ διδασκαλισσῶν, καὶ τῶν μαθητῶν ἢ μαθητριῶν μετὰ σημειώσεως τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν μαθητῶν. Ἐπειδὴ δὲ τοὐτοχρόνως ἀπεφασίσθη συνοδικῶς ὅπως αἱ τοιαῦται στατιστικαὶ πληροφορίαι παρέχωνται ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῶν ἐπαρχιακῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν πρὸς τὴν ἐπιτόπιον διοίκησιν, ἐὰν ἤθελον ζητηθῇ, διὰ ταῦτα ἀποστέλλομεν αὐτῇ μετὰ τῆς παρούσης ἀντίτυπά τινα διαγράμματος πρὸς σύνταξιν τοιούτου στατιστικοῦ πίνακος τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς ὀρθοδόξων σχολῶν. Ἐντελλόμεθα δ' αὐτῇ ἵνα συντάξῃ τούτους ἑλληνιστὶ καὶ τουρκιστὶ εἰς διπλᾶ ἀντίτυπα, καὶ τὸ ἓν μὲν ἐπιδῷ τῇ διοικήσει, ὅταν ζητηθῇ, τὸ δὲ ἀποστείλῃ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα φέρον τὴν ὑπογραφὴν τῆς αὐτῆς Ἱερότητος. Ἐπὶ τούτοις αἰτούμεθα αὐτῇ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος.

ᾳϡα'. Ἰανουαρίου ις'.

(ἕπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν συνοδικῶν)

ΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

Τάδε λέγει ἐν τῷ «Ταχυδρόμῳ» τῶν Ἀθηνῶν, ἀπαντῶν εἰς ἐρωτήσεις τινάς, ἐλλογιμώτατος καθηγητὴς τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου καὶ δὴ τὴν γενικὴν ἱστορίαν τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων διδάσκων. Ἐὰν οἱ λογιώτεροι τῶν ἡμετέρων διδασκάλων οὕτω φρονοῦσι περὶ γενικῶν ζητημάτων, οἱ μὴ γινώσκοντες αὐτὰ τί θέλουσιν εἴπει ἄρά γε; Quid facient domini audent si talia . . . . . .

Ἀνεγνώσατε, κ. καθηγητὰ—ἠρωτήσαμεν τὸν κ. Καρολίδην—τὴν δριμυτάτην κατηγορίαν, τὴν ὁποίαν ἐκσφενδονίζει κατὰ τοῦ πατριάρχου ὁ μητροπολίτης Δράμας διὰ τῶν κατασχεθεισῶν ἐπιστολῶν του, χαρακτηρίζων αὐτὸν ὡς τελείως ἀποτυφλωμένον ἀπέναντι τῆς σημασίας τοῦ μακεδονικοῦ ζητήματος.

Οὐδεμίαν ὑπερβολὴν λέγει ὁ ἅγιος Δράμας δυστυχῶς—μᾶς ἀπήντησεν ὁ κ. Καρολίδης—Ἡ Α. Π. ὁ πατριάρχης ἀγνοεῖ τελείως τὸ μακεδονικὸν ζήτημα καὶ ὑπὸ ἐθνικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ἔποψιν. Καὶ ἐχρειάζετο ἄλλη ἀπόδειξις περὶ τούτου ἀπὸ τὸ περίφημον ὑπόμνημα τοῦ 1903; Διὰ τοῦ ὑπομνήματος ἐκείνου, εἰς τὸ ὁποῖον ἔθεσε τὰς ὑπογραφὰς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ μητροπολιτῶν ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ των καὶ τὸ ὁποῖον ἀπηυθυνε πρὸς τὰς δυνάμεις, ὄχι βεβαίως ἐκ κακῆς προαιρέσεως, ὁμιλεῖ περὶ βουλγάρων καὶ βλάχων ὀρθοδόξων ἐν Μακεδονίᾳ. Ἀπὸ τότε ἔπρεπε νὰ κριθῇ ἡ θέσις τοῦ Ἰωακεὶμ ἀπέναντι τοῦ μακεδονικοῦ ζητήματος καὶ δὲν γνωρίζω ἂν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ τὸ ἀνωτέρω κολοσσιαῖον σφάλμα ὡς ὀλιγώτερον ὀλέθριον διὰ τὰ ἐθνικὰ ἐπὶ τῆς Μακεδονίας δίκαια ἀπὸ ὅλα τὰ ἐν αὐτῇ ὑπὸ τῶν δεδηλωμένων ἐχθρῶν μας διαπραττόμενα.

—Διατί, κ. καθηγητά;

—Διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι βούλγαροι ὀρθόδοξοι δὲν ὑπάρχουν, οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξουν ἐν Μακεδονίᾳ. Οἱ πατριαρχικοὶ τῆς Μακεδονίας—ὅπως τοὺς ἀποκαλοῦν οἱ εὐρωπαῖοι—εἴτε ἐκ τῶν λεγομένων βουλγαροφώνων, εἴτε ἐξ οἱωνδήποτε, ἔχουν συγχρόνως καὶ συνείδησιν ἑλληνικωτάτην. Οἱ βούλγαροι τοὺς ἀποκαλοῦν ἑλληνομανεῖς, γραικομανεῖς. Βούλγαρος, καὶ φανατικὸς μάλιστα, ἐν Μακεδονίᾳ εἶνε μόνον ὁ σχισματικός. Οὕτω κατετμήθη ὁ μακεδονικὸς πληθυσμὸς καὶ ἡ Μακεδονία ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους, καὶ δὲν ἐχρειάζετο περισσότερον εἰς τοὺς βουλγάρους καὶ τοὺς φίλους των.

—Κατὰ τί ἔβλαψε τὸ μακεδονικὸν ζήτημα ὡς πρὸς ἡμᾶς τὸ λάθος ἐκεῖνο τοῦ πατριάρχου;

—Ἡ ἀνάπτυξις θὰ ἦτο μακροτάτη. Διὰ τοῦτο περιορίζομαι μόνον εἰς τὴν προσφατωτέραν συνέπειαν τοῦ ὑπομνήματος ἐκείνου. Οἱ ρωμοῦνοι ἐβασίσθησαν κυρίως εἰς αὐτό, ὅταν ὑπεκίνησαν ἐσχάτως διὰ τοῦ Λαχωβάρη τὸ κουτσοβλαχικὸν λεγόμενον ζήτημα, διότι καὶ περὶ ὑπάρξεως βλάχων ὀρθοδόξων ὡς ἰδιαιτέρας φυλῆς ἐν Μακεδονίᾳ ὁμιλεῖ εἰς τὸ διαβόητον αὐτὸ ὑπόμνημα ἡ Α. Θ. Π. ὁ πατριάρχης. Τὰς δὲ τραγικὰς διὰ τὸν ἑλληνισμὸν συνεπείας τῶν ρουμανικῶν ἐπιχειρήσεων ἐν Μακεδονίᾳ, τὰς γνωρίζομεν βεβαίως καλῶς ὅλοι.

—Δὲν ἀνεγνωρίσθη ἐγκαίρως τὸ σαθρὸν αὐτὸ πολιτικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν σφάλμα καὶ δὲν κατεβλήθη ἐνέργεια πρὸς ἀποσόβησιν τῶν ὀλεθρίων αὐτοῦ διὰ τὸ ἔθνος συνεπειῶν;

—Ἐγὼ ἀμέσως τότε ἐδημοσίευσα ἀναλυτικωτάτην ἐπίκρισιν τοῦ ὑπομνήματος. Ὅλοι οἱ ὀρθοφρονοῦντες ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνώτεροι ἐκκλησιαστικοὶ καὶ ἐθνικοὶ κύκλοι εὑρέθησαν συμφωνότατοι μετ' ἐμοῦ καὶ ὅ,τι ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ πρὸς συγκολασμὸν τοῦ ἀπαισίου σφάλματος ἔγινε βεβαίως. Τὸ ὄργανον τῶν Πατριαρχείων, ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια», πατάσσει ἔκτοτε λαμπρῶς τὸ ὀλέθριον τοῦτο δόγμα, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις οὐδενὸς ἄλλου εἶνε παρὰ τοῦ Ἰωακεὶμ τοῦ Γ' καὶ μόνου.

—Πόθεν ὡρμήθη εἰς τὸ νὰ κάμῃ αὐθαιρέτως τὸ ὑπόμνημα ἐκεῖνο ὁ πατριάρχης, κύριε Καρολίδη;

—Ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὁ νῦν πατριάρχης διατελεῖ ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ τοῦ μακεδονικοῦ ζητήματος. Ἀλλὰ θέλει νὰ φαίνηται πρωτοστατῶν εἰς πάντα καὶ μεγαλεπηβόλως μάλιστα Τοῦτο οὐδεὶς δύναται νὰ τὸ ἀρνηθῇ Ἀλλὰ ὁ καταρτισμός του εἰς τὰ μεγάλα καὶ πολυπλοκώτατα ζητήματα, τὰ ὁποῖα εἶνε ἐμπιστευμένα εἰς αὐτὸν δυνάμει τοῦ ἀξιώματός του, ὕστερεῖ ἀπελπιστικῶς τῶν φυσικῶν προσόντων τῆς διανοίας του Ἔχει ἀπόλυτον, ἀδιατάρακτον πεποίθησιν εἰς τὴν αὐτοσχέδιον μεγαλοφυΐαν του. Ἀλλὰ ἡ ἀντίληψίς του στηρίζεται μόνον ἐπὶ τῶν φαινομένων, τὰ ὁποῖα ἐκλαμβάνει διαρκῶς ὡς αὐτὴν τὴν οὐσίαν τῶν ζητημάτων. Καὶ ἐν τούτοις τὸ μόνον διαφεῦγον αὐτὸν πάντοτε εἶνε αὐτὴ ἡ πραγματικὴ ὑπόστασις καὶ ἡ πραγματικὴ θέσις τῶν ἀκανθωδεστάτων ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων μας.

Ὁ Ἰωακεὶμ στερεῖται πρὸς τούτοις τοῦ «καλογηρικοῦ σθένους». Δὲν ἔχει πνεῦμα καλογηρικῆς αὐταπαρνήσεως, ἀλλὰ φρονεῖ, ὅτι δύναται νὰ ἐπιβάλληται καὶ νὰ ἐπιτυγχάνῃ ὄχι διὰ τοῦ χαρακτῆρος, ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς διπλωματικῆς του δεξιότητος, εἰς ἣν ἔχει ἀπεριόριστον πεποίθησιν.

—Ὑπὸ ἄλλην ἔποψιν πῶς δύναται νὰ κριθῇ, κ. καθηγητά;

—Ὁ Ἰωακεὶμ εἶνε προσωπικότης ἐπιβάλλουσα, κληρικὴ φυσιογνωμία ἀληθῶς ἐξαιρετική. Εἶνε γόης καὶ ἀφομοιωτικώτατος. Εἶνε ἀνώτερος πάσης ὑπονοίας καὶ ἠθικῆς μομφῆς. Τὰ περὶ αὐτοῦ διαθρυληθέντα πολλάκις ἐν σχέσει πρὸ τὰ ἐθνικά του φρονήματα, εἶνε μῦθοι: Ὅ,τι πράττει, τὸ πράττει ἀπὸ πεποιθήσεως. Δὲν εἶνε ἠθικῶς κακόπιστος.

—Ἀπέναντι τοῦ Δράμας ἐφέρθη καλῶς;

—Ἡ πολιτεία του ἀπέναντι τοῦ ἁγίου Δράμας εἶνε ὑπὸ πολλὰς ἐξ ἀντικειμένου ἐπόψεις ἐπιλήψιμος. Δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ δεχθῶμεν ὅτι τὸν κατεδίωξεν ἐξαιρετικῶς καὶ περιέπλεξε τὴν θέσιν του ἕνεκα προσωπικοῦ πάθους.

—Συμφέρει ἀλλαξοπατριαρχεία σήμερον;

—«Μὴ κίνει κακὸν εὖ κείμενον». Πίπτοντος τοῦ Ἰωακεὶμ θὰ δημιουργηθῇ μεσοβασιλεία πλήρης κινδύνων. Ἡ Τουρκία θὰ ἀποκλείσῃ τῆς διαδοχῆς ὅλους τοὺς διακεκριμμένους μητροπολίτας. Καὶ ὁ διάδοχός του, ἐὰν δὲν ἔχῃ τὰς ἐλλείψεις τοῦ Ἰωακεὶμ δὲν θὰ ἔχῃ ὅμως καὶ οὐδεμίαν ἐκ τινων ἰδιαιτέρων ἐκείνου ἱκανοτήτων, αἵτινες οὐχὶ σπανίως πολλὰ περισώζουσι κατὰ τὰς στιγμὰς τῶν τελειωτικῶν κινδύνων. Οὕτω, ἀντὶ νὰ εὑρεθῶμεν ἀπροσδοκήτως πρὸ ἑνὸς μηδενικοῦ, καλλίτερον ἂς ἀρκεσθῶμεν εἰς τὸ ὑπάρχον, ὁποιονδήποτε καὶ ἂν εἶνε.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΗ'.
ΑΡΙΘ. 44

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Στρωμνίτσης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Βουλγαρικαὶ φρικαλεότητες — Βουλγάρων κακουργίαι — Διαμαρτυρίαι κουτσοβλάχων — Μία πολύτιμος ἐγκύκλιος τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας — Γράμματα περὶ τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑΙ ΦΡΙΚΑΛΕΟΤΗΤΕΣ

Πρό τινων ἑβδομάδων ἠγγέλθη ὅτι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν βουλγαρικῶν λησταντάρτικων συμμοριῶν τῶν λυμαινομένων τὴν μακεδονικὴν χώραν, συνελθόντες εἰς τὰ πέριξ τῆς βουλγαρικῆς μονῆς τῆς Ρίλλας, τῆς κειμένης ἐγγὺς τῶν μακεδονοβουλγαρικῶν μεθορίων, ἵνα συνδιασκεφθῶσι περὶ τῆς τηρητέας ὑπ' αὐτῶν πορείας, ἀπεφάσισαν ὅπως συνεχίσωσιν, ἐντείνοντες μάλιστα, τὰς κακουργίας των· ἵνα, οὕτω, διὰ τῆς τρομοκρατίας ἐξαναγκάσωσι τοὺς μακεδονικοὺς πληθυσμοὺς νὰ ὑπείκωσι πειθηνίως εἰς τὰ νεύματα τῶν Κομιτάτων.

Ἡ ἀγγελία αὕτη ἐφάνη εἰς πολλοὺς ἀπίστευτος, ἰδίᾳ μετὰ τὰ μέτρα τὰ λαμβανόμενα ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων πρὸς καταστολὴν τῆς ἐν Μακεδονίᾳ ἐκθέσμου καταστάσεως καὶ τὴν τελευταίαν Διακοίνωσιν τούτων πρὸς τὰ ὅμορα Κράτη. Διὸ καὶ οἱ συνήγοροι καὶ προστάται τῶν Βουλγάρων ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ θέσωσιν ἐν ἀμφιβόλῳ, ἢ καὶ νὰ διαψεύσωσι διαρρήδην, τὰς κυκλοφορησάσας ταύτας ἀγγελίας. Ὁ ρωσσικὸς μάλιστα τύπος, ὁμοφώνως σχεδόν, ἔσπευσε νὰ διακηρύξῃ ὅτι βουλγαρικαὶ λησταντάρτικαὶ συμμορίαι δὲν ὑπῆρχον πλέον ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ ὅτι, κατὰ συνέπειαν, ἡ Διακοίνωσις τῶν Δυνάμεων ἔδει νὰ ἀπευθυνθῇ εἰς μόνους τοὺς Ἕλληνας, τοὺς ἐξακολουθοῦντας νὰ ὀργιάζωσιν εἰσέτι ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τῶν φιλησύχων καὶ ἀνυπερασπίστων βουλγαρικῶν πληθυσμῶν.

Τὴν ἀπάντησιν, κατὰ πάντα ἀξίαν ἑαυτῶν καὶ τοῦ παρελθόντος των, δὲν ἐβράδυναν νὰ δώσωσιν αὐτοὶ Βούλγαροι. Ἰδοὺ δὲ αὕτη: 1) Ἡ φρικώδης ἐπίθεσις τῆς 19 Σεπτεμβρίου ὑπὸ πολυαρίθμου βουλγαρικῆς συμμορίας, ἐχούσης ἐπὶ κεφαλῆς Βουλγάρους ἀξιωματικούς, κατὰ τῆς ὀρθοδόξου ἑλληνικῆς κώμης Νεγοβάνης μετὰ τῆς προθέσεως νὰ

καταστρέψωσι διὰ τοῦ πυρὸς ταύτην καὶ νὰ διαπεράσωσιν ἐν στόματι μαχαίρας ἅπαντας τοὺς κατοίκους αὐτῆς, τοὺς ἀρνηθέντας νὰ ἀποδεχθῶσι τὰς διαταγὰς τοῦ Τσόλε περὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ βουλγάρου Ἐξάρχου· καθ' ἣν ἐπίθεσιν ἀπετεφρώθησαν 22 οἰκίαι, **ἐδολοφονήθησαν δὲ ἢ ἐκάησαν δεκαεννέα ψυχαί, ἐν αἷς δεκατρεῖς γυναῖκες καὶ τρία παιδία.** 2) Ὁ ἐμπρησμός, ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ τῆς 8 Ὀκτωβρίου, τοῦ Ραχόβου, ἐκ τῶν 140 οἰκιῶν τοῦ ὁποίου ἐγένοντο παραναλωμα τοῦ πυρὸς αἱ 90 **ἐφονεύθησαν δὲ καὶ ἐκάησαν πέντε πρόσωπα ἐν οἷς ἡ τυφλὴ γραία Ἀνθὴ Λαζάρου.** 3) Ἡ ἐξ ἐνέδρας ἀπόπειρα ἐπιθέσεως ὑπὸ Βουλγάρων Κομιτῶν, τῇ 12 Ὀκτωβρίου, κατὰ τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ χωρίου Σελινοῦ (καζὰ Ζίχνης) **καὶ ἡ δολοφονία ἓξ Ἑλλήνων ποιμένων ἀόπλων, οὓς οἱ κακοῦργοι, κατόπιν, οἰκτρῶς διεμέλισαν.** 4) Ἡ ἐπιδρομή, τῇ ἑσπέρᾳ τῆς τετάρτης 17 Ὀκτωβρίου, πολυαριθμου βουλγαρικῆς συμμορίας κατὰ τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ χωρίου Ἀναστασιᾶς, τοῦ αὐτοῦ καζᾶ Ζίχνης, καὶ ἡ διὰ βομβῶν καὶ πετρελαίου ἀπόπειρα πρὸς παντελῆ ἐμπρησμὸν αὐτοῦ· καθ' ἣν ἀπετεφρώθησαν δύο οἰκίαι, **κατεκρεουργήθησαν δὲ καὶ ἐκάησαν, ἔπειτα, ὁ προεστὼς τοῦ χωρίου, εἷς γέρων παράλυτος καὶ δύο γυναῖκες, ἐτραυματίσθησαν δὲ θανασίμως δύο γυναῖκες, εἷς ἑπταέτης παῖς καὶ ἕν κοράσιον.** 5) Οἱ μεμονωμένοι, πολλαχοῦ, φόνοι, οἱ ἀναγραφόμενοι ἐν τῷ παρελθόντι καὶ ἐν τῷ παρόντι τεύχει τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθειας» 6) καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις, τὰ ἔγγραφα τὰ εὑρεθέντα ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν ἐμπρησμὸν τοῦ Ραχόβου φονευθέντος Βουλγάρου ἀρχηγοῦ Σίμε, ἐκ τοῦ χωρίου Μπούρι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐγγράφων ὑπάρχει καὶ πρακτικὸν συνεδριάσεως τῶν ἀρχηγῶν τῶν κομιτῶν, συγκροτηθείσης τῇ 14 Αὐγούστου ἐ. ἔ. καθ' ἣν ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ δρᾶσις τῶν βουλγάρικῶν λησταρτικῶν συμμοριῶν καταστῇ γενικὴ, προσβάλλονται δὲ, τουντεῦθεν, οὐ μόνον τὰ ὀρθόδοξα ἑλληνικὰ χωρία, ἀλλὰ καὶ τὰ μουσουλμανικὰ τοιαῦτα, καὶ τὰ στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα, διενεργεῖται δ' ἅμα ἐν εὐρείᾳ κλίμακι ὁ ἐμπρησμὸς χωρίων πρὸς δὲ καὶ δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν κτιρίων. Ἰδού, λέγομεν, ἡ ἔμπρακτος ἀπάντησις, ἡ ἐπικυρωτικὴ τῶν ἀγγελθεισῶν ἀπαισίων ἀποφάσεών των. Ἣν ἔδωκαν αὐτοὶ οὗτοι οἱ Βούλγαροι, διαψεύδοντες πανηγυρικώτατα τὰς συνηγορίας τῶν φίλων καὶ προστατῶν αὐτῶν. Ἰδοὺ τίνι τρόπῳ ὑπεστήριξαν τὰς διαβεβαιώσεις τῶν ρωσσικῶν φύλλων ὅτι Βούλγαροι λησταντάρται δὲν ὑπάρχουσι πλέον ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ κατὰ συνέπειαν ἀδίκως αἱ Μεγάλαι Δυνάμεις συμπεριέλαβον καὶ αὐτοὺς ἐν ταῖς ἐπιτιμήσεσι, τὰς ὁποίας ἔδει νὰ ἀπευθύνωσι πρὸς μόνους τοὺς Ἕλληνας. Ἰδοὺ πῶς ἐννοοῦσιν οἱ Βούλγαροι νὰ συνδράμωσι τὸ ἔργον τῶν Δυνάμεων πρὸς εἰρήνευσιν τῆς Μακεδονίας.

Αἱ βουλγαρικαὶ αὗται φρικαλεότητες, αἱ οὕτωσὶν ἀθρόως ἐπελθοῦσαι μετὰ τὴν τελευταίαν πρὸς τὰ ὅμορα Κράτη Διακοίνωσιν τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, **καὶ δυνάμεναι, δικαίως, νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἡ μόνη ἀληθὴς καὶ πραγματικὴ, πρὸς ταύτην, ἀπάντησις τῶν Βουλγάρων,** ἀποτελοῦσι τὸν περιφανέστερον θρίαμβον τοῦ ἀγῶνος τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, τὸν ὁποῖον ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων, ἐν πλήρει ἐπιγνώσει καὶ πεποιθήσει, ὑπεστηρίξαμεν. Πεποίθαμεν δὲ ἀκραδάντως, ὅτι αἱ βουλγαρικαὶ αὗται φρικαλεότητες, **αἱ διαπραχθεῖσαι ἄνευ οὐδεμιᾶς προηγηθείσης προκλήσεως ἢ ἀδικίας ἐκ μέρους τοῦ ὀρθοδόξου μακεδονικοῦ πληθυσμοῦ,** θὰ δασκεδάσωσι μὲν τὴν ἀχλὺν τὴν ἐπισκοτίσασαν, ἄχρι τοῦδε, τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν προκατειλημένων, τῶν ἐπὶ καλῇ τῇ πίστει συμπαθούντων πρὸς τὴν βουλγαρικὴν βουλιμίαν, θὰ φιμώσωσι δὲ, ἐπὶ τέλους, τὰ ἀπύλωτα στόματα τῶν ἐξ ὑστεροβούλων ὑπολογισμῶν ἐθελοτυφλούντων· ὡς ἀποδεικνῦσαι, ἡλιοφαεινότερον, τίνες οἱ προκαλέσαντες τὴν ἐν Μακεδονίᾳ ψευδεπανάστασιν τοῦ 1903, τίνες οἱ προσφυγόντες, μετὰ τὴν καταστολὴν ταύτης, εἰς τὴν διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου ἀναρχικὴν δράσιν καὶ, κατ' ἀναπόδραστον ἀνάγκην, προκαλέσαντες τὴν ἄμυναν τοῦ εἰς ἀπόγνωσιν περιελθόντος, ὡς ἐκ τῶν βουλγαρικῶν κακουργιῶν, ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας,, καὶ τίνες οἱ οὐχὶ μόνον κωφεύοντες εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Εὐρώπης πρὸς εἰρήνευσιν τῆς χώρας ἀλλὰ καὶ ἐπωφελούμενοι τῆς εὐλαβείας τῆς ἐπιδειχθείσης ὑπὸ τῶν θυμάτων αὐτῶν πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις ταύτας ὅπως ἐντείνωσι, προκλητικῶς, μέχρι τοῦ

ἀκροτάτου ὁρίου, τὴν κακοῦργον καὶ αἱμοχαρῆ αὐτῶν ἀναρχικὴν δρᾶσιν.

Θὰ ἀνεχθῇ, ἄραγε, καὶ τὴν ζοῦραν ταύτην ἡ Εὐρώπη, ἐπὶ παντελεῖ καταβαραθρώτει τοῦ γοήτρου καὶ τοῦ κύρους αὐτῆς, τὴν αὐθαδῆ καὶ ἰταμὴν ταύτην πρόκλησιν τῶν μαμμοθρέπτων της, τὴν μετατρέψασαν, ἀπροκαλύπτως, εἰς ράκος τὴν τελευταίαν Διακοίνωσιν αὐτῆς;

ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΙΑΙ

Αὐθεντικαὶ πληροφορίαι ἐκ Μακεδονίας ἀνακοινοῦσι τὰ ἀκόλουθα ἀπαίσια βουλγαρικὰ κακουργήματα.

16 Ὀκτωβρίου 1907.

Εἰδήσεις ἐκ Μακεδονίας λυπηραί. Δύο Ἕλληνες χωρικοὶ ἐφονεύθησαν ἀγρίως ἐν τῷ δάσει τοῦ Νερετίου (ἐπαρχίας Καστορίας) ὑπὸ βουλγαρικῆς συμμορίας. Ἄλλη συμμορία βουλγαρικὴ προσέβαλεν 8 στρατιώτας Τούρκους μεταβαίνοντας ἐκ Περλεπὲ εἰς Τίκφες. Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν, πολυπληθὴς βουλγαρικὴ συμμορία, ἐνεδρεύσασα ἔν τινι μύλῳ παρὰ τὸ Σελινὸν (Ζίχνης), ἐφόνευσεν ἓξ Ἕλληνας ποιμένας ἀόπλους, διαμελίσασα αὐτοὺς οἰκτρῶς. Οἱ Ἑλληνικοὶ πληθυσμοὶ εὑρίσκονται ἐν ἐξεγέρσει πρὸ τοῦ θράσους τῶν Βουλγάρων. Δύο νέαι συμμορίαι βουλγαρικαὶ ἐνεφανίσθησαν ἐν τῇ πεδιάδι Σερρῶν, ἑτέρα δὲ νέα ἐν Ζίχνῃ.

Ληστανταρτικὴ συμμορία ἐπεχείρησε νέαν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ ὀρθοδόξου χωρίου Μέλεγκιτς, ὅπερ κεῖται εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν Σερρῶν. Ἡ συμμορία, μεταβᾶσα εἰς τὸ χωρίον, διηυθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὁμογενοῦς Τάνιου Τούτιου. Οἱ ληστανταρται, ρίψαντες βόμβας ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἀνετίναξαν αὐτὴν εἰς τὸν ἀέρα. Μετὰ τῆς οἰκίας κατεστράφη οἰκτρῶς καὶ ἡ ἐν αὐτῇ κατοικοῦσα οἰκογένεια.

Τῇ 13 Ὀκτωβρίου, ὁμογενεῖς ἀνθρακεῖς ἐργαζόμενοι εἰς τὸ βασιλικὸν δάσος «Ἰμλιὰκ Ἰσιαχανὲ» παρὰ τὴν Νάουσαν, προσεβλήθησαν ὑπὸ δεκαπενταμελοῦς ληστανταρτικῆς συμμορίας, ἥτις, φονεύσασα κατ' ἀρχὰς τὸν Ἀλβανὸν φύλακα Ζέλφον, προβαλόντα ἀντίστασιν, ἐπυροβόλησεν εἶτα κατὰ τῶν προτροπάδην φευγόντων χωρικῶν καὶ ἐφόνευσαν τοὺς Ἑλληνοβλάχους ἐργάτας Μιχαὴλ Κώστα καὶ Τζῆμον.

19 Ὀκτωβρίου.

Ἡ κατάστασις σοβαρῶς ἐπιδεινοῦται ἐν τῇ περιφερείᾳ Σερρῶν ἕνεκα τῆς ἀδιαπτώτου ἐξακολουθήσεως τῶν βουλγαρικῶν ὀργίων. Προχθὲς τετάρτην, ἑσπέρας, πολυάριθμος βουλγαρικὴ συμμορία ἐπέδραμε κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ χωρίου Ἀναστασιᾶς (καζᾶ Ζίχνης), πολιορκήσασα δὲ αὐτό, ἐπετέθη λυσσαλέως, διὰ βομβῶν καὶ πετρελαίου, καὶ ἔθεσε πῦρ. Καὶ τὸ μὲν πῦρ περιωρίσθη εὐτυχῶς ὑπὸ τῶν χωρικῶν εἰς δύο οἰκίας, ἀποτεφρωθείσας, ἀλλ' ὁ προεστὸς τοῦ χωρίου κατεκρεουργήθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων, ὡς ἐπίσης ἐκρεουργήθησαν καὶ ἐκάησαν, ἔπειτα, εἷς ἀσθενὴς παράλυτος, μὴ δυνηθεὶς νὰ φύγῃ, καὶ δύο γυναῖκες, ἐτραυματίσθησαν δὲ θανασίμως δύο γυναῖκες, εἷς ἐπταέτης παῖς καὶ μικρὸν κοράσιον.

Ἄλλη βουλγαρικὴ συμμορία, ἐπιτεθεῖσα κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν ἀγροφυλάκων τοῦ χωρίου Ἄβουλα-μαχαλὲ, ἐπλήγωσε σοβαρῶς δύο ἐξ αὐτῶν.

Ἑτέρα βουλγαρικὴ συμμορία, βορείως τῶν Σερρῶν, ἐδολοφόνησεν Ὀθωμανὸν τοῦ χωρίου Μεραμόρ.

Ὁ τρόμος καὶ ἡ ἀπόγνωσις τῶν Ἑλλήνων εἶνε ἀπερίγραπτος. Ὁ Βούλγαρος ληστανταρτης ἀρχηγὸς Τσόλε, ὁ ἐπιτεθεὶς κατὰ τῆς Νεγοβάνης, ἠπείλησε καὶ πάλιν ταύτην διὰ τελείας καταστροφῆς, ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν προσέλθη εἰς τὴν βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν. Ἀπεπειράθη δὲ καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ ταύτην, ἀλλ' ἀνεχαιτίσθη, εὐτυχῶς τὴν φορὰν ταύτην ἐγκαίρως, ὑπὸ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ.

Βουλγαρικὴ συμμορία ὡπλισμένη δι' ὅπλων Μάνλιχερ, ἐνεφανίσθη περὶ τὰς Σέρρας (σαντζάκιον Δεδέαγατς). Τινὲς τῶν ἀνδρῶν τῆς συμμορίας φέρουσι στολὰς τοῦ βουλγαρικοῦ στρατοῦ.

Σῶμα βουλγαρικὸν ἐκ 15 ἀτόμων καλῶς γυμνασμένων καὶ ὡπλισμένων, διῆλθε πρὸ 10 ἡμερῶν τὰ σύνορα διευθυνθὲν πρὸς τὰς Σαράντα Ἐκκλησίας.

ΔΙΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΚΟΥΤΣΟΒΛΑΧΩΝ

Διαμαρτυρία τῆς Κοινότητος Σαμαρίνης τῆς ἐπαρχίας Γρεβενῶν.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Οἱ βαθυσεβάστως ὑποσημειούμενοι κάτοικοι τῆς κωμοπόλεως Σαμαρίνης, κατὰ τὸν χειμῶνα μακρὰν τῆς κωμοπόλεως πατρίδος ἡμῶν διεσκορπισμένοι ὄντες, μετὰ πλείστης ἀθυμίας καὶ θλίψεως ἐπληροφορούμεθα περὶ τῶν πιέσεων, ἃς χάριν ἡμῶν ὑφίστατο, ὡς καὶ περὶ τοῦ δεινοῦ ἀγῶνος, ὃν διεξῆγεν ἡ πανσέβαστος ἡμῶν Μήτηρ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, πρὸς ἀπόκρουσιν καὶ καταπολέμησιν τῶν παντοίων τοῦ ἐθνισμοῦ ἡμῶν ἐχθρῶν. Τώρα μόλις συγκεντρωθέντες ἐν τῇ πατρίδι ἡμῶν, πρώτιστον αἰσθανόμεθα καθῆκον νὰ ἐκφράσωμεν τὴν βαθυτάτην ἡμῶν εὐγνωμοσύνην, τῇ τε Ὑ. Θειοτάτῃ Παναγιότητι καὶ τῇ περὶ Αὐτὴν ἱερᾷ Συνόδῳ διὰ τὴν ὑπὲρ ἡμῶν προστασίαν καὶ νὰ διακηρύξωμεν καὶ πάλιν, δι' ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ὅτι πιστότατοι διατελοῦντες ὑπήκοοι τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ εὐεργετικωτάτου ἡμῶν ἄνακτος Σουλτὰν Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν, ἐσμέν, εἴμεθα καὶ θὰ εἴμεθα τέκνα ἀφωσιωμένα τῆς φιλοστόργου ἡμῶν Μητρὸς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀδιασπάστως ἡνωμένοι μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν ἡμῶν Ἑλλήνων, μεθ' ὧν κοινὴν ἔχομεν τὴν καταγωγήν, τὰ ἤθη, τὰ ἔθιμα, τὰς παραδόσεις καὶ τὴν δρᾶσιν, ὅτι οὐδὲν μᾶς συνδέει πρὸς τοὺς παρὰ τὸν Δούναβιν ραδιούργους, οἵτινες, ἐπωφελούμενοι γλωσσικοῦ ἰδιώματος, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος παραμείναντος ἐν ἡμῖν, καίτοι ὅλως διαφόρου τῆς γλώσσης τῶν Μολδοβλάχων, ἀπεπειράθησαν, μάτην ἐργαζόμενοι καὶ δαπανῶντες ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν διὰ νὰ ἀποκτήσωσι προσηλύτους, νὰ ἐνσπείρωσι τὴν διχόνοιαν, τὰς ἔριδας καὶ τὰ μίση μεταξὺ ἀδελφῶν. Εὐτυχῶς οὐδεὶς ἡμῶν ἀπωλέσθη, πλήν τινων υἱῶν τῆς ἀπωλείας, οἵτινες, Ἰοῦδαι τοῦ Γένους ἡμῶν γενόμενοι, ἐπώλησαν ἀντὶ τοῦ ρωμουνικοῦ ἀργυρίου καὶ ἐθνισμὸν καὶ πατρίδα, καὶ οἷς Κύριος γένοιτο ἵλεως, διαφωτίζων καὶ ἐπανάγων αὐτοὺς εἰς τὴν ἐθνικὴν ποίμνην.

Καὶ πάλιν πολλάκις ἐκφράζοντες τὴν βαθυτάτην ἡμῶν εὐγνωμοσύνην καὶ ἐκδηλοῦντες τὴν εἰς τὰ πάτρια ἀμετάτρεπτον ἡμῶν ἐμμονήν, διατελοῦμεν κτλ.

Ἐν Σαμαρίνῃ, τῇ 25 Ἰουλίου 1907.

Τὴν διαμαρτυρίαν ταύτην ὑπογράφουσι καὶ σφραγίζουσιν ἡ ἐννεαμελὴς Δημογεροντία τῆς Κωμοπόλεως, οἱ τέσσαρες μικταροζάδες, οἱ ἐξ ἱερεῖς, οἱ ἰσάριθμοι διδάσκαλοι καὶ πεντακόσιοι εἴκοσι δύο κάτοικοι οἰκογενειάρχαι, τὸ γνήσιον τῶν ὑπογραφῶν τῶν ὁποίων κυροῦσιν αἱ σφραγῖδες τῆς Δημογεροντίας καὶ τῶν μικταροζάδων.

ΜΙΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΡΩΜΟΥΝΙΚΗΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ

Ἐσχάτως περιῆλθεν εἰς χεῖρας ἡμῶν ἡ παρὰ πόδας ἔντυπος ἐγκύκλιος.

«Μακεδονοβλαχικὸς Ἐκπαιδευτικὸς Σύλλογος ἐν Βουκουρεστίῳ.

Πρὸς τοὺς Βλάχους τῆς Μακεδονίας, Ἠπείρου, Θεσσαλίας καὶ Ἀλβανίας.

Βουκουρέστιον, ἐκ τῆς τυπογραφίας τῶν «Ἐκκλησιαστικῶν Βιβλίων» 1895

Ἀγαπημένοι καὶ καλοί μας ἀδελφοὶ Βλάχοι τῆς Μακεδονίας, Ἠπείρου, Θεσσαλίας καὶ Ἀλβανίας.

Ἴσως θὰ ἐντραπῆτε ὅταν ἀκούσητε τὸ ὄνομά σας Βλάχοι. Διότι ἔτσι ἐκατήντησεν αὐτὸ τὸ ἔνδοξον ὄνομα, ὥστε οἱ ἀδελφοί μας Γραικοὶ μὲ περιφρόνησιν καὶ ἀηδίαν μᾶς κάμνουν νὰ τὸ προφέρωμεν. Καὶ ὅμως, ἀδελφοί, τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶνε τωόντι ἔνδοξον καὶ κανὲν ἔθνος τῆς πολιτισμένης Εὐρώπης δὲν τὸ ἀρνεῖται.

Πρῶτον, διότι Βλάχοι λέγονται ἀπὸ τοὺς ξένους καὶ οἱ πολυάριθμοι πέραν τοῦ Δουνάβεως ἀδελφοί μας Βλάχοι, οἱ ὁποῖοι μόνοι σχηματίζουν ἕνα ἀριθμὸν περισσότερον ἀπὸ 10 ἑκατομμύρια ψυχαῖς. Δεύτερον, διότι αὐτὸ τὸ ἴδιον ὄνομα χρησιμεύει εἰς τὰ σλαυϊκὰ ἔθνη διὰ τὴν ὀνομασίαν καὶ αὐτῶν τῶν Ἰταλῶν, ἐξ οὗ καὶ οἱ Οὔγγροι, τοὺς μὲν Βλάχους ὀνομάζουν Ὀλὰχ, τοὺς δὲ Ἰταλοὺς Ὀλὰς, ὅπερ εἶνε τὸ ἴδιον.

Ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη ἀπέδειξε πλέον, ὅτι Βλάχοι εἶνε ὄνομα τὸ ὁποῖον ἐδόθη ἀπὸ τοὺς Σλαύους εἰς τοὺς Λατίνους, δηλαδὴ Ρωμαίους, τὸ παλαιὸν ἔθνος ὁποῦ εἶχεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ὁλόκληρον τὸν κόσμον.

Εὔκολα λοιπὸν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ ὅτι, ὅταν οἱ ξένοι μᾶς ὑβρίζουν ἀποκαλοῦντες ἡμᾶς Βλάχους, μᾶς κάμνουν τοὐναντίον μεγάλην τιμὴν, διότι τὸ ὄνομα αὐτὸ κατάγεται ἀπὸ τὸ εὐγενέστερον καὶ ἐξακουστότερον γένος τοῦ κόσμου, δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους.

Θὰ ἐρωτήσῃ κανείς: Καὶ εἶνε λοιπὸν αὐτὸ ἀληθές;

Ναί, εἶνε τόσον ἀληθὲς, ὁποῦ δὲν εὑρέθηκε κανεὶς ἱστορικὸς νὰ τὸ ἀρνηθῇ, παρὰ μερικοὶ ἀγράμματοι, σκωριασμένοι ἢ μισομαθημένοι καλαμαράδες ἀπὸ τὰ μέρη μας, ὁποῦ πληρωνόμενοι, ἢ μᾶλλον διὰ τὴν ἀγραμματοσύνην τους, διαδίδουν διάφορα ἐφευρήματα ἀνάλατα, ὅτι δῆθεν οἱ Βλάχοι δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ Ἑλληνόβλαχοι, τοῦτ' ἔστιν Ἕλληνες, ὁποῦ ἔχασαν τὴν γλῶσσάν τους, ἢ, ἂν δὲν λέγουν ἔτσι, πλάττουν ἄλλα τερατολογήματα, ὅτι οἱ Βλάχοι εἶνε ἔθνος κατασκευασμένον ἀπὸ ἕνα μῖγμα χιλίων ἄλλων ἐθνῶν καὶ μόνον ἐλάχιστον μέρος εἶνε παλαι,

ρωμαϊκὸν αἷμα. Αὐτὸ ὅμως μάλιστα οἱ ἀδελφοί μας Γραικοὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ εἰποῦν, διότι εὑρίσκονται εὐρωπαῖοι σοφοί, οἱ ὁποῖοι ἀρνοῦνται εἰς τοὺς σημερινοὺς Ἕλληνας καὶ αὐτὴν τὴν ἑλληνικὴν καταγωγὴν καὶ τοὺς ἀποδεικνύουν ὅλους Βουλγάρους, τὸ ὁποῖον ὅμως ἡμεῖς δὲν θέλομεν νὰ τὸ παραδεχθῶμεν . . . . . .

Διὰ νὰ κρίνῃ κανεὶς τὸ γένος ἑνὸς λαοῦ, λαμβάνει ὡς κριτήριον τὴν γλῶσσάν του, καὶ ἐπειδὴ ἡ γραικικὴ διάλεκτος ὁμοιάζει μὲ τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικήν, λέγομεν γενικῶς, ὅτι οἱ σημερινοὶ Ρωμηοὶ ἢ Γραικοὶ εἶνε ἑλληνικῆς καταγωγῆς (χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι διάφορα ξένα καὶ βάρβαρα γένη κατὰ καιροὺς ἀνακατώθηκαν μὲ τοὺς Ἕλληνας), ἀπαράλλακτα ὅπως οἱ σημερινοὶ Βλάχοι, εἶνε Ρωμαῖοι, καθὼς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν διάλεκτον ὁποῦ ὁμιλοῦν καὶ τῆς ὁποίας ἡ γραμματικὴ καὶ μέγα μέρος τῶν λέξεων εἶνε καθαρὰ λατινικὰ κατὰ τὴν γνώμην τῶν σημερινῶν γλωσσολόγων καὶ ἱστορικῶν . . .

Δὲν εἶνε λοιπὸν ὅλως δι' ὅλου ἐντροπὴ νὰ λεγώμεθα καὶ νὰ ἐργαζώμεθα ἤτοι ὡς Ἀρωμάνοι ἤτοι ὡς Βλάχοι, παρὰ περισσοτέρα ἐντροπὴ νὰ λέγωμεν, ὅτι εἴμεθα Γραικοί, ἐνῷ ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ μᾶς κάμῃ Βλάχους.

Ἔπειτα, ὅτι εἴμεθα Βλάχοι ἔγει νὰ κάμῃ πολύ, καὶ δὲν εἶνε ὅλως δι' ὅλου ἀδιάφορον, ἐνῷ εἴμεθα Βλάχοι, νὰ λέγωμεν ὅτι ἀνήκομεν εἰς ἄλλην φυλήν. Πρῶτον, διότι τὸ ψεῦδος εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα τὰ ὁποῖα τιμωρεῖ ἡ θρησκεία μας. Ὕστερα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν μάθησιν τῶν τέκνων μας, τὸ ψεῦδος αὐτὸ εἶνε ὁλοτελῶς ἐναντίον ὅλων τῶν παραγγελιῶν καὶ τῶν ἰδεῶν τῶν σημερινῶν διαβασμένων ἀνθρώπων.

Διότι ὡς κρῖμα μεγάλο θεωρεῖται σήμερον ἀπὸ ὅλους τοὺς σοφοὺς ἄνδρας τὸ νὰ μανθάνουν τὰ παιδιὰ εἰς γλῶσσαν ποῦ οὔτε αὐτὰ τὰ ἴδια δὲν τὴν ὁμιλοῦν οὔτε εἰς τὸ σπῆτι οἱ γονεῖς τους.

Κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν οἱ νέοι μανθάνουν, σὰν παππαγάλλοι, πράγματα ποῦ δὲν τὰ ἐννοοῦν καὶ διὰ τοῦτο μακρὰν τοῦ νὰ ἐπωφεληθοῦν, βλάπτουν τὸν νοῦν καὶ ἀποβλακώνουν τὸ μνημονικὸν καὶ τὴν κρίσιν τους. Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ τὸ δεύτερον καὶ οὐχὶ σπουδαιότερον κακὸν ὁποῦ προέρχεται ἀπὸ τὸν σπουδαγμὸν εἰς ξένας καὶ μὴ ἐννοουμένας διαλέκτους.

Τὸ τρίτον κακὸν εἶνε, ὅτι τὰ σημερινὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα, ἔτσι ὅπως εἶνε διωργανισμένα, ἔχουν τόσας ἐλλείψεις καὶ τόσον πολὺ μένουν πίσω ἀπὸ τὰ εὐρωπαϊκὰ σχολεῖα κατὰ τὴν μέθοδον καὶ τὸ πρόγραμμα, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ φέρουν καρποὺς ὠφελίμους. Καθ' ὅσον ἡμεῖς, τὴν σήμερον ἄνθρωποι μὲ πολλαῖς ἀνάγκαις καὶ φροντίδες, δὲν ἔχομεν καιρὸν γιὰ χάσιμον μὲ τὰ παληὰ βιβλία καὶ γράμματα, οὔτε παιδιὰ γιὰ ρίξιμον ὁποῦ σὲ 20 καὶ 25 χρόνια νὰ τὰ στέλνωμε εἰς τὰ σχολεῖα γιὰ νὰ μάθουν μόνον Ἑλληνικὰ καὶ αὐτὰ κοτζά-στραβά. Δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ παραβάλωμεν τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα μὲ τὰ σχολεῖα τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν Ἀρμενίων, καὶ θὰ ἀνατριχιάσωμεν βλέποντες τὴν μεγάλην προκοπὴν ὅπου κάνουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἐνῷ τὰ ἰδικά μας σχολεῖα δὲν ἔχουν ἄλλον σκοπὸν παρὰ πῶς νὰ περιφρονοῦν καὶ νὰ ὑβρίζουν τοὺς Βλάχους . . . . . .

Θὰ πῇ κανεὶς ὅμως, ὅτι ἡ Βλαχικὴ γλῶσσα δὲν εἶνε καταλληλος νὰ ἐκφράσῃ ὅλας τὰς ἰδέας καὶ τὰ διανοήματα καθὼς αἱ ἄλλαι εὐρωπαϊκαὶ γλῶσσαι. Αὐτὸ ἀληθεύει μόνον διὰ τοὺς ἀμαθεῖς καὶ διὰ τοὺς ἀπερισκέπτους, ὁποῦ ἐπαναλαμβάνουν τὰ λόγια ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εὐχαριστοῦνται μὲ τὸ νὰ ραδιουργοῦν καὶ ἀμαυρώνουν κάθε πρᾶγμα ξένον.

Ἐκτὸς αὐτῶν τῶν ἐπιχειρημάτων ἔχομεν καὶ ἄλλα διὰ νὰ ἀποδείξωμεν, ὅτ' μὲ τὴν βλαχικὴν γλῶσσαν κατορθώνει κανεὶς νὰ κάμῃ περιστότερα παρ' ὅσον μὲ τὴν Ἑλληνικήν. . . .

Ἔπειτα ὑποθέσατε, ὅτι ἐξακολουθοῦμεν νὰ ἐκπαιδεύωμεν τοὺς υἱούς μας μὲ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Τυχαίνει ὅμως κάποιαν ἡμέραν, Θεὸς φυλάξοι, ὁποῦ ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ διατηρήσῃ καὶ ὑποστηρίξῃ παραπάνω τὰ σχολεῖά μας (διότι κατὰ τὰ σημερινὰ φαινόμενα καὶ τοῦτο εἶνε ἐνδεχόμενον), εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν τί καταντοῦμεν ἡμεῖς οἱ Βλάχοι τῆς Μακεδονίας, Ἀλβανίας καὶ Ἠπείρου; Ἅμα μὲ τὴν συγκατάθεσιν τῶν ἀδελφῶν μας Γραικῶν ἀρνηθοῦμεν τὴν χρηματικὴν καὶ ἠθικὴν βοήθειαν τὴν ἐρχομένην ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτάς μας τῆς Ρωμανίας, τότε, ἀφημένοι μονάχοι εἰς τὴν ἀδυναμίαν καὶ εἰς τὴν φτώχια μας, δὲν μένομεν μαῦροι καὶ ἄραχνοι ἔμπροσθεν τοῦ μεγάλου κοινοῦ μας ἐχθροῦ—Βουλγάρων, Σέρβων καὶ Ρώσσων, οἱ ὁποῖοι εἶνε τὸ ἴδιον;

Θὰ πέσωμεν θύματα ἡμεῖς πρῶτοι Ἀλλ' ἃς ἔχουν κατὰ νοῦν οἱ Ἕλληνες, ὅτι μὲ τὸ χάσιμόν μας ἔχασαν καὶ αὐτοὶ τὸ προπύργιόν τους ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ ὅσον ζοῦμεν ἡμεῖς, κάθε ἄνθρωπος προβλεπτικὸς δύναται νὰ ἐγγυηθῇ ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς, καλὰ ἐννοούμενος, ποτὲ δὲ χάνεται.

Αὐτὴν τὴν φανερὰν ἀλήθειαν τὴν καταλαμβάνουν ὅλοι οἱ γνωστικοί . . . . . .

Ἂς μὴ λησμονήσουν οὐδ Ἕλληνες, ὅτι μὲ ὅλας τὰς ἀδιακόπους προσπαθείας καὶ ἐνεργείας των διὰ τὸν ἐξελληνισμὸν τῶν ἀλλογλώσσων Μακεδόνων, δὲν κατώρθωσαν ἕως τώρα τίποτες, ἂν δὲν ἔχασαν πάρα πολύ, καὶ ὅτι ἕως ὅτου οἱ Βλάχοι ἦσαν γνήσιοι Βλάχοι, ἐπρόσφεραν τόσας μεγάλας ἐκδουλεύσεις καὶ θυσίας εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν, ὥστε οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ εἶνε αἰωνίως εὐγνώμονες πρὸς αὐτούς. . . . . .

Αὐτὰ ὅλα ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ἡμεῖς οἱ ἐν Βλαχίᾳ ἀντιπρόσωποι τῶν Μακεδνο βλάχων τῆς Ρωμανίας, Βουλγαρίας, Σερβίας καὶ Τουρκίας, καὶ πεπεισμένοι, ὅτι μέγαν κίνδυνον τρέχομεν ἀπέναντι τῶν γιγαντιαίων βημάτων τῆς προόδου τῶν ἐχθρικῶν στοιχείων τῆς Μακεδονίας, συνενοήθημεν νὰ συνέλθωμεν καὶ εὕρωμεν τὰ μέσα ὅπως ἀντεπεξέλθωμεν γενναίως παλαίοντας κατὰ τῶν ἀναφανδὸν ἐπιτιθεμένων ἐναντίον μας ξένων.

Διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ὑπάρχουν δύο μέσα: Α'. Τὰ σχολεῖα διὰ τῶν ὁποίων νὰ διαδοθῇ ἐν τῇ πατρίδι μας ἡ ἰδέα τῆς ἀδελφοποιήσεως καὶ τοῦ φωτισμοῦ τῶν ἐπαπειλουμένων μερῶν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἰσορροπίας μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐθνικοτήτων τῆς Μακεδονίας καὶ ἰδίως τῆς ἐθνικῆς μορφώσεως τοῦ ἡμετέρου ἐθνικοῦ στοιχείου. Καὶ Β' μέσον εἶνε ὁ τύπος ἡμέτερος καὶ ξένος, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ καταστήσωμεν γνωσσὴν καὶ δημώδη καὶ νὰ ὑποστηρίξωμεν αὐτὴν τὴν ἰδέαν . . . . . .

Ἐπειδὴ ὅμως, ὅπως εἴδαμεν, αὐτοὶ οἱ Βλάχοι δὲν γίνονται πλέον, καθὼς δὲν ἔγειναν Ἕλληνες, καὶ ἐπειδὴ πολὺ εὐκολώτερον ἠμποροῦν νὰ γίνουν Βούλγαροι, ἂν δὲν εἶνε πρῶτον Μακεδόνες καὶ ὡς Μακεδόνες παλαίσουν κατὰ τῶι ἐχθρῶν τῆς Μακεδονίας, διὰ τοῦτο παρακαλοῦμεν τοὺς ἀπανταχοῦ σκορπισμένους ἀδελφούς μας Βλάχους νὰ ἔλθουν εἰς βοήθειαν μὲ τὰ μέσα ὁποῦ εὐκολύνεται ὁ καθένας . . . . . .

Διότι εἶνε μεγάλο κρῖμα νὰ χαθῇ ἡ Μακεδονία, ἡ ὁποία κατώρθωσε νὰ δώσῃ ζωὴν εἰς ἄλλας χώρας καὶ νὰ παράσχῃ

εἰς ὅλην τὴν ἀνατολὴν τοὺς μεγαλητέρους καὶ ἐνδοξοτέρους ἄ δρας. Μόνον μὲ τοὺς υἱούς της Βλάχους εὐηργέτησεν ὄχι μόνον τὴν Ἑλλάδα, καθὼς εἴδαμεν, ἀλλὰ μὲ τὸν Σίνα καὶ Δούμβα τὴν Αὐστρίαν, μὲ τὸν Δεὰκ τὴν Οὐγγαρίαν, μὲ τὸν Βολιντινιάνον καὶ Γερμάνην τὴν Βλαχίαν, μὲ τὸν μέγαν Σαγούνα καὶ Γόζσου τὴν Τρανσυλβανίαν, μὲ τὸν ἥρωα Γιάγκον τὴν Σερβίαν κτλ. . . . . .

Αὐτὰ γνωρίζοντες καὶ ἔχοντες κατὰ νοῦν, νομίζομεν ὅτι εἶνε καιρὸς πλέον νὰ ἐξυπνήσῃ ἡ ἐθνική μας συνείδησις καὶ ὑπερηφάνεια καὶ ἀναποδογυρίσῃ τὰ ἄδικα καὶ ἄνομα σχέδια τῶν ξένων.

Διότι ἀξιοπαρατήρητον εἶνε, ὅτι διὰ νὰ ἔχουν οἱ ξένοι τὸ σχέδιον νὰ μᾶς]χωνεύσουν, θὰ πῇ ὅτι ἐννόησαν πῶς τὸ γένος μας εἶνε ἐκλεκτὸν καὶ ὅτι ἡ εὐγένειά του κάμνει τιμὴν εἰς κάθε ἔθνος μὲ τὸ ὁποῖον ἤθελε συγχωνευθῇ.

Μεγάλην ἀφ' ἑτέρου ἐμπιστοσύνην ἔχομεν (διότι εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ὑπάρχει Θεὸς καὶ διὰ τὰ ἔθνη καθὼς καὶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ὁποῦ ἔχουν καθαρὰν τὴν συνείδησίν τους), μεγάλην, λέγομεν, ἐμπιστοσύνην καὶ ἐλπίδα ἔχομεν εἰς τὸ ἔθνος μας, τοῦ ὁποίου τὴν ἕως τώρα ὀπισθοδρόμησιν καὶ ἀκαταστασίαν μὲ πίκραν καὶ ἐντροπὴν βλέποντες οἱ ἀπανταχοῦ υἱοί του, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θέλουν σπεύσει νὰ ἔλθουν εἰς βοήθειά του καὶ τοιουτοτρόπως θέλουν βάλει τὸ θεμέλιον τῆς προκοπῆς καὶ τῆς σωτηρίας του.

Ναὶ! Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ εὑρεθῇ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας, ὁποῦ βλέπων καὶ ἀκούων τοὺς λόγους μας νὰ ἀνατριχιάσῃ καὶ νὰ μὴ αἰσθανθῇ προσβεβλημένος ἀπέναντι τῶν ξένων ἐθνῶν. . . . . .

Ἐπειδὴ λοιπὸν γνωρίζομεν, ὅτι ὁ ἱερός μας σκοπὸς δὲν θὰ σᾶς ἀφήσῃ ἀδιαφόρους καὶ ψυχρούς, ὅτι εἶνε πολλοὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ αἰσθάνονται τὴν ἁγίαν ἀγάπην διὰ τὴν γλυκειὰ πατρίδα καὶ ὅτι ἡ πατρίς μας ἔχει καὶ ἄλλα τέκνα μεγάλα ὁποῦ νὰ θυσιάζουν τήν ζωήν τους διὰ τὴν σωτηρίαν της, σᾶς παρακαλοῦμεν καὶ σᾶς καθικετεύομεν, ἐν ὀνόματι τῆς ὑψηλῆς καὶ ὑποχρεωτικῆς ἰδέας ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ τῆς πατρίδος, νὰ ἀπευθυνθῆτε πρὸς τὸν Σύλλογόν μας εἰς τὸ Βουκουρέστιον καὶ, ἢ μακρόθεν, ἢ ἐκ τοῦ πλησίον, λάβητε μέρος ἐνεργὸν γινόμενοι μέλη αὐτοῦ, καὶ ἐστὲ βέβαιοι, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου εὐεργέτου τῆς ἀγαπημένης πατρίδος θὰ μείνῃ γραμμένον μὲ χρυσᾶ γράμματα, θὰ εἶνε εὐλογημένον παρὰ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων καὶ μὲ αἰώνιον σέβας θὰ προφέρηται ἀπὸ τὰ χείλη τῶν εὐγενῶν μας συμπατριωτῶν.

Ἀδελφικὰ σᾶς χαιρετῶμεν, καὶ ὁ Θεὸς μεθ' ὑμῶν

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Ἡ ἀδρέσσα:

Societatea de Cultura Macedono-româna

Bulevardut Elisabeta · No. 11.

BUCURESTI.

Θὰ ὑποθέσωσιν, ἴσως, οἱ ἀναγνῶσται τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», ὅτι εἰς τὴν δημοσίευσιν τῆς χαριτωμένης ταύτης ἐγκυκλίου (ἐκ τῆς ὁποίας παρελείφθησαν μόνον τεμάχια τινὰ ἐπουσιώδη, μὴ παραβλάπτοντα ποσῶς τὴν ὑφὴν τοῦ ὅλου) παρωρμήθημεν ἐκ τῆς προθέσεως ἵνα προβῶμεν εἰς ἀναίρεσιν τῶν ἐν αὐτῇ ἀποθησαυριζομένων ἱστορικῶν καὶ ἐθνολογικῶν καὶ γλωσσολογικῶν καὶ πολιτικῶν καὶ ἠθικοκοινωνικῶν μαργαριτῶν, τοὺς ὁποίους ἡ ἱστορικὴ καὶ ἡ πολιτικὴ ἐπιστήμη, — δηλητηριαζόμεναι ἢ παραπλανώμεναι, χωρὶς ἄλλο, ἀπὸ τοὺς «ἀδελφοὺς Γραικοὺς» — δὲν κατεδέχθησαν νὰ λάβωσι μέχρι τοῦδε ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν.

Ἀλλ' ἡ πρόθεσις ἡμῶν τυγχάνει πάντη διάφορος. Διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς οὐσίας τῆς ἐγκυκλίου, οἱ ἀναγνῶσται τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» δὲν ἔχουσι ποσῶς ἀνάγκην, παρὰ τὸ προσπεποιημένον κίβδηλον αὐτῆς ὕφος, τῆς χειραγωγίας ἡμῶν· διότι λαλεῖ τοῦτο λίαν εὐγλώττως ἀφ' ἑαυτοῦ. Εἰς δημοσίευσιν αὐτῆς προβαίνομεν δι' ἕτερον λόγον· διότι ἡ ἐγκύκλιος αὕτη ἀποτελεῖ **τὴν περιφανεστέραν ἀνατροπὴν τῶν θεωριῶν τῆς ρουμανικῆς προπαγάνδας, παρ' αὐτῆς ταύτης διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν συντελουμένην, καὶ, τὸ νοστιμώτερον, ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ ἐγγράφῳ τῷ πρὸς ἐπικράτησιν τοῦ ἀδίκου ἀγῶνος αὐτῆς συνταχθέντι καὶ ἐκδοθέντι.**

Αἱ κρίσεις ἡμῶν αὗται πιθανὸν νὰ ἐκληφθῶσιν, ἐκ πρώτης ὄψεως, ὡς ἀνούσιος ἀστεϊσμὸς καὶ νὰ θεωρηθῶμεν ὡς παίζοντες ἐν οὐ παικτοῖς· Ἀλλ' ἔχομεν πλήρη συναίσθησιν τῆς σοβαρότητος τοῦ ζητήματος, ὥστε νὰ ἐπιτρέψωμεν ἡμῖν αὐτοῖς τοιαύτην ἐκτροχίασιν. Βεβαιοῦμεν, σοβαρώτατα, ὅτι ἡ ἐγκύκλιος αὕτη τῆς ρουμανικῆς προπαγάνδας ἀνατρέπει ἄρδην, ἀπ' αὐτῶν τῶν βάσεων, τὰς ἀξιώσεις αὐτῆς διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν συντελουμένην, καὶ τὸ ἀποδεικνύομεν.

Ἡ ὅλη οὐσία καὶ ὁ τελικὸς σκοπὸς, εἰς ὃν κατατείνει ἡ ἐγκύκλιος, εἶναι ὅτι οἱ Κουτσόβλαχοι τῆς Μακεδονίας, Ἠπείρου, Θεσσαλίας καὶ ΑΛΒΑΝΙΑΣ εἰσὶ γνήσιοι Ρωμοῦνοι, κατ' οὐδὲν διαφέροντες τῶν πέραν τοῦ Ἴστρου ἀδελφῶν αὐτῶν, καὶ ὅτι οἱ θεῖοι καὶ ἀνθρώπινοι νόμοι, καθὼς καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ὕπατον συμφέρον των, ἐπιβάλλουσιν αὐτοῖς νὰ ἀναγνωρίσωσι τοῦτο, καὶ, καταλιμπάνοντες τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ τὴν ξένην καὶ ἀκατάληπτον αὐτοῖς ἑλληνικὴν γλῶσσαν, νὰ χρησιμοποιῶσι, τουντεῦθεν, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ οἴκου, μόνον τὴν βλαχικὴν γλῶσσαν, ἥτις συνταυτίζεται μὲ τὴν ρω-

μουνικὴν, κατὰ τοὺς γράφοντας. Τούτων τεθέντων, γνωρίζετε τώρα εἰς ποίαν γλῶσσαν ἀποτείνει ὁ Μακεδονο-βλαχικὸς Σύλλογος» τοῦ Βουκουρεστίου, τὰς ὡραίας ἀδελφικὰς καὶ πατριωτικὰς ταύτας νουθεσίας πρὸς τοὺς Κουτσουβλάχους; Ἀπίστευτον, ἀλλ' ἐν τούτοις ἀληθέστατον. ΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ **Ναί· ἡ ἐγκύκλιος εἶναι συντεταγμένη εἰς ἑλληνικὴν γλῶσσαν· τὸ κείμενον τὸ ὁποῖον προετάξαμεν εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ πρωτότυπον καὶ οὐχὶ μετάφρασίς τις· μόνη δὲ ρουμουνικὴ φράσις ἀπαντῶσα ἐν αὐτῷ, εἶναι ἡ «ἀδρείσσα» τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ ἕδρας τοῦ μακεδονοβλαχικοῦ Συλλόγου.**

Καὶ λοιπὸν ὁ Μακεδονο βλαχικὸς Σύλλογος τοῦ Βουκουρεστίου, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς Κουτσοβλάχους λέγει πρὸς αὐτοὺς τάδε· «διὰ » νὰ κρίνῃ κανεὶς τὸ γένος ἑνὸς λαοῦ λαμβάνει » ὡς κριτήριον τὴν γλῶσσάν του. Ὡς κρίμα με » γάλο θεωρεῖται σήμερον ἀπὸ ὅλους τοὺς σο » φοὺς ἄνδρας τὸ νὰ μανθάνουν τὰ παιδιὰ εἰς » γλῶσσαν ποῦ οὔτε αὐτὰ τὰ ἴδια δὲν τὴν ὁμι » λοῦν, οὔτε εἰς τὸ σπῆτι οἱ γονεῖς τους. Διότι » κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν οἱ νέοι μανθάνουν » σὰν παπαγάλλοι πράγματα ποῦ δὲν τὰ ἐν » νοοῦν καὶ διὰ τοῦτο, μακρὰν τοῦ νὰ ἐπωφελι » θοῦν, βλάπτουν τὸν νοῦν καὶ ἀποβλακώνουν » τὸ μνημονικὸν καὶ τὴν κρίσιν τους· ἰδοὺ λοι » πὸν καὶ τὸ δεύτερον καὶ οὐχὶ σπουδαιότερον » κακὸν ὁποῦ προέρχεται ἀπὸ τὸν σπουδαγμὸν » εἰς ξένας καὶ μὴ ἐννοουμένας διαλέκτους. Θὰ » πῇ κανεὶς ὅμως ὅτι ἡ βλαχικὴ γλῶσσα δὲν » εἶναι καταλληλος νὰ ἐκφράσῃ ὅλας τὰς ἰδέας » καὶ τὰ διανοήματα καθὼς αἱ ἄλλαι εὐρωπαϊ » καὶ γλῶσσαι. Αὐτὸ ἀληθεύει μόνον διὰ τοὺς » ἀμαθεῖς καὶ τοὺς ἀπερισκέπτους, ὅπου ἐπανα » λαμβάνουν τὰ λόγια ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, » οἱ ὁποῖοι εὐχαριστοῦνται μὲ τὸ νὰ ραδιουρ » γοῦν καὶ ἀμαυρώνουν κάθε πρᾶγμα ξένον».

Καὶ ὅλας αὐτὰς τὰς λαμπρὰς ἰδέας, ὁ Μακεδονοβλαχικὸς Σύλλογος τοῦ Βουκουρεστίου τὰς λέγει πρὸς τοὺς Κουτσοβλάχους ΕΛΛΗΝΙΣΤΙ. Risum teneatis amici (*συγκρατήσατε τὸν γέλωτα, φίλοι*), *θὰ ἀνεφώνει, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὁ λατῖνος ποιητὴς καὶ πρόγονος! τῶν Ρωμούνων Ὁράτιος.*

Ἀλλὰ, *διὰ νὰ ἐξαναγκασθῇ ἡ ρωμουνικὴ προπαγάνδα νὰ ἐκλέξῃ ὡς ὄργανον συνεννοήσεως μετὰ τῶν Κουτσοβλάχων τὴν ἑλληνικὴν, καὶ ταῦτα ἐν ἐγγράφῳ δι' οὗ προτείνει αὐτοῖς τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς ἑλληνικῆς, δὲν ἰσοδυναμεῖ τοῦτο πρὸς δημοσίαν καὶ πανηγυρικὴν ἀνομολογίαν ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι ἡ πραγματικὴ μητρικὴ γλῶσσα τῶν Κουτσοβλάχων, ἡ μόνη παρ' αὐτῶν καταληπτὴ, καὶ ὅτι, οὔτε οἱ Κουτσόβλαχοι ἐννοοῦσιν ἢ λαλοῦσι τὴν ρωμουνικὴν γλῶσσαν, οὔτε οἱ Ρωμοῦνοι τὸ κουτσοβλαχικὸν ἰδίωμα, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ γένηται χρῆσις ὑπὸ τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας, τῆς κουτσοβλαχικῆς ἢ τῆς ρωμουνικῆς ὡς ὀργάνου συνεννοήσεως ταύτης μετὰ τῶν Κουτσοβλάχων; Ἀφοῦ δὲ, κατὰ τὴν ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ θεωρίαν αὐτῆς ταύτης τῆς προπαγάνδας. «διὰ νὰ κρίνῃ κανεὶς τὸ γένος ἑνὸς λαοῦ λαμβάνει ὡς κριτήριον τὴν γλῶσσάν του», **ἡ χρησιμοποίησις παρὰ τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης πρὸς συνεννόησιν μετὰ τῶν Κουτσοβλάχων,** δὲν ἀποτελεῖ, κατὰ τὴν θεωρίαν τῆς προπαγάνδας αὐτῆς, τὴν ὁριστικὴν ἀπόδειξιν τῆς ἑλληνικῆς καταγωγῆς τῶν Κουτσουβλάχων; Τὴν ἑλληνικὴν δὲ ταύτην καταγωγὴν τῶν Κουτσοβλάχων, **τὴν προκηρυσσομένην παρὰ τούτων**, δὲν συνομολογεῖ, ἀφελῶς, αὐτὴ αὕτη ἡ προπαγάνδα, ὅταν λέγῃ πρὸς τοὺς Κουτσοβλάχους, ὅτι «εἶναι περισσοτέρα ἐντροπὴ **νὰ λέγωμεν ὅτι εἴμεθα Γραικοὶ** ἐνῷ ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ μᾶς κάμῃ Βλάχους» καὶ ὅταν ἀπειλῇ τούτους διὰ τῆς θείας δίκης ἂν δὲν ἀλλάξουν γνώμην «διότι τὸ ψεῦδος εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα τὰ ὁποῖα τιμωρεῖ ἡ θρησκεία μας;

Εἴχομεν λοιπὸν ἄδικον νὰ χαρακτηρίσωμεν τὴν ἐγκύκλιον ταύτην τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας ὡς τὴν περιφανεστέραν ἀνατροπὴν τῶν θεωριῶν καὶ ἀξιώσεων καὶ ἐνεργειῶν αὐτῆς, παρ' αὐτῆς ταύτης διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν συντελουμένην, καὶ δὴ, ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ ἐγγράφῳ τὸ πρὸς ἐπικράτησιν τοῦ ἀδίκου ἀγῶνος αὐτῆς συνταχθέντι καὶ ἐκδοθέντι;

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἐτυμηγορία καὶ τῶν πρωτίστων ἐνδιαφερομένων, αὐτοῦ τούτου δηλ. τοῦ κουτσουβλαχικοῦ πληθυσμοῦ, ἀποκρούσαντος μετὰ βδελυγμίας τὰς ὑπούλους ταύτας εἰσηγή-

σεις· ἡδὲ ἐγκύκλιος τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας συνετέλεσεν ἰσχυρῶς μόνον εἰς τὴν ἠθικὴν αὐτῆς χρεωκοπίαν, ὡς ἐμπεδώσασα παρ' αὐτῷ τὴν ἰδέαν, τόσον περὶ τοῦ ἐπιπολαίου καὶ ἀναξιοπίστου τοῦ χαρακτῆρος, ὅσον καὶ περὶ τῆς ἀμβλύτητος τῆς διανοίας τῶν ἐκεῖθεν τοῦ Ἴστρου αὐτοκλήτων ἀδελφῶν, δῆθεν, καὶ σωτήρων αὐτοῦ. Ἡ δὲ σωρεία τῶν διαμαρτυριῶν τῶν ἑλληνοβλαχικῶν κοινοτήτων τῆς Μακεδονίας καὶ Ἠπείρου, αἱ πληροῦσαι, ἀπὸ τοσούτου ἤδη χρόνου, τὰς στήλας τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», καθὼς καὶ ἡ εἰς τὴν χρῆσιν τρομοκρατικῶν μέτρων προσφυγὴ τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας, διαπιστοῦσι, κατὰ τρόπον ἀνεπίδεκτον ἀντιρρήσεως, τὴν οἰκτρὰν χρεωκοπίαν, — χρεωκοπίαν δὲ ὁριστικὴν καὶ τελεσίδικον — τοῦ ἀγῶνος αὐτῆς.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΥΠΡΟΥ

Ἐξεδώκαμεν ἐν ἀριθμῷ 42 τῆς «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας» τὰς ἀποφάσει συνοδικῇ σταλείσας τοῖς τε μακαριωτάτοις πατριάρχαις Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων καὶ τοῖς πανιερ. μητροπολίταις Ἀγχιάλου, Κιτίου καὶ Κυρηνείας ἐπιστολάς. Σήμερον ἐκδίδομεν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Φωτίου, τὴν προκαλέσασαν τὴν ἐκδήλωσιν τῆς διαγνώμης τῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως περὶ τῆς ἱερᾶς ἐν Κύπρῳ Συνόδου καὶ τῶν δεόντων γενέσθαι πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κύπρου.

ἀριθμ. 308.

Τῷ παναγιωτάτῳ καὶ σεβασμιωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ κυρίῳ Ἰωακείμ, ἀδελφῷ τιμιωτάτῳ καὶ συλλειτουργῷ περισπουδάστῳ, χαίρειν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τῷ Θεῷ.

Παρελάβομεν εἰς Κύπρον φίλον συνοδὸν τὸν κομίζοντα τὰ γράμματα ἡμῶν ταῦτα ἱερώτατον μητροπολίτην Χαλεπίου καὶ ἡμέτερον ἐν Καίρῳ ἐπίτροπον κ. Νεκτάριον καὶ ἐκρατήσαμεν αὐτὸν ἐν τῇ καμίνῳ ταύτῃ τῶν φλεγόντων καυσόνων χρήσιμον ἀρωγὸν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταχείας διευθετήσεως τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος, οὗ τὴν αἰσίαν ἐπίλυσιν ἐπεζήτουν οἱ ἡμᾶς τε καὶ τοὺς ἠγαπημένους ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς τοὺς σεβασμιωτάτους ἀντιπροσώπους τῶν ἁγιωτάτων ἀποστολικῶν καὶ πατριαρχικῶν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν προσκεκληκότες, ἀλλ' ἡ ἐλπὶς ἡμῶν οὐκ ἐξέβη. Καὶ φοβούμενοι μή τι καὶ βλαβῇ τὴν ὑγιείαν ἀντ' ὠφελείας ἡ αὐτοῦ Ἱερότης, ἥπερ οἱ ἰατροὶ τὴν δροσοβόλον τοῦ Βοσπόρου αὖραν συνέστησαν, ἀναγκαζόμεθα στερηθῆναι αὐτοῦ πρὶν ἢ ἔτι ρυθμισθῇ ἡ ἐλπιζομένη διευθέτησις, καὶ τί λέγομεν; πρὶν ἢ ἔτι καὶ ἐλπίς τις ὑπανατείλῃ πόρρωθεν προσδοκωμένης λύσεως. Τίνος δ' ἕνεκεν ἡ τοσαύτη δυσχέρεια καὶ ἡ τηλικαύτη εἰς μάτην τοσούτου χρόνου ἀνάλωσις; Λεπτομερέστερον μὲν καὶ ἀκριβέστερον αὐτὸς ἐξηγήσει τῇ Ὑμετέρᾳ σεβασμιωτάτῃ Παναγιότητι τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων ὁ κομίζων τὰ γράμματα ἡμῶν ταῦτα. Ἡμεῖς δὲ ἐκεῖνο μόνον σημειούμεθα ὅτι δυστυχῶς οἱ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος φεύγοντες καὶ διὰ τοῦτο συνόδους διοικούσας ἐν Κύπρῳ ἐφευρίσκοντες καὶ κατηγοριῶν ὑπέρμετρον πλῆθος (τίς γὰρ κωλύων τὴν συκοφαντίαν ἐπ' ἄπειρον ἀσχημονεῖν;) κατ' ἀδελφῶν ἐν Χριστῷ συσσωρεύοντες πολλὴν οἴονται εὑρίσκειν ἐνίσχυσιν ἀκριβῶς ἐν ταῖς περὶ Συνόδου ἐν Κύπρῳ ἐκφράσεσιν καὶ ταῖς περὶ κατηγορητηρίων δηλώσεσι τοῦ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ περισπουδάστου ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Ἀγχιάλου κ. Βασιλείου, ἀντιπροσώπου τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου ἡμῖν Παναγιότητος ὁριστικόν τι περὶ ἑκατέρου τούτων ἀποφεύγοντος, ὡς νομίζουσιν, ἐξειπεῖν. Ἡμεῖς μὲν οὖν, Παναγιώτατε καὶ σεβασμιώτατε ἐν Κυρίῳ ἀδελφέ, καθ' ἅπαντα τὸν μακρὸν χρόνον τῆς ἐν Κύπρῳ ἀνιαρωτάτης ἔριδος ἐξ αὐτῆς ἀρχῆς ἕως τοῦ νῦν δεδηλωμένην τὴν περὶ Συνόδου ἔχοντες γνώμην καὶ πρὸ μικροῦ ἔτι ἐγράφομεν τῇ Ὑμετέρᾳ σεβασμιωτάτῃ Παναγιότητι ἀπὸ ἡ' ματου ᾳπϛ' τάδε: «Πῶς γὰρ ἂν κληθείη σύνοδος συνέλευσις κεφαλῆς τε καὶ μελῶν τῶν πλείστων ἐστερημένη καὶ ὡς οὐκ ἄγνωστον παρὰ κανόνα ἐν μέρει συντεταγμένη; ὁμολογητέον γὰρ πάντως τ' ἀληθές, ὅτι καὶ πρόεδρος κανονικὸς ἐν τῇ συνελεύσει ταύτῃ οὐχ εὕρηται, καὶ τῶν μητροπολιτῶν ὁ ἕτερος ἐλλείπει, καὶ τῶν ἡγουμένων ὁ ἕτερος ἀντικανονικῶς παρεδρεύει, κληθεὶς ἐν καιρῷ, ὡς εἰπεῖν, τοποτηρητείας, ὁπότε βεβαίως ἡ ἀποκατάστασις συνοδικῶν μελῶν οὐκ ἐπιτέτραπται

Τοῦτο οὖν καὶ καθ' ἑαυτὸ αὐτόδηλον ὁμολογοῦσιν ὅμως παντὸς ἄλλου βεβαιότερον αὐτοὶ οἱ τὴν ἔκκλησιν ἐπὶ τὰ Πατριαρχεῖα γεγραφότες. Θἄτερον γὰρ δυοῖν· ἢ εὖ καὶ κανονικῶς ἔχει τὰ τῆς Συνόδου καὶ δι' αὐτῆς ἄρα, εὖ καὶ κανονικῶς ἐχούσης, ρυθμιστέον τὰ κατὰ τὴν ἁγιωτάτην Ἐκκλησίαν Κύπρου, ἢ οὐ κανονικῶς, οὐδ' εὖ ἔχει τὰ τῆς Συνόδου, καὶ κατ' ἀνάγκην προσκλητέον τὴν σύμπραξιν τῶν ἁγιωτάτων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ διευθετήσει τῶν κατ' αὐτήν· Ἀλλ' ἤδη τῆς ἐκκλήσεως ταύτης μετὰ μακρὰν ἑτῶν ἑπτὰ πεῖραν ὑπ' αὐτῶν προβεβλημένης τῶν τέως πολεμούντων αὐτὴν πῶς οὐχ ὁμολογητέον σὺν αὐτοῖς καὶ τὴν ἀνεπάρκειαν τῆς Συνόδου; εἰ γὰρ ἂν ἐπήρκει, τίνα εἶχε τῆς ἐκκλήσεως ἀνάγκην, τίνος δ' ἕνεκεν οὐκ ἐπαρκεῖ; ὅτι οὐ κανονικῶς συντέτακται, οὐδ' ἄρα τὴν δύναμιν τὴν ἀπὸ τῶν κανόνων κέκτηται.» Καὶ βεβαίαν ἄρα εἴχομεν τὴν ἐλπίδα ὅτι περὶ Συνόδου ἐν Κύπρῳ κανονικὸν κῦρος κεκτημένης οὐδ' εἰς ἐπιτραπήσεται λόγος, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν κατηγορητηρίων αὐτῶν ὀκτὼ ἤδη ἐτῶν λυπηροτάτη πεῖρα παρεῖχεν ἡμῖν σταθερὰν τὴν πεποίθησιν ὅτι φευκτὴ ἦν καὶ αὐτὴ ἡ ἁπλῆ μνεία. Πῶς οὖν εὑρίσκουσι νῦν πηγὴν θάρρους ἐν ταῖς ἐλπίσιν, ἃς ἀτόπως βεβαίως βασίζουσιν ἐπὶ τῶν ἐκφράσεων τοῦ σεβασμιωτάτου ἀντιπροσώπου τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος οἱ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος φεύγοντες ἡμῖν γε παντελῶς ἄπορον, ἡ δ' Ὑμετέρα θειοτάτη Παναγιότης ἡ τοσαῦτα διὰ τοσούτων ἐτῶν ὑπὲρ εἰρηνεύσεως τῆς ἐν Κύπρῳ ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας μοχθήσασα εὐδοκησάτω περί τε τῆς Συνόδου καὶ περὶ τῶν κατηγορητηρίων ἀπαλλάξαι τὴν ἐν Κύπρῳ ἁγιωτάτην Ἐκκλησίαν πάσης θήρας ἐπ' ἀμφιβολίαν, διδάσκουσα τοῖς θέλουσιν ἐξ ἀοριστιῶν τάχ' ἐπ' ἀόριστον παρατεῖναι τὴν νῦν ἐν Κύπρῳ κατάστασιν ὅτι κακῶς τὰς ἑαυτῶν ἐλπίδας βασίζουσιν. Ἐὰν γὰρ μὴ σαφὴς ἐπέλθῃ ὁ τῆς ἀληθείας καθορισμός, εὖ δῆλον ὅτι εὐρὺ ἠνέωκται τὸ στάδιον πάσης ἀντιπράξεως παντὶ τῷ ἐν ἀντιπράξεσι χαίροντι. Ταῦτα, μετ' ἀγάπης τῆς ἐν Χριστῷ, γνωρίζοντες τῇ Ὑμετέρᾳ σεβασμιωτάτῃ Παναγιότητι καὶ ταῦτα παρ' αὐτῆς αἰτούμενοι ἀδελφικῶς, ἀξιοῦμεν εὐμενῆ δοθῆναι δεξίωσίν τε καὶ ἀκρόασιν τῷ κομίζοντι τὰ γράμματα ἡμῶν ταῦτα, ἵνα λεπτομερέστερόν τε καὶ ἀκριβέστερον τὰ τῆς νῦν καταστάσεως ἐν Κύπρῳ αὐτὴν πληροφορήσῃ. Δεόμενοι δὲ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ, τοῖς εἰρηνοποιοῖς μακαριότητα αἰωνίαν ἐπαγγειλαμένου εἰρήνην ἐπιβραβεύειν τῇ Ὑμετέρᾳ θειοτάτῃ Παναγιότητι, αἰτούμεθα παρ' Αὐτοῦ καὶ τὰ ἔτη αὐτῆς ὅτι πλεῖστα, ὑγιεινὰ καὶ σωτήρια.

Ἐν τῇ ἀστικῇ σχολῇ Λευκωσίας. κς' Ἰουλίου ᾳπζ'.

Τῆς Ὑμετέρας ἐριτίμου ἡμῖν σεβασμιωτάτης Παναγιότητος ἀδελφὸς ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ,

ὅλως πρόθυμος

† Ὁ Ἀλεξανδρείας ΦΩΤΙΟΣ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Αὐτοκρατορικὴ εὐμένεια.—Κατὰ καιροὺς ἐν ἡμέραις εὐσήμοις, αὐτοκρατορικαῖς, ἢ θρησκευτικαῖς, διὰ σημειωμάτων ἁρμοδίως εἰς τὴν ὑψηλὴν Γραμματείαν τῆς Α. Α. Μ. ὑποβαλλομένων, ὑπεδεικνύετο ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ἡ παρασημοφορία ἢ τιτλοφορία λαϊκῶν ἢ κληρικῶν προσώπων. Ἀπὸ τριῶν ὅμως ἐτῶν, καίπερ τοιούτων ἑκάστοτε σημειώσεων διδομένων, οὐδεμία ἐγίνετο ἐπ' αὐτῶν ἐνέργεια. Ἄρτι δὲ, πρὸ τοῦ συμπληρουμένου σήμερον βαϊραμίου τοῦ μετὰ τὸ ραμαζάνιον, ὑπεδείχθη ἵνα εὐαρέστως γένηται ἀποδεκτὸν σημειωμά τι σχετικόν. Ἡ δὲ Α Α. Μ. ὁ εὐμενέστατος ἡμῶν ἄναξ εὑρεστήθη ν' ἀποδεχθῇ τὸ ὑποβληθὲν σημείωμα καὶ ν' ἀγγείλῃ τὴν ἀποδοχὴν αὐτοῦ διὰ τῆς Μεγάλης Αὐτοῦ Γραμματείας. Πλὴν τούτου εὐαρέστως ἀναγγέλλομεν, ὅτι κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ Α. Θ. Π. μετὰ τῶν ἄλλων ἐθναρχῶν παρέστη εἰς τ' ἀνάκτορα ὅπως ὑποβάλῃ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς συγχαρητήρια, ἡ Α. Α. Μ. εὑρεστήθη νὰ δείξῃ ὅλως ἐξαιρετικὴν εὔνοιαν πρὸς τὸν παναγιώτατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην, μετὰ δηλώσεων βαρυσημάντων καὶ δειγμάτων ἁπτῶν τῆς πλήρους Αὐτῆς αὐτοκρατορικῆς εὐμενείας πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Α. Θ. Π. καὶ τῆς ἀμερίστου Αὐτῆς ἐκτιμήσεως πρὸς τὰς ἐνεργείας τῆς Ἐκκλησίας περὶ τῶν ἀφορώντων εἰς τὸ ἡμέτερον Γένος καὶ τὴν κραταιὰν Αὐτοκρατορίαν. Πιστεύοντες ὅτι διὰ τῶν βαρυσημάντων τούτων αὐτοκρατορικῶν δηλώσεων βελτιωθήσεται κατὰ μικρὸν ἡ ἐν ἀνωμαλίᾳ πολλῇ εὑρισκομένη κατάστασις τῶν πραγμάτων, εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς διατηρῇ τὴν Α. Α. Μ. ἄνοσον, ὑγιᾶ καὶ μακροημερεύουσαν, ἐπ' ἀγαθῷ πάντων τῶν πιστῶν ὑπηκόων Αὐτῆς καὶ ἐπὶ ἀμεταπτώτῳ καὶ

ἀναλλοιώτῳ ὑποστάσει καὶ διεξαγωγῇ τῶν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ὡς εἶχον ἀπὸ τοῦ πάλαι μέχρι σήμερον, Θεοῦ συναιρομένου.

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι. — Ἐπὶ ταῖς παρὰ μωαμεθανοῖς ἑορταῖς τοῦ βαϊραμίου, τῇ πέμπτῃ καὶ τῇ παρασκευῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ αὐτῶν ἡμέρᾳ, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἐν συνοδείᾳ τοῦ ἐξοχ. ἄρχοντος Μ. λογοθέτου, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἐν οἷς ἐπισκεψάμενος συνεχάρη τοῖς ἐξοχ. Ταχσὶν πασᾶ ἀρχιγραμματεῖ, Χατζῆ Ἀλῆ πασᾶ ἀρχιθαλαμπόλῳ, Ἰζὲτ πασᾷ καὶ τῷ Μ. τελετάρχῃ, ἐπεσκέψατο τὰς Α Α. Ὑψ. τὸν Μ. βεζίρην, τὸν σεϊχουλισλάμην, τὸν ὑπουργὸν τῆς δικαιοσύνης, καὶ τοὺς ἐξοχ. ὑπουργοὺς τῶν ἐξωτερικῶν, τῶν ἐσωτερικῶν, τῶν στρατιωτικῶν, τῶν ναυτικῶν, τοῦ πυροβολικοῦ, καὶ τὸν πρόεδρον τοῦ Συμβουλίου τοῦ κράτους.—Ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τὰς πρὸς τοὺς λοιποὺς ὑπουργοὺς, ὑφυπουργοὺς καὶ μεγιστᾶνας ἐξ ἔθους ἐπισκέψεις ἐποιήσαντο ὁ πανοσιολγ. Μ. πρωτοσύγκελλος σὺν τῷ ἐξοχ. καπικεχαγιᾶ τῶν Πατριαρχείων καὶ κατὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν.

Αὐτοκρατορικὴ εὔνοια.—Συστάσει τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἡ Α. Α. Μ. ὁ σουλτᾶνος πύδόκησε ν' ἀπονείμῃ τῷ Α' γραμματεῖ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου κ. Π. Νικολοπούλῳ τὸν βαθμὸν μουτεμαὶζ, τῷ διευθυντῇ τοῦ πατριαρχικοῦ πρωτοκόλλου κ. Ἰω. Σταυρίδῃ τὸν βαθμὸν σανιὲ-σαγὴ—τῷ αὐτοκρατ. ἐπιτρόπῳ παρὰ τοῖς σιδηροδρόμοις Ἀνατολῆς κ. Ἀλκιβιάδῃ Μιχαηλίδῃ τὸν βαθμὸν οὐλιᾶ-ἐββελὶ καὶ τῷ ἐκ τῶν προκρίτων Φιλαδελφείας κ. Σταύρῳ Παυλίδῃ τὸν βαθμὸν σαλισὲ—παράσημα δὲ τὰ ἑξῆς· τῷ ἐν Αἰγύπτῳ κ. Γ. Ζερβουδάκῃ Ὀσμανιὲ Α' τάξεως καὶ τῇ συζύγῳ αὐτοῦ τὸ Σεφακὰτ Β' τάξεως, τῷ πανοσλγ. ἀρχιμ. κ. Εὐθυμίῳ, σκευοφύλακι τοῦ Παναγίου Τάφου, τῷ καποῦ κεχαγιᾷ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κ. Ἀντ. Οἰκιάδῃ καὶ τῷ διευθυντῇ τῶν πατριαρχικῶν ὀθωμανικῶν γραφείων κ. Ἱ. Χλωρῷ τὸ Ὀσμανιὲ Β' τάξεως·—τοῖς σεβ. μητροπολίταις Χίου, Δρυϊνουπόλεως καὶ Σηλυβρίας, τῷ ἰατρῷ τῆς Α. Θ. Π. κ. Ἀλ. Μελαχροινῷ καὶ τῷ κ. Ἀλκιβιάδῃ Μιχαηλίδῃ αὐτοκρ. ἐπιτρόπῳ τῶν σιδηροδρόμων Ἀνατολῆς τὸ Ὀσμανιὲ Γ' τάξεως.—Τῷ ἀντιπροσώπῳ τοῦ Π. Τάφου πανιερ. ἀρχιεπισκόπῳ Σεβαστείας κ. Γλυκερίῳ, τῷ ἐκ τῶν ἀρχιερέων τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Πατριαρχείου ἀρχιεπισκόπῳ Φιλαδελφείας κ. Σωφρονίῳ καὶ τοῖς ἐπιτρόποις τοῦ πατριαρχ. ναοῦ κκ. Γεωργίῳ Βογιατζόγλου καὶ Θεοδοσίῳ Θεοδοσιάδῃ, καὶ τῷ ἐκ τῶν προκρίτων Ἀϊδινίου κ. Γεωργίῳ Βεϊνογλου τὸ Μεδζητιὲ Γ' τάξεως — καὶ τῷ ἐκ τῶν προκρίτων Βερροίας κ. Χρήστῳ Κεχαγιᾷ τὸ Ὀσμανιὲ Δ' τάξεως.

Δεήσεις ὑπὲρ τοῦ μεγαλειοτάτου αὐτοκράτορος τῆς Αὐστροουγγαρίας ἀνεπέμφθησαν πρὸς τὸν Ὕψιστον καὶ ἐν Μοστὰρ, πρωτευούσῃ τῆς μητροπόλεως Ἑρζεγοβίνης, τῇ 9 λήγοντος ὀκτωβρίου, ἐντολῇ τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου. Τῆς συγκινητικῆς ἱερᾶς τελετῆς προΐστατο ὁ πανιερ. μητροπολίτης Ἑρσεκίου κ. Πέτρος, ἐν τῷ ἱερῷ καθεδρικῷ ναῷ, μετέσχον δ' αὐτῆς πᾶς ὁ κλῆρος τῆς πόλεως, παρισταμένου τοῦ λαοῦ, καὶ τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν τοῦ τόπου, πάντων εὐχομένων ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως τῆς πολυτίμου τῇ τε κοινῇ εἰρήνῃ καὶ τοῖς ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ λαοῖς ὑγιείας τοῦ μεγαλειοτάτου αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ.

Αὐτοκρατορικὴ ἑορτή.—Τῇ κυριακῇ, ἑορταζομένης τῆς ἐπετείου τῆς εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον ἀναβάσεως τοῦ μεγαλειοτάτου καὶ εὐσεβεστάτου αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν Νικολάου τοῦ Β', τὰς ὑπὲρ ὑγιείας καὶ εὐδαιμονίας τῆς Α. Α. Μ. πατριαρχικὰς εὐχὰς ἠρμήνευσε τῷ ἐξοχ. πρεσβευτῇ κ. Ἰω. Ζηνοβιὲφ ὁ πανοσιολγ. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος.

Σεβασμοῦ καὶ στοργῆς τεκμήρια, ἐπὶ τῷ τελευταίῳ παθήματι τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, παρέσχον καὶ κατὰ τὴν λήγουσαν ταύτην ἑβδομάδα οἱ σεβασμιώτατοι μητροπολῖται Ἡρακλείας καὶ Ραιδεστοῦ, Κορυτσᾶς καὶ Μογλενῶν, ὁ πανοσιολογιώτ. ἡγούμενος τοῦ ἐν Μόσχᾳ Μετοχίου τοῦ πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἀρχιμανδρίτης κ. Ἰάκωβος, ὁ ἐξοχ. πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας, ὁ ἐξοχ. Κωνστ. Βαγιάνης ἐφέντης πρώην ἡγεμὼν τῆς Σάμου. Τὴν ἀδελφικὴν δ' ἀγάπην αὐτοῦ καὶ τιμὴν ἐτεκμηρίωσεν αὐτοπροσώπως ἐπισκεψάμενος τῇ δευτέρᾳ τὴν Α. Θ. Π. ὁ μακαριώτατος πατριάρχης τῶν καθολικῶν ἀρμενίων κ. Σαβαγιάν.

Μητρόπολις Ἀδριανουπόλεως.—Ἀπὸ ὁ-

κτὼ ἡμερῶν ἐν Ἀδριανουπόλει διατρίβει ὁ πανιερ. μητροπολίτης Λιτίτζης, κληθεὶς ἵνα λάβῃ μέρος εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Ροδοστόλου κ. Ἀλεξάνδρου, σὺν τοῖς πανιερ. μητροπολίταις Ἀδριανουπόλεως καὶ Σαράντα-Ἐκκλησιῶν, ὃς ἀντικαθιστᾷ τὸν κωλυόμενον πανιερ. μητροπολίτην Διδυμοτείχου.

Μητρόπολις Βόσνης.—Αἰτήσει τοῦ αἰδεσιμ. πρωθιερέως κ. Δημητρίου Πόποβικ, ἐχορηγήθη συνοδικῶς εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν τῆς μητροπόλεως Βόσνης συμβούλιον ἡ ἄδεια τῆς χειροτονίας τῶν ἐγκεκριμένων ἤδη ὑποψηφίων ἱερέων, γενησομένης ὑπὸ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Σβορνικίου κ. Γρηγορίου, πρὸς ὃν ἀπεστάλη τὸ νενομισμένον πατριαρχικὸν γράμμα.

Κανονικὴ ἄδεια.—Αἰτήσει τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Πισιδείας κ. Κωνσταντίνου, συνοδικῶς ἐχορηγήθη αὐτῷ ἡ εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἄφιξις διὰ λόγους ὑγιείας.

Ἐκκλησιαστικὰ ὀφφίκια. — Τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ, ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Νικολάου ἐν Γαλατᾷ, κατὰ τὸν ἑσπερινόν, ἡ Α. Θ. Π. ἐχειροθέτησεν ἀρχιμανδρίτην τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου τὸν προϊστάμενον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ὁσιολογ. κ. Γρηγόριον Σπανούδην, προλύτην τῆς θεολογίας τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου—τῇ τετάρτῃ δὲ πρωΐ, μετὰ τὴν ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῶν πατριαρχικῶν κελλίων ἀκολουθίαν, ἐχειροθέτησε πνευματικὸν τὸν αἰδεσιμ. ἀμερικανὸν πρεσβύτερον κ. Ραφαὴλ Μόργκαν, ὃς αὐθήμερον ἀνεχώρησεν εἰς Φιλαδέλφειαν τῆς Ἀμερικῆς.

Μονὴ Ραγίου. — Ἐν τινι τῶν τελευταίων τῆς Μοναστηριακῆς Ἐπιτροπῆς συνεδριῶν, ληφθείσης ὑπ' ὄψιν καταγγελίας τινῶν κατοίκων τηλεγραφικῶς διαβιβασθείσης τῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τοῦ ὁσιωτάτου ἡγουμένου τῆς ἱερᾶς σταυροπηγιακῆς μονῆς Ραγίου κ. Ἀνθίμου, ὡς ἐκποιήσαντος σκεύη τινα χάλκινα τῆς μονῆς πρὸς ἴδιον ὄφελος, ἀναγνωσθεισῶν δὲ καὶ τῶν μαρτυριῶν τοῦ τε ἀγοράσαντος τὰ σκεύη ταῦτα ὡς καὶ τῶν περιοίκων δηλούντων ὅτι ταῦτα ἐπωλήθησαν ἐγκρίσει τούτων καὶ τῇ γνώσει τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Παραμυθίας, ἧς βεβαιωτικὸν γράμμα παρασυνήπτετο, ὁ ὁσιωτ. ἡγούμενος ἐκηρύχθη ἀθῶος ἀπὸ τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ κατηγορίας ταύτης.

Φιλόμουσος πρᾶξις.—Ἐγνώσθη ἀπὸ γράμματος ἐπισήμου ὅτι ὁ ἐν Σπάρτῃ τῆς ἐπαρχίας Πισιδίας ἀξιότιμος κ. Μηνᾶς Κεχαγιόγλους, τῇ φιλομαθείᾳ τῶν ὁμογενῶν ἀρωγὸς προσερχόμενος καὶ κάλλιστα καὶ κοινωφελῆ τὰ τροφεῖα τῇ γενετείρᾳ ἀποδιδοὺς, ἀνέλαβε τὴν διὰ δαπάνης τριακοσίων τουρκικῶν λιρῶν ἀνέγερσιν βιβλιοθήκης ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως. Ἡ Ἐκκλησία, εὐαρεστουμένη πάντοτε ἐπὶ τοιούτοις δείγμασι φιλογενείας, καὶ μάλιστα ἐν ἐπαρχίαις, ἐν αἷς προῦχοντες καὶ κλῆρος ἐργάζονται ὑπὲρ ἐπανόδου καὶ ἐνισχύσεως τῆς πρό τινων αἰώνων φυγαδευθείσης ἑλληνίδος φωνῆς, εὐχεται ἵνα τὸ παράδειγμα τοῦ κ. Μηνᾶ Κεχαγιόγλου πολλοὺς εὕρῃ μιμητὰς, ἐξέφρασε δὲ ἅμα καὶ ἐγγράφως αὐτῷ τὴν μητρικὴν αὐτῆς εὐαρέσκειαν.

Ὀρφανοτροφεῖον ἀρρένων.—Μέλος τῆς ἐφορίας τοῦ ἐν Πριγκήπῳ Ἐθν. Ὀρφανοτροφείου τῶν ἀρρένων ἐξελέγη κατὰ τὴν τελευταίαν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου συνεδρίαν ὁ ἀξιότιμος κ. Κ. Ἀραβανόπουλος.

Μονὴ Σινᾶ.—Κατ' ἐπιστολὰς ἐκ Καΐρου, τὴν προπαρελθοῦσαν δευτέραν ἀνεχώρησε μεταβαίνων εἰς τὴν ἱερὰν τοῦ Σινᾶ μονὴν ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Σινᾶ καὶ Ραϊθοῦς κ. Πορφύριος.

Καινὴ Διαθήκη.— Ἐτέθη ἤδη εἰς κυκλοφορίαν ἡ νέα πατριαρχικὴ ἔκδοσις τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἧς ἀντίτυπα εὑρίσκονται ἐν τῷ γραφείῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας». Ἐν τῇ ἀνατυπώσει ταύτῃ τῆς ἱερᾶς βίβλου, γενομένῃ τό γε νῦν εἰς δωδεκακισχίλια ἀντίτυπα, διωρθώθησαν ἀβλεπτήματα ἐν τῇ προτέρᾳ ἐκδόσει παρεισφρήσαντα· σημειοῦμεν δ' εὐκαίρως ὅτι διωρθώθη νῦν καὶ τὸ ἐν ς' κεφαλαίῳ τῶν Ἀποστολικῶν Πράξεων ἐν 7 ἐδαφίῳ παρὰ ταῖς προγενεστέραις ἐκδόσεσι τῆς Καινῆς Διαθήκης φερόμενον «πολύς τε ὄχλος τῶν ἱερέων» γραφὲν «πολύς τε ὄχλος τῶν ἰουδαίων».

Χοροστασία. — Χθὲς, τὴν πρωΐαν, κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἡ Α. Θ. Π. ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πανηγυρίζοντι κατὰ τὴν Ξυλόπορταν ἱστορικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ Καναβῆ, πολλοῦ πλήθους εὐσεβῶν ἐκκλησιαζομένου.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί. —Τῇ τρίτῃ, 23 λήγοντος, ἡ Α. Θ. Π. ἠξίωσε τὰ δέοντα διὰ τοῦ ἱερολογ. τριτεύοντος τοῖς τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἑορτὴν ἄγουσι κκ. Ἰακώβῳ Βασιάδῃ γραμματεῖ τοῦ Ληξιαρχικοῦ γραφείου τῶν Πατριαρχείων καὶ Ἰακώβῳ Ναυπλιώτῃ, λαμπαδαρίῳ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, εἰς ὃν τὰς εὐχὰς αὐ-

τῶν διεβίβασαν καὶ οἱ παναγ. πατριάρχαι πρώην Κωνσταντινουπόλ ως καὶ ὁ μακαρ. πρώην Ἱεροσολύμων κ. Νικόδημος.—Χθὲς δὲ, μνήμη τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἡ Α. Θ. Π. τηλεγραφικῶς συνεχάρη μὲν τῷ σεβασμ. ἀρχιεπισκόπῳ Βελιγραδίου καὶ μητροπολίτῃ Σερβίας κ. Δημητρίῳ, ηὔξατο δὲ τὰ δέοντα τῷ κ. Δημ. Εὐγενίδῃ, Δημητρίῳ Νικολαΐδῃ, Δ. Μαυρογένει βέη (ἐν Μασσαλίᾳ), Δημητράκῃ ἐφέντῃ προξένῳ τῆς Υ. Πύλης ἐν Τουλτσῃ καὶ Δ. Κιμπρίτῃ προξένῳ τῆς Ἑλλάδος ἐν Τριεστίῳ. Τὰς πατρικὰς εὐχὰς τῆς Α. Θ. Π. ἡρμήνευσεν ὁ ἱερολγ. δευτερεύων τοῖς ἑορτάζουσι κκ. Δημ. Κωνσταντινίδῃ, Δ. Σωρρονιάδῃ, Α. Μπαξεβάνογλου Δ. Εὐελπίδῃ, Δ. Μάγκῳ, Δ. Εὐθυβούλῃ καὶ Δ. Γ. Δεβετζῇ —τῷ δὲ ἐξοχ. Δημ. Μαυροκορδάτῳ ἐφέντῃ ὁ πανοσιολγ. Μ. πρωτοσύγκελλος.

Λέσχη «Μνημοσύνη».—Κατὰ τὰς τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ γενομένας ἀρχαιρεσίας τῆς ἐν Φαναρίῳ Λέσχης «Μνημοσύνης» διὰ τὸ ἀρξάμενον τεσσαρακοστὸν ἕκτον ἔτος τοῦ βίου αὐτῆς, ἐξελέγη πρόεδρος ὁ καὶ πέρυσι τὰ καθήκοντα ταῦτα μετὰ περισσοῦ ζήλου ἐκπληρώσας κ. Σπυρίδων Π. Κωνσταντινίδης, βοηθὸς καπικεχαγιᾶς τῶν Πατριαρχείων ὃς ἔσται καὶ μέλος τῆς ἐφορίας τοῦ ἐθν. Ἰωακειμίου παρθεναγωγείου.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων

Ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, πρώτου ἐπισκόπου τῶν Ἱεροσολύμων, ἐτελέσθη πανηγυρικῶς τῇ τρίτῃ, 23 τοῦ μηνὸς τούτου, λειτουργήσαντος ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγιοταφικοῦ Μετοχίου ἐν Φαναρίῳ τοῦ πανιερ. ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Γλυκερίου, ἐπιτρόπου τοῦ Παναγίου Τάφου, ὃν ἐπεσκέψαντο ὅ τε πανάγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης καὶ οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ καὶ πολλοὶ τῶν ἐν Φαναρίῳ.

Ἐκκλησία Ρωσσίας

Ἡ Παλαιστίνειος Ἑταιρία καθιδρυσεν ἐν Μόσχᾳ τμῆμα αὐτῆς, οὗ τὰ ἐγκαίνια δημοτελῶς ηὐλογήθησαν τῇ 7 τοῦ μηνὸς ὀκτωβρίου τούτου. Ἡ Ἑταιρία αὕτη, πρό τινων μηνῶν ἑορτάσασα τὴν εἰκοσιπεντατετηριδα αὐτῆς, ἱδρύθη πρωτοβουλίᾳ τοῦ μακαρίτου Μ. δουκὸς Σεργίου, εὐμενείᾳ δὲ τοῦ τε ἀειμνήστου τσάρου Ἀλεξάνδρου Γ' καὶ τῆς ρωσσικῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας, οὗ ἕνεκεν ὠνομάσθη «αὐτοκρατορικὴ», συναριθμήσασα μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς τὰ μέλη τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας καὶ τοὺς μεγιστάνας τοῦ κράτους. Σκοπὸν αὐτῆς κύριον ἔταξεν ἡ Ἑταιρία τὴν διευκόλυνσιν πρὸς μετάβασιν τῶν εὐσεβῶν ρώσσων εἰς Παλαιστίνην ἐπὶ προσκυνήσει τῶν Ἁγίων Τόπων καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἐν Παλαιστίνῃ καὶ τὴν ἀκριβῆ γνῶσιν τῆς παλαιστινικῆς ἱστορίας καὶ τοπογραφίας, διὰ συστάσεως σχολείων, ἐκτυπώσεως βιβλίων, ἱδρύσεως ἀγαθοεργῶν καταστημάτων καὶ τῶν παραπλησίων. Προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ Μ. δουκὸς Σεργίου, ἀπὸ δὲ τριετίας ὑπὸ τῆς χήρας αὐτοῦ τῆς ὑψηλοτάτης Μ. δουκίσης Ἐλισάβετ Θεοδωρόβνας, ἀπαριθμεῖ ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα τμήματα ἢ ὑποκαταστήματα, οὕτως εἰπεῖν, ἐν ἰσαρίθμοις πόλεσι τῆς Ρωσσίας, ἀρτίως δὲ καὶ ἐν Μόσχᾳ.

Ἐπὶ τῇ καθιδρύσει τοῦ νέου τούτου τμήματος, τὴν θείαν λειτουργίαν ἐπετέλεσεν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Μόσχας κ. Βλαδίμηρος μετὰ δύο ἐπισκόπων καὶ πολλῶν ἀρχιμανδριτῶν καὶ πρωθιερέων, ἐκκλησιαζομένων τῆς τε προέδρου Μ. δουκίσης καὶ τῶν ὑψηλ. Μ. δουκῶν Δημητρίου καὶ Μαρίας Παύλοβιτς (τέκνων τῆς ἀειμνήστου ἑλληνίδος βασιλόπαιδος Ἀλεξάνδρας), μετὰ δὲ τὴν λειτουργίαν ἐψάλη καὶ μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ πρώτου προέδρου τῆς Ἑταιρίας Μ. δουκὸς Σεργίου Ἀλεξάνδροβιτς. Ἐν ἰδίᾳ αἰθούσῃ, οἱ ἐπισημότεροι τῶν κεκλημένων, ἐν οἷς καὶ ὁ ἡμέτερος ἀρχιμανδρίτης πανοσιολόγ. κ. Ἰάκωβος Βατοπεδινός, παρευρέθησαν εἰς συνεδρίαν ἐπίσημον, καθ' ἣν τὸ εὐσεβὲς ἄθροισμα ἠκροάσατο ἐπὶ ποδὸς τῆς σπουδαίας προσλαλιᾶς τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου κ. Βλαδιμήρου, λαμπρῶς ἐγκωμιάσαντος τὸ μέγα γεγονὸς τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως καὶ τὴν ἔξοχον σημασίαν τῶν ἁγίων τόπων, ἐν οἷς ἐπεφάνη καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστραφεὶς ἐδίδαξεν, ἔπαθε καὶ τριήμερος ἀνέστη ὁ Σωτὴρ ἡμῶν· μνησθεὶς δὲ τῆς ἀρχαίας εὐκλείας τῆς χώρας ἐκείνης, ἐξ ἧς προῆλθε τὸ φῶς τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ πίστεως καὶ πρὸς τὴν παροῦσαν κατάστασιν ἀντιβαλὼν καὶ ἀναγγέλλων ὅτι σμήνη πολυωνύμων προπαγανδῶν διατρέχουσι τὴν χώραν ταύτην πρὸς προσηλύτευσιν τῶν ἐναπομεινάντων λειψάνων τῶν ὀρθοδόξων παλαιῶν χριστιανικῶν παροικιῶν, ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ Παλαιστίνειος αὐτοκρατορικὴ Ἑταιρία σκοπὸν ἀνέλαβεν ἱερὸν τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ἐν Παλαιστίνῃ καὶ Συρίᾳ κινδυνευούσης ὀρθοδοξίας, προτρέψας πάντας ἵνα συντελέσωσιν εἰς ἐπιτυχίαν τοῦ μεγάλου τούτου σκοποῦ.

Κατόπιν ἐγένετο ἡ ἐκλογὴ τοῦ προέδρου καὶ τῶν μελῶν τοῦ τὸ νέον τοῦτο τμῆμα διοικήσαντος συμβουλίου. Μεθ' ὃ χορὸς τῆς συνοδικῆς Μουσικῆς Σχολῆς ἔμελψεν ἐκκλησιαστικά τινα ἄσματα, ἐν τέλει δὲ καὶ τὸν ρωσσικὸν αὐτοκρατορικὸν ὕμνον, τὸν ἐπισφραγίσαντα τὴν τελετὴν ταύτην τῆς 7 ὀκτωβρίου.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ